

Sống lại

LAM

TRUYENFULL.COM

Author:
Đạo: Xuanh Kimi Anka

BIÊN ĐÀ O

CHU CHỐT

Giảng Nguyễn Minh Hòa

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32: “Nội Tâm Của Cậu Thật Sự Chịu Đả Kích To Lớn, Nhưng Lại Không Thể Nói, Lô Chí Thanh Cảm Thấy Minh Sáng

Chương 33: “Nếu Như Tất Cả Mọi Chuyện Có Thể Dựa Vào Cảm Động Liên Có Kết Quả Thì Con Người Sống Ở Cõi Đ

Chương 34: “ [. . . Nội Tâm Của Cậu Thật Sự Là Một Tiểu Công Chúa Hà?] ”

Chương 35: “Chi Cần Cậu Muốn.”

Chương 36: “Bồ Từ Hạo Có Thể Vào Học Viện Điện Ảnh Hoặc Là Học Viện Hí Kịch Để Học Hí Văn Mà, Tại Sao Phải Chọn Truy

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Đạo diễn đang ở bên trong, mỗi người đều bận rộn công việc của mình, nín thở tập trung chờ đợi buổi ghi hình chính thức bắt đầu.

"HOẢ TINH LIÊN MINH" là một chương trình talkshow tổng hợp độc đáo, phí bản quyền 4,2 trăm triệu nhân dân tệ (khoảng hơn 1 ngàn tỷ VNĐ), coi như không tòi so với các chương trình khác. Sở Du đối với chương trình này rất có lòng tin, cô tin chắc tổ của bọn họ sẽ đem nó biến thành một chương trình đẳng cấp. Hiện trường bây giờ bắt đầu quay tập đầu tiên của mùa 1, các nhân viên làm việc cũng rất khẩn trương.

"Ánh đèn thêm một chút! Quá mờ!"

"Đạo diễn hiện trường(1) khuấy động bầu không khí một chút, bây giờ chúng ta quay khán giả"

(1) có thể hiểu nôm na là hoạt náo viên, ai có giải thích chuyên môn hơn thì xin mời đóng góp ^^

Sở Du nhìn chăm chăm vào màn hình, cô quét mắt một vòng vị trí của 9 máy quay, hướng về phía loa, cau mày nói "Máy quay số 3, cậu hoảng cái gì đấy, điều chỉnh một chút"

Cô cũng không biết máy quay số ba đang làm gì, màn hình khẽ run một chút.

Người bị điểm tên vội vàng điều chỉnh máy, kinh nghiệm quay phim của hẳn so với những người khác không đủ phong phú, tay chân hơi luống cuống, Sở Du coi như tính tình tốt, dù sao cô cũng là nữ đạo diễn, không như các vị đạo diễn lão làng khác, quay sai một chút thì phải tức miệng mắng to, cái gì thô tục cũng nói được.

Mọi người đối với chuyện này cũng không có gì lạ, công việc này chính là như vậy: nếu người là tay quay phim tài giỏi, đạo diễn sẽ xin người; nếu người tay nghề không tốt mà còn làm rối thêm thì bị chửi cũng không có gì để nói.

Sở Du sau khi tốt nghiệp theo đuổi công việc này đã gần mười năm, cô học đại học chuyên ngành là biên tập chương trình TV radio, cuối cùng nhẫn nại tới giờ, leo lên được vị trí đạo diễn. Coi như cô leo cũng thật nhanh, hơn nữa, tổ sản xuất bọn họ cũng tương đối trẻ tuổi, không giống như trong đài luôn nhìn nhận đánh giá theo bối cảnh, đẳng cấp. Tiền lương không tồi, công việc lại rất mệt mỏi, Sở Du vì luôn phải thức thâu đêm mà thi thoảng cảm thấy cơ thể chịu không nổi.

Bên cạnh, phó đạo diễn cầm tập kịch bản đến, nhắc nhở Sở Du một số chỗ đáng lưu ý và các mặt khác của khâu thiết kế. Sở Du tiện tay ném lon cà phê vào thùng rác rồi mới ngồi vào chỗ, cô nhìn thời gian một chút, hướng về phía loa, ra chỉ thị "Các máy quay chuẩn bị, lập tức bắt đầu!"

"3, 2, 1! Action!"

"Máy 1 đi, máy 2 chuẩn bị tới trước MC"

Huyệt thái dương của Sở Du có chút đau, cô một tay nhấn nút chuyển, tay khác day day huyệt thái dương, hôm nay không biết vì sao lại như vậy, tựa hồ cà phê cũng không có hiệu quả. Sở Du cố nén khó chịu nhìn chăm

chằm vào màn hình, vừa hướng người quay phim ra lệnh, vừa chuyển đổi hình ảnh, hoàn toàn dựa vào bản năng kinh nghiệm làm việc nhiều năm

"Tiếp theo, máy quay số 3..."

Sở du chỉ cảm thấy đầu óc ong ong, ý thức bắt đầu mơ hồ, cô quả thực không nhìn được, hai mắt rớt cuộc tối sầm lại.

"Chị! Chị! Chị không sao chứ?" Tiếng của phó đạo diễn hết sức nóng nảy

Trước khi bất tỉnh, Sơ Du còn mơ hồ nghĩ: Hình ảnh vừa rồi trống rỗng, máy quay số 3 vậy mà sớm không tập trung, thật là muốn tìm chỗ chết... Cô! Muốn! Măng! Chết! Hả!

Trang sinh hiếu mộng mê hồ điệp(3)

(3) Nguyên văn:

昔者莊周夢為胡蝶，栩栩然胡蝶也。【自喻適志與！】不知周也。俄然覺，則蘧蘧然周也。不知周之夢為胡蝶與？胡蝶之夢為周與？【周與胡蝶則必有分矣。】此之謂物化。

Hán Việt:

Tích giả Trang Chu mộng vi hồ điệp, hủ hủ nhiên hồ điệp dã. [Tự dụ thích chí dư!] bất tri Chu dã. Nga nhiên giác, tắc cừ cừ nhiên Chu dã. Bất tri Chu chi mộng vi hồ điệp dư? hồ điệp chi mộng vi Chu dư? [Chu dữ hồ điệp tắc tất hữu phân hĩ.] Thử chi vị vật hóa.

Bản dịch của Nguyễn Hiến Lê:

Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm

mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là "vật hoá".

Ở đây có thể hiểu theo kiểu: Sở Du ngất xỉu xong thấy mình trùng sinh lại khoảng thời gian cô học ở cấp 3, mơ hồ không biết là cô của hiện tại xuyên về quá khứ hay cô của quá khứ đang mơ về hiện tại, thật thật giả giả mơ mơ hồ hồ. Kiểu kiểu vậy ở

Sở Du cảm thấy mình có một giấc mơ thật dài, cô mơ thấy mình trở về thời còn là học sinh cao trung(4).

(4) THPT ở Việt Nam

Trong mơ, cô ngồi trước bàn học, cầm bài kiểm tra trống không trên tay, có chút sững sờ. Bạn tốt Trần Huyền huơ huơ tay trước mặt cô, nghi ngờ nói: "Làm gì ngần ra vậy? Thời gian làm bài bắt đầu lâu rồi, giờ còn không làm nữa thì không kịp đâu"

Trần Huyền nói xong lại quan sát Sở Du một cái, cảm giác như hôm nay cô có chút kỳ lạ, đến lớp trễ, giờ lại nhìn bài thi ngỡ ngàng, bộ dạng hoàn toàn như chưa tỉnh ngủ.

Sở Du nhìn chăm chăm Trần Huyền, thiếu chút nữa nhận không ra. Cách đây không lâu, cô vẫn cùng Trần Huyền ăn cơm, cô ấy bây giờ đang làm kế toán viên cao cấp, tóc uốn nhẹ, lông mi rõ ràng, không còn xài mắt kính nữa, mang giày cao gót, cả người toát ra hơi thở nữ nhân thành thực, thùy mị dịu dàng. Trần Huyền trước mặt cô lúc này tóc đuôi ngựa, còn mang cặp kính gọng đen nặng nề.

Sở Du luôn cảm thấy giấc mơ này có chút doạ người, cô cúi xuống nhìn đề số học, hoàn toàn mờ mịt. Những chữ kia khi tách ra cô có thể hiểu được, các danh từ thuật ngữ và con số đều có cảm giác quen thuộc khó nói, nhưng mà kết hợp chúng lại một chỗ thì cô thật sự bó tay! Lúc này cô nằm

mơ, lại là giấc mơ liên quan đến toán học, không phải ác mộng thì là cái gì a ~?

Sở Du sờ lên mặt giấy quen thuộc, nội tâm gần như tan nát. Cô thời trung học thật sự rất kém số học, đại học chuyên ngành là biên đạo, thuộc về nghệ thuật, không cần học số học. đây cũng là chuyên ngành do cô dày công chọn lựa để thoát khỏi toán học. Từ sau khi tốt nghiệp, cô đã nhiều năm rồi không đụng đến toán, bây giờ bắt cô làm đề số học, không bằng trực tiếp cho cô chết là được rồi T.T

Sở Du một mặt vừa lo làm bài thi, mặt khác lại cầu mong giấc mơ kết thúc thật nhanh. Sau này cô nhật định phải nghỉ ngơi thật tốt, đảm bảo sức khoẻ thân thể, càng không nên gặp loại ác mộng kinh khủng như vậy. Cô thà quay phim liên tục trong 10 tiếng cũng không muốn làm bất kỳ một đề số học nào nữa!

Đến lúc thu bài, nội tâm Sở Du cơ hồ muốn học máu nộ bài. Trần Huyền chạy đến bên cạnh hỏi thăm "Như thế nào?"

Sở Du hết sức thống khổ khoát khoát tay, không muốn nói nhiều, "Tớ đi WC một chút"

Sở Du sợ hãi bước vào phòng vệ sinh, cô không muốn ở lại cơn ác mộng bị số học hành hạ nữa, cô muốn tỉnh lại! Cô mở vòi nước, trường không có nước nóng rửa tay(5), sáng sớm nước còn lạnh như băng. Sở Du lấy một ít, thống khoái(6) rửa mặt. Nước lạnh như băng tiếp xúc với làn da, khiến cho cô khẽ rùng mình.

(5)kiểu như hệ thống nước nóng lạnh hay xuất hiện ở nhà vậy

(6)thoải mái, tui để vậy cho cool

Sở Du mặt đầy nước, nhìn thẳng vào trong gương, cô vì sao còn không tỉnh lại TT.TT?

Cô vốn dĩ không tin chuyện ma quỷ, cố chịu đựng giá rét rửa mặt, vẫn vô dụng "..."

Sở Du có một suy đoán đáng sợ: Cô hình như sống lại!!!

Tin tức này đến như sét đánh ngang tai, để cho cô sững sờ thật lâu, cho đến khi tiếng chuông vào học cất lên mới thức tỉnh. Sở Du vội vàng chạy về phòng học, ngồi vào chỗ của mình. Phòng học chình tề sáng sủa, cô đưa mắt quan sát bạn học một chút, càng phát hiện ra cảm giác giác này không giống nằm mơ, mọi chi tiết hết thảy đều quá rõ ràng.

Trong mơ, sự tình luôn là mơ mơ màng màng, thậm chí so với thực tế có phần sai lệch, nhưng mà khung cảnh phòng học lúc này cùng với khung cảnh trong trí nhớ Sở Du hoàn toàn giống nhau. Chủ nhiệm lớp bước vào, mở sách Ngữ Văn, chậm rãi khoan thai ngâm nga giảng bài, giọng thầy giáo kéo dài, suy nghĩ của Sở Du theo đó này mà phân tán.

Cô không hề muốn lại a ~, cô càng không có gì tiếc nuối muốn đền bù mà!

Nội tâm Sở Du tan nát, cơ hội như vậy hẳn phải dành cho người cần chứ, cô rất hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình. Bây giờ để cô sống lại quay về thời trung học, ngược lại đem cô đặt về điểm xuất phát, cô lại một lần nữa từng bước leo lên, đáng sợ nhất là còn phải học lại số học! Kinh khủng hơn nữa là còn phải thi!

Sở Du vô cùng nghi ngờ, với chỉ số IQ hiện tại, liệu cô có thể một lần nữa đậu đại học, dù sao đã rất rất nhiều năm rồi cô không đụng đến loại kiến thức này. Ai nói sống lại thì nhất định sẽ sống tốt hơn, có khi cô còn là một minh chứng sinh động cho việc càng sống càng kém.

Nếu sau này tiếp tục làm chương trình, nói không chừng cô còn phải lại phấn đấu từ thực tập nhỏ leo lên vị trí đạo diễn, nội tâm hoàn toàn cự tuyệt, trên đời này còn gì thê thảm hơn so với chuyện này sao?

Hoạ vô đơn chí. Sau tiết thứ nhất, đại diện môn số học liền đến nói với Sở Du "Ngô lão sư(7) bảo cậu đến phòng làm việc của cô ấy nói chuyện một lát"

(7) cách gọi thầy/cô, ở đây nghĩa là cô giáo họ Ngô. Mình cảm thấy để như vậy thì nó hay hơn nên giữ nguyên

Ngô lão sư là giáo viên dạy môn số học, năng lực giảng dạy rất tốt nhưng lại hết sức nghiêm khắc. Mỗi ngày đều sẽ ngẫu nhiên cho làm một số bài kiểm tra nho nhỏ, nếu kết quả không như ý muốn thì sẽ yêu cầu những bạn học ấy đến phòng nói chuyện. Sở Du sau nhiều năm một lần nữa "được" yêu cầu như vậy, lông tơ đã hoàn toàn dựng đứng, cô tất nhiên ý thức được bài kiểm tra lúc sáng mình có bao nhiêu tệ hại mà...

"Vào đi!"

Sở Du gõ cửa phòng làm việc, nghe được tiếng nói trong phòng, có chút khẩn trương.

Cô đi qua nhiều năm như vậy, sóng to gió lớn nào mà chưa trải qua, cũng từng có lúc bị Tổng đạo diễn mắng xối xả, nhưng khi đối mặt với giáo viên số học lại có chút sợ hãi. Cô cũng không biết tại sao, cũng có thể trời sinh đã vậy, ai bảo cô học toán quá kém!

Ngô lão sư thấy Sở Du đi vào, lông mày nhướng lên. Cô lấy bài kiểm tra của Sở Du từ trên bàn ra, đặt trước mặt, lạnh lùng nói, "Nói xem hôm nay kiểm tra em xảy ra chuyện gì hả?"

"Em bắt đầu tự mãn rồi đúng không? Phân tâm rồi đúng không? Bài thi tháng trước vừa có chút tiến bộ, vậy mà bài kiểm tra sáng nay lại thành ra như vậy! Cô nói cho em biết, lớp các em không có nhiều bài thấp như vậy, em có nguy cơ em..."

Sở Du nghe được âm thanh quen thuộc, cảm động đến mức nước mắt như muốn rơi xuống. Bao lâu rồi cô không còn được giáo viên số học gọi đến phê bình, năm tháng thanh xuân như vậy thật khiến cho người ta có cảm giác hoài niệm. Cô nhìn lướt qua bài kiểm tra, số 18 đỏ chói đập vào mắt. Thật ra chính bản thân Sở Du đã rất cố gắng, dù sao đã nhiều năm rồi chưa làm lại đề số học, quả nhiên cô với số học đúng là "lực bất tòng tâm"!

Sở Du bây giờ nhìn dáng vẻ tức giận của Ngô lão sư, sợ hãi trong lòng ngược lại mất đi một chút. Ban đầu, cô có thể tốt nghiệp và thi đại học được phải cảm tạ công sức dạy dỗ đốc thúc của cô ấy, bởi vì cô biết được bản thân với thứ không có hứng thú nếu không có người đốc thúc thì không thể học được. Sở Du năm đó có thể thi vào Truyện Đại(8), may là nhờ có Ngô lão sư nghiêm ngặt dạy dỗ, mới có thể đạt được điểm số học như mong muốn.

(8) Trường đại học/cao đẳng mà nữ chính thi

Sau khi lên Đại học, cô càng nhận ra sự tận tâm của các thầy cô thời trung học, càng thêm cảm kích Ngô lão sư.

Ngô lão sư khi dạy rất độc miệng, thấy Sở Du mắt đỏ hoe, mới dần chuyển ngữ điệu nhẹ hơn "Em đừng có đứng đây ầm ức mà khóc. Dù sao cũng chỉ còn hơn một năm nữa là thi đại học, đến lúc đó em tự liệu mà làm! Được rồi, khi nào em sửa bài xong thì đến tìm cô"

Ngô lão sư không biết Sở Du là vì nhớ lại những chuyện đã qua nên vành mắt ửng đỏ. Ngược lại, cô biết Sở Du sợ mình, tính tình của cô cũng nghiêm khắc, Sở Du đối với số học vô cùng gian nan.

Sở Du học lệch khá nghiêm trọng, những môn khác thành tích không tồi, chỉ có số học là ngoại lệ. Chủ nhiệm cũng Ngô lão sư cũng đã bàn bạc qua, Ngô lão sư luôn kèm Sở Du rất chặt, đáng tiếc thành tích số học của cô

cũng không lên nổi. Cô không phải không cố gắng, nhưng trên phương diện số học, cô quả thật là hết cách mà.

"Cảm ơn cô!" Sở Du lặng lẽ cầm bài thi rời đi. Nghĩ đến việc ngồi sửa bài, cô liền cảm thấy nhức đầu. Ngô lão sư đối với việc sửa bài rất nghiêm khắc, mỗi bài đều bắt buộc phải giải thích cặn kẽ từng bước bên cạnh, còn thường xuyên hỏi ngược lại, hoàn toàn không cho người khác cơ hội giả vờ lừa gạt.

Cô vốn dĩ đã trải qua thời trung học không tồi, bây giờ bảo cô như thế nào làm mấy đề số học này đây?

Sở Du trở lại chỗ ngồi, sa sút đỡ trán, đau đầu chuẩn bị sửa bài kiểm tra.

"Bài kiểm tra của cậu sao thấp như vậy?"

Người bên cạnh thừa dịp cô không chú ý, lấy bài kiểm tra của cô. Hắn cầm lấy bài kiểm tra, nhìn điểm số có chút kinh ngạc, sau đó cười nhạt: "Cậu mà cũng có lúc "xuống chó" như vậy hả?"

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Hắn mặc đồng phục sơ mi trắng ngắn tay, quần đen dài, cúc áo vì trời nóng mà tháo ra 2 nút, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Dáng người hắn rất cao, da trắng, tóc là kiểu thịnh hành của nam sinh trung học. Bồ Tử Hạo lông mày hình kiếm, ánh mắt sáng ngời có thần, gương mặt cười như không cười, giống như đặc ý vì năm được điểm yếu của Sở Du.

Tướng mạo của hắn xuất sắc, trên người còn mang cảm giác đan xen giữa thiếu niên và đàn ông trưởng thành, dưới ánh nắng đẹp tới nỗi khiến cho Sở Du như loá mắt.

Sở Du bị sắc đẹp của hắn câu dẫn hồi lâu còn chưa phục hồi tinh thần lại, cô nhìn thẳng người trước mặt mà không lên tiếng, lúng túng phát hiện hình như mình quên tên của đối phương mất tiêu.

Cô im lặng nửa ngày, vắt hết óc mới dò xét hỏi: "...Bồ...Tử Hạo?"

"Gì?" - Bồ Tử Hạo nhếch mi, có chút kỳ lạ vì sao Sở Du còn không nổi đoá như trước. Cô luôn không thích dáng vẻ cà lơ phất phơ của Bồ Tử Hạo, hơn nữa hắn còn thường xuyên trêu chọc, vì vậy Sở Du chưa bao giờ cho hắn sắc mặt tốt cả.

Sở Du im lặng, cô nhớ cuộc đã nhớ ra hẳn là ai, Bồ Tử Hạo là bạn cùng bàn thời trung học của cô sau khi phân ban(1), không biết vì sao hẳn luôn thích chọc ghẹo, đối đầu với cô. Hẳn bình thường không có gì thì cố ý trêu chọc Sở Du, khiến cho cô cảm thấy y ngậy thơ vô cùng.

(1) Ở Trung quốc đến lớp 11 thì phân ban tự nhiên và ban xã hội

Bồ Tử Hạo khi đó là học sinh kém tiêu biểu trong lớp, thành tích luôn là thứ nhất từ dưới đếm lên. Mỗi giờ học hẳn ở dưới đều xem sách giải trí, chơi điện thoại, cùng với nam sinh lớp khác quây đến gà bay chó chạy, mời phụ huynh là chuyện cơm bữa. Sở Du thời trung học ghét nhất là loại người này, luôn cảm thấy hẳn chính là ngọn nguồn của mọi rắc rối.

Bồ Tử Hạo sau khi tốt nghiệp thì nhanh chóng xuất ngoại đi du học, Sở Du cũng không thích tụ tập bạn bè, vì vậy sau đó liền không còn liên lạc với nhau nữa. Qua nhiều năm như vậy, bây giờ miễn cưỡng nhớ được tên hẳn cũng không dễ dàng gì, dù sao năm đó cũng không tính là thân.

Sở Du đang quan sát Bồ Tử Hạo thời trung học, không khỏi cảm khái, bộ dáng của hẳn quả thật rất xuất sắc, chẳng trách ban đầu nhiều nữ sinh len lén hỏi thăm. Khi vào Truyện Đại, Sở Du cũng gặp qua nhiều người đẹp trai nhưng kiểu khí chất sạch sẽ như hẳn, rất hiếm thấy.

Bồ Tử Hạo thấy Sở Du nhìn mình chăm chăm với biểu tình tinh tế, hẳn cau mày nói: "Cậu nhìn cái gì?". Hẳn luôn cảm thấy hôm nay Sở Du cứ là lạ, cử chỉ không bình thường, ánh mắt lấp lánh sinh động.

Sở Du lúc ở KTX thời đại học đã sớm bị bạn cùng phòng người Đông Bắc đầu độc, nghe được câu này theo bản năng đáp lại: "Nhìn cậu!"

Khẩu khí ấy - Muốn bao nhiêu kiêu ngạo có bấy nhiêu kiêu ngạo

"..." - Bồ Tử Hạo bị những từ này làm đứng hình, nửa ngày mới có phản ứng, nặn ra một câu: "Hôm nay cậu bị làm sao thế?"

Sở Du nghe vậy nội tâm nhảy lộn bộn, trong lòng vô cùng hối hận, đều do cô bạn Đông Bắc cùng phòng hại, giọng nói này chính xác là bị cố làm cho ô nhiễm! Cô rõ ràng là người Đế Đô cứ như thế bị chinh thành người Đông Bắc, cứ như vậy nhiều năm luyện thành phản xạ tự nhiên.

Sở Du cố trấn định, Bồ Tử Hạo với mình không thân lắm, chắc là sẽ không nhìn ra cái gì, cô đưa tay ra nói: "Không có gì, trả bài lại đây cho tôi". Sở Du không rảnh cũng Bồ Tử Hạo tiếp tục nói nhảm, cô vẫn còn đau đầu với chuyện sửa bài đây.

Bồ Tử Hạo vốn có chút nghi ngờ, nghe câu này lại cảm thấy Sở Du so với bình thường cũng không có gì khác biệt. Hắn ý dáng người cao, cố ý giơ bài kiểm tra lên cao, vẻ đặc ý như có như không xuất hiện: "Không trả"

Sở Du: "..."

Sở Du rốt cuộc cũng hiểu vì sao lúc trung học mình không thích cậu ta, hẳn đích thực là một con quỷ ngây thơ. Sở Du hai tay ôm ngực, cũng không cố rướn lấy, cau mày nói: "Cậu có trả hay không?"

Bồ Tử Hạo nhìn vẻ cau mày của Sở Du, mạnh miệng nói: "Không - trả"

"Thật không trả?"

"Thật"

"Được, không trả thì không trả, vậy cậu sửa bài lại cho tôi" Sở Du lười dầy đưa với hắn, dứt khoát về chỗ ngồi, lật sách Lịch Sử trên bàn. Nếu Bồ Tử Hạo một mực giữ bài kiểm tra của cô thì liền giúp cô sửa lại bài kiểm tra, ngược lại cô đỡ tốn công suy nghĩ.

"..." Bồ Tử Hạo trấn định ngồi xuống nhìn Sở Du, trừng-mắt-nhìn. Cô ấy thế nào không đối xử với hắn như bình thường?

Bồ Tử Hạo có chút phiền não, lông mày nhướng lên buồn bực nói "Cậu tưởng bỏ hả! Tôi mới không giúp cậu sửa bài đâu, cũng không trả cho cậu". Bồ Tử Hạo nhìn bài kiểm tra của cô tràn đầy khinh thường, làm sao còn giúp Sở Du sửa sai đây?!

Huyệt thái dương của Sở Du bắt đầu đau, người ngồi cùng bàn với cô rõ ràng là 17 tuổi, sao lại giống đứa trẻ 7 tuổi vậy chứ, Sở Du nhìn thẳng vào mắt Bồ Tử Hạo, biểu tình tự tiếu phi tiếu(2) "Tiểu tử, cậu thật phách lối!"

(2) Tự tiếu phi tiếu: cười như không cười

"Vậy thì sao! Cậu muốn làm gì?" - Bồ Tử Hạo thấy Sở Du ép lại gần hẳn, không biết tại sao có chút chột dạ, hẳn luôn cảm thấy Sở Du hôm nay phản ứng không giống với bình thường cho lắm. Trước đây, Sở Du có tức giận cũng chỉ liếc nhìn hắn một cái, khinh thường dầy dụa cùng hắn, hôm nay vì sao lại giống như thổ phỉ vậy?

-----tui là tuyến phân cách tích cách an tĩnh của bạn cùng bàn bị đen hoá -----

Cảm giác của Bồ Tử Hạo không sai. Trước mặt hắn giờ đây quả thật không phải là Sở Du yếu đuối của những năm trung học mà là một Sở Du của nhiều năm lăn lộn trong nghề biên tập đạo diễn.

Cái nghề này chính là: phụ nữ thì như đàn ông, đàn ông thì như súc vật(3), Sở Du làm dân công(4) truyền hình nhiều năm, hơi thở giăng co này quả thật có chút dọa người. Các cô lúc đầu quay phim đến khuya để bị bọn bợm rượu quấy rối, liền xách chân máy quay đánh nhau, bọn họ bình thường đều là kiểu người tử tế dịu dàng, nhưng trong máu luôn tồn tại loại tính cách khốc liệt.

(3) nguyên văn

(4) dân công: ở đây có nghĩa là người chạy việc trong đoàn phim

Muốn có bài nộp lên cấp trên thì phải ném khái niệm giới tính qua một bên, đừng bao giờ nghĩ mình là phụ nữ, có quyền yếu đuối.

"Sao hỏi tôi muốn làm gì, là cậu muốn làm gì chứ?" - Sở Du nở nụ cười nhạt, ánh mắt ác liệt, đứng dậy, chậm rãi ép tới gần Bồ Tử Hạo. Thật ra cô không cao như Bồ Tử Hạo, chỉ đến bả vai hắn vậy mà Bồ Tử Hạo bị cô ép lui vài bước, đụng phải bàn ở phía sau.

Hắn luôn cảm thấy vẻ mặt cười như không cười của Sở Du vô cùng khó thể, nhất thời có chút bối rối, tay cầm bài kiểm tra cũng dần để xuống.

Sở Du xích lại gần, dễ dàng lấy lại bài của mình, nhìn bộ dạng mờ mịt thất thố của hắn, cười cười. Cô đem bài của mình cuộn tròn lại, vỗ nhẹ lên mặt Bồ Tử Hạo: "Bớt dùng những trò lừa bịp mà gây sự với tôi, bằng không tôi sẽ cho rằng cậu đang yêu thầm tôi đấy!"

Giọng cô hài hước, cặp mắt nheo lại, ngược lại, cảnh vật xung quanh như có ma thuật mà dừng lại. Tờ giấy nhẹ nhàng vỗ trên mặt, hơi ngứa ngáy, Bồ Tử Hạo nhất thời bị ánh mắt của cô mê hoặc, sững sờ tại chỗ. Cho đến khi Sở Du ngồi xuống, Bồ Tử Hạo mới bừng tỉnh, có chút xấu hổ nói: "Cậu đúng là đồ tự luyện!"

Sở Du nghe vậy cũng chỉ nhẹ nhàng liếc hắn một cái, thế nhưng Bồ Tử Hạo luôn có cảm giác cô nhìn thấu bí mật nào đó.

Đình -

Chuông vào học vang lên, Bồ Tử Hạo tức giận ngồi xuống. Hắn vừa mở sách, một bên len lén đánh giá Sở Du, cô bình tĩnh tập trung nghe giảng, tựa hồ vừa rồi cái gì cũng không xảy ra.

Bồ Tử Hạo thở phào nhẹ nhõm, đồng thời có chút mất mát, hẳn tin chắc Sở Du hoàn toàn không nhớ quá khứ. Có lẽ Sở Du sẽ cho rằng hẳn bình thường rảnh rỗi, thích chọc ghẹo mình thôi. Nghĩ như vậy, tâm tình của hẳn trở nên thật khó chịu, cũng không có hứng thú nghe giảng, dứt khoát móc điện thoại ra gõ chữ. Thành tích học tập của hẳn luôn không tốt, thầy đối với hẳn cũng bó tay, thấy tình cảnh như vậy đành mắt nhắm mắt mở cho qua.

{Bồ Dạ không biết nên nói gì, chỉ còn cách cố gắng đem hình ảnh khắc thật sâu vào trí nhớ: mái tóc dài đen huyền được trâm đỏ màu rượu vấn cao lên, lộ ra chiếc cổ nhỏ xinh đẹp. Cận Du ánh mắt đen nhánh sáng ngời, tràn ngập ý cười, tay cầm hàn kiếm văn hoa, hỏi: "Sư huynh, người cảm thấy thế nào?"

Bồ Dạ tâm tư sớm đã không còn ở thanh kiếm trước mặt, chỉ có thể nhẹ nhàng nói: "Rất tốt". Hẳn từ lâu đã không biết là đang nhìn kiếm hay đang ngắm người...}

Bồ Tử Hạo mặc dù thành tích học tập không tốt, nhưng thấy nhiều sách báo tiêu khiển, đọc lại càng nhiều. Đọc nhiều, dần dần bắt đầu tự viết, cứ như vậy đăng lên mạng, cũng được 1 2 năm rồi. Bồ Tử Hạo không giống những học sinh khác, ngày ngày đúng hạn làm bài tập, việc học hoàn toàn dựa vào tâm tình, ngược lại viết truyện ra chương mới rất đúng hẹn, dần dần 1 2 năm cũng tích lũy không ít fans.

Hắn lướt qua lướt khen thưởng hàng tháng, tiện tay xem một vài bình luận

[Vũ Trụ Đại Đế: Lại là một chương đơn thuần, trong sáng, nội dung tốt, nhất định là câu chuyện tình cảm đơn phương kìm nén nha~! Qua bao nhiêu chương rồi mà một cái nắm tay cũng không có!]

[Firework: Tác giả nhiều tuổi rồi, trước đây bị tổn thương tình cảm sao?! Nhanh nhẹn một chút, tóm tiểu sử muội lại đi chứ, giày vò nhiều chương như vậy -.-. Không phải ngựa giống cũng chấp nhận đi, ngay cả nữ chính cũng không dám đụng nhiều thì thật sự hiếm thấy nha!]

(Cái này chắc ngụ ý nói Bồ Dạ trong truyện quá nhạt. Không lãng nhãng, không như ngựa giống cũng được, đằng này đến nữ chính ông cũng không dám đụng, chỉ dám thương thầm.... Dù sao cũng đại loại là than thở tiểu thuyết của Bồ Tử Hạo quá đơn thuần, qua nhiều chương rồi mà không tóm được nữ chính, khiến cho con dân sốt rột...)

[Chua như vậy thật là thoải mái: Nói trắng ra chính là chó độc thân, viết chuyện tình cảm rất khó khăn, các người vì sao không biết a~]

Bồ Tử Hạo càng xem tâm tình càng không tốt, hấn dứt khoát cắt điện thoại, mắt không thấy tâm không phiền.

Mấy người phàm phu tục tử các người làm sao biết ta vô cùng đau khổ! Cần thận ta trốn cho các người xem!

Các người trêu chọc như vậy rất phiền! Rất dễ dàng mất đi ta có biết hay không?

Bồ Tử Hạo lại trộm nhìn kẻ đầu têu bên cạnh, cô tựa hồ vô cùng tập trung nghe giảng.

Sở Du ngoài mặt đang nghiêm chỉnh nghe giảng, thật ra thì hoàn toàn không hề biết thầy đang nói cái gì. Cô bây giờ có thể ngoan ngoãn ngồi nghe giảng cũng không tồi, bình thường để cho cô chuyên tâm như vậy trong một thời gian dài nhất định là nói đùa. Sở Du sau khi lên Đại học, những thói quen học tập tốt đẹp được nuôi dưỡng từ thời trung học căn bản đã bị phá huỷ, giờ học giống như bắt cá(5)

(5) ý kiểu không ngồi yên được mà nghịch đủ chỗ ý

Cô chỉ có thể cố gắng tập trung lại, nắm bắt những điều thầy đang giảng. Thật may vì năng lực của thầy lịch sử không tồi, phương pháp giảng bài phong phú, hài hước. Sở Du cũng dần tìm lại chút cảm giác tập trung nghiêm túc nghe giảng, những kiến thức trên ppt nhìn cũng giống như đã từng gặp qua.

Cô phải xây dựng lại thói quen học tập, một lần nữa vượt qua kỳ thi đại học sắp tới mới có thể bàn lại đến sự nghiệp truyền thông của mình

Tấm bằng cử nhân của Truyện Đại chính là vé vào cửa của cô!

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Giờ học buổi sáng trôi qua thật nhanh, cơm trưa thời trung học vẫn thường là cơm hộp do các nam sinh mang vào trong lớp phân phát. Sở Du vừa mới cất sách vở đã thấy Trần Huyền ở trước mặt, dáng vẻ chuẩn bị đi tan học: "Du nhi, đi thôi. Sao còn ngồi im đó?"

"???" Sở Du nhìn Trần Huyền bộ dạng chỉnh tề chuẩn bị đi, không hiểu cô ấy muốn làm gì: "Cậu không ăn cơm? Buổi chiều vẫn còn tiết học đấy". Giờ mới là giữa trưa, Trần Huyền sao có thể có bộ dạng như chuẩn bị tan học như vậy.

Trần Huyền khiêu mi, nhìn Sở Du đang mờ mịt: "Cậu hôm nay sao ngây ngốc như vậy, buổi chiều mình còn có buổi tham quan bảo tàng nha. Hôm qua không phải đã bàn với nhau là sẽ tùy tiện ăn một chút trên đường đi rồi mà." Trần Huyền luôn cảm thấy Sở Du hôm nay cứ ngơ ngơ, đầu óc giống như là không nhớ gì vậy, cả người đều mang bộ dạng chưa tỉnh ngủ.

Sở Du lúc này mới nhớ, thời còn học cao trung, nhà trường thường xuyên tổ chức loại hoạt động như vậy, cho một buổi chiều đến tham quan các bảo tàng lân cận hoặc chỗ ở cũ của danh nhân (như kiểu nhà sàn Bác Hồ,...), hôm sau thì nộp bài thu hoạch. Khi đó, cô cùng Trần Huyền chê

cơm ở trường ăn không ngon thì buổi trưa sẽ chạy đến phố ăn vặt bên cạnh tùy tiện mua chút gì đó, mang đến chỗ tham quan ăn.

Sở Du mang cặp sách, theo Trần Huyền xuống lầu. Trên hành lang đều là học sinh mang đồng phục trắng đen, hoạt động tham quan này là bắt buộc học sinh toàn khoá phải tham gia, các bạn học cũng ào ào xuống lầu chạy đến cổng trường. Sở Du đi theo Trần Huyền, ở giữa đám người ồn ào như vậy mới có chút cảm giác chân thực, tiếng cười nói xung quanh, tiếng bước chân xuống lầu, tiếng chuông xe đạp dưới sân,... Cô quả thật đã trở lại thời cao trung rồi.

"Tí nữa chúng ta tới trước giờ tham quan, đi xem phim ha? Bên cạnh có một rạp chiếu phim." Trần Huyền hứng chí bồng bồng nói, ở thời cao trung, học tập vô cùng áp lực, thật khó khăn mới có một buổi chiều thoải mái như vậy nha.

Sở Du vừa đi tới cửa, chợt nhớ đến bài kiểm tra sáng nay, có chút chần chừ: "Tới kịp sao? Tớ còn bài kiểm tra chưa sửa, cô Ngô bảo tớ sau khi sửa bài xong đến gặp cô ấy..."

"Có thể! Xem phim xong đến KFC tớ chỉ cho cậu, bài tập hôm nay cũng không nhiều." Trần Huyền tùy tiện nói, không muốn nghe mấy lời bàn ra của Sở Du, cơ hội như vậy đúng là "ngàn năm có một". Mấy người các cô cuối tuần còn phải đi học thêm, bài tập càng nhiều, cơ hội để đi chơi lại càng ít.

Sở Du nhìn bộ dạng kiên trì của Trần Huyền dở khóc dở cười, cô không hiểu suy nghĩ của Trần Huyền cho lắm, dù sao cô trước kia cũng không làm chương trình và việc cá nhân cùng lúc, đều có thể thả lỏng nghỉ ngơi. Bình thường làm chương trình đều là điên cuồng bận bịu một trận, sau đó sẽ dành thời gian thư giãn. Bất quá, khi cô học cao trung, giống như Trần Huyền bây giờ, mỗi ngày đều bị áp lực học tập hành hạ tới mức không thở nổi, luôn mong đợi thời cơ để thoải mái như vậy.

Thành tích môn toán của Trần Huyền rất tốt, sau đó cô thi đậu vào trường Đại học Kinh tế Tài chính Trung Ương ở Bắc Kinh. Thật ra khi thi đại học, những người học ban xã hội giỏi toán rất có lợi thế. Sở Du cảm thấy để Trần Huyền dạy mình một chút, so với việc cô về nhà tự mò thì đáng tin hơn nhiều, dù sao ngay cả công thức cô cũng không thể nhớ.

Viện bảo tàng cách trường học chỉ có 2 con phố, cô cùng Trần Huyền rất nhanh đã tới nơi, đứng xếp hàng với lớp. Chủ nhiệm sửa sang lại đội ngũ, nhắc nhở một số lưu ý.

"Cậu muốn xem phim gì?" Sở Du đứng trong hàng ngũ nhỏ giọng hỏi. Cô kiếp trước hầu như không đi xem phim cùng Trần Huyền, lúc đó cô đối với điện ảnh không có nhiều hứng thú, hai người thường đi dạo thư viện rồi về.

Trần Huyền suy nghĩ một chút, "Xem «Kim Giáp» đi, đạo diễn không phải là Trần Nghệ Sinh sao?". Trần Nghệ Sinh là vị đạo diễn danh tiếng đã từng có tác phẩm đạt giải Oscar cho Phim ngoại ngữ hay nhất(1), tên của ông ấy chính là bằng chứng đảm bảo nhất cho bộ phim.

(1) Giải Oscar cho Phim ngoại ngữ hay nhất: là giải thưởng của Viện Hàn lâm Khoa học và Nghệ thuật Điện ảnh Hoa Kỳ hàng năm cho phim không dùng tiếng Anh, được trao cho đạo diễn cũng như nước xuất thân.

Sở Du nghe vậy hơi sửng sốt, không nghĩ đến Trần Huyền sẽ chọn bộ phim như vậy "Cậu chắc chưa? Nội dung có thể có một chút khô khan..."

Trần Huyền mở to mắt, có chút nghi ngờ: "Cậu đã xem rồi?" Cô nhớ «Kim Giáp» hôm qua mới khai chiếu, Sở Du mỗi ngày đều đi học với cô, làm sao còn có thời gian đi xem phim?

"Không... Tớ thấy bình luận trên Weibo" Sở Du đương nhiên đã xem bộ phim này, nhưng không phải trong rạp phim. Cô là sau khi lên đại học, ở trong lớp nghiên cứu phim Trung Quốc của trường xem, giảng viên lúc ấy

cho các cô xem mặt cắt của bộ phim, mỗi một cảnh quay đều phân tích cụ thể.

Thật sự thì bộ phim này sau khi ra mắt có nhiều ý kiến khen chê không đồng nhất: Người xem bình thường rất khó tiếp nhận những cảnh quay khô khan, rườm rà, dài dòng, cảm thấy đối với Trương Nghệ Sinh vô cùng thất vọng; trong nghề lại không ít người vỗ tay khen hay, cho là Trần Nghệ Sinh đang cứu vớt nền điện ảnh nước nhà. «Kim Giáp» ra mắt không lâu, rạp phim đều nhét đầy những bộ phim thương mại, nhất là có không ít phim thương mại rác rưởi. Khi đó, trong giới bắt đầu đem «Kim Giáp» của mấy năm trước thổi lên thành thần thánh.

Sở Du cảm thấy Trần Huyền loại phim như vậy, rất dễ buồn ngủ. Trần Huyền nghe thấy câu trả lời của Sở Du, kinh ngạc nháy mắt mấy cái: "Cậu mở Weibo rồi? Trước kia dù tớ có nói như thế nào cậu cũng không chơi mà?"

"..." Sở Du quên mất đến đại học mình mới bắt đầu dùng weibo, quả nhiên lấy lý do tùy tiện rất dễ dàng sơ hở. --.--

Cô giải thích qua loa về chuyện weibo, vừa vặn chủ nhiệm lớp cũng sắp giải tán đội hình, các bạn cùng lớp cũng bắt đầu đi vào bảo tàng. Sở Du cùng Trần Huyền ban đầu làm bộ đi vào, nhìn đại khái một chút tình hình bên trong, dù sao sau khi về cũng phải viết bài thu hoạch. Đến khi chủ nhiệm đi xa rồi, Trần Huyền liền ngoắc ngoắc tay, kéo Sở Du từ một cửa khác trốn đi, loại hoạt động tập thể này cơ bản mọi người cũng sẽ trốn về trước, thầy cũng không quản lý quá nghiêm.

Hai người sau khi rời khỏi viện bảo tàng liền trực tiếp lao đến rạp phim bên cạnh. Bây giờ vẫn chưa lưu hành chuyện đặt vé online qua điện thoại, mọi người đi xem phim đều phải đến rạp xếp hàng mua vé. Trần Huyền vừa bước vào rạp, thấy rõ người ở quầy bán vé liền hô: "Lô Chí Thanh!"

Lô Chí Thanh cùng Bồ Tử Hạo đang đứng trước quầy mua phiếu, ngẩng đầu lên liền thấy Trần Huyền và Sở Du cách đó không xa. Bồ Tử Hạo khi thấy Sở Du liền sững sốt một chút, sau đó giả bộ thờ ơ không biết, Lô Chí Thanh ngược lại cười lên: "Các cậu cũng trốn ra trước à?"

Lô Chí Thanh cùng Trần Huyền trước khi phân ban là bạn cùng lớp, chẳng qua, sau khi phân ban thì Lô Chí Thanh ở ban khoa Lý, còn Trần Huyền ở khoa Văn. Trần Huyền gật đầu một cái, hỏi: "Mấy cậu định xem phim gì?"

"«Kim Giáp»"

"Mua luôn một lần đi, lát nữa bọn tớ sẽ trả tiền cho cậu" Trần Huyền với Lô Chí Thanh hoàn toàn không khách sáo, bọn họ vốn là tình chiến hữu bàn trước bàn sau, quan hệ rất tốt.

Sở Du đối với chuyện này cũng không lấy làm lạ, Trần Uyên và Lô Chí Thanh sau này cũng về một nhà, trước khi nàng sống lại thì hai người bọn họ đã sắp kết hôn rồi. Lô Chí Thanh cười cười, lại mua thêm 2 vé, bốn người cùng ngồi một hàng. Bồ Tử Hạo là người duy nhất không được tự nhiên, hẳn cùng với các nam sinh cùng khoá khoa Lý có quan hệ không tồi, rất thân với Lô Chí Thanh, hẳn không nghĩ cậu ấy tự nhiên như vậy đồng ý.

Bồ Tử Hạo len lén quan sát Sở Du một chút, Sở Du cũng không cảm nhận được ánh mắt của hắn, dùng với Trần Huyền trò chuyện, đi vào phòng chiếu. Lô Chí Thanh chưa từng gặp Sở Du, Trần Huyền đơn giản giới thiệu qua một chút, hai người lên tiếng chào nhau. Nhắc tới cũng buồn cười, Bồ Tử Hạo rõ ràng là cùng lớp với Sở Du thế nhưng lại làm bộ không quen, tránh né cô.

Sở Du đương nhiên không hề biết Bồ Tử Hạo trong lòng không được tự nhiên, Lô Chí Thanh cùng Trần Huyền rất lâu không gặp, tán dóc vài câu từ từ đi vào. Đến khi mọi người đi vào phòng chiếu tìm chỗ ngồi, Bồ Tử

Hạo nhìn hai người đã ngồi xuống trước, mở miệng nói với Lô Chí Thanh: "Cậu nên để cho 2 cậu ấy ngồi chung chứ?"

Lô Chí Thanh mua 4 vé liền nhau, hẳn cùng Trần Huyền vừa rồi đi trước, đã ngồi xuống. Lô Chí Thanh sững sốt một chút, vừa định đứng lên, liền nghe thấy tiếng Sở Du: "Thôi đi, có chút phiền toái, dù sao xem phim cùng không thể nói chuyện"

Hành lang của phòng chiếu khá hẹp, đứng lên đổi chỗ như vậy quả thực có chút rắc rối, hơn nữa phim cũng sắp bắt đầu. Sở Du vừa dứt lời, đèn trong phòng liền tắt, Trần Huyền cũng thuận thế nói: "Không sao, không cần đổi, tớ cùng Du không cần buộc phải ngồi chung một chỗ"

Sở Du trong lòng suy nghĩ, cô vẫn là cảm thấy Trần Huyền cùng Lô Chí Thanh quá gần gũi, mặc dù bây giờ bọn họ chưa lui tới nhưng không thể đảm bảo sau này liệu trong lúc lơ đãng có nhét cho cô một miếng thức ăn cho chó hay không (cái chắc là Sở Du đang sợ trong lúc mình không để ý hai người này sẽ ngược chó độc thân là cô í). Hai người này thuộc kiểu mưa dầm thấm đất, lâu ngày sinh tình, sau khi kết thúc kỳ thi đại học mới chính thức ở bên nhau, nhiều năm tình cảm vô cùng ổn định.

Bồ Tử Hạo không thể kiên quyết, chỉ có thể ngồi xuống, hẳn cảm nhận được Sở Du cũng đang ngồi xuống, tim đập nhanh khó hiểu. Bồ Tử Hạo thầm chửi mình: Người ta cũng không nhớ ra mà, mà kích động cái quỷ gì!

Cuối cùng vị trí của 4 người theo tứ tự từ trái sang phải là Trần Huyền, Lô Chí Thanh, Bồ Tử Hạo, Sở Du.

Nếu là Sở Du thời cao trung kiếp trước có lẽ sẽ có điểm không tự nhiên, kiên quyết muốn cùng Trần Huyền ngồi chung một chỗ. Nội quy trường học của bọn họ rất nghiêm, nam nữ sinh không dám trắng trợn ngồi

chung với nhau, nhiều nhất chỉ là chút mập mờ, xao động khác phái tuổi thanh xuân, hoàn toàn trong sáng.

Đến khi cô lên đại học, phong cách của Truyện Đại và trường cao trung hoàn toàn khác nhau. Sở Du ở KTX sớm bị bọn cùng phòng làm ô nhiễm. Các cô chỉ cần một lời không hợp liền đua xe. Kỹ năng của Sở Du khá chuyên nghiệp. lúc đi ra ngoài làm việc cùng tiền bối khoá trên, chút ấn tượng về ông chủ công ty trong tiệc ăn mừng là cực kỳ dơ, nói toàn những lời tục tũ

Sở Du bị những thù này đầu độc sớm đã mất đi những suy nghĩ nhạy cảm của học sinh cao trung, cô không cảm thấy chuyện này có gì to tát, chỉ là xem một bộ phim thôi mà.

Bồ Tử Hạo không nghĩ vậy, lòng bàn tay của hắn cũng đã đổ mồ hôi, làm bộ như thoải mái, nhích lại gần, nội tâm có chút xao động. Hắn biết mình như vậy vất không có tiền đồ, nhưng mà có lẽ cơ hội để hắn gần Sở Du nhất, chính là cùng nhau xem phim đó.

Phim bắt đầu, trước mắt mọi người đều là hoa cải dầu, bầu trời xanh thắm, cánh đồng vàng óng, tất cả màu sắc hoà quyện vào nhau khiến cho Sở Du dần dần đắm chìm vào trong thế giới ấy. Mỗi lời thoại của bộ phim Sở Du hầu như đều có thể thuộc lòng, nhưng, xem tại rạp chiếu và trên máy tính là hoàn toàn khác nhau nha ~.

Cô có thể cảm nhận được sự kiêu ngạo của Trần Nghệ Sinh qua bộ phim này, ông ấy cho tới bây giờ vẫn không quan tâm người khác nói cái gì, cũng không quan tâm người xem liệu có hiểu hay không. Câu chuyện của ông là nói cho bản thân nghe, không liên quan đến người khác.

Sở Du xem phim vô cùng nhập thần, Bồ Tử Hạo thì ngấm trộm cô.

Hắn mượn ánh sáng từ màn hình, chỉ có thể nhìn rõ đường nét gò má của cô, rồi len lén đem hình ảnh này lưu lại thật sâu, một lần nữa mang nó

vào câu chuyện mình viết.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Mọi người có lẽ sẽ khen ngợi «Kim Giáp» màu sắc hình ảnh đẹp, nội dung khác biệt, nhạc hay, nhưng lại rất khó đánh giá câu chuyện của nó. Đây là một câu chuyện có chút nhàn nhạt ưu thương, thù nhà nợ nước đặt lên trên tình yêu, đại ý chính là "Dù muốn cũng không thể có được, nhân sinh không phải như vậy sao". Lời thoại giữa các nhân vật sâu xa khó hiểu, cảnh quay yên tĩnh trong thời gian dài, làm cho người xem không thể hiểu được.

Người trong nước đã bị tình tiết nhanh, mạnh, kịch tính, bản, nổ bùng bùng của phim Hollywood tạo thành một phong cách xem phim, vì thế rất khó để tiêu hoá kiểu phim như «Kim Giáp». Sau khi kết thúc, một nhóm 4 người ra khỏi phòng chiếu, Trần Huyền dụi dụi mắt một cái, bộ dạng ngái ngủ: "Tớ vừa rồi lại ngủ mất tiêu"

Sở Du cười một tiếng, đối với thái độ của bạn mình như vậy ngược lại không ngạc nhiên chút nào: "Tớ đã nói với cậu, phim này có chút khô khan mà...". Cô bây giờ dường thành một thói quen xem phim, bất kể như thế nào cũng có thể nhịn xuống mà xem tiếp. Kiếp trước, nếu như không phải giảng viên cho xem «Kim Giáp» nhiều lần, Sở Du tuyệt đối không có kiên nhẫn xem hết như lúc này

Lô Chí Thanh và Trần Huyền đều cùng một bộ dáng tương tự. Hần không hiểu bộ phim này cho lắm, xem xong cứ mơ mơ hồ hồ: "Tử Hạo cậu xem hiểu không?"

"Cũng tạm tạm" Bồ Tử Hạo ngu mới thừa nhận, thời gian hẳn xem phim còn không bằng một góc của thời gian hẳn ngắm người.

Lần này Sở Du sau khi xem phim xong, cảm thấy cô so với trước kia càng thông suốt, càng hiểu sâu hơn. Đặc biệt là nỗi cô đơn ở trong ấy, cả bộ phim đều chứa nhàn nhạt bi thương. Cô bây giờ không phải là vậy sao? Một tâm hồn già cỗi được bao bọc bởi thân thể trẻ trung, mặc dù có bạn thân bên cạnh, thế nhưng bọn họ đều đang tràn đầy sức sống thanh xuân, trong khi tâm hồn cô lại già đi hơn họ rất nhiều.

Cô biết được bí mật của tương lai, vì sao cứ vậy cho cô sống lại ở thời điểm này?

"Du nhi, cậu vì sao làm câu nào cũng sai thế? Tháng trước không phải còn rất tiến bộ mà" Trần Huyền dựa vào cửa sổ trong KFC, có chút nghi ngờ nhìn vào mớ lằng nhằng trong bài của Sở Du. Cô biết số học của Sở Du không tốt lắm, nhưng không thể quên toàn bộ công thức chứ, một chút cũng không nhớ.

Bồ Tử Hạo ngồi bên cạnh lười biếng ăn khoai tây chiên, lại không nhìn được cười khiêu khích: "Học sinh xuất sắc lên cao, tự đắc rồi". Hần chính là đang bắt chước câu cửa miệng của Ngô lão sư, cô ấy thích nhất là nói những lời này.

Sở Du vốn đang nhức đầu với đề số học, nghe thấy những lời nói móc này càng nổi điên, cũng không hiểu vì sao Bồ Tử Hạo ngây thơ lại luôn thích đối nghịch với mình. Cô cười lạnh nói: "Thành tích của cậu hẳn là rất tốt ha?"

Bồ Tử Hạo dương dương tự đắc rút bài thi của mình ra, hơi nâng cằm lên: "Đương nhiên!"

Sở Du cúi đầu nhìn một cái, trên bài kiểm tra nổi bật lên con số đỏ chót - 26 điểm. Cô im lặng không nói, mình thật quá kém, thua cả Bồ Tử Hạo.

Hắn nhìn cô có vẻ cam chịu, trong lòng vô cùng thống khoái. Hắn chính là cố ý đối nghịch với Sở Du, chỉ cần cô phản ứng lại hắn liền vô cùng vui vẻ, hắn cũng biết mình vô cùng ngây thơ.

"Cũng không có gì để đắc ý, điểm số cũng không cao" Trần Huyền sợ Sở Du buồn liền mở miệng giải vây.

Bồ Tử Hạo khiêu mi, cười có chút vô lại: "Cao hơn so với vài người là đủ rồi"

Sở Du liếc mắt, trong lòng nhắc nhở mình không nên chấp nhặt với trẻ con. Lấy tính tình nóng như lửa trước đây của cô, khẳng định sẽ đem Bồ Tử Hạo thiếu đòn này treo ngược lên đánh. Sở Du lười để ý hắn, tiếp tục buồn bực làm đề

Lô Chí Thanh buồn cười nhìn 3 người bên cạnh, cậu là học sinh bạn tự nhiên, bài tập tất nhiên không giống với bọn họ. Ngược lại cậu không nghĩ tới Bồ Tử Hạo lại có một mặt ngây thơ như vậy, dù sao bình thường hắn so với bạn cùng lứa khá trầm ổn, tuy thành tích không tốt nhưng rất có chính kiến.

Bồ Tử Hạo nhìn Sở Du không có phản ứng, mi đẹp nhíu lại, lại bắt đầu táy máy di động của mình. Những người khác cũng lặng yên vùi đầu vào làm bài tập, dù sao không phải ai cũng như Bồ Tử Hạo, không để ý đến bài tập.

Trần Huyền làm bài tập rất nhanh. sau khi viết xong bài thu hoạch, liền móc điện thoại online. Cô đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, mở miệng hỏi: "Du nhi, weibo của cậu là gì? Tớ follow".

Sở Du sửng sờ một lát, dứt khoát mở điện thoại lên đăng ký một tài khoản, đem tên nói cho Trần Huyền. Sau khi lên đại học cô mới chơi weibo, khi đó hoạt động truyền thông ngày càng thịnh hành, mọi người cơ bản đều phải dùng thứ này.

Sở Du sau khi nhìn tên wweibo, im lặng một chút, cười nói: "Dân Công Miêu là cái quỷ gì vậy?" Cô không hiểu Sở Du nghĩ cái gì, cái tên này thật kỳ quái.

Sở Du học biên tập, lúc đấy, tất cả bạn học khoa bọn họ đều tự giễu là dân công(1) truyền hình, cực như chó. Cô không muốn làm chó dân công, cứ gọi là dân công miêu (chỉ hong muốn làm chó nên đổi thành mèo). Lúc đại học, Sở Du dùng weibo để lấy tài liệu, biên tập hình ảnh, video. Sau khi tốt nghiệp, weibo cơ bản cũng dùng để trao đổi công việc.

(1) dân công: người lao động chân tay

Sở Du dưới sự hướng dẫn của Trần Huyền sửa xong bài kiểm tra, lại nhớ kỹ thêm mấy công thức nữa, sau đó mới vươn người một cái, thở phào nhẹ nhõm. Vừa mới xem xong «Kim Giáp» không lâu, tâm tình của Sở Du vẫn còn tương đối kích động, dứt khoát viết một vài review dài trên weibo.

Review phim là cách bày tỏ cảm nghĩ vô cùng tốt, cũng là một lần nữa suy nghĩ lại nội dung của phim. Thời đại học, cô viết qua không ít, vì vậy bây giờ tương đối thành thạo, rất nhanh đã viết xong, lại bổ sung từ khoá #Kim_Giáp vào bài, đăng lên.

Bồ Tử Hạo đã sớm vênh tai, lặng lẽ ghi nhớ tên weibo của Sở Du. Hắn đương nhiên sẽ không trực tiếp follow cô, nhưng hắn có thể len lén vào thăm nha. Bồ Tử Hạo đăng nhập, đúng lúc thấy Sở Du vừa phát weibo, hắn

vô cùng kinh ngạc đối với sự hiểu biết về điện ảnh cùng tốc độ viết review phim của Sở Du, âm thầm khen ngợi cô. Đọc xong, hần nhìn câu "Dù muốn cũng không thể có được, nhân sinh không phải như vậy sao" đột nhiên có muôn vàn cảm khái, suy nghĩ một chút liền chuyển phát lại weibo của Sở Du (kiểu như share lại bài review của Sở Du ý)

Đây là một lời bài hát thể nhưng đặt trong câu chuyện «Kim Giáp» lại vô cùng thích hợp. Thậm chí Bồ Tử Hạo có một chút phần uất, cô có thể hiểu rõ bộ phim như vậy, vì sao lại không thấy được tình cảm của hần?

Tài khoản của Bồ Tử Hạo cũng không phải là tên thật mà là bút danh của hần. Ngược lại hần cũng không sợ Sở Du nhìn ra cái gì, các fans của hần còn nghĩ hần hoàn toàn là một ông chú từ đầu đến chân. Fans nhìn thấy đoạn weibo được chuyển phát, một bên ở phía dưới bình luận gào khóc, một bên đọc review phim của Sở Du.

Review phim của Sở Du viết quả thật không tệ, «Kim Giáp» vừa mới khai chiếu không được bao lâu, là đề tài nóng trong thời điểm này. Thật ra, đây chính là Sở Du kết hợp giữa bộ phim và hoàn cảnh của mình mà viết, trình độ còn hơn những bài tập review phim ảnh của cô lúc trước. Bài viết này ngày càng nhận được nhiều lời khen, lượng chuyển phát cũng lớn, lập tức đã trở thành hotsearch.

Sở Du đương nhiên chưa biết những điều này, cô đem tất cả bài tập làm xong, lại học thêm vài điểm kiến thức. Bên ngoài sắc trời dần tối, bốn người ở trạm xe buýt trước cổng KFC tạm biệt, ai về nhà nấy.

Lúc cô về nhà thì ba mẹ đã cơm nước xong xuôi, đang ngồi xem ti vi. Trước đó, Sở Du đã gửi tin nhắn cho mẹ, nói cô buổi tối sẽ không ăn cơm, ở KFC làm bài tập với Trần Huyền. Mẹ nhìn Sở Du ở cửa, hỏi: "Còn đói không? Trong bếp có mì sợi đó!"

Sở Du dở khóc dở cười, mẹ tựa hồ luôn cảm thấy cô ăn không đủ no vậy, mỗi ngày đều bắt cô ăn đủ thứ. Trong lòng ấm áp, mỗi lần về đến nhà đều được đối xử như công chúa nhỏ, không giống với khi ở bên ngoài, đều chịu đủ mọi loại cực khổ mệt mỏi. Càng lớn, cô càng không muốn rời xa gia đình.

"Con ăn rất no rồi mẹ" Cô lắc đầu một cái, trò chuyện cùng ba mẹ vài câu mới trở lại phòng của mình

Sở Du thuận tay đóng cửa phòng lại, ngồi trước bàn nhìn một hồi, bắt đầu tính sau này phải làm thế nào. Cô phải nhanh chóng khôi phục lại trình độ cao trung lúc trước, ít nhất là phải đậu được Truyện Đại. Cô không phải là muốn học lại kiến trúc chuyên môn ở Truyện Đại một lần nữa, chẳng qua, chỉ khi vào được Truyện Đại cô mới có thể khai thác các mối quan hệ trong giới truyền thông.

Làm truyền thông thật ra thì vô cùng chú trọng đến vấn đề này, việc giảng viên mang theo sinh viên của mình cũng rất bình thường. Lúc đại học, Sở Du cũng nhận được không ít công việc, tổ chức dạ tiệc, quay phim chụp hình vân vân, dạng gì cũng làm, những việc này phần lớn đều là nhờ giảng viên và các anh chị khoá trên đưa.

Sở Du bây giờ dù có nhiều năm kinh nghiệm làm đạo diễn, tổ chức sự kiện, chương trình, mà không có ai đề cử thì cũng rất khó để có được thành tựu như lúc trước. Thứ nhất, cô hiện tại vẫn còn là học sinh trung học, không như khi học Truyện Đại; thứ hai, sơ yếu lý lịch của cô còn trống hoác, kinh nghiệm làm việc phải góp nhặt từ chút một.

Sở Du không muốn nghĩ đến những chuyện phiền phức này nữa, dứt khoát lấy điện thoại lên mang, định thư giãn một chút. Cô vừa mở weibo, phát hiện weibo của mình như bùng nổ, nhiều tin nhắn ập tới. Lượng người follow tăng vọt mấy trăm, Sở Du có chút ngơ ngác: "???"

Cô vội nhìn xuống chỗ khung bình luận, hết sức náo nhiệt.

[Lữ Thúc: Trần đạo lật thẻ bài (là một cách nói của fans khi thần tượng của họ vô tình trả lời comment của một fan nào đó, hoặc chú ý đến bài viết của fan, giống như thời phong kiến, các vị vua sẽ dùng cách lật thẻ bài chọn người để thị tẩm), ta không ghen tỵ... Không! Ta thật ghen tỵ!]

[Nghệ Sinh kêu ta tới tuần núi: Oimeoi! Trần Nghệ Sinh vẫn luôn xài weibo hả! Tui cứ nghĩ là ông ấy luôn lạnh lùng, khinh thường dùng weibo chứ...]

[Cự Giải Sun: Tui chỉ muốn biết chủ weibo hiện tại trên trời có mát không?]

Sở Du thề, cô kiếp trước weibo cá nhân của cô chưa bao giờ được nhận lượng share lớn như vậy, đã thế còn không ngừng gia tăng. Cô trong lòng run sợ mở weibo của Trần Nghệ Sinh, nội dung weibo của người này hết sức đơn giản, mới nhất chính là share lại bài review phim của cô

[Trần Nghệ Sinh: Muốn bày tỏ cái gì đều bị người viết ra, thật sự thì có chút sợ]

Sở Du cũng muốn tiêu luôn: Trần đạo diễn ông sợ cái quỷ gì a! Cô đột nhiên bị lật thẻ bài mới sợ chết có được không?!

Kiếp trước, cô xem «Kim Giáp» không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều nghiền ngẫm từng cảnh quay một, đương nhiên cái nhìn đối với bộ phim này khá thấu đáo. Nhưng «Kim Giáp» lúc này vừa mới khai chiếu 2 ngày, người review phim chuyên nghiệp dù xem nhiều lần cũng không thể như Sở Du, có thể phân tích từng cảnh quay một. Dù sao bây giờ nguồn phim này vẫn chưa có ở trên mạng.

Sở Du có chút kích động ôm điện thoại, lăn qua lộn lại trên giường. Nội tâm của cô căn bản không thể bình tĩnh được, đó là Trần Nghệ Sinh

nha! Đạo diễn vô cùng danh tiếng đó! Mới mấy năm đã cầm giải Oscar đó!!!!

Cô trong lòng vui mừng, thật may bây giờ weibo vẫn chưa thịnh hành chuyện review phim kiểu thương mại (tức là viết review phim theo hướng ca ngợi, thu hút người xem phim), nếu không có lẽ, người ta còn cho rằng cô viết để quảng bá phim, kiếm tiền. Nhiều năm sau, marketing truyền thông bắt đầu phổ biến rộng rãi, review phim ngày càng không thể tin được, ngược lại bây giờ vẫn còn thuần túy, đơn giản.

Sở Du khắc chế kích động, gửi lại một cái weibo.

[Dân Công Miêu: Đừng hỏi, chủ weibo vui vẻ muốn thăng thiên luôn rồi! *mỉm cười*]

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Lượng người hâm mộ trên weibo của Sở Du vẫn đang tăng, cô đột nhiên hiểu tâm tình của cô bạn cùng phòng khi theo đuổi idol. Bạn cùng phòng lúc ấy thích một tiểu thịch tươi đang nổi tiếng, thường thường đến sân bay tiếp ứng, còng mang theo Canon 5D Mark III ra chụp hình. Mỗi lần hình chụp của mình được idol lật bài (như đã chú thích ở chương 4) cô sẽ cao hứng ở trong nhà trọ kêu gào.

Trần Nghệ Sinh rất ít khi sử dụng weibo, lượng người hâm mộ cũng không tính là kinh người, sau khi được nam nữ chính của «Kim Giáp» chuyển phát, lượng người hâm mộ weibo của Sở Du tăng một cách chóng mặt, Sở Du trong lòng đột nhiên sinh ra ý niệm, có lẽ cô nên chăm chút phát triển weibo cá nhân của mình, chuẩn bị cho sự nghiệp làm truyền thông.

Thật ra đời trước, Sở Du căn bản bỏ qua cơ hội này, cô dùng weibo rất trẻ. Khi cô vào đại học, trong lớp đã có vài người có lượng fans rất lớn, bọn họ có một trạm chủ, xung quanh là các trạm phụ... Sở Du biết rõ, để tạo nên một weibo như vậy cần phải có cái gì.

Để duy trì lượng fans weibo ngoài trừ dựa vào mị lực của chính chủ, các minh tinh, danh nhân xã hội vân vân mây mây thì còn cần phải có

lượng tin tức đủ để phát trường kỳ và ổn định. Những tin tức này phải gợi được hứng thú sâu trong lòng người theo dõi, tốt nhất là đánh thẳng, mạnh vào nhu cầu của họ. Các trạm xung quanh sẽ đưa kế hoạch, phát tin tức của idol; trạm chủ sẽ phát video; các weibo bát quái khác sẽ đồng loạt đưa ra dạng tin tức tương tự.

Sở Du vốn dĩ đang là học sinh trung học, tự nhiên sẽ không có tin tức gì phong phú để đưa ra, dù sao bản thân cô tích lũy cũng rất ít. Nhưng cô bây giờ là sống lại, làm trong ngành biên đạo nhiều năm, tích lũy cũng không quá nhiều.

Ngành biên đạo này phải học rất nhiều thứ phức tạp, ngôn ngữ, quay phim, thu âm, vũ đạo, sân khấu, các loại biểu diễn cũng phải tùy chỗ,..., có điều không nghiên cứu sâu. Bọn họ chẳng qua là học để hiểu, tạo điều kiện để sau này làm việc với người chuyên nghiệp trong từng lĩnh vực.

Ngoại trừ những lĩnh vực cơ bản này, bản thân chương trình học của đạo diễn còn có viết copywriting(1), văn học và nghệ thuật phỏng vấn, biên tập truyền hình, đạo diễn,... Sở Du đương nhiên không phải là tinh thông hết mọi thứ, nhưng những thứ cần biết, trong đầu vẫn có cơ bản. Cô cũng không định đem nội dung weibo của mình làm cho phức tạp, chỉ chọn phương diện sở trường của mình để duy trì nội dung trang cá nhân.

(1) Copywriting là hoạt động sao chép văn bản (văn bản) cho mục đích quảng cáo hoặc tiếp thị một sản phẩm, kinh doanh, người, ý kiến hoặc ý tưởng. Người nhận (đọc, nghe, vv) của bản sao được có nghĩa là để được thuyết phục để mua sản phẩm quảng cáo, hoặc đăng ký để quan điểm cổ phần văn bản.

Cô định sau này sẽ ở weibo đăng các bài review phê bình (kiểu bình luận, bình chứ không phải theo nhĩa chê bai) và video về điện ảnh - truyền hình. Những thứ liên quan đến điện ảnh, phim truyền hình, chương trình truyền hình được đăng trên weibo đều dưới hình thức phân tích bình luận

bằng chữ và clip ngắn là chủ yếu, đó chính là cách tốt nhất, phù hợp với sở trường của cô. Sở Du nhớ rất rõ ràng, qua một năm nữa chính là thời kỳ phát triển mạnh của các show, một loạt các show truyền hình lớn đủ thể loại tranh nhau đi lên, các show online cũng bắt đầu nổi.

Sở Du ổn định lại một chút tâm tình, cô nói làm liền làm, bắt đầu dùng máy tính trong thư phòng làm clip điện ảnh tiếp theo. Cô bây giờ còn chưa lên đại học, cho nên không có laptop riêng của mình, chỉ có thể dùng máy tính để bàn (desktop) của nhà. Sở Du một bên tải phim xuống một bên tải phần mềm PR(2).

(2) Ở đây có lẽ là Adobe Premiere Pro CC - Adobe Premiere Pro CC là một phần mềm chuyên dùng để biên tập, cắt ghép chỉnh sửa phim ảnh, nó dùng để biên tập các đoạn phim ngắn, phim tài liệu và các bộ phim nổi tiếng của hollywood, điểm mạnh của Adobe Premiere CC đó là nó tương tác với các sản phẩm khác của Adobe, từ đó giúp cho công việc dựng phim của nhà làm phim được thuận tiện hơn rất nhiều), cô định biên tập một đoạn clip ngắn mới để đăng lên.(này kiểu như cắt ghép những đoạn đặc sắc ở trong một bộ phim làm thành một clip ngắn, qua đó biểu đạt cách khái quát về nội dung bộ phim đó).

Nếu như không đăng nội dung mới trong một thời gian dài, những fans hiện tại của cô cũng sớm chạy mất. Bài review bình luận «Kim Giáp» chỉ có thể mang đến cho cô một số fans, cũng không ít người sẽ chờ để xem nội dung tiếp theo.

Mẹ nghe được tiếng động trong thư phòng, có chút hiếu kỳ, đi tới hỏi: "Làm bài tập xong rồi hả?"

"Hôm nay ở KFC đã làm xong rồi ạ" - Sở Du nhẹ nhàng đáp.

Mẹ cũng không nói gì thêm nữa, chỉ dặn dò một câu: "Đừng chơi muộn quá đấy"

Sở Du đáp ứng, mẹ liền rời thư phòng, không chú ý tới cô nữa.

Cô tải xuống bộ điện ảnh mình thích «Nhiệt Huyết Cảnh Dò» đây là bộ phim hành động hài hước, cô rất thích phong cách của bộ phim này. Sở Du định đem toàn bộ bộ phim 121 phút biên tập thành một clip ngắn 2 phút hoàn chỉnh. Sau khi tải xong phần mềm, cô đem bộ phim và một số tư liệu truyền hình liên quan vào, bắt đầu công việc quen thuộc nhất.

PR, FCP, Đại Dương, Avid (3),... Sở Du đã từng dùng qua rất nhiều phần mềm biên tập video phim ảnh, tuy nhiên tư duy biên tập thì không đổi. PR là phần mềm chỉnh sửa video nhập môn, cô vẫn còn nhớ rõ từng phím tắt, vừa thấy trang chủ của PR liền có thể nhớ lại cuộc sống mới vào đại học lúc trước.

(3) là các phần mềm biên tập chỉnh sửa video, phim ảnh, v.v PR là Adobe Pro Premiere CC, FCP là Final Cut Pro, Avid là Avid Liquid

Cô chìm đắm trong một mớ tài liệu, cắt ghép, lấy ra nội dung mình cần. Biên tập là một môn nghệ thuật, nó thể làm cho những nội dung cũ rích mang bộ dáng hoàn toàn mới, hoặc là có thể cứu vớt một phần bị lỗi nào đó. Giữa mỗi một ống kính cảnh quay liên tiếp cũng sẽ sinh ra những phản ứng hoá học khác nhau, đem đến cho người xem tình cảm khác nhau, đây chính là nghệ thuật dựng phim.

Sở Du làm việc liên tục 3 giờ liền, cuối cùng cũng hoành thành xong clip, cô ngẩng đầu lên mới phát hiện, đồng hồ đã qua 11 giờ.

Âm nhạc tiết tấu mạnh mẽ, giàu cảm xúc, ống kính chuyển động đậm chất kịch tính, hiệu ứng âm thanh kịp lúc bùng nổ... Sở Du hoàn toàn không dùng đến các hiệu ứng mà chỉ nối các cảnh lại với nhau một cách vô cùng khéo léo. Cô kiểm tra lại một lần nữa, có chút tự say mê đối với kỹ thuật biên tập của chính mình.

Đây chính là 1 tật xấu của Sở Du, lúc vừa xuất clip thì luôn cảm thấy thật hoàn hảo, có một loại tự tin mù quáng. Khi nhìn lại một lần nữa, cô lại có cảm giác thật ra có một vài lỗi nhỏ.

Sở Du định sau này sẽ mang clip «Nhiệt Huyết Cảnh Dò» đã qua biên tập này lên weibo. Bây giờ là lúc «Kim Giáp» đang hot, weibo của cô mấy ngày gần đây sẽ vì bài review bình luận «Kim Giáp» mà gom được nhiều fans hâm mộ. Đợi đến khi Kim Giáp hạ nhiệt, cô sẽ đăng clip nhỏ này lên.

Duy trì hoạt động của weibo cần một số kỹ năng, nếu Sở Du định xây dựng weibo cá nhân, nội dung không thể quá sáo rỗng, phải có chiều sâu (?), thời gian và tần suất đăng bài cũng phải nắm thật tốt. Cô xuất clip ra, đánh răng rửa mặt chuẩn bị lên giường, mẹ đã giục cô nhiều lần rồi.

Công việc của Sở Du sau này, thức trắng đêm là chuyện bình thường. Nhưng cô đang ở thời điểm cao trung, nếu như 11h còn chưa ngủ sẽ khiến cho ba mẹ cảm thấy rất kỳ quái. Cô rửa mặt, sắp xếp sách vở xong, liền chui vào chăn.

Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, cô vô cùng mệt mỏi.

Sở Du nằm ở trên giường, thoải mái kéo chăn một cái, tiến vào mộng đẹp.

Ngày thứ nhất sau khi trùng sinh, ngủ ngon.

"Hạo Hạo, sao còn chưa ngủ?" Lục Hân đi qua phòng của Bồ tử Hạo, thấy phòng con trai vẫn sáng đèn, đẩy cửa ra hỏi.

Bồ Tử Hạo ngồi trước bàn máy tính, gõ chữ cạch cạch, nhàn nhạt nói: "Lát nữa con sẽ ngủ". Hắn luôn ngủ rất muộn, hôm sau lại không thể rời giường, vì thế luôn đi học trễ.

Lục Hân thấy con trai còn không quay đầu nhìn mình một cái, thở dài, "Con định như thế nào? Lúc nào cũng không chịu chú tâm học hành, sau này định thi vào trường gì?"

Thật ra, yêu cầu của Lục Hân đối với con trai mình không cao, bà chỉ hi vọng nó có một mục tiêu rõ ràng, sau đó có công việc ổn định, cho nên, chuyện Bồ Tử Hạo viết tiểu thuyết online, bà cũng không ý kiến gì.

Bây giờ đã qua học kỳ 2 của lớp 11, còn mấy tháng nữa sẽ lên 12, Lục Hân không thể hiểu được suy nghĩ trong lòng con trai, rốt cuộc là học trong nước hay đi du học?

Động tác Bồ Tử Hạo dừng lại, xoay người, nhìn thẳng mẹ mình, khiêu mi, "Không phải còn 1 năm nữa sao? Đến lúc đó rồi tính"

"Nhưng dù sao con cũng phải có 1 mục tiêu chứ? Trong nước thì phải chọn trường, còn nếu muốn xuất ngoại thì phải học Tiếng Anh."

"Con sẽ nhanh chóng quyết định" Bồ Tử Hạo quay lại nhìn màn hình, Lục Hân nhìn bóng lưng con trai cũng không nói nữa, thuận tay giúp hăn đóng cửa phòng.

Tâm tư Bồ Tử Hạo có chút rối rắm, nhất thời không có biện pháp tiếp tục gõ chữ, hăn dứt khoát mở weibo Sở Du lên xem, đọc lại bài review của cô một lần nữa.

Hăn đương nhiên có mục tiêu, hơn nữa mục tiêu ấy từ đầu đến cuối đều là người kia, bất quá cũng chỉ là "Dù muốn cũng không thể có được, nhân sinh không phải như vậy sao?" đi. Bồ Tử Hạo cũng không hiểu rốt cuộc mình đang cố chấp cái gì, có lẽ hăn cần phải suy nghĩ một chút, sau này nên làm gì bây giờ.

"Ngoan, nên dậy rồi! Đừng nướng nữa!"

Sở Du mơ màng bị mẹ đánh thức, nhìn đồng hồ, nội tâm hết sức bi thương. Cô đã rất lâu rồi không có dậy sớm như vậy, trước kia 10h cô mới đi làm, dù có thực tập ở trong đài thì nhiều nhất cũng chỉ sớm nửa tiếng. Mọi người đều là cú đêm, giờ giấc sinh hoạt của cô coi như tương đối quy luật.

Cô đem đồng phục dây dưa một hồi mới mặc xong, lại bị mẹ giục mấy lần, ăn điểm xong liền ra cửa. Sở Du leo lên tàu điện ngầm, mở điện thoại lên F5 lại weibo một chút, trong một đêm, fans của cô đã tăng vọt gần mười ngàn người, dĩ nhiên rớt cũng không ít, nhưng nhìn chung thì lượng người tăng vẫn chiếm ưu thế.

Sở Du đương nhiên hiểu được, chỉ dựa vào bài bình luận «Kim Giáp» mà giữ lại fans lâu dài thì không đủ. Cô bây giờ có thể hút một lượng fans lớn nhanh như vậy là bởi vì được đạo diễn Trần Nghệ Sinh công nhận một vài quan điểm cá nhân, nam nữ chính trong «Kim Giáp» cũng là nghệ sĩ lớn, đều có khoảng mười triệu fans, đi theo đạo diễn mà chuyển phát bài viết của Sở Du, như vậy mới có thể đem đến cho cô lượng fans lớn như vậy.

Cũng có một lượng lớn weibo sử dụng nội dung review của Sở Du mà không trích nguồn, nếu như cô không phát nội dung mới tiếp theo, thì lượng fans hiện tại cũng sẽ nhanh chóng chạy mất. Cô định hay ngày nữa, khi độ hot của «Kim Giáp» giảm xuống, thì sẽ đem đoạn clip tối hôm qua vừa làm xong ra.

«Nhiệt Huyết Cảnh Dò» tuy đã qua ngày công chiếu mấy ngày, nhưng nếu cách viết mới mẻ, vẫn có thể đăng được. Sở Du ngồi trên tàu điện ngầm, dứt khoát phát weibo một chút, dùng một trăm chữ đề cử một bộ phim điện ảnh cũ. Trước kia, lúc thực tập ở trường đại học, Sở Du cũng

từng viết qua kiểu tương tự, bây giờ thật ra là đem những gì đã tích lũy ra, viết rất dễ dàng.

Phong cách viết của cô hài hước phong phú, kết hợp với nhận xét của bản thân, ngược lại cũng không có vẻ khô khan. Mọi người khi lướt weibo đều lấy mục đích thư giãn là chủ yếu, bài viết quá mức học thuật khô khan sẽ không được đón nhận rộng rãi. Sở Du cũng điều chỉnh phong cách viết của mình, cô không ưu tiên việc nhằm vào những nghệ sĩ, diễn viên trong giới điện ảnh - truyền hình mà hướng đến phạm vi rộng hơn đối với những người mê phim.

Fans mới follow Sở Du không bao lâu, lướt xem và tương tác coi như cao.

[Sa Tiểu Bạch: Dân Công Miêu như vậy thật không phúc hậu, vừa qua một đêm liền quên Trần đạo diễn, đề cử phim của người khác nha... Ta chỉ muốn nói, ta cũng thích bộ này *mím cười*]

[Hoảng Hoảng Hốt Hốt Tiểu Tinh Tinh: Muốn biết có bao nhiêu Kim Giáp xem chớp sáng (?)]

[Ly thủy tinh nhà Tần sinh: Theo lão Tần nhiều năm như vậy, chưa bao giờ lật bài *tạm biệt* hẳn lại học theo Trần đạo diễn forward bình luận phim của chủ weibo, ghen tị. T___T]

Sở Du nhìn một chút dưới khung bình luận, liền cất điện thoại. Tàu điện ngầm đến trạm, cô đi bộ tới trường, lại phải tiếp tục cuộc sống học tập.

Sở Du đầu tiên là mang bài kiểm tra đã sửa đi tìm cô Ngô, gặp mặt nói chuyện xong liền trở về chỗ, chuẩn bị vào giờ học.

Sau hai tiết học buổi sáng, Sở Du đứng ở thao trường (bãi tập) trợn tròn mắt, cô quên là còn có chuyện các lớp tập trung lại, tập thể dục theo đài!

Cô bây giờ làm gì còn nhớ chuyện này a~!

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

"Tập thể dục! 1 2 3 4..." Chương trình thể dục theo đài vang lên khiến người ta hoài niệm, trong bãi tập, các học sinh mặc đồng phục đứng theo hàng ngũ, bắt đầu giờ thể dục.

Sở Du đứng ở hàng sau cùng, cô không tập theo, đứng phía sau nhìn cảnh tượng toàn trường cùng tập thể dục, thật đồ sộ. Thầy Trương chủ nhiệm là một giáo viên nói hơi nhiều, đi tới ân cần hỏi một câu: "Còn khó chịu không?"

Sở Du lấy lý do thân thể không tốt, đứng hàng sau nhìn mọi người tập, cô luôn luôn nghe lời, vì vậy thầy Trương cũng không hoài nghi cái gì. Sở Du nghe vậy vội nói, "Cảm ơn thầy, em đỡ hơn chút rồi ạ"

Thầy Trương gật đầu một cái, lại đi đến hàng bên kia. Sở Du nhìn các bạn học đang học thể dục trong thao trường (bãi tập), trong lòng rối rắm không biết làm sao, xem ra cô còn phải dành thời gian tập lại bài thể dục radio, cô bây giờ đã sớm quên sạch rồi.

Mỗi ngày, toàn trường đều phải tập hai bài thể dục radio, âm nhạc của bài thứ hai vừa vang lên, Sở Du liền nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng giáo huấn của thầy Trương.

"Có phải sáng hôm nay em lại đến trễ? Thầy nói cho em biết, thành tích không quan trọng, cái mấu chốt chính là thái độ học tập... Rốt cuộc sau này em muốn làm gì? Trong lòng em đã có đáp án chưa?"

Sở Du nghe thấy tiếng cũng không quay đầu lại, vờ như chưa nghe thấy gì, nhìn chăm chăm hàng ngũ trước mặt. Thầy Trương hình như không ý thức được tiếng nói của mình vô cùng to, giữa tiếng nhạc thể dục, thầy phải đề cao âm lượng lên thì học trò trước mặt mới có thể nghe rõ.

Thầy Trương chỉ cách Sở Du và bạn học đứng ở hàng cuối cùng chỉ có một chút.

"Thầy, em hiểu." Thanh âm lười biếng của Bồ Tử Hạo truyền đến tai Sở Du, cô có thể tưởng tượng được bộ dạng uể oải của hắn.

"Em hiểu? Nhiều giáo viên bây giờ cũng không quản em trong giờ học muốn làm gì. Đó chính thả tay, để chính em tự chơi tự chịu, em còn ở đây dương dương tự đắc? Đi học thì trễ, bài tập cũng không nộp, điểm thi lúc nào cũng đội sổ, rốt cuộc là em muốn làm cái gì? Thầy nói cho em biết, em đừng có không cảm thấy sốt ruột, hiện tại cũng không còn nhiều thời gian nữa, sau lứa 12 này là đến phiên các em! Vì sao em cứ giống như một đứa con nít, suốt ngày không chịu lớn vậy?"

Ngược lại, Sở Du có thể hiểu được sự khuyên bảo tận tình của thầy Trương, cô ở trong khoa văn này, có rất nhiều tài giỏi, sau đó, trong 30 người có 2 3 người đi Thanh Bắc, số còn lại thì 100% đều đậu đại học. Bây giờ thành tích của Bồ Tử Hạo quả thật quá kém, thầy Trương sợ hắn không đậu nổi một trường nào đó. Trong trí nhớ của Sở Du, Bồ Tử Hạo ở thời điểm lớp 12 chuẩn bị xuất ngoại du học, không có tham gia kỳ thi đại học.

"Em có cảm thấy sốt ruột..." Bồ Tử Hạo hàm hàm hồ hồ kêu, thầy Trương nhìn dáng vẻ cà lơ phất phơ của hắn, càng có có cảm giác tiếc rên sắt không thành thép.

Thầy Trương có chút nóng nảy, những vẫn cố nén lại, vỗ vai Bồ Tử Hạo nói: "Nam tử hán đại trượng phu! Mồn cái gì thì phải dùng bản lĩnh thật sự của mình, làm ra chút thành tích, nếu không cuối cùng cũng phải chịu ánh mắt xem thường của người khác! Thầy biết gia cảnh cậu em không tệ, nhưng đó là do em cố gắng mà được sao? Đại tiểu tử, đừng để bố mẹ em phải lo lắng nữa." (Đại tiểu tử ở đây có lẽ ý tác giả muốn nói BTH tuy lớn tồng ngồng nhưng cách hành xử vẫn như một tiểu hài tử)

Bồ Tử Hạo yên lặng không nói, Sở Du cũng không nghe được câu trả lời của Bồ Tử Hạo, một lát sau chỉ nghe được tiếng của thầy Trương nhẹ nhàng than thở. Cô thấy thầy Trương chấp tay sau lưng, từ từ đi tới chỗ đội hình, đoán chừng những lời muốn nói cũng đã nói xong rồi.

Bồ Tử Hạo đứng ở sau lưng Sở Du, nhìn cô một mực đưa lưng về phía mình không quay đầu lại, ma xui quỷ khiến đi tới bên cạnh cô. Hắn nhìn gò má Sở Du, cô vẫn đang mặc áo khoác đồng phục, tóc buộc đuôi ngựa, lộ ra chiếc cổ xinh đẹp trắng nõn. Hai người đứng phía sau của đội hình, hắn nhẹ nhàng nói, "Nghe người khác bị mắng thú vị lắm sao?"

Sở Du có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái, không hiểu vì sao Bồ Tử Hạo lại đột nhiên hỏi như vậy, cô nhàn nhạt nói, "Không có ý gì."

Bồ Tử Hạo đối với kiểu trả lời lạnh nhạt như vậy của Sở Du đã thành thói quen, hắn trong lòng cười nhạo chính mình, không phải sớm biết rõ người ta lừa để ý tới mày, tại sao còn muốn chạy lại gần?

Sở Du suy nghĩ một lúc, vẫn không nhận được hiểu kỳ nói, "Cậu vì sao lại không muốn học?". Sau khi sống lại, Sở Du tự nhiên không giống trước, như một học sinh trung học luôn đặt học tập lên hàng đầu, cô rất rõ ràng, những người có chỗ đứng trong xã hội có thể không liên quan đến thành tích học tập của họ, nhưng cô vẫn không hiểu cái sa ngã không chịu cầu tiến của Bồ Tử Hạo.

"Vậy tại sao cậu lại học?" Bồ Tử Hạo không nghĩ tới Sở Du sẽ hỏi mình, trừng mắt nhìn, hỏi ngược lại. Sở Du thành tích trong lớp không tính là xuất sắc, nhưng trình độ cũng không phải thấp.

"Bởi vì học tập là chuyện công bằng nhất thế gian này. Có rất nhiều chuyện, không phải cứ cố gắng thì sẽ được báo đáp." Sở Du bình tĩnh trần thuật. Sau này lớn lên, đạo lý này cô mới chậm rãi hiểu được. Cô nhìn thấy rất nhiều người làm truyền thông đều chạy đến phương bắc (ở đây có lẽ là Bắc Kinh), có người thực hiện được ước mơ, nhưng đại đa số đều phải chôn vùi thanh xuân của mình tại thành phố rộng lớn này.

Giống như cậu khát vọng tình yêu, nhưng không phải cứ cố gắng thì liền có thể thắng được tình yêu.

"Cách nói của cậu có hơi tiêu cực?" Bồ Tử Hạo nghĩ đến rất nhiều câu trả lời, nhưng lại không ngờ đến Sở Du sẽ nói câu nói như vậy.

"Quả thật thành tích không hẳn là trọng yếu, nhưng học là chuyện đơn giản nhất. Cái này làm không được, thì cũng đừng kỳ vọng sẽ làm tốt chuyện khác. Cậu rất thông minh, tại sao lại không thử một lần?" Sở Du cảm thấy Bồ Tử Hạo là một thanh niên tính khí trẻ con, chẳng qua còn đang trong thời kỳ phản nghịch của thanh xuân, Hạo cũng không xấu, bất quá còn ngây ngô dại dột, chưa được đánh thức thật sự.

Bồ Tử Hạo sững sốt một chút, ngay sau đó mày đẹp nhướng lên, vừa tức giận vừa buồn cười nói "Thầy giáo thì còn có thể được đi, cậu với tôi ngang hàng nhau, lại cứ thể dạy đời tôi?" Bồ Tử Hạo hơi im lặng, Sở Du vẫn còn nhỏ tuổi, lại như vậy nghiêm trang giáo dục hẳn.

Sở Du nghe vậy, nghiêng đầu nhìn hẳn một cái, cười nhạt một tiếng "Anh bạn nhỏ, thứ tôi biết so với cậu, còn rất nhiều rất nhiều." Cô mắt đầy ý cười, khoé môi hơi nhếch lên, giọng nhẹ nhàng cào nhẹ vào tim hẳn một cái.

Bồ Tử Hạo nhìn dáng vẻ cười như không cười của Sở Du, tim đập nhanh liên hồi. Bình thường, Sở Du có chút lạnh lùng trong trẻo, không thích cãi lý với hắn; bây giờ, cô như vậy nhìn chăm chăm Bồ Tử Hạo, không giống như thường, khôn khéo an tĩnh, ngược lại mang theo mấy phần hài hước, tà khí, khiến cho hắn có chút không đỡ được. Bồ Tử Hạo cũng không biết vì sao ngược ngùng, nhưng vẫn mạnh miệng nói "Cậu thì có thể biết gì nhiều chứ?"

Sở Du thờ ơ khiêu mi, chẳng qua là cười một tiếng, không trả lời nữa.

Tiếng nhạc radio thể thao cũng vừa vận kết thúc, thầy thể dục đứng trên bục vừa phát hiệu lệnh giải tán, bãi tập lập tức huyên náo nhộn nhịp, mọi người nhanh chóng tụ tập rời đi. Sở Du cũng không để ý Bồ Tử Hạo suy nghĩ thế nào, đi lên tìm được Trần Huyền, hai người vừa nói vừa cười rời đi.

Bồ Tử Hạo nhìn bóng dáng rời đi của Sở Du, hơi sững sốt. Hắn luôn cảm thấy tính cách của Sở Du có chút biến hoá, hoặc có thể nói, cô trước mặt mình bộc lộ tính cách thật nhiều hơn một chút? Cho tới giờ, Sở Du vẫn luôn mang một bộ dạng an tĩnh, khắc chế, không hề làm chuyện gì khác người, cho dù Bồ Tử Hạo cố ý khiêu khích, đa phần phản ứng lớn nhất của cô cũng chỉ là cau mày cùng lạnh lùng.

Ừ, bây giờ trở nên... Khí thế hơi mạnh? Hơn nữa cũng hấp dẫn dẫn hơn?

Hắn nhớ đến nụ cười vừa rồi của cô, hơi đỏ mặt.

Dĩ nhiên, Bồ Tử Hạo hoàn toàn không biết đây chính là Sở Du sau khi sống lại.

"Cậu hôm nay đến cái đó"? Tớ thấy cậu đứng đằng sau nhìn, không tập." Trần Huyền trong lúc tập thể dục thấy Sở Du đứng hàng cuối cùng, quan tâm hỏi.

"Không phải, chỉ là không thoải mái." Sở Du trong đầu nghĩ, có lẽ nên gọi loại không thoải mái là "tổng hợp chứng thác loạn sau khi sống lại" (=]]]]). Cô đã quên mất nhiều chuyện ở thời cao trung, bây giờ cần chút thời gian nhạt từng thứ về.

"Cậu nghĩ xong thi vào chỗ nào chưa? Tớ nhớ trước kia cậu bảo sẽ không học toán nữa, không lẽ đi ngành Trung văn?" Thành tích học tập của Trần Huyền xuất sắc hơn so với Sở Du, các môn khác hai người không cách biệt cho lắm, có điều số học của Trần Huyền tốt hơn Sở Du rất nhiều.

Sở Du lắc đầu một cái, "Tớ muốn đi Truyện Đại." Cô đã tích lũy được nhiều kinh nghiệm trong ngành này, lần này có thể bớt đi những đường vòng quanh co; nếu như chọn ngành khác, ưu thế sẽ không lớn được như vậy.

Trần Huyền nghe vậy, sửng sốt một chút, ngay sau đó nhíu mày một cái, chần chờ một chút mới có chút ngượng ngùng mở miệng "Nhưng...giáo phong của Truyện Đại so với trường chúng ta rất khác biệt mà?" (giáo phong: phong cách giáo dục)

Giáo phong của trường cao trung vô cùng chính thống, đoan trang, chín chắn, nhất là ở khoa văn các cô - tác phong học tập cực kỳ nghiêm túc, học bá (học sinh xuất sắc) xuất hiện từng lớp từng lớp. Các thầy cô vô cùng coi trọng khoa văn, cảm thấy không chỉ đào tạo ra những nhân tài Thanh Bắc, mà còn có thể xuất ra một loạt thủ khoa khoa văn của thành phố. Trong khi đó, phong cách của Truyện Đại luôn luôn rộn ràng, có thể nói, so với trường cao trung hiện tại của cô mà nói, hoàn toàn khác biệt.

Trần Huyền cũng rất hiểu tính tình của bạn mình, cô có chút sợ, sau khi Sở Du vào đó, sẽ không thích ứng được. Sở Du tự nhiên biết Trần Huyền nghĩ gì, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ, kiếp trước, sau khi cô điền nguyện vọng Truyện Đại xong, thầy chủ nhiệm Trương còn tìm cô nói chuyện một lần. Lúc đó, thầy Trương và Trần Huyền đều có chung một nỗi

lo giống nhau, sợ Sở Du sẽ không thích ứng được phong cách rộn ràng năng động ấy, dù sao, thời cao trung, nhìn cô vô cùng ngoan.

Quả thật, kiếp trước, khi mới bước vào Truyện Đại, Sở Du có một đoạn thời gian không thích ứng được. Nhưng đối với cô của hiện tại mà nói, những thử này không đáng kể, cô đã sớm "bách độc bất xâm" (không độc gì có thể xâm nhập vào người được) rồi.

Sở Du cười một tiếng, "Không sao đâu, tớ biết mà. Cậu yên tâm đi, chuyện này tớ cũng đã từng nghĩ qua rồi." Con người cô bây giờ cũng chính là nhờ Truyện Đại luyện thành, bên trong cũng bị ảnh hưởng bởi tính phản nghịch, sáng tạo, xao động, tùy ý của nó. Nếu như chọn trường khác, có lẽ sẽ không quen được.

Mấy ngày kế tiếp, Sở Du đều bị bài tập, sách vở xoay vòng vòng. Mỗi ngày cô chỉ có thể bớt chút thời gian post vài chữ trên weibo, miễn cưỡng duy trì được lượng fans hâm mộ. Ban ngày chơng trình học rất nặng, cô phải tập trung cao độ để thấm được những gì thầy cô giảng giải, cố gắng nhớ lại; tối về bài tập cũng không ít, Sở Du hầu như không có được một chút thời gian rảnh rỗi.

Đến tối thứ sáu, rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi một chút, đem bài tập dời đến thứ bảy, chủ nhật làm. Cơn sốt «Kim Giáp» cũng dần hạ xuống, lượng người xem do bài bình luận điện ảnh đó mang vào cũng giảm đáng kể. Sở Du đem clip đã biên tập post lên weibo.

Video trên weibo tuyệt đối không nên quá dài, mọi người sẽ không có kiên nhẫn để xem xong. Bản thân «Nhiệt Huyết Cảnh Dò» là một bộ phim hành động hài hước, Sở Du đem tinh hoa của nó lấy ra, kết hợp âm nhạc tiết tấu nhanh, cô độn lại thành một clip dài 2 phút, mang lại tính bộc phát lớn hơn.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

[Tiếng cười vọt rống: OMG! Bùng cháy? Ta phải đi xem nguyên bộ!]

[Tiểu khả ái nhà Tần sinh: Dân Công Miêu khinh thường viết bình luận chữ *mím cười* trực tiếp đăng video luôn rồi.]

[Diệu thủy giác tác: Dân Công Miêu chuyển gạch (nghĩa là làm việc, việc làm của dân công là chuyển gạch a~, cũng có thể xem đây là cách nói ẩn dụ, theo mình nghĩ là vậy) thật tốt *mím cười*, đã xem qua bộ này.]

[Lạc đề: Uống công định thoát weibo! Hôm nay còn chưa cập nhật tin mới đâu! Cầu người người tốt bụng cho tui lên top.]

Sở Du nhìn lượng tương tác trên weibo không ngừng tăng lên, vô cùng hài lòng. Trước kia, khi cô vừa lên đại học, cũng muốn tạo một weibo, giống như một cái sân vườn nhà, có thể để thứ mình thích lên. Đáng tiếc, khi đó cô quá bận rộn, phải làm rất nhiều chuyện, ý định này cũng sớm biến mất.

Tại thời điểm đi thực tập, Sở Du cũng từng chạy các phương tiện nền tảng truyền thông mới, tuy nhiên, các nội dung biên tập đối với bản thân đều không hứng thú.

Cô bị lượng tương tác của «Nhiệt Huyết Cảnh Dò» cổ vũ, dứt khoát chạy đến thư phòng bắt đầu bộ phim tiếp theo. Đối với Sở Du mà nói, biên tập phim rất dễ dàng, nhưng mà nguồn tài liệu phim ảnh chất lượng gốc rất phiền toái. Nếu như cô muốn tiến hành biên tập, ghép nhiều phim vào với nhau, sẽ cần rất rất nhiều phim, nếu tải xuống thì tốn nhiều thời gian vô cùng.

Cô một bên tải phim, một bên lướt web weibo. Trần Huyền đột nhiên nhắn tin cho cô trên QQ - "Weibo của cậu sao đột nhiên có nhiều người theo dõi vậy? Vừa rồi tớ còn thấy cậu phát video =a="

Trần Huyền cũng đến thứ 6 mới có thời gian lên mạng, cô kinh ngạc phát hiện lượng fans đáng sợ của Sở Du. Bây giờ mọi người thường hay dùng chim cánh cụt nhỏ (QQ), sau đó mới dùng WeChat ngày càng nhiều. Sở Du đem chuyện bình luận phim một năm một mười kể với Trần Huyền, còn có ý định kinh doanh weibo sau này.

"Như vậy thật tốt nha, cô bạn nhỏ của tui phải thật nổi tiếng, sau này nổi tiếng đừng quên chị em OvO" - Trần Huyền ngược lại rất ủng hộ, hơn nữa còn cảm thấy thật thú vị.

Sở Du dờ khóc dờ cười - "Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, tớ bây giờ tải phim có chút phiền toái QAQ"

"Cậu đi tìm Bồ Tử Hạo mượn thử xem, tớ nghe Lô Chí Thanh nói hẳn tải xuống nhiều phim điện ảnh lắm, hình như có luôn một đĩa cứng riêng để lưu thì phải." - Trần Huyền cảm thấy như vậy thì vô cùng thuận lợi, Sở Du nếu có nguồn điện ảnh bản hoàn chỉnh chất lượng cao thì có thể trực tiếp biên tập rồi.

Sở du có chút do dự, mặc dù cô và Tử Hạo là bạn cùng bàn, nhưng bình thường rất ít nói chuyện, cũng không tính là thân cho lắm. Cô suy nghĩ

một chút, lại cảm thấy mình tải từng bộ một thì rất phiền phức, cuối cùng vẫn lộn lên QQ tìm Bồ Tử Hạo, xin thêm bạn tốt.

Sở Du và Bồ Tử Hạo vẫn không thêm bạn tốt với nhau trên QQ, tuy nhiên hai người đều ở chung trong một group chung. Bồ Tử Hạo vốn đang gõ chữ, thờ ơ mở thông báo QQ ra, sợ hết hồn!

Bồ Tử Hạo không kìm được, khoé miệng hơi nhếch lên, hưng phấn đứng lên, đi một vòng quanh phòng, bình phục tâm tình, sau đó mới ngồi lại vào máy tính, chấp nhận lời mời của Sở Du.

"Có đó không?" - Sở Du không nghĩ đến Bồ Tử Hạo chấp nhận nhanh như vậy, cô cho rằng hẳn off rồi chứ.

"Đây ㄟ(*◊▽◊*)ㄟ "

Sở Du có chút ngẩn ra: Ừm... Bồ Tử Hạo... ký tự cảm xúc... không giống với tưởng tượng của cô cho lắm nhỉ?

"Hình như cậu có tải nhiều phim điện ảnh, có thể cho tôi mượn một chút được không?" - Sở Du cảm thấy việc Bồ Tử Hạo trên mạng xài biểu tượng cảm xúc có chút mới mẻ, không giống với cậu ta ở ngoài đời.

Bồ Tử Hạo ngày ngày đều chăm chỉ vào thăm weibo của Sở Du, đương nhiên biết cô muốn những thứ này để làm gì.

"Có thể, ngày mai đi học tôi sẽ mang đĩa cứng cho cậu (/w)"

"Cảm ơn (^w^)" - Bồ Tử Hạo sáng khoái đáp ứng, Sở Du cũng rất cao hứng, học Bồ Tử Hạo gửi một ký tự cảm xúc. Hẳn tuy bình thường rất thích chọc ghẹo Sở Du, nhưng đến lúc cô cần giúp đỡ thì một chút cũng không do dự.

Bồ Tử Hạo nhìn ký tự cảm xúc của Sở Du, có chút kích động ôm đầu: cô ấy dùng ký tự cảm xúc với mình rồi (//▽//)

Bồ Tử Hạo tìm lại đĩa cứng, bên trong đều là hản tự tìm tự tải về, sửa sang lại một chút dữ liệu trong đó. Bình thường hản viết tiểu thuyết cần nhiều tài liệu thực tế, nên hay tìm đến phim ảnh tìm chút linh cảm, dần dần tích lại rất nhiều.

Ngày mai là thứ bảy, sẽ phải học bù nửa ngày. Nếu là bình thường, Bồ Tử Hạo sẽ không để ý đến vấn đề sớm hay trễ, ngủ đến khi nào tỉnh thì đi học, có hôm còn dứt khoát bùng tiết. Nhưng hôm nay hản do dự, Sở Du nhất định sẽ đi học đúng giờ, nếu đến trễ hoặc bùng tiết thì giống như thất hẹn rồi.

Bồ Tử Hạo dứt khoát không để ý đến chuyện gõ chữ nữa, thu thập một chút, rửa mặt lên giường. Lục Hân nhìn Bồ Tử Hạo chuẩn bị đóng cửa đi ngủ, chỉ cảm thấy mặt trời mọc phía tây sao, "Hạo Hạo, con không sao chứ?" Bình thường giờ này, Bồ Tử Hạo làm sao có thể ngoan ngoãn đi ngủ chứ?

"Mẹ, con mệt rồi, ngủ ngon" Bồ Tử Hạo cũng không không để ý đến biểu tình kinh ngạc của Lục Hân, chỉnh đồng hồ báo thức, tắt đèn đi ngủ.

Hôm nay ngủ sớm! Ngày mai dậy sớm đi học bù!

Sở Du dường như không biết hành động của mình khiến cho weibo của Bồ Tử Hạo rơi vào cảnh oán than khắp nơi. Độc giả đều như muốn bùng nổ luôn rồi, Người có thời gian lướt weibo, sao lại không đi gõ chữ!? Người lại còn ngủ sớm?

Bồ Tử Hạo quả nhiên tuân thủ cam kết, hôm sau liền mang đĩa cứng cho Sở Du. Hản phóng khoáng nói "Cậu tải xong hết rồi trả cho tôi cũng được, số lượng tương đối nhiều."

"Cảm ơn". Sở Du cần ổ cứng màu đen, có chút hiệu kỳ "Có chừng bao nhiêu bộ?"

Bồ Tử Hạo suy nghĩ một hồi, cũng không cho câu trả lời cụ thể "Tôi cũng không nhớ rõ." Hắn lúc rảnh rỗi không làm gì thì sẽ xem phim điện ảnh, cụ thể đã tải bao nhiêu đã sớm quên mất.

Sở Du sau khi về đến nhà, đem đĩa cứng bỏ vào máy tính, định bắt đầu công việc.

Trong ổ cứng của Bồ Tử Hạo, các bộ phim điện ảnh đều được phân mục rõ ràng, dựa theo từng thể loại mà bỏ vào, ví như hài kịch, võ hiệp, khoa học viễn tưởng vân vân... Sở Du nhìn kho điện ảnh đồ sộ như vậy tương đối kinh ngạc, ổ cứng này chắc phải chứa hơn trăm bộ, Bồ Tử Hạo xem phim tương đối nhiều?

Dung lượng của ổ cứng là 2TB (Terabyte, một đơn vị đo lường dung lượng lưu trữ máy tính, 1TB = 1024 GB = 1232896 MB), đã bị sử dụng gần hết. Nói ra thật xấu hổ, Sở Du cảm thấy lượng phim cô xem cũng không bằng Bồ Tử Hạo. Cô, dù là chế tạo tiết mục ti vi, điện ảnh hay truyền hình cũng đều tham gia. Mặc dù số lượng phim được xem không đại biểu cho tất cả, nhưng Bồ Tử Hạo ở tuổi này lại có loại tích lũy như vậy đã rất đáng sợ rồi.

Trước khi vào đại học có nhiều thời gian xem phim như vậy, Sở Du có thể hiểu được thành tích của Bồ Tử Hạo tại sao kém, lúc người khác điên cuồng học tập, hắn đều ở đây làm những thứ này. Thật ra, cô có chút hiệu kỳ tương lai Bồ Tử Hạo muốn làm cái gì. Sở Du cảm thấy, so với những người khác trong lớp, Bồ Tử Hạo không hề kém, chẳng qua là không có tâm với chuyện học hành.

Nguồn phim ở trong ổ cứng rất phong phú, Sở Du đem những bộ quen thuộc lấy ra, biên tập lại một đoạn nhỏ. Bình thường, chương trình học của

cô rất nặng, chỉ có thể nhân lúc rảnh rỗi cuối tuần để biên tập phim, tích góp lại. Sở Du thở dài một cái, cô thật ra rất muốn mua máy tính xách tay, như vậy không cần phải ngồi ở thư phòng làm việc, thế nhưng như vậy thì có cảm giác sẽ bị nghi ngờ là mê mụi mất ý chí.

Cô vẫn là một học sinh cao trung đệ nhị (học sinh THPT ở Việt Nam) nha.

Nghĩ như vậy, trong lòng Sở Du cảm thấy có chút kỳ diệu. Cô bị thân phận học sinh cao trung đệ nhị trói buộc, đồng thời lại một lần nữa có được thanh xuân tự do. Sau khi sống lại, Sở Du luôn có một cảm giác hạnh phúc vô hình, thấy cái gì cũng muôn vàn cảm khái, cô vẫn còn rất nhiều thời gian, có thể làm những chuyện mà trước kia không có cơ hội.

"Tôi cop lại hết rồi, thứ hai sẽ đem ổ cứng trả lại cho cậu" - Sở Du trên QQ nhắn tin cho Bồ Tử Hạo.

"Được. (¯ ̄) "

Sở Du nhìn ký tự biểu cảm, dở khóc dở cười, cô luôn cảm thấy Bồ Tử Hạo ở trên mạng khả ái một cách khó hiểu? Cô cũng không biết, tiểu tử bình thường nhìn cao ráo đẹp trai ở trên mạng nói chuyện phiếm lại là phong cách này, độ tương phản cũng lớn quá rồi.

Tài khoản weibo Dân Công Miêu dần dần cũng hấp dẫn được lượng người theo dõi cố định. Nội dung bài đăng của Sở Du chất lượng rất cao, giàu tính giải trí, hơn nữa mỗi tuần định kỳ đẩy ra một clip ngắn hút fans, lượng người theo dõi đã đột phá lên đến con số một trăm năm chục ngàn.

Tuy lượng người theo dõi như vậy so với nhiều tài khoản weibo khác vẫn còn kém xa, thế nhưng độ sôi động của fans Sở Du rất cao, mỗi bài đăng đều có lượng tương tác không tồi.

Sau khi tài khoản Dân Công Miêu dần dần đi vào quỹ đạo, cũng có người bắt đầu tin tưởng, tìm Sở Du làm quảng cáo. Thế nhưng, cơ bản Sở Du đều đem phần lớn quảng cáo từ chối, cô chưa muốn nhanh như vậy mất đi fans của mình.

Mặc dù nghe hơi kiểu cách, nhưng đúng là Sở Du vẫn ngày ngày chăm sóc weibo của mình, cô chia sẻ những điều mình thích, đồng cảm. Bởi vì các tin nhắn riêng mời làm quảng cáo tăng nhiều, Sở Du dứt khoát ở trang đầu ghi rõ không nhận quảng cáo, chuyện này còn đem đến một hồi cười nhạo của fans Dân Công Miêu

[Trên đường thấy năm phân tiền: Thà làm dân công chuyển gạch, cũng không nhận quảng cáo, miêu có cốt khí *doge*]

[Lộ dịch ti_102: Dân Công Miêu có chuyển cũng là chuyển vàng, có tiền đấy, các người thì biết cái gì *mỉm cười*]

Mặc dù Sở Du ghi rõ không tiếp nhận quảng cáo, nhưng vẫn có vài người chưa từ bỏ ý định, nhất định phải nhắn tin riêng để hỏi.

"Xin chào, cho hỏi có nhận đơn đặt hàng không?"

Sở Du nhìn tin nhắn riêng như vậy, phản ứng đầu tiên chính là, đối phương muốn làm quảng cáo.

"Xin lỗi, trước mắt tôi không nhận làm quảng cáo" - Sở Du giống như ngày thường trả lời.

"Tôi không phải muốn làm quảng cáo thương mại, hiện tại bên chúng tôi đang sản xuất một webdrama (phim chiếu mạng), nhưng mà còn chưa biên tập trailer. Chúng tôi cũng đã xem qua nhiều sản phẩm của bạn, cảm thấy phong cách của bạn rất hợp với chúng tôi, muốn hỏi xem bạn có hứng thú nhận làm trailer phim không?"

Sở Du đọc tin nhắn này, sửng sốt một chút, cô chạy vào weibo của người này nhìn một cái, người sử dụng tên là Bạch Thanh. Cô đương nhiên biết Bạch Thanh là ai, Sở Du ngay sau đó lại lục xem một chút nội dung trên weibo của anh ta. Follower của Bạch Thanh không nhiều, mới qua ngàn người, Sở Du nhớ anh ta đại khái một hai năm sau mới chân chính có danh tiếng.

Bạch Thanh là người sáng lập công ty truyền thông điện ảnh và truyền hình mới, Thiên Nghi. Công ty này làm về webdrama và phim ngắn, đoàn đội sản xuất phần lớn đều là người trẻ tuổi, sau này, công ty cũng làm chương trình talkshow online, rạp chiếu phim, vân vân...

Dĩ nhiên, bây giờ thì Bạch Thanh không có lợi hại như vậy.

Dựa theo trí nhớ của Sở Du, Thiên Nghi là công ty truyền thông anh ta vừa mới thành lập không bao lâu, chi phí đăng ký mất 300 vạn (khoảng 10.014.000.000 VNĐ), sau đó bước vào giai đoạn bấp bênh khó khăn nhất.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Chào mọi người, hình như hơi lâu rồi mình mới gặp lại ha (·´3"·)

Trong quá trình đọc truyện, nếu thấy chỗ nào trúc trắc không mạch lạc hoặc khó hiểu thì nhớ góp ý giúp em nha, để cho các chương sau được suôn sẻ hơn, hay hơn, mọi người đọc cũng thấy thoải mái, được tôn trọng hơn. Cảm ơn mọi người nhiều!

Bạch Thanh là một người rất có dã tâm, hẵn từ công ty điện ảnh và truyền thông Nguyên Lai đi ăn máng khác, cùng mấy người làm truyền thông thành lập công ty truyền thông mới - Thiên Nghi. Thiên Nghi lúc mới thành lập mọi thứ đều tốt, đoàn đội mặc dù chỉ có mười mấy người, nhưng thu chi cân bằng, không vấn đề gì. Đáng tiếc, ngày vui ngắn ngủi, gần đây Thiên Nghi nhận một hạng mục mới, khiến cho công ty bị mắc kẹt lại, nguồn tài chính có chút không đủ cung ứng, nội bộ cũng có vài người bắt đầu nghi ngờ về tương lai.

Thiên Nghi cho đến lúc này vẫn chưa làm ra tác phẩm nào giàu sức sát thương, tác động mạnh đến người xem, bây giờ lại bị hạng mục này kéo lại, rất cần một tác phẩm mới để trở mình. «Call Me ET!» là bộ phim chiếu mạng mới nhất của bọn họ, nếu như nó không tạo ra lợi nhuận, công ti nhỏ này sẽ phải lập tức ngã xuống.

Sở Du trả lời "Xin hỏi phim chiếu mạng là gì?"

Bạch Thanh có chút lúng túng, trên thực tế, bộ phim này quá trình quay chụp còn chưa kết thúc, hẳn tận lực uyển chuyển nói "«Call Me ET!» vẫn còn trong giai đoạn quay chụp, tôi có thể đưa cho bạn tài liệu cặn kẽ."

Sở Du trầm ngâm một chút, cô dĩ nhiên biết webdrama «Call Me ET!» này, đây chính là điểm khởi đầu cho sự phát triển nhanh mạnh của Thiên Nghi, hay nói cách khác công ti đã dựa vào bộ phim chiếu mạng nóng hổi này mà trở mình. Cho dù là như vậy, Sở Du cũng không ngay lập tức đồng ý, ngược lại cảm thấy có chút nghi ngờ: Bọn họ vì sao lại không lấy người biên tập của chính mình làm trailer?

Bạch Thanh nhìn avar của Dân Công Miêu, thấy đối phương thật lâu chưa có phản ứng, nội tâm có chút thấp thỏm. «Call Me ET!» bây giờ quay ước chừng mới được 2 tập, giá vốn chế tạo của mỗi tập không tới năm chục ngàn, nhưng hiện tại, nguồn vốn đã rơi vào tình cảnh nghèo rớt mồng tơi. Bạch Thanh định làm một bản trailer thật nổi bật, hấp dẫn thật nhiều nguồn đầu tư, sau đó dùng vốn tiếp tục làm phim.

Hắn vội vàng bổ sung "Cụ thể tôi có thể bàn bạc trực tiếp với bạn qua điện thoại, số tôi đây 135xxxxxxx"

Bạch Thanh thường hay trà trộn ở weibo, thấy được lượng fans chọt tăng của Dân Công Miêu, hết sức thương thức đối với các sản phẩm biên tập của đối phương. Suy nghĩ biên tập thành clip ngắn của Dân Công Miêu thật ra thì rất giống với ý tưởng của bọn họ, thời lượng clip hơi ngắn, mục đích chủ yếu là vì hấp dẫn đại đa số người sử dụng di động, đạt được hiệu quả hút fans.

Dân Công Miêu ở Đế Đô, hẳn cảm thấy, lấy kỹ thuật của Dân Công Miêu, có thể làm ra được trailer vô cùng tốt, hấp dẫn được nhà đầu tư. Dĩ nhiên, trong lòng Bạch Thanh cũng có tính toán nhỏ nhặt, hiện tại lượng

fans của Dân Công Miêu chỉ có 15 vạn, so với nhiều tài khoản V của weibo vẫn có chênh lệch, giá cả nhất định sẽ dễ thương lượng hơn nhiều.

Bất quá Dân Công Miêu thật lâu chưa có động tĩnh, Bạch Thanh trong lòng cũng có chút không nắm bắt được. Điện thoại ở trên bàn đột nhiên rung lên, phát ra tiếng rè rè. Bạch Thanh sợ hết hồn, cầm điện thoại lên mới phát hiện là số lạ, "Xin chào?"

"Chào, tôi là Dân Công Miêu." Bên kia là giọng một nữ sinh, thanh âm sạch sẽ, rõ ràng.

"A, chào... Cậu là nữ sinh?" Bạch Thanh có chút sửng sờ, anh ta không nghĩ tới Dân Công Miêu lại là một cô gái, nữ sinh sẽ lấy loại tên dân công này à! Cô ấy bình thường cũng biên tập không ít thể loại phim Hắc bang đánh nhau bắn nhau, nhìn thật không giống thể loại khiến nữ sinh hứng thú.

Bên kia điện thoại truyền đến tiếng cười vui vẻ của cô gái, Bạch Thanh nghe thấy đối phương hỏi "Tôi muốn hỏi một chút, trailer cần theo phong cách gì? Đại khái sẽ cho tài liệu thực tế (video gốc để biên tập) dạng như thế nào?"

Bạch Thanh đáp, "Trailer có thể giống như phong cách bình thường của cô khi làm video đăng trên weibo là được rồi, thời gian tốt nhất là khống chế từ 3 - 4 phút, video tài liệu thực tế không tính là quá nhiều, các cảnh quay tổng cộng không đến 100 phút." Thật ra anh ta có chút chột dạ, lấy ảnh và video thực tế hiện tại mà nói, muốn làm ra đoạn trailer hay thì thực sự rất khó khăn.

Sở Du nghe vậy, suy nghĩ một chút, dứt khoát nói "Cho hỏi gần đây có thời gian gặp mặt nói chuyện một lần không? Tôi muốn xem các tài liệu thực tế cho chắc, đến lúc đó giá cả cũng có thể gặp mặt thương lượng." Nếu cô thật sự muốn nhận làm trailer phim này, đương nhiên phải gặp mặt trực

tiếp, xem qua tài liệu thực tế, không bằng gặp mặt một lần nói rõ tất cả luôn.

"Được, cuối tuần tới gặp nhau ở tầng 3 quán cà phê Hồng Hi Thương Thành được không? Tôi sẽ mang tài liệu thực tế tới." Bạch Thanh nghe được câu trả lời như vậy của Sở Du cũng thở phào nhẹ nhõm, anh ta cảm thấy mặt đối mặt dễ ép giá hơn nhiều.

Sở Du đáp ứng, cùng với Bạch Thanh trao đổi chắc chắn về thời gian, ngắt máy. Cô mơ hồ đoán được nguyên nhân Bạch Thanh tìm tới cửa, phim chiếu mạng tự sản xuất bây giờ cũng không nổi lắm, đoán chừng bọn họ muốn tung trailer, tiến thêm một bước để hấp dẫn nhà đầu tư, về phần tại sao tìm cô, có thể là cảm thấy kỹ thuật biên tập của cô tinh xảo, đồng thời thuận lợi cho việc ép giá đi.

Làm trailer cũng là một kỹ năng làm việc, nó phải đưa tới điểm mấu chốt, kích thích các nhà tài trợ đầu tư vào. Nếu như Bạch Thanh muốn tìm một biên tập viên chuyên nghiệp để làm trailer ngang với tài nghệ của Sở Du, chỉ sợ tốn không ít tiền. Việc này cần rất nhiều kiến thức về mảng biên tập, không chỉ hiểu về biên tập, còn phải hiểu về tiếp thị quảng cáo, không ít trailer xem còn hay hơn phim gốc rất nhiều.

Nếu hẹn vào cuối tuần, Sở Du nhất thời cũng không nóng nảy. Thời tiết dần dần oi ả nóng nực hơn, cành lá xanh non giờ đã chuyển màu xanh đậm, từng trận gió mát thổi qua, lá cây rào rào vang dội. Sở Du theo bóng cây từ từ đi, đi qua sân bóng rổ đến phòng học.

Trên sân bóng rổ, bọn con trai tụ tập chơi bóng, âm thanh ồn ào huyên náo, tiếng bóng chạm không khí, tiếng giày ma sát với đất, cùng với...

"Aizzz, cẩn thận!"

Có người la lớn, Sở Du còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy phía sau đầu bị va đập nghiêm trọng, đau đến nỗi cô cơ hồ ngã xuống. Lực ném quả

bóng kia cực lớn, đập vào đầu cô ong ong, cả người cũng ngẩn ra. Vốn dĩ cô không muốn khóc, lại bị đau nhức kích thích nước mắt mau chảy ra.

Bồ Tử Hạo vốn đang ở sân khác chơi bóng, nghe được âm thanh xôn xao bên này, mới phát hiện người bị ăn bóng là Sở Du. Hắn ở tại chỗ nổi khùng, "Là Ngô Khắc ném bóng hả?! Sẽ không bị thương chứ!"

Nói xong, hắn xông lên phía trước kiểm tra thương thế của Sở Du. Sở Du đỡ đầu, cong nửa người, nửa ngày cũng không tỉnh lại. Bồ Tử Hạo thấy vành mắt của Sở Du đều đỏ, lệ khí sâu hơn, nổi giận đùng đùng muốn lôi kẻ đầu tên ra lý luận.

Ngô Khắc là người khoa Lý, bên cạnh còn có vài nam sinh chơi bóng với nhau, nhìn dáng vẻ giận dữ của Bồ Tử Hạo đều có chút mờ mịt thất thố. Ngô Khắc vốn là người có lỗi trước có chút chột dạ, bị Bồ Tử Hạo rống to ngay trước mặt như vậy, lại có chút không phục, "Không phải kêu cần thận rồi sao? Ăn bóng cũng không phải là cậu, cậu lớn tiếng cái gì!"

Bồ Tử Hạo cười lạnh một tiếng, hắn so với Ngô Khắc dáng dấp cao hơn, lúc nổi giận rất có cảm giác áp bức "Người bị ăn bóng là bạn cùng lớp với chúng tôi! Thế nào, khi dễ khoa Văn không có nam sinh sao?" Những người cùng chơi bóng với Bồ Tử Hạo bên kia cũng chạy tới, hai bên nhìn rất có cảm giác muốn đánh nhau.

Ngô Khắc nhìn trận thế này có chút e ngại, hắn giật giật môi, rốt cuộc cũng không nói được một câu xin lỗi với Sở Du. Tình thế bây giờ, nếu Ngô Khắc nhường bước nói xin lỗi trước, như vậy chẳng phải mất hết mặt mũi sao, chứng tỏ hắn không bằng Bồ Tử Hạo!

"Bồ Tử Hạo, được rồi..." Sở Du bị đập phải có chút choáng váng, nhưng dần dần cũng khôi phục lại, cô cảm thấy hai bên không nhất thiết phải giằng co như vậy. Quả bóng rõ kia không nhẹ, vỏ lại cứng, hơn nữa

lực ném của Ngô Khắc quá lớn, cơ hồ là thẳng tắp đập trúng Sở Du, mới có thể khiến cô choáng váng.

Bồ Tử Hạo nghe được tiếng của Sở Du, lập tức từ trong giận dữ giật mình tỉnh lại. Hắn thật muốn tát mình một cái, bây giờ cùng Ngô Khắc đôi co cái quỷ gì, vết thương của Sở Du mới là quan trọng nhất, hắn vội nói: "Đúng rồi! Đưa cậu đến phòng y tế trước xem đã, vẫn ổn chứ? Đầu không choáng, có muốn nôn không?" Lực sát thương của bóng rổ rất mạnh, không cẩn thận còn có thể chấn động não nhẹ.

Bồ Tử Hạo cũng vừa mới chơi bóng, lòng bàn tay còn bụi, hắn dùng mu bàn tay sạch sẽ dìu Sở Du đến phòng y tế, cũng lười để ý đến đám người Ngô Khắc. Sở Du dứt khoát thuận thế cùng hắn nhau đến phòng y tế, đem Hồn Thế Ma Vương này đi chỗ khác trước đã rồi nói sau, nam sinh hai khoa nổi giận đùng đùng đứng chung một chỗ như vậy, một hồi đánh nhau thật sẽ không tốt.

"Nữ sinh kia là ai vậy? Lớp các cậu hả?" Ngô Khắc thấy Bồ Tử Hạo rời đi, biết hai bên sẽ không đánh nhau, mới lên tiếng hỏi.

Nam sinh khoa Văn liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói, "Hỏi làm gì, tìm người nhà giải thích sao?" Bọn họ và Sở Du cùng lớp, đương nhiên sẽ đứng về phía Bồ Tử Hạo, cảm thấy Ngô Khắc hôm nay thật không hiểu chuyện. Bình thường chơi bóng cũng không phải không trúng người đi đường, khách khí nói một câu xin lỗi thì xong rồi, chưa thấy qua Ngô Khắc ngang (ngang bướng) như vậy!

Ngô Khắc đương nhiên biết được bản thân lúc này không tốt, có thể là hắn thấy không quen với dáng vẻ không buông tha của Bồ Tử Hạo. Bồ Tử Hạo thành tích học tập không tốt, mỗi ngày chơi bóng rổ làm cho nữ sinh mê mẩn, cùng các nam sinh khác xưng huynh gọi đệ, Ngô Khắc cảm thấy Bồ Tử Hạo rất giả tạo, vẫn luôn không thích hắn. Hôm nay, người bị Ngô

Khắc ném trúng cũng không phải là hấn, hấn (Ngô Khắc) dựa vào cái gì ném đi mặt mũi!

Giáo y (người phụ trách trong phòng y tế) nhẹ nhàng ấn phía sau đầu Sở Du một cái, Sở Du đau đến nhe răng trợn mắt. Giáo y đứng lên, đến cách vách "Tôi đi lấy ít thuốc, hơi sưng."

"Ngô Khắc được lắm! Có lẽ cậu phải khó chịu trong thời gian dài..." Bồ Tử Hạo nhìn Sở Du đau đến cau mày liền tức lên, Ngô Khắc đánh bóng lúc nào cũng không phân biệt nặng nhẹ, lần này lại đụng đến Sở Du.

Sở Du nghe giọng hấn có chút buồn cười, "Cậu mới giỏi thật đấy, còn định cùng với người khoa Lý đánh nhau à?" Dáng vẻ của Bồ Tử Hạo hôm nay có chút dọa người, mườì phần hung ác, nhìn giống như dã thú bị chọc giận.

"Ai cùng cả khoa bọn họ đánh nhau, đánh hấn là được." Bồ Tử Hạo suy nghĩ tìm người chặn Ngô Khắc lại, trong sân trường dễ bị thầy giáo phát hiện, trường của bọn họ ở trong một hẻm nhỏ, sau khi tan học chặn người không quá thuận lợi.

"Cậu ít gây chuyện đi, việc này cứ vậy cho qua là được rồi." Sở Du cau mày nói, cô biết Bồ Tử Hạo gan lớn, sợ hấn liều mạng, nháo đến lớn chuyện.

Bồ Tử Hạo tựa hồ có chút không phục, môi hấn vênh lên, lông mày hơi nhíu, cằm siết chặt, yên lặng không nói. Sở Du dờ khóc dờ cười, cảm thấy hấn giống như đứa con nít vậy, "Cậu tức giận làm cái gì, vốn dĩ cũng không phải chuyện lớn mà."

Dáng vẻ của Bồ Tử Hạo trong đời thực, cùng với trên mạng quả thật hoàn toàn khác nhau. Sở Du cũng không hiểu tiểu tử lớn tông ngồng cao ngất trước mặt, làm sao có thể biết được cách viết các ký tự biểu cảm mạnh (dễ thương, đáng yêu) như vậy.

Ghế trong phòng y tế rất ít, Sở Du ngồi trên cái ghế duy nhất ở trong phòng, Bồ Tử Hạo thì một mực ôm ngực đứng ở bên cạnh. Bồ Tử Hạo nghe vậy, dứt khoát ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào Sở Du, có chút tức giận trách cứ, "Cậu còn có lương tâm hay không?! Giúp cậu ra mặt còn nói tôi gây chuyện?"

Hắn tức giận, nhăn mày, ánh mắt sáng lên, lộ ra nét đặc biệt của tuổi trẻ. Sở Du nhìn dáng ngồi xổm thú vị của Bồ Tử Hạo, đưa tay ra nói với hắn "Đưa tay"

Bồ Tử Hạo có chút nghi ngờ, hắn vừa mới ở phòng y tế rửa tay, ngón tay sạch sẽ thon dài, nghe lời đặt tay mình vào trong lòng bàn tay của Sở Du, nội tâm hơi có chút sợ hãi.

Sở Du thấy vậy cười lên, lộ ra nụ cười sáng lạn, "Cún con thật ngoan."

"..."

Trong nháy mắt, mặt Bồ Tử Hạo đen lại, hắn quả thật bị Sở Du chọc tức rồi!

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Sở Du luôn dặn dò Bồ Tử Hạo không nên gây chuyện, đừng đi tìm Ngô Khắc gây phiền toái, cô cảm thấy không cần thiết phải làm vậy. Trước kia, cô cũng nghe qua chuyện có nam sinh trong hẻm nhỏ chặn người, nhưng chuyện này dường như cách cô rất xa, Sở Du ở trong trường học tương đối lặng lẽ, bình thường bị chặn như vậy đa phần là các nam sinh phách lối, liều lĩnh, hơn nữa loại hành động này đều thực hiện trong âm thầm.

Nói chặn người, chính là uy hiếp, cảnh cáo đôi câu, chân chính đánh bể đầu chảy máu thì không có khả năng. Bởi vì xảy ra trong hẻm sau giờ học nên thầy cũng không bắt được tại chỗ. Đầu tiên chặn người bình thường đều là những nam sinh học hành không tốt, còn có một vài người không còn đi học nữa, rất nhiều người đều là rãnh rỗi nhàm chán bị nhiệt huyết làm cho mê muội.

Bồ Tử Hạo bị giảng đạo, có chút không nhịn được, nhùi mày "Cậu quản nhiều như vậy làm gì? Tôi tự hiểu rõ được." Hắn trong lòng vẫn còn chút không phục.

Sở Du không biết làm sao, hoà nhã khuyên nhủ, "Cậu đừng có trung nhị (?) như vậy được không? Cậu là đến để học hay để gây chuyện?"

Bồ Tử Hạo khó chịu nói, "Tôi trung nhị (?) chỗ nào?" Hắn rõ ràng là tam quan vô cùng đơan chính! Thành thực chững chạc!

Sở Du liếc hắn một cái, cười nhạo một tiếng "A."

"!!!" Bồ Tử Hạo tràn đầy không phục trong nháy mắt bị tiếng "A." này của Sở Du thổi tan, hắn cũng sắp quên mất bộ dáng cao lãnh của cô, nghe cô khuyên nhủ rất có thái độ giảm lên mặt mũi, hiện trong nháy mắt liền thanh tỉnh lại.

Hắn suy tư một chút, cảm thấy việc tăng độ hảo cảm của Sở Du trước mắt mới là trọng yếu, có chút không cam lòng nói, "... Được rồi."

Sở Du thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của hắn, cười một tiếng, an ủi, "Ngoan."

Bồ Tử Hạo nghe cô nói vậy, có chút xấu hổ, thế nhưng trong lòng lại như nở hoa. Nếu như cuộc sống thực tế là một trò chơi, hắn là khi hắn click vào đúng mục tùy chọn, đại khái có thể thấy hệ thống phát ra nhắc nhở đi

[Nhân vật Sở Du độ hảo cảm +20]

Sở Du cũng không biết nội tâm của trung nhị (?) thiếu niên đang nghĩ gì, mặc dù cô đối với việc tai bay vạ gió hôm nay vạ phần bất đắc dĩ, nhưng cũng không đến mức tức giận bực bực không thể kiềm chế. Có thể là bởi vì trước kia cô từng khiêng máy quay phim té xuống đồi, nên cảm thấy vết thương này cũng không coi là quá nặng?

Sở Du sau khi ở phòng y tế xử lý xong vết thương liền trở về lớp học. Trần Huyền biết chuyện này, có hơi chút kinh ngạc, cô đầu tiên là kiểm tra vết thương của Sở Du, sau đó buồn bực nói "Bọn ban Lý chơi bóng thật

không biết nặng nhẹ!" Đây nhất định là công kích toàn bản đồ, cả một khoá ban Lý quá nhiều.

Sở Du cười hì hì trêu nói "Bao gồm Lô Chí Thanh sao?" Quan hệ giữa Trần Huyền và Lô Chí Thanh gần đây có chút cảm giác vi diệu, Sở Du cố ý chế nhạo cô.

Trần Huyền liếc mắt, "Liên quan gì đến hần, hần không giỏi đánh banh."

"Bất quá, Bồ Tử Hạo đưa cậu đến phòng y tế, nhân phẩm tốt ha? Tớ cảm thấy suy cho cùng, hần chính là muốn gây chú ý với cậu..." Trần Huyền tương đối nhạy bén, trước kia cô cảm thấy chuyện Bồ Tử Hạo luôn gây chuyện với Sở Du rất kỳ quái, rất giống như mấy thằng nhỏ nghịch ngợm phá phách ở nhà trẻ vậy. Bồ Tử Hạo đối với những người khác cũng không để ý như vậy, hành động lần này nhìn vô cùng khả nghi.

Sở Du ngược lại không có cảm giác gì, chỉ xem Trần Huyền là nói đùa, "Không có, con người cậu ta quả thật khá tốt." Ánh mắt là cửa sổ tâm hồn, Sở Du cảm thấy Bồ Tử Hạo không giống kiểu người lòng dạ xấu xa, ngược lại, mang kiểu ngốc ngốc, nhưng không đơn thuần là ngốc hoàn toàn.

Trần Huyền biểu tình tương đối không tưởng tượng nổi, "Hiếm gặp nha, trước kia không phải cậu thấy hần phiền nhất sao?" Sở Du trước kia cảm thấy Bồ Tử Hạo ngây thơ lại không nói chuyện, mỗi ngày đều làm chút trò vặt dầy vò người.

Sở Du suy nghĩ chút, chần chờ nói, "... Bây giờ cảm thấy khá tốt đi? Thật ra thì hần có chút giống như Husky." Bình thường nhìn uy phong凛冽, cao to ngay thẳng, thế nhưng lại thường xuyên biến đổi thành phong cách ngớ ngẩn đần độn (=))))))))))).

"Ha ha ha ha ha ha ha! Hẳn biết cậu nói nói như vậy tuyệt đối sẽ nổi điên!" Trần Huyền cơ hồ phình bụng cười to, cô cũng không biết đầu óc của Sở Du lại có thể liên tưởng được như vậy, đem Bồ Tử Hạo so sánh với Husky.

Sở Du cảm thấy mình ví von rất thích hợp, hẳn rõ ràng có lúc nhìn hơi ngốc mà?! (nói ngu thì ác quớ, nên nói giảm nói tránh vậy =)))

Mấy ngày kế tiếp, Sở Du ngoại trừ đầu hơi đau thì cũng không có cảm giác khó chịu khác, rất nhanh liền đem chuyện này vứt sau đầu.

Chớp mắt một cái, cuối tuần liền đến, cô theo lời hẹn với Bạch Thanh đến quán cà phê gặp mặt. Quán cà phê này làm ăn cũng không tệ lắm, bình thường có thể thấy người làm bên điện ảnh và truyền hình cầm laptop ra ra vào vào, một số thì đang gõ máy, một số lại bàn bạc dự án.

Hai người thuận lợi gặp mặt, lên tiếng chào liền tìm chỗ ngồi xuống. Bạch Thanh khi thấy Sở Du thì có chút kinh ngạc, anh ta không nghĩ đến Dân Công Miêu không chỉ là nữ sinh, hơn nữa tuổi tác nhìn qua rất trẻ?

Sở Du hôm nay mặc áo cao bồi, kết hợp cùng quần kaki trắng và giày thể thao trắng, tóc buộc cao, nhìn cả người rất gọn gàng linh hoạt. Bộ quần áo này chính là kết quả cô chọn từ tủ quần áo ra, trang phục có tiếng nói khá quan trọng, nhưng cô bây giờ vẫn là học sinh trung học, quần áo đều là phong cách hoạt hình, càng không có đồ trang điểm. Nếu bây giờ cô thay đổi kiểu tóc, ăn mặc theo lối nghiêm túc, cha mẹ và người lớn trong nhà nhất định sẽ cảm thấy rất kỳ quái.

Bạch Thanh có chút hiếu kỳ, "Em vẫn còn là học sinh sao?" Anh ta vốn cho rằng Dân Công Miêu là người hành nghề nhiều năm trong lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, nội dung trên weibo của cô xem qua rất phong phú, có thể nhìn ra, cần tích lũy lâu dài mới được như vậy.

"Đúng vậy, hôm nay anh có mang video tài liệu thực tế chứ?" Sở Du không muốn tiết lộ quá nhiều tin tức cá nhân, đi thẳng vào vấn đề.

Bạch Thanh khôi phục lại, gật đầu một cái, lấy laptop cùng với đĩa cứng bên cạnh ra, "Đây, bây giờ em có thể xem qua một chút."

Sở Du mở tài liệu ra, xem qua một chút video thực tế mà Bạch Thanh đưa, sau đó nhìn tổng thể toàn bộ tính toán số lượng cảnh quay, chừng này video thực tế đối với một trailer mà nói như vậy là đủ rồi.

Sở Du sắc mặt bình tĩnh, dò hỏi "Anh muốn biên tập một trailer giống như phong cách bình thường tôi vẫn làm đúng không?"

Bạch Thanh nghe vậy có chút chột dạ, nhưng vẫn gật đầu một cái, "Đúng vậy, chúng tôi cảm thấy em biên tập có tiết tấu nhịp nhàng, rất tốt." Anh ta nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Sở Du, kỳ thực cảm thấy hơi có lỗi. Nói thật, Bạch Thanh biết video thực tế trước mặt chất lượng không cao, chứng tỏ làm tương đối cầu thả.

Sở Du ngược lại hình như mơ hồ lường trước tình huống này rồi. Nếu như đoàn đội chế tác vo cùng thành thực, đương nhiên sẽ không tìm chuyên viên biên tập trailer ở weibo, người được nội bộ giới chuyên viên biên tập giới thiệu tất nhiên sẽ đáng tin hơn nhiều. Webdrama tự sản xuất hiện nay vẫn chưa đủ chuyên nghiệp hoá, trong tài liệu Bạch Thanh đưa, có không ít ống kính bị rung tay, cảnh quay trùng lặp, diễn viên tương đối đơ, thậm chí khiến cho người xem có cảm giác đang xem tác phẩm của học sinh.

Dĩ nhiên những chuyện này, Sở Du trong lòng biết nhưng sẽ không nói thẳng ra, dù sao cô chẳng qua là lấy tiền làm việc, cũng không phải chủ chế đoàn đội (người đứng đầu sáng lập đoàn đội), không cần thiết phải quản nhiều như vậy. Cô suy tư một hồi, mở miệng nói "Tôi có thể làm, không biết các anh muốn khi nào giao?"

"A, tầm một tháng sau được không? Về giá cả..." Bạch Thanh có chút chần chừ, nhắm mắt hỏi, "... Em ra giá trước đi."

"Mười ngàn tệ."

Bạch Thanh vốn trong lòng còn đang ôm hy vọng Sở Du trẻ tuổi không hiểu giá cả thị trường, bây giờ trong nháy mắt liền biết cô không dễ lay chuyển. Anh ta không quá đồng ý, cau mày "Cái giá này quá cao rồi?"

Sở Du phân tích rõ ràng, mạch lạc, đầy lý lẽ "Anh hy vọng trailer đạt được chất lượng như các sản phẩm tôi đã làm trước đây, giá tiền này đã rất hợp lý rồi. Hơn nữa, phong cách của các video thực tế không giống nhau, cho nên độ khó khi biên tập cũng sẽ cao lên không ít."

"Tin rằng khi anh tìm đến tôi, cũng là hy vọng trailer khi tung ra có thể gây được sự chú ý ở weibo, phổ biến rộng rãi webdrama, đến lúc đó, tôi sẽ đăng nó lên đầu weibo của mình, sẽ đảm bảo được lượng chuyển phát."

Cô không nói thẳng video thực tế chất lượng không cao, chỉ uyển chuyển nói video thực tế phong cách bất đồng. Bạch Thanh tìm đến Sở Du chắc chắn là có mục đích nhất định, số liệu tương tác weibo của Sở Du quả thật rất đẹp mắt, nếu như cô đem đoạn trailer biên tập thật tốt đăng lên, sẽ đưa tới không ít hứng thú của người xem. Trong khoản tiền này không chỉ có chi phí khổ cực, mà còn có chi phí marketing.

Bạch Thanh cũng biết những thứ này, cũng chính là nguyên nhân anh ta tìm đến Sở Du, nhưng bản thân chi phí chế tạo mỗi tập của «Call Me ET!» quả thật không nhiều... Bộ này đội kịch của chúng tôi đã cố gắng rất lâu rồi, cũng là ước mơ của chúng tôi, em cũng là người yêu thích điện ảnh, có thể hay không bớt thêm chút nữa? Giúp chúng tôi một tay?"

Sở Du có chút không biết làm sao, xã hội này chính là đen tối như vậy. Có tiền sẽ đòi hỏi thật nhiều, con rùa lông (nguyên văn: 龟毛, mang ý nghĩa mỉa mai); không có tiền thì sẽ dùng ước mơ nghệ thuật ra nói chuyện

với bạn. Cô cũng không muốn quá bất cận nhân tình (không biết cách đối nhân xử thế), nhường một bước "Tám ngàn, coi như kết giao bằng hữu đi."

"Thật không thể bớt hơn được nữa sao?"

"Anh có thể tìm người trong nghề hỏi thăm giá cả của các đoạn trailer ngang với trình độ tương tự sẽ biết. Nếu anh đã nói là thương lượng một cách thẳng thắn thì chúng ta cứ thoải mái thôi." Sở Du ngược lại cũng không vội vã, từ tốn ung dung, nhìn ánh mắt khẩn cầu của Bạch Thanh một chút cũng không mềm lòng. Dù sao cô cũng không phải là người mới chân ướt chân ráo gia nhập, rất rõ ràng giá cả thị trường, giá này thật ra đã rất sinh viên rồi.

Một video trailer bài bản tối thiểu cũng từ hai đến ba chục ngàn, nhiều hơn thì là hai ba trăm ngàn, giá cao hơn nữa cũng không phải là không có. Bản thân Bạch Thanh nhìn trúng kỹ thuật của Sở Du, hơn nữa cô còn là học sinh, ra giá cũng sẽ không quá cao. Sở Du cảm thấy mình hết sức phúc hậu, có thể nói là giới liên vật mỹ (giá rẻ đồ đẹp).

Bạch Thanh cũng biết, cái giá này rất hợp lý, ngay sau đó khẽ cắn răng đánh nhịp, "Được! Em có mang đĩa cứng chứ? Tôi đưa video thực tế bản gốc cho em."

Sở Du đã sớm chuẩn bị, lấy đĩa cứng ra, lấy toàn bộ các tài liệu thực tế liên quan từ máy tính của Bạch Thanh copy vào.

Bạch Thanh nhìn cô toàn bộ cuộc nói chuyện hồ hê tỏ ra lo lắng sợ hãi, dáng vẻ hào phóng, không nhận được có chút hiếu kỳ nói, "Em học trường nào? Ngành gì?"

Anh ta cảm thấy Sở Du tương đối chừng chạc, không có một chút dáng vẻ khẩn trương. Bạch Thanh lúc đi học cũng từng làm thêm ở ngoài, nhưng khi đối mặt với xã hội cũng có chút yếu đuối nhu nhược, sẽ không đúng mực giống như Sở Du.

"Nghệ thuật điện ảnh, anh chắc là cũng tốt nghiệp trường chuyên ngành chứ? Làm việc năm sáu năm?" Sở Du nhìn màn hình máy tính, một bên chờ sao chép dữ liệu, một bên thờ ơ hỏi.

"Đúng, tuy nhiên trường của tôi chắc hẳn không tốt bằng trường em rồi, mới vào nghề mấy năm thôi, năm ngoái đến công ty hiện tại." Bạch Thanh cười lên, lúc hẳn học đại học trình độ chắc chắn không cao được như Sở Du bây giờ.

"Anh hùng không hỏi xuất xứ." Sở Du quay lại hỏi, "Bộ phim này chính là hạng mục mới của công ty?"

"Đúng vậy, chúng tôi muốn tự sản xuất một bộ webdrama, hợp tác cùng với trang web video (1) để phát hành..." Bạch Thanh thẳng thắn nói, bất tri bất giác (không hề hay biết) nói không ít, Sở Du lắng nghe rất chuyên chú, nhiều khi còn gật đầu một cái hoặc phát biểu chút ý kiến của mình.

(1)Trang web video đề cập đến phương tiện trực tuyến cho phép người dùng Internet xuất bản, duyệt và chia sẻ các tác phẩm trực tuyến với sự hỗ trợ của nền công nghệ âm thanh. Ngoài sự hiểu biết truyền thống của trang web video, trong những năm gần đây, cho dù đó là P2P trang web phát sóng trực tiếp, trạm tải BT, hoặc phần mềm phát lại video địa phương, cũng sẽ mở rộng để các video theo yêu cầu như là một chiến lược của riêng mình. Video theo yêu cầu đã trở thành chiến trường cho tất cả các loại hình dịch vụ video trực tuyến. - theo baidu

---

Sau khi từ giả Sở Du, Bạch Thanh một mình đi ra quán cà phê, mới dần dần phát hiện có gì đó không đúng. Hai người mặc dù nói chuyện với nhau rất nhiều, nhưng hình như toàn là anh ta tự nói chuyện của mình, Sở

Du cơ hồ không tiết lộ tin tức cá nhân, ngược lại còn đem vốn liếng của Bạch Thanh bất động thanh sắc mà hỏi hết một lần?!

"Người này..." Bạch Thanh cười mắng một tiếng, cũng âm thầm trách cứ mình không cẩn thận, quá sơ xuất.

Sở Du lúc này chính là đem anh ta phỏng vấn một lần, bản thân thì không nói gì! Nói chuyện phiếm cũng cần kỹ xảo, Sở Du đóng vai người lắng nghe, từ từ dẫn dụ Bạch Thanh nói ra câu chuyện của mình.

Anh ta lắc đầu một cái, cảm thấy có chút buồn cười, không nghĩ tới, anh ta - kỹ xảo nói chuyện còn không bằng một học sinh.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Editor: Trà Xanh Kem Sữa:")

Đôi lời tâm sự...

Mấy hôm nay bận ôn thi nên không thể tập trung ra chương đúng hạn cho mọi người, những ngày sắp đến trong tuần này cũng không thể ra chương được. Mong mọi người thông cảm.

À, đọc xong đừng quên vote và để lại bình luận để ủng hộ editor nha.
(๑ · ω-) ~ ♥”

Còn nữa, truyện được edit bởi em - Trà Xanh Kem Sữa, và hiện tại chỉ đăng duy nhất trên watsapp. Ai muốn mang đi thì vui lòng báo trước một tiếng và để nguồn đầy đủ.

Truyện sẽ không drop, đây là lời hứa danh dự, có điều quá trình hoàn thành sẽ hơi lâu vì em vừa edit, vừa beta.

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ! ๑(๐~ 3~)๑♥

Sau khi về nhà, đầu tiên, Sở Du đem các cảnh quay thực tế sắp xếp sửa sang lại, sau đó mới bắt tay vào biên tập. Nếu cô muốn lấy tiền của Bạch Thanh thì đương nhiên phải làm cho thật tốt. Sở Du lựa những cảnh

có thể dùng ra, bắt đầu cắt thô, sau đó mới từng chút từng chút biên tập tỉ mỉ lại.

Cắt thô là đem các cảnh quay sắp xếp lại theo thứ tự, làm ra bản mẫu đầu tiên; cắt tỉ mỉ thì là điều chỉnh dựa theo bản mẫu đó, làm ra bản hoàn chỉnh.

Các video trên weibo của cô trước đây đa số nội dung đều là các bộ phim điện ảnh nổi tiếng, mỗi một ống kính cơ bản đều là tâm huyết của cả đoàn phim, từ bố trí cảnh quay, ánh đèn, máy quay,... đều là xuất sắc nhất. Tài liệu thực tế Bạch Thanh đưa cho cô so ra tất nhiên sẽ không sánh được, rất nhiều cảnh quay đều cần hậu kỳ chỉnh sửa mới có thể sử dụng, cho nên độ khó thăng cấp.

Sở Du làm việc liên tục mấy tiếng đồng hồ, dụi mắt một cái, nhắm tính qua lại đại khái cuối tuần có thể giao sản phẩm rồi! Nghĩ vậy, cô cũng không vội, bình tĩnh đem bài tập cuối tuần làm xong.

Cô khổ sở làm tập, nội tâm hết sức bi phẫn, rốt cuộc làm sao trước kia cô có thể chịu đựng nổi giai đoạn này nhỉ?! Sở Du cố gắng hít thở thật sâu, bình tĩnh đọc mỗi một hàng chữ, mặc dù cô đã từng đậu đại học một lần, nhưng mà qua nhiều năm như vậy, kiến thức đã sớm quên sạch sẽ. (vừa rồi tui cũng mới thi xong, vừa ra khỏi phòng thi liền quên sạch sành sanh:"<)

Ở trường mỗi tháng sẽ tổ chức thi một lần, vào hai ngày không có tiết học. Thi tháng gần tới nơi rồi, thành tích của Sở Du cũng không thể quá khó coi được. Cô cũng muốn nhân cơ hội này xem thử một chút IQ của mình đến đâu.

Sở Du ngược lại không nghĩ đến, trước kỳ thi sẽ xảy ra một vài chuyện không lớn không nhỏ.

"Này, cậu tên gì?"

Sở Du có chút sững sờ, lướt qua hành lang không một bóng người, cuối cùng chỉ chỉ mình, chần chừ nói, "Cậu gọi tôi?"

Ngô Khắc gật đầu một cái, đi tới, làn da ngăm đen, tóc hình như vừa mới cắt, hơi ngắn. Hắn mở miệng nói "Cậu cùng lớp với Bồ Tử Hạo?"

Sở Du thấy người trước mặt hơi quen mắt, một lát sau mới nhớ ra, đây chính là nam sinh khoa Lý đã đập trúng bóng vào đầu mình. Cô bây giờ hết đau, Ngô Khắc lại vừa mới cắt tóc ngắn, nhất thời cũng không nhận ra được. Sở Du nhìn đối phương hỏi ngược lại, "Có chuyện gì không?"

Ngô Khắc cau mày, dáng vẻ không kiên nhẫn "Cậu trả lời trước, cậu tên gì?"

Sở Du nhìn bộ dạng không khách khí của hắn, nhú mày, trầm mặc chuẩn bị rời đi.

Ngô Khắc bước một bước dài xông lên phía trước, chặn đường "Hỏi cậu sao không trả lời!"

Sở Du dừng lại, đứng tại chỗ. Ngô Khắc cho là cô ngoan ngoãn nghe lời, mới đứng im bất động. Hắn vừa muốn mở miệng truy hỏi, liền nghe thấy tiếng nói trung khí mườì phần của Chủ nhiệm¹, "Ngô Khắc! Em đứng trước cửa lớp khoa Văn làm gì vậy! Muốn gây chuyện hả! Em tới đây cho tôi!"

¹Chủ nhiệm ở đây theo như bản thân hình dung thì giống như kiểu của thầy Phan chủ nhiệm trong "Điều tuyệt vời nhất của chúng ta" và "Xin chào ngày xưa ấy" vậy đó!

Ngô Khắc nghe được thanh âm này, giật mình, xoay người, quả nhiên là Chủ nhiệm đang đứng ở chỗ ngã rẽ. Trường đối với chuyện giữa các

khoa chạy qua chạy lại rất nghiêm khắc, nghe nói là đề phòng yêu sớm, người khoa Lý như Ngô Khắc cứ lén lút thậm thụt trước cửa lớp khoa Văn, rõ ràng không có ý gì tốt lành.

Ngô Khắc trước mặt Sở Du tương đối cương quyết, nhưng mà đứng trước mặt giáo viên thì trở nên yếu đuối, "Cô, em không làm gì... Đang định đi..."

"Em tới đây cho tôi! Nhanh lên!" Chủ nhiệm đối với câu giải thích của hẳn hoàn toàn không tin tưởng, cô (chủ nhiệm) đã sớm muốn tìm Ngô Khắc nói chuyện một lần.

Ngô Khắc bất đắc dĩ, chậm chạp đi tới, không cam lòng trợn mắt nhìn Sở Du một cái.

Sở Du nhếch mi, cô cũng không nghĩ tới Chủ nhiệm sẽ xuất hiện trùng hợp như vậy. Chủ nhiệm chính là một cô giáo dạy Chính trị, trí nhớ tương đối mạnh, dạy lớp nào cũng có thể nhớ tên từng người trong lớp đó, thậm chí còn có thể "nhìn mặt đọc tên" (giáo viên như vậy là khỏi chuẩn học, khỏi điểm danh hộ luôn =))))

Vị giáo viên này mạnh mẽ vang dội, thái độ cương quyết, kỷ luật nghiêm ngặt nhất, bình thường luôn nhìn chăm chăm vào loại học sinh như Ngô Khắc, Bồ Tử Hạo. Nam sinh thích quậy phá khi nghe tiếng cô ấy đều sợ đến kinh hồn táng đảm.

Ngô Khắc bị Chủ nhiệm bắt đi, Sở Du liền trở về lớp học. Cũng không lâu lắm, Bồ Tử Hạo như một cơn gió chạy vào, ngồi xuống chỗ của mình. Hai người là bạn cùng bàn, chỉ cách một lối đi, Bồ Tử Hạo trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói với Sở Du "Sau này cậu không cần phải để ý đến Ngô Khắc."

Sở Du nghe vậy ngẩng đầu, đột nhiên phản ứng lại "Cậu vừa mới nói cho Chủ nhiệm?" Cô còn đang nghi ngờ Chủ nhiệm làm sao đến đúng lúc

vậy, dạo này cô ấy luôn ngây ngô trong phòng làm việc.

Bồ Tử Hạo trợn to hai mắt, hơi tức giận "Tôi không có mách lẻo, tôi mà loại người đó sao!" Lông mày dựng lên, tựa hồ vì lời nói của Sở Du mà hết sức không vui.

Sở Du thấy hần hình như hơi tức giận, vừa định trấn an mấy câu liền nghe Bồ Tử Hạo oai phong lẫm liệt cường điệu nói "Tôi đây chính là báo cáo tình hình học tập của bạn học, giúp thầy cô dùng biện pháp hướng dẫn tốt hơn với hần." (hay cho mấy chữ "giúp thầy giúp bạn" (¬_¬))

Sở Du "..."...cạn lời...

Bồ Tử Hạo nhìn dáng vẻ im lặng của Sở Du, hơi hơi tự đắc, cười lên, ánh mắt sáng ngời. Trời đất giao mùa, thời tiết dần dần ấm lên, hần mặc áo sơ mi trắng ngắn tay, càng lộ ra da thịt trắng nõn, lúc hất cằm lên còn có thể thấy được đường cong tuyệt mỹ của gương mặt. Bộ dáng của thiếu niên đặc biệt tùy ý cũng khoe khoang, cười lên khiến cho người khác cảm giác rạng rỡ như ánh dương.

Sở Du rất lâu đã không thấy nụ cười tinh khiết và trẻ con như vậy, sững sốt hai giây, mới chậm rãi nói, "Hôm nay cậu khá đẹp trai đấy."

Bồ Tử Hạo trong nháy mắt cứng ngắc, nội tâm điên cuồng, đồng thời cũng cố gắng khống chế biểu tình của mình, giả bộ thật tự nhiên, nhàn nhạt nói, "Thật à?"

Sở Du gật đầu một cái, cô chính là thật lòng cảm thấy như vậy, lại cúi xuống làm tiếp chuyện của mình.

Bồ Tử Hạo ngoài mặt vẻ như không đếm xỉa tới, thế nhưng trong nội tâm cứ thế mà mừng như điên, một lát sau lại có chút buồn bã mất mát. Đứa nhỏ trong lòng bắt đầu lo được lo mất, không lẽ chỉ có hôm nay đẹp?

Hắn nhìn Sở Du đang chuyên tâm dồn chí học tập, có chút không cam lòng, cố ý kéo sách của cô ra.

Sở Du chỉ coi như hắn lại bắt đầu ngây thơ đùa dai, chỉ nhẹ nhàng nói, "Đừng làm rộn."

Bồ Tử Hạo buông tay ra, trang sách lướt qua tuột khỏi tay.

Sở Du không biết câu khen ngợi của mình đã khơi từng gợn sóng trong lòng Bồ Tử Hạo.

["Người nọ mặc áo đỏ, đứng trên vách núi, đưa lưng về phía Bồ Dạ, mắt nhìn xuống chân núi biến cây. Bồ Dạ lẳng lặng đứng ở sau lưng nàng, không đành lòng quấy rầy. Cẩn Du quay đầu lại, mới biết Bồ Dạ đứng ở sau lưng mình từ lúc nào, cười nói, "Sư huynh, đến sao không lên tiếng?"

Bồ Dạ yên lặng không nói.

Cẩn Du có chút nghi ngờ, "Xảy ra chuyện gì sao?"

Bồ Dạ nhớ đến biểu tình ngưng trọng của các vị trưởng lão, môi giật giật, cuối cùng vẫn không hỏi ra miệng, chỉ nhẹ nhàng nói "Không có gì."

Gió núi thổi qua, rừng cây xào xạc. Cẩn Du nheo mắt lại, phát ra tiếng cười giòn giã, "Sư huynh, người mỗi lần trong lòng nghĩ cái gì đều thể hiện ở trên mặt, căn bản không thể giấu được."

Bồ Dạ nghe được tiếng cười vui thích của nàng, nhưng trong lòng nặng trĩu, hắn nhìn về phía dưới núi, né tránh ánh mắt của Cẩn Du, "...Các vị trưởng lão nói muội trộm đi thần kiếm."

Cẩn Du nhếch mi, mỉm cười, "Sư huynh cảm thấy ta sẽ có ý niệm muốn trộm thần kiếm sao?"

"Sư muội đương nhiên sẽ không có lòng dạ tối tăm như vậy!" Bồ Dạ lời lẽ đanh thép, hẳn tin chắc nàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, cho nên mới ở trước mặt các vị trưởng lão tranh thủ nói lý lẽ.

Cần Du tắt dần nụ cười, yên lặng không nói. Bồ Dạ không nghe được câu trả lời của nàng, ngẩng đầu lên mới phát hiện Cần Du không có bộ dạng cười đùa với hắn như ngày trước, trong lòng đột nhiên có chút bất an.

Thanh âm Cần Du bình tĩnh, "Su huynh nói sai rồi, ta cũng không phải không có ý nghĩ như vậy."

Bồ Dạ không nhịn được cau mày, bất an không nội tâm không ngừng truyền ra.

"Chẳng qua, ta đối với thanh kiếm kia không có hứng thú gì..." Nàng đi về phía Bồ Dạ, đưa tay đến ngực hắn hư (không) điểm một cái, nụ cười hài hước, ánh mắt ý vị thâm trường (ý tứ hàm xúc), "... Ta muốn trộm chính là thứ khác."

Bồ Dạ nội tâm cuồn cuộn, khẩn trương đến nỗi lòng bàn cũng chảy mồ hôi, hắn đột nhiên ý thức được, mình chưa bao giờ nhìn thấu được nàng. Trước mặt trưởng bối an tĩnh giữ lễ, bình thường ở trước mặt hắn tùy ý cười đùa, còn có... bây giờ, lời nói ngang ngược cùng với ánh mắt kiệt ngạo bất tuân²... Rốt cuộc cái nào mới thật sự là nàng?

Cần Du nhìn dáng vẻ khẩn trương của hắn, cười lớn, tựa hồ trở về dáng vẻ nghịch ngợm cười đùa như ngày trước, giống như vừa rồi chỉ là cố ý trêu chọc hắn vậy.

"Sư huynh, con người thật của ta rất đáng sợ, không phải đã sớm nói với ngươi hay sao?"

Nàng nhìn thẳng Bồ Dạ, nhẹ nhàng nói."]

---

²Kiệt ngạo bất tuân:桀驁不馴 – kiệt ngạo bất tuân.

Kiệt: hung hăng; ngạo: ngựa chưa được thuần hoá, sánh với ngạo mạn kiêu căng. Tính tình hung hăng cường bạo không biết phục tùng.

Trong đó:

[桀] (HV: kiệt) Nghĩa chính là vua Kiệt, nghĩa bổ sung là kiệt trong kiệt xuất.

[驁] (HV: ngạo) Nghĩa chính là chỉ ngựa bất kham, nghĩa bổ sung là ngạo trong cao ngạo.

Xuất phát từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, ví người tài giỏi quật cường như mãnh mã (ngựa khó thuần thường là ngựa cực tốt), có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến, kiềm hãm được. (nguồn: koiluvsuju.wordpress.com)

Bồ Tử Hạo vừa mới cập nhật chương mới xong, khu bình luận liền nổ.

[Hủy diệt xe lăn: Văn phong truyện của bạn vô cùng không thích hợp để viết thể loại nam tần lười văn³, nếu không đổi nhân vật chính thì bộ này sẽ không thể cứu vãn được, tình tiết lên cao và tình cảm sướt mướt căn bản không phải cùng một phong cách.]

³Nam tần lười văn: tiểu thuyết online dành cho con trai/phái nam đọc

[Hồng tinh: Tác giả không phải là nữ sinh đi viết nam tần chứ?! Có điều tình tiết cũng hay.]

[Tiểu Mã đạt điên cuồng: Đừng đổi vai chính nhaa! Mẹ nó, sư muội khả ái như vậy, lâu rồi mới thấy nữ chính có hồn như vậy trong nam tần vồng vắn]

[19384721: Nói đổi vai chính, cú! Loại ngựa vằn* không nào bên cạnh có đầy đủ các kiểu nhân vật chính nào tàn luôn chào đón người đấy!]

*ngựa vằn: hiểu một cách khái quát chính là loại tiểu thuyết H H H hoàn toàn không hề có nội dung, chỉ có thịt thịt thịt everywhere

Bồ Tử Hạo không thèm quan tâm đến chuyện cãi nhau trên mạng ấy, dù sao nữ chính trong các tiểu thuyết hần viết đều được khắc hoạ theo bóng dáng của "ai đó". Chẳng qua hần chỉ dùng tiểu thuyết để bù đắp những thứ mà thực tại không thể có được, vì vậy cũng không quan tâm độc giả sẽ phản ứng như thế nào.

Sở Du gần đây không được thuận lợi cho lắm, cô cũng không biết phải làm sao. Kỳ thi tháng gần kề, áp lực học tập ngày càng nặng, weibo lại xuất hiện rắc rối nhỏ. Người hâm mộ Dân Công Meo (tui đổi từ Miêu thành Meo, vì nghe có vẻ cứng hơn:"), mọi người hong muốn thì tui có thể đổi lại) ngày càng nhiều, lượng tương tác cũng rất tốt, dần dần có người bắt đầu chú ý. Sở Du cũng không biết vì sao mình lại xui xẻo như vậy, đột nhiên xuất hiện một đội thuỷ quân** ở dưới khung bình luận của cô bình luận ác ý, còn nhắn tin công kích cô đủ mọi thể loại.

**Thuỷ quân: người nhận tiền để "post comment" để bôi đen một ai đó hoặc làm cho một ai đó trở thành hot search trên Weibo, công dụng của thuỷ quân cơ bản là vậy, tùy theo mục đích của người thuê

[Chụp đèn màu đỏ: Mấy bài phê bình điện ảnh này đều như đồ chơi con nít. Như vậy mà có người tin? Loại này chỉ dùng để hù dọa người ngoài nghề thôi.]

[Trần mỗ nào đó: Không hiểu mọi người trên mạng bây giờ nghĩ gì, tài nghệ nghiệp dư như vậy mà cũng theo dõi hâm mộ, tất cả đều chỉ là mấy bộ điện ảnh kinh điển, không có phim mới, bởi vì không thể tự viết nên mới đi chép lại các bài phê bình nổi tiếng trước đó thôi.]

[Không hiển thị: Biên tập cắt ghép nhìn cái nào cũng như cái nào! Chỉ là tay gà mờ mà thôi]

[Tiểu Bạch mã er: Chắc chỉ là mua người hâm mộ thôi, lượng follow nhiều khi cũng giả không chừng, tui đoán cùng lắm là 200 fans thật.]

Sở Du thật sự không nói nên lời, cô cũng không biết ai mà nhầm chán như vậy, đột nhiên lại ác ý trên weibo của cô. Bọn họ mỗi ngày đều sao chép mấy bình luận tương tự như vậy, bỏ vào từng bài post, còn nhắn riêng các tin nhắn thô tục. Fans của Dân Công Meo đương nhiên không ưa những thành phần hắc ám này, mỗi ngày đều đấu đến long trời lở đất.

[Tiểu khả ái nhà Tần sinh: Nói đi, cái này là chỗ kinh doanh điện ảnh nào làm trò quý? Không ưa nhìn Miêu nhà ta đở đúng không, nổi ác tâm a~]

[Đèn đèn đặng đặng: Có vài người, thích xem thì xem, không xem thì cút.]

[Sắc hồng của hoa: Nói Dân Công Meo viết không ra được phê bình điện ảnh hay, làm ơn mò lên lại bài post đầu tiên được không? Không biết Miêu là vì bài phê bình Kim Giáp mà nổi sao?

[Cười ra tiếng hắc hắc hắc hắc hắc: Đầu năm nay, lần chuyển gạch (như đã chú thích ở chương nào đó) nào của Dân Công cũng bị người công kích, đau lòng Miêu *doge*]

Sở Du cũng cảm thấy hết sức kỳ quái, cho đến bây giờ cô không hề mở rộng làm quảng cáo, gần đây cũng không viết phê bình điện ảnh mới.

Theo lý, cô không xúc phạm lợi ích của người nào, làm sao hắc tử*** lại kéo tới nhiều như vậy?

***Hắc tử 黑子: Có rất nhiều nghĩa, thường thì ám chỉ những người dùng công nghệ cao để khoe khoang, nói khoác, thấy chuyện bất bình thì ra tay cứu giúp. Thường thì chọn những việc bản thân không đủ năng lực để làm nên thường bị mọi người khinh thường. Nói nôm na là anh hùng bàm phím, ném đá giấu tay,...

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Editor: Trà Xanh Kem Sữa:"))

Kiểu bình luận bôi nhọ như vậy tuyệt đối không phải là trùng hợp, Sở Du trước giờ không tùy tiện thể hiện thái độ, những tin nhắn mắng chửi cũng không để ý tới. Dù sao cô cũng không phải tiểu cô nương, những trò quấy rối nhảm chán này căn bản là không đau không nhột, anh hùng bàn phím thì có thể làm nên chuyện lớn gì chứ.

Nếu là hành động có tổ chức, thì tới giai đoạn nào đó sẽ lộ ra, đến lúc đó Sở Du có thể thấy rõ ai là người đứng sau. Tuy nhiên, chuyện này vẫn gây ra ảnh hưởng nhất định đối với cô, không lâu sau thì Bạch Thanh điện thoại cho Sở Du.

Trong điện thoại, giọng nói của anh ta ngập tràn áy náy, "Cái đó... Xin lỗi, chuyện làm trailer của chúng ta có lẽ tạm thời sẽ không làm... Trong công ty xảy ra một vài chuyện."

Sở Du mím môi một cái, trailer đã làm hơn một nửa, Bạch Thanh đột nhiên nói không làm, trong lòng muốn đồng ý là không thể nào. Có điều, Sở Du cũng không muốn cưỡng cầu, khách khí nói, "Được, hy vọng sau này sẽ có cơ hội hợp tác."

Weibo Sở Du bây giờ tràn ngập hắc tử, giá trị phổ biến cũng sẽ hạ xuống, Bạch Thanh không hợp tác nữa cũng là điều dễ hiểu.

Bạch Thanh biết hành động của mình kỳ thực tương đối vô lý, nội tâm tràn đầy áy náy, nghe được câu trả lời ngắn gọn của Sở Du liền vội vàng bổ sung, "Thực sự xin lỗi! Hoàn toàn không phải lỗi của em... Là tôi không thương lượng tốt với cộng sự, hẳn cho rằng giá cả của em quá mắc..."

Bản thân kinh phí chế tạo của webdrama cũng rất ít, cộng sự cảm thấy đầu óc của Bạch Thanh bị úng nước, mới chịu đáp ứng cái giá Sở Du đưa ra.

Sở Du bình tĩnh nói, "Không sao, phiền anh chuyển lời với người kia, sau này giá của tôi còn cao hơn nữa."

Bạch Thanh cười khổ một cái, cũng biết là do mình thất tín trước nên không thể nói gì được, "Tôi sẽ cố gắng thương lượng một chút, nếu như có thể tiếp tục nhất định sẽ nói cho em đầu tiên." Anh ta cảm thấy kỹ thuật của Sở Du rất tốt, và giá tiền này thật sự không hề đắt.

Bạch Thạch cúp điện thoại, liền nghe được người bên cạnh la lên, "Còn nói gì nữa! Không cần thiết phải làm trailer phim!"

Đỗ Phong ngồi bên cạnh bàn làm việc, vất chân lên, thái độ ngang ngược. Dáng vẻ tầm 30 40 tuổi, tóc thưa thớt, da ngăm đen, không khách khí dạy dỗ, "Lão Bạch, đầu óc cậu bị úng nước rồi hả? Có tiền không có chỗ tiêu hả? Làm trailer thì có thể sinh lời sao? Bộ phim của chúng ta vẫn còn đang thiếu tiền, cậu lại mang tiền ném qua cửa sổ!"

Bạch Thanh nhìn bộ dạng không khách khí của hắn có chút khó chịu, nhưng vẫn cau mày giải thích, "Xu hướng bây giờ chính là làm E-marketing¹, nếu chúng ta làm phim chiếu mạng, đương nhiên phải để người trên mạng chú ý đến bộ phim của chúng ta chứ."

¹E-marketing: tiếp thị trực tuyến, là hoạt động tiếp thị cho sản phẩm và dịch vụ thông qua mạng kết nối toàn cầu internet (wikipedia)

Đỗ Phong xoa tay, kinh thường nói "Cậu đừng nói mấy lời trẻ con như vậy nữa! Tôi hỏi cậu, có phải cậu không muốn làm nữa không, nhìn công ty sắp không xong nên muốn chạy? Cậu muốn làm thì bỏ tiền của mình ra, đừng có dùng tiền của công ty làm trailer gì hết!"

Bạch Thanh giận dữ, cười lạnh nói, "Rốt cuộc là ai không muốn làm?! Tôi cảm thấy cậu mới chính là người thấy không có tiền liền muốn trốn! Làm trailer tuyên truyền phim cũng là để mọi người biết đến bộ phim của chúng ta mà thôi! Tôi nói cho cậu biết, người ta nói sau này giá sẽ còn cao hơn đấy!"

Đỗ Phong cùng Bạch Thanh hợp tác lâu như vậy, đây chính là lần đầu tiên thấy bộ dáng giận dữ của anh ta, nội tâm mơ hồ bị phá vỡ, vội vàng thu liễm lại. Đỗ Phong hừ lạnh một tiếng, "Kỹ thuật của con mèo ba chân kia thì đáng bao nhiêu chứ? Tôi thấy, người này rất nhanh liền mất dạng, không nhìn thấy ở weibo bị rất nhiều người mắng sao?"

"Rõ ràng là có người cố ý chơi xấu! Cậu xem video trước kia của Dân Công Meo mà không nhìn ra tài nghệ của cô ấy sao?!" Bạch Thanh cảm thấy Đỗ Phong thật không có đầu óc, anh bắt đầu hối hận vì sao ban đầu lại cùng người như vậy thành lập công ty.

Đỗ Phong căn bản không hiểu kỹ thuật, cũng không hiểu ngôn ngữ nghe nhìn, chẳng qua là một người thực dụng, nghe nói có tiền liền chui vào. Lúc hai người bắt đầu hợp tác, công ty thu chi cân đối, tình hình sáng sủa, Đỗ Phong còn đối với Bạch Thanh nhiệt tình. Gần đây, công ty bị một hạng mục kéo lại, Đỗ Phong liền dần thay đổi thái độ, nhìn đâu cũng không thấy thoải mái,

Bạch Thanh nhìn Đỗ Phong không kiên nhẫn cau mày, đột nhiên cảm giác cả người đều mệt mỏi, anh một lòng ưu tiên sản xuất «Call Me ET!», Đỗ Phong tâm tư sớm đã không đặt ở công ty. Anh thở dài một cái thật sâu, tựa vào bàn làm việc có chút chán nản, "Nói thật, có phải cậu không muốn tiếp tục ở Thiên Nghi nữa?"

Đỗ Phong ngón tay giật giật, yên lặng không nói.

Bạch Thanh cười khổ một tiếng, "Lão Đỗ, giữa chúng ta còn cần như vậy không?"

Đỗ Phong chà xát tay, khuyên nhủ, "Lão Bạch, thật... Công ty này chịu không nổi nữa, cậu tuyệt vọng đi, Cậu nhìn một chút, những năm gần đây, webdrama tự sản xuất còn thiếu sao? Cơ bản, mỗi lần làm đều là một lần lỗ vốn, không có bộ nào chân chính nổi lên cả."

Bạch Thanh cau mày nói, "Không thử một lần thì làm sao biết..."

"Thử a! làm sao không thử? Chúng ta thử còn chưa đủ nhiều sao, tiền đập vào có tiếng vang sao? Không phải cậu muốn nhìn Thiên Nghi sụp xuống thì mới tin chứ? Tôi phải nói câu này, nhân lúc mọi chuyện còn cứu vãn được thì nhanh chóng thu tay lại, cậu tính đi... Chúng ta cần gì phải vậy chứ!" Đỗ Phong đã sợ, hẳn không muốn theo Bạch Thanh mạo hiểm nữa, tuy nói tiền trong tay không bao nhiêu nhưng cũng không muốn hao tổn như vậy.

Lòng Bạch Thanh chợt lạnh hoàn toàn, anh thấy Đỗ Phong trước mắt vô cùng xa lạ. Bạch Thanh vẫn nhớ những ngày đầu khi công ty vừa mới thành lập, anh cùng Đỗ Phong uống say túy lúy, vỗ bả nhau cùng cố gắng, nhất định phải làm nên một phen sự nghiệp.

Hai người say nét mặt hờn hở đi trên cầu, thề sẽ tìm được vị trí của mình ở giữa đất Đố Đô rộng lớn này. Đỗ Phong lúc ấy vịn lan can, dùng

sức võ vai Bạch Thanh, "Lão Bạch! Tôi tin cậu! Tôi biết cậu nhất định sẽ làm nên nghiệp lớn! Tôi tin cậu!"

Những ký ức này vẫn còn khắc sâu trong lòng Bạch Thanh, thế nhưng người trước mặt giờ đã thay đổi. Bạch Thanh trầm mặc một hồi, nhàn nhạt nói, "Cậu ra giá đi, đem cổ phần trong tay chuyển nhượng lại cho tôi, sau này cậu muốn đi đâu thì đi, làm gì thì làm."

Bạch Thanh đã hoàn toàn thấy rõ, cũng không ôm kỳ vọng với Đỗ Phong nữa.

Ánh mắt Đỗ Phong lướt qua tia mừng rỡ, xoay lại, có chút nghi ngờ, "Cậu không đùa chứ... Tiền cậu ở đâu ra?" Đỗ Phong biết rất rõ tài sản trong tay của Bạch Thanh, anh căn bản không có tiền dư.

Bạch Thanh mặt vô cảm, "Tôi định bán nhà."

"Lão Bạch, cậu điên rồi à? Nhà ở Đố Đô, cậu dám bán?" Ánh mắt của Đỗ Phong giống như đang nhìn người điên, hẳn biết anh có một căn hộ, nhưng giá nhà đất ở Đố Đô ngày càng cao, không có người nào nghĩ đến việc bán nhà

"Cậu không cần xía vào, sau khi chuyển nhượng cổ phần thì cậu và Thiên Nghi nữa xu quan hệ cũng không có."

Giọng nói của Bạch Thanh hoàn toàn tỉnh táo, anh muốn dốc toàn lực trong lần này.

Sở Du nhìn chiến trận ác liệt ở khu bình luận, người đứng sau mua hắc tử bôi đen cô đã dần nổi lên mặt nước. Đối phương chính là một tài khoản marketing² điện ảnh - Chanh Tâm điện ảnh. Những bình luận của thủy quân

một mặt đập Dân Công Meo, mặt khác lại tâng bốc Chanh Tâm điện ảnh, không cần thể hiện quá rõ ràng như vậy chứ?

²tài khoản marketing (marketing account) là cái ID sử dụng Weibo như một công cụ để tuyên truyền, quảng cáo

[Mã Khắc Bôi: Thật lòng cảm thấy không tốt cho lắm, so với Chanh Tâm điện ảnh kém quá nhiều.]

[Hồ Tiểu Mỹ 112: Nội dung của Chanh Tâm điện ảnh tốt như vậy lại không có người xem, fans của Dân Công Meo khẳng định là mua rồi.]

Sở Du vào weibo của Chanh Tâm điện ảnh nhìn một chút, đây là một tài khoản mới toanh, nội dung không bao nhiêu, vậy mà người theo dõi đã có một trăm ngàn. Cô lại đọc những bài đề cử phim và bình luận điện ảnh, cũng không biết là sao chép ở chỗ nào trên mạng, vô cùng lúng cúng, lượng tương tác cũng rất kém.

Sở Du "... " Đối phương mua fans cũng không quá có tâm đi?! Lượng tương tác kém như vậy còn cố ý bóp cô?

Sở Du vốn còn muốn cùng kẻ thù đại chiến ba trăm hiệp, phát hiện đối phương lại low (kém) như vậy, đột nhiên mất hết ý chí chiến đấu. Người ái mộ của Dân Công Meo dĩ nhiên cũng không bị dắt mũi, nghĩ một chút liền thấy được thủ đoạn vụng về của đối phương.

[Tiểu khả ái nhà Tân sinh: Cũng không biết ai mới là người đi mua fans ~, không phải là Dân Công Meo nhà ta *mỉm cười*]

[Mùa hè miệng to ăn dưa hấu: Ông trời của ta... Kẻ thù có thể không đi điểm tâm* (nguyên văn: 敌军能不能走点心)

[Lập lánh: Chưa từng nghe qua cái gọi là Chanh Tâm, mọi người cùng nhau báo cáo (giống như report ở facebook ấy) đi.]

Sở Du mặc dù cảm thấy đối phương thủ đoạn tồi, nhưng cũng không muốn tiếp tục như vậy. Chanh Tâm điện ảnh tìm thủy quân ở weibo của cô bình luận tiêu cực như thế nào thì cũng không làm cô rớt fans được, nhưng lại ảnh hưởng đến tốc độ hút fans, bất luận ai nhìn vào khu bình luận chướng khí mù mịt như vậy cũng sẽ không thích nổi.

Chanh Tâm điện ảnh bắt chước Sở Du, mỗi ngày viết bài đề cử phim, thỉnh thoảng lại đăng clip biên tập điện ảnh. Các bài đề cử phim viết đương nhiên không tốt như Sở Du, văn phong vụng về, đều là từ trên mạng tùy tiện ráp vào; các clip biên tập cũng là đạo (nhái) trực tiếp các thành phẩm của người khác từ các trang web nước ngoài.

Sở Du tất nhiên sẽ không ở weibo cùng họ công khai cãi nhau, nhưng mà, mỗi ngày chỉ cần Chanh Tâm điện ảnh đăng một bài đề cử phim nào thì cô cũng lập tức viết một bài về phim đó, văn phong, chất lượng nội dung hoàn toàn hơn hẳn Chanh Tâm! Chanh Tâm chỉ cần đạo (nhái) một clip biên tập của người khác, Sở Du sẽ ở weibo Dân Công Meo đăng trực tiếp địa chỉ clip gốc mà Chanh Tâm "mượn dùng", đồng thời cũng post thành phẩm của mình lên.

Dần dần mọi người cũng phát hiện Dân Công Meo đang im lặng phản công Chanh Tâm. Bản thân chất lượng của Chanh Tâm không như Dân Công Meo, người theo dõi lại là mua mà có, lượng tương tác đều bị Dân Công Meo áp đảo hoàn toàn! Sở Du không công khai cắn xé, chỉ đơn giản làm cho đối phương tắc thở luôn vậy.

Người cố ý tìm người bôi đen ta thì sao? Đề cử cùng một bộ phim, để cho người mỗi một cái số liệu cũng không bằng ta, chính là không để người không hút fans được!

Người hâm mộ của Dân Công Meo cũng nhìn thấy phản kích của Sở Du, đồng thời cùng hợp lại báo cáo Chanh Tâm điện ảnh. Không lâu sau,

Chanh Tâm điện ảnh lượng người hâm mộ không hề tăng, không nhin nổi, liền đăng một trạng thái

[Chanh Tâm điện ảnh: Weibo nào đó, có thể chỉ rõ ra được không?]

Người hâm mộ Dân Công Meo thấy lời này thì bùng nổ, rồi rít chạy xuống dưới bình luận châm chọc

[Cua bự màu đỏ: Rốt cuộc là ai không biết xấu hổ a? Nóng máu rồi hả? Còn chưa bị báo cáo đủ à?]

[Mùa hè miệng to ăn dưa hấu: Weibo nào đó, có thể chỉ rõ mặt Chanh Tâm điện ảnh.]

[Cự Giải sun: Chanh Tâm bị Meo chọc tức đến khóc rồi, bài bình luận hay video đều là đạo lại của người khác, tiêu tiền thuê người bôi đen Meo, hút fans không nổi, mỗi ngày đều bị báo cáo... Thật là, nhười nghe thương tâm, người gặp rơi lệ *doge*]

Người hâm mộ Dân Công Meo thay phiên nhau bình luận châm chọc, Chanh Tâm điện ảnh vốn đang mua chút thủy quân muốn lọc sạch khu bình luận, không nghĩ lại, những chuyện này đúng là sự thật.

Sở Du nhìn weibo đối phương có chút buồn cười, cũng dứt khoát đăng một trạng thái.

[Dân Công Meo: Ta chỉ thích nhìn bộ dạng người không ưa ta lại không thể không cùng ta sống chung dưới một bầu trời, hít chung một bầu không khí *doge*]

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Khu bình luận cũng vì sự hóm hỉnh của Dân Công Meo mà ha ha cười to, Dân Công Meo cùng Chanh Tâm điện ảnh là hai weibo cao thấp đối lập. Hành động của Chanh Tâm điện ảnh vẫn là quá khó coi đi, mua thủy quân đen (được sử dụng như một động từ) người khác đồng thời tôn mình lên, hơn nữa ngôn từ lại vô cùng cực đoan, quá khích. Thật ra, Sở Du rất hiểu đối phương, đoán chừng là cảm thấy tốc độ hút fans của cô khá nhanh, chỉ cần bắt chước theo thì có thể nâng cấp tài khoản như vậy.

Con người, chính là luôn cảm thấy mọi chuyện vô cùng dễ dàng, chỉ khi thực sự bắt tay vào làm thì mới hiểu được có bao nhiêu khó khăn đằng sau đó.

Hai tuần sau, Chanh Tâm điện ảnh hoàn toàn thất thủ, các khu bình luận cơ bản đều bị fans của Dân Công Meo chiếm lĩnh. Người ái mộ Sở Du vẫn tiếp tục tăng, trận đại chiến này ngược lại còn giúp cô hấp dẫn được nhiều người. Trước kia mọi người đều là tùy ý lướt qua, bây giờ đặt 2 weibo lên so sánh mới phát hiện nội dung của Dân Công Meo có chất lượng cao như thế nào.

Lại qua hai ngày, Chanh Tâm điện ảnh hoàn toàn không đăng trạng thái nữa, coi như là từ bỏ phản kháng. Bất kể phát nội dung gì, Sở Du cũng

sẽ viết, càng ưu tú hơn, phương thức này, tính đả kích đặc biệt cao. Sở Du thấy Chanh Tâm bỏ cuộc thì cô cũng không cố tình viết bài nghiên ép nữa, lại có thể từ từ thả các bài đề cử điện ảnh mà trước kia góp nhặt cùng với các clip handmade.

Weibo của Dân Công Meo khôi phục bình thường, Chanh Tâm điện ảnh cũng không xuất hiện nữa, khu bình luận lại trở về sôi nổi.

[Cự Giải sun: Miêu, tui chỉ thích cùng cô, cùng nhau xây dựng xã hội này *doge*]

[Phong thì thốn thốn: Chanh Tâm mua nhiều người hâm mộ như vậy, giờ nói không cần là không cần, đúng là bạo tay *gấp lại*]

[Tiểu khả ái nhà Tần sinh: Chanh Tâm điện ảnh đen Dân Công Miêu chỉ có 200 fans thật, hẳn có thể chỉ có 2 người đi, đau lòng *doge*]

Chanh Tâm mặc dù không phát weibo nữa nhưng vẫn nhắn tin riêng cho Sở Du một đồng lời lẽ thô tục, đại ý nói cô là người vô sỉ cãi cùn, ăn cắp bản quyền, chép lại nội dung weibo của nó. Sở Du nhú này, ngay cả hứng thú tranh cãi cũng không có, trực tiếp đem đối phương bỏ vào danh sách đen. Thời gian của cô vô cùng quý giá, không phải để phụng bồi hạng người thấp kém như vậy, ai chép của ai nhìn qua có thể thấy ngay.

Khởi sủng weibo sau khi kết thúc, Sở Du cũng hoàn toàn tập trung vào việc học cho kỳ thi tháng sắp tới.

Thời tiết ngày càng nóng, Sở Du chuyển sang mặc áo đồng phục ngắn tay. Thi tháng đến gần, không khí trong khoa Văn vô cùng nghiêm túc, bạn học cùng lớp ai cũng đều có cảm giác cấp bách, trừ một người. Cô Ngô dạy số học đứng trên bục giảng, nhìn về phía Bồ Tử Hạo, cau mày, "Bồ Tử Hạo, em không chép bài sao?"

"Cô, em quên mang bút." Bồ Tử Hạo giang tay, biểu tình vô tội.

"Vậy sao em không đem bản thân bỏ quên ở nhà luôn đi?" Cô Ngô lên tiếng khiển trách, "Không mang thì không biết mượn bạn bên cạnh à? Em định cả ngày hôm nay sẽ không học không học không chép bài?"

Bồ Tử Hạo chậm rãi khoan thai quay sang Sở Du, Sở Du khẽ thở dài, từ trong hộp lấy ra một cây bút đưa cho hắn. Cô Ngô nhìn dáng vẻ chậm chạp của hắn cau mày, cuối cùng vẫn cố nén giận dữ, tiếp tục giảng bài. Chuông tan học vang lên, cô Ngô đóng sách lại, lạnh lùng nói, "Bồ Tử Hạo, em đến phòng làm việc với tôi."

Vốn đang giải lao ồn ào thì lớp học đột nhiên an tĩnh lại, mọi người mắt nhìn Bồ Tử Hạo đứng lên, đi theo cô Ngô rời khỏi phòng học. Trần Huyền nhíu mày, quay sang Sở Du cảm khái nói, "Bồ Tử Hạo kì này chết chắc, gần đây các thầy cô đều có ý kiến với hắn, lần này lại bị cô Ngô mang đi."

Thầy Trương cùng lắm chỉ là lái nhái, nhưng cô Ngô thì khác, tính khí vô cùng nóng nảy, lực sát thương hoàn toàn bỏ xa.

Sở Du có chút nghi ngờ, "Hắn rốt cuộc vì sao không chịu học a?" Bồ Tử Hạo đối với chuyện học hoàn toàn không có cảm giác, mỗi ngày đều phiêu phiêu như vậy, thoáng chốc đem một ngày học trôi qua.

Trần Huyền nhún nhún vai, "Tớ làm sao biết được, có điều nghe Lô Chí Thanh nói, lúc còn học sơ trung, Bồ tử Hạo còn bết bát hơn, không chỉ thành tích tệ, người còn siêu cấp u ám... Các cậu lúc sơ trung không phải cùng học ở Bát Trung¹ sao? Cậu còn hỏi mình?"

¹nguyên văn là 八中, hán việt: Bát Trung, theo mình tìm hiểu thì đó là tên ngắn gọn của một ngôi trường có tên đầy đủ là trường trung học đệ nhất cấp 8 ở Bắc Kinh, một trường trung học công lập của Bắc Kinh, được sáng lập vào năm 1921. Nếu không phải hay sai sót thì mong mọi người góp ý.

Sở Du dờ khóc dờ cười nói, "Bọn họ lúc sơ trung cũng học ở Bát Trung sao? Tớ thật sự không biết nha, hồi sơ trung có rất nhiều lớp như vậy..."

Lúc Sở Du học sơ trung, cả một khóa có tất cả là 10 lớp, mỗi lớp 30 40 người, các phòng học gộp lại chiếm 2 3 tầng. Nếu không phải học chung một tần thì bình thường rất ít cơ hội gặp mặt, vì vậy cô cơ bản cũng không biết mặt của người lớp khác.

"Cậu là đồ mù mặt²." Trần Huyền khá rõ tật xấu của Sở Du, cô không cảm thấy hứng thú với đề tài này, chuyển sang nhắc đến vấn đề dạo này mình vẫn một mực suy nghĩ, "Cậu có định tham gia kì ngoại khóa sắp tới không? Nếu đi thì chúng ta có thể ở chung với nhau mấy hôm rồi."

²mù mặt: không giỏi nhận diện, nhớ mặt của người khác

Sở Du sửng sốt một chút, "Sắp tới kì ngoại khóa rồi sao?" Cô còn nhớ hồi cao trung, đến lần khoa Văn tổ chức ngoại khóa, mọi người trong lớp cơ bản đều đi hết. Mọi người cùng với thầy cô sẽ cùng nhau đi đến một địa điểm nào đó khảo sát, học tập, du lịch.

Trần Huyền hứng chí bưng bưng nói, "Nhất định sắp tới sẽ đưa thông báo, lúc nộp bài tập cho thầy tớ đã nghe được đấy. Nếu không đi An Huy, thì sẽ đi Thiểm Tây." Ngoại khóa so với chơi xuân thu vị hơn rất nhiều, dù sao cũng là đi đến vùng khác, cả lớp cùng đi lại rất ý nghĩa, mọi người trong lớp không ít người mong đợi từ lâu.

Sở Du nhớ là ban đầu định đi An Huy, cả lớp bọn họ ngồi chung tàu cao tốc, cùng nhau xem qua không ít phong cảnh, một đoạn hồi ức đẹp. Hiện tại, cô nghe giọng nói hưng phấn của Trần Huyền, cũng hơi động tâm, "Có."

Giờ nghỉ trưa, thầy Trương chủ nhiệm lớp quả nhiên thông báo về chuyện ngoại khóa, yêu cầu mọi người về nhà hỏi xin phép phụ huynh. Cả

lớp vang lên trận hoan hô, thầy Trương cười cười, nhắc nhở "Các em cũng đừng quên, kỳ thi định kỳ hàng tháng phải xong rồi mới tính đến chuyện ngoại khóa đấy."

Phía dưới truyền đến tiếng than thở nho nhỏ, thầy làm bộ như không nghe thấy, lại nhin không được dạn dò, "Ngày mai các em nhớ nộp lại giấy xác nhận, xem kỹ chi phí được ghi trên đó. Nhà trường sẽ liên hệ với các công ty du lịch đáng tin, thầy cô cũng sẽ đến nơi để khảo sát, nếu như bố mẹ không yên tâm thì có thể gọi điện thoại cho thầy để hỏi cặn kẽ."

"Hiện tại quyết định đi An Huy, mọi người đều biết ngoại khóa là hoạt động hằng năm của khoa Văn. Sau khi đến nơi, mỗi người không phải chỉ có chơi, mấu chốt là quan sát, học tập, cái gọi là "đọc vạn quyển sách không bằng đi ngàn dặm đường"..." Thầy Trương không nhin được, lải nhải một hồi lại một hồi.

Bạn học phía dưới không tìm được bàn tán rộn ràng, thầy Trương ổn định lại trật tự, bổ sung, "Em nào không muốn tham gia thì ngày mai cũng phải nộp lại giấy xác nhận, các thầy cô sẽ giao bài tập trong những ngày nghỉ do ngoại khóa, ở nhà hoàn thành hết là được."

Đương nhiên không mấy người muốn làm bài tập, ngoại trừ các cá nhân ba mẹ không cho phép thì ai cũng hào hứng thảo luận. Giữa lúc bầu không khí sôi nổi, thầy Trương tạt một gáo nước lạnh, gõ một cái, "Bồ Tử Hạo, nhớ lời thầy và cô Ngô nói lúc sáng, nếu em còn tiếp tục như vậy như vậy nữa thì ngoại khóa cũng đừng hòng đi, tôi chờ xem kết quả thi cuối tháng của em đấy."

Trong lớp im lặng một chút, thầy Trương cảnh cáo Bồ Tử Hạo ngay trước mọi người, hăn không nói gì, trầm mặc ngồi ở chỗ của mình. Thầy Trương thấy vậy cũng không nói thêm nữa, xoay người rời khỏi phòng học.

Sau khi thầy rời đi, tiếng thảo luận lại bắt đầu nổi lên. Bồ Tử Hạo vẫn ngồi im không nói, nhàm chán nghịch nghịch cây bút trong tay vừa mượn của Sở Du. Sở Du nhìn gương mặt không cảm giác của hắn, nhất thời không đoán được hắn đang nghĩ gì. Thật ra thì cô rất quen thuộc với tình cảnh này, Bồ Tử Hạo trong lớp vẫn là một kiểu người cá biệt.

Hắn có thể cùng bạn chơi, cùng bạn nháo, các chuyện không liên quan đến học tập tựa hồ rất khá, nhưng lại không chịu chuyên tâm học hành. Hắn trong ấn tượng của các thầy cô chính là loại người "thông minh nhưng lại không chịu cố gắng". Vốn dĩ lúc sơ trung Sở Du còn cảm thấy hắn vô học, cũng lười nói chuyện. Nhưng hiện tại, cô ngược lại thấy hắn cũng không đến nỗi xấu, chỉ là vẫn còn ở trong thời kỳ nổi loạn của tuổi mới lớn thôi, Sở Du có chút bất lực, "Thật ra cậu chỉ cần để ý một chút là được rồi, cần gì phải vậy chứ?". Kỳ thực, nếu Bồ Tử Hạo chịu bỏ ra một chút tinh lực thì hắn sẽ giỏi hơn rất nhiều so với bây giờ.

Bồ Tử Hạo nghe thấy câu hỏi của Sở Du, trầm mặc một hồi mới cất giọng khàn khàn, "Cậu cũng cảm thấy tôi rất kém cỏi phải không?" Trong đầu hắn nghĩ đến rất nhiều câu trả lời, thậm chí cũng muốn bộc phát sự tức giận, rất muốn lớn tiếng hét lên, chính là không muốn học, hắn cứ như vậy cả đời cũng được, không vấn đề gì, không sao cả. Nhưng khi nhìn đến ánh mắt của Sở Du, những lời này lại không thể nói ra miệng.

"Không, chẳng qua là cảm thấy cậu rất quật cường." Thật ra thì Sở Du cũng không biết, những kiến thức của trung học sau này có giúp gì được cho mình hay không, nhưng thỉnh thoảng cô sẽ hoài niệm cái cảm giác tập trung toàn bộ tinh thần và sức lực để làm một việc gì đó của thời đi học. Sau khi trưởng thành, cám dỗ bên ngoài và áp lực ngày càng nhiều, rất nhiều chuyện cảm thấy không còn thuần túy như ban đầu nữa.

Bồ Tử Hạo nhíu mày, không phục nói, "Không đi thì không đi, sau này đi với gia đình cũng được." Hắn hơi nghiêng đầu, giọng điệu mang cảm giác của đứa con nít ngây thơ giận dỗi.

Sở Du cười một tiếng, "Cảm giác đi cùng lớp và đi cùng gia đình đương nhiên không giống nhau, dù sao cùng còn phải qua một kỳ thi tháng nữa, cậu cố gắng một chút thì cũng không phải không không có cơ hội." Cô cảm thấy, thầy chỉ dọa hấn một chút, mượn cơ hội lần này có thể kích thích hấn cố gắng nỗ lực.

Trong lòng Bồ Tử Hạo lúc này có chút rối rắm: một mặt cảm thấy Sở Du giống như hy vọng rằng có thể đi ngoại khóa chung với hấn (best ảo tưởng =)))))) đây chính là bạn khi nghe crush nói chuyện =)))))) có chút động tâm; một mặt lại cảm thấy mình cứ nghe lời Sở Du, cô ấy nói gì thì làm nấy, hình như... rất mất mặt. (=))))))))))

Sở Du thấy Bồ Tử Hạo không trả lời, cũng không nói thêm gì nữa.

Bồ Tử Hạo thấy Sở Du cúi đầu làm chuyện của mình, không có ý nói chuyện nữa, nội tâm hết sức phức tạp: Tại sao cậu không thể kiên trì thêm chút nữa? Không tiếp tục cố gắng thuyết phục tôi một nữa sao??? QAQ

Nội tâm editor: suy nghĩ của bạn học Bồ Tử Hạo thật ngây thơ, đồng cảm sâu sắc với con cá đang tự tạo thính để đớp =)))))))))))

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Sau khi tan học, Sở Du men theo hẻm nhỏ đến ga xe lửa. Nhà cô thời sơ trung nằm ở một khu vực Bắc Kinh cũ, phải đi qua một con hẻm nhỏ, xung quanh cũng không có nhà cửa cao lớn, mỗi ngày lúc tan học xe riêng của người nhà cũng sẽ đem trường học chặn đến nước chảy không lọt.

Trần Huyền hôn nay có chuyện, không cùng Sở Du đi tàu điện ngầm, Sở Du một thân một mình ra khỏi vòng xe chật ních, định vào hẻm nhỏ để đến trạm xe lửa.

Đường nhỏ cong cong quanh co, rất hẹp, người qua lại so với chủ sạp quán còn ít hơn nhiều, thỉnh thoảng có thể thấy các sạp nhỏ bán bình sữa chua, các cụ ngồi ở cửa, phe phẩy quạt lá. Cô càng đi vào sâu, người ở càng thưa thớt, bỗng nhiên sau lưng có tiếng kêu.

"Wey! Cậu đứng lại đó!" Nam sinh có chút thờ hốt hốt, nóng nảy gọi.

Sở Du quay đầu, phát hiện là Ngô Khắc của khoa Lý, cô nhú mày, "Có chuyện?"

Ngô Khắc nhìn thái độ lãnh đạm của Sở Du, hơi quẫn bách, nhắm mắt nói, "Cậu đi đâu vậy, chúng ta đi chung đi!"

Sở Du có cảm giác không giải thích được, cô và Ngô Khắc đều không quen nhau mà, lắc đầu một cái cự tuyệt nói, "Cảm ơn, không cần." Cô nói xong thì xoay người tiếp tục đi về phía trước, cũng không thèm nhìn Ngô Khắc một cái.

Bản thân Sở Du là con người khá lạnh nhạt, sau khi làm biên đạo cần hợp tác với đoàn đội, tính cách còn được cái thiện đôi chút. Khi còn ở sơ trung, cô đối với người không quen tương đối cao lãnh, Bồ Tử Hạo từng chịu không ít lạnh nhạt, cuối cùng chỉ có thể dùng chiêu thức đùa dai mới có thể kéo tới sự chú ý của Sở Du.

Tính khí Ngô Khắc thì không được tốt và cẩn thận như Bồ Tử Hạo, mặc dù ở trường không được nữa sinh hoan nghênh như Bồ Tử Hạo, nhưng cũng chưa gặp phải đả ngộ như vậy. Tính khí nóng nảy, chịu đả kích như vậy, Ngô Khắc liền đi lên, kéo lấy Sở Du, nổi giận nói, "Cậu chờ một chút!"

Sở Du phản ứng cực nhanh, trở tay liền thoát khỏi cánh tay của Ngô Khắc. Cô xoay người nhìn thẳng Ngô Khắc, híp mắt lại, "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?"

Ngô Khắc không nghĩ tới động tác của Sở Du lại nhạy bén như vậy, lại thêm bất mãn với ánh mắt nhìn nhìn địch bệnh của cô, chất vấn, "Cậu và Bồ Tử Hạo có quan hệ như thế nào?"

Cậu ta không tin Bồ Tử Hạo sẽ ra mặt giúp một nữ sinh là không có lý do nào, bình thường cũng không thấy cậu ta xen vào chuyện của người khác.

Sở Du hơi mất kiên nhẫn, "Hình như cậu để ý hơi nhiều rồi thì phải?" Thái độ của Ngô Khắc tương đối cứng mạnh, cô nhìn con gấu con này, trong lòng phiền não, cũng không biết cậu ta lấy đâu ra cái khí thế lý trực khí tráng¹ như vậy

¹Lý trực khí tráng: lẽ thẳng khí hùng, cây ngay không sợ chết đứng.

"Cậu cứ thành thực trả lời là được!" Ngô Khắc nhìn dáng vẻ cực kỳ không phối hợp của Sở Du, càng nổi nóng hơn, uy hiếp nói, "Nếu hôm nay cậu không nói rõ ràng thì đừng hòng rời khỏi đây!"

Ngược lại, Sở Du đã rất lâu rồi không nghe lại loại công kích mang tính uy hiếp này, cười nhạt một tiếng, "Chặn người hẻm nhỏ?"

Ngô Khắc bực bội nói, "Chặn cậu đấy, thì sao!"

Sở Du lười để ý cậu ta, Ngô Khắc chẳng qua chỉ là một đứa con nít không được chú ý liền thẹn quá hoá giận, cô cũng không muốn lãng phí thời gian nữa, xoay người rời đi, hoàn toàn không đem uy hiếp của Ngô Khắc để trong lòng.

"Cho rằng tôi không dám động thủ với nữ sinh sao?!" Ngô Khắc thấy dáng vẻ không để tâm của cô liền nổi cơn giận dữ, bước một bước dài lên, kéo cánh tay của Sở Du. Cậu ta còn chưa bắt được Sở Du liền bị cô nắm được cổ tay, lực tay của Sở Du cực lớn, liền thuận thế vặn tay, bắt được cậu ta.

Cô chế trụ Ngô Khắc, trực tiếp đẩy cậu áp sát tường, sức lực kinh người. Ngô Khắc không nghĩ tới Sở Du hung tàn như vậy, hạ thủ hoàn toàn không khách khí, cả người dính vào tường cũng bối rối, "Đau quá đau..."

"Uy hiếp tôi? Hù dọa tôi? Cậu muốn chặn ai hả?" Sở Du cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh như băng, tuổi đời của cô bỏ xa Ngô Khắc, trải qua vô số chuyện, vì vậy khi giận lên thì khí thế kinh người.

"Đau quá! Đau quá!" Ngô Khắc kêu lên

"Đau vậy là đáng lắm! Trước kia cậu cũng thường xuyên chặn người?" Sở Du không một chút mềm lòng, loại người như vậy thì cần phải dạy dỗ

một chút, quý mà trưởng thành rồi thì không biết sẽ gây thêm chuyện gì nữa. Trong hẻm nhỏ không có người qua lại, căn bản cũng không ai nghe tiếng kêu la của Ngô Khắc, cậu ta vốn đặc biệt chọn nơi này này để chặn Sở Du, không nghĩ tới lại tự bê đá đập vào chân mình.

"Không có... Trước kia chưa từng chặn ai cả..." Ngô Khắc lúc này nước mắt cũng rớt xuống, hẳn làm sao nghĩ đến Sở Du nhìn vẫn vẫn tĩnh tĩnh như vậy, bên trong lại là bá vương đích thực! Cho tới giờ cậu vẫn chưa thấy qua một nữ sinh nào có khí lực lớn như vậy!

Có một câu nói đùa: Trên thế giới có ba loại giới tính, nam, nữ, nữ biên đạo.

Trước đây, Sở Du dù là khiêng dụng cụ hay dọn máy, vì để quay chụp thuận lợi sóng to gió lớn gì mà chưa trải qua. Người khác không cho quay chụp, chẳng lẽ bọn cô thật sự không quay chụp? Vì tiết mục, biên đạo không có chuyện gì chưa làm, không động tay thì không có thành tựu! Sau này khi đã lên cao, nhiều chuyện không cần phải tự thân vận động, Sở Du cũng dần dần thu liễm tính khí lại, không nghĩ tới hôm nay lại bị Ngô Khắc khơi dậy tính hung ác.

"Biết lỗi rồi sao?" Sở Du đem Ngô Khắc ép sát tường mà không tổn sức chút nào, cô biết rõ không chế ở đâu sẽ làm đối phương không dùng lực được. Ngô Khắc vùng mình mấy cái, tay chân đều bị chế trị, không có cách nào thoát khỏi.

Cậu ta kêu lên, "Biết lỗi rồi! Biết lỗi rồi!"

"Còn dám càn rỡ quấy rối tôi nữa không?"

"Không dám..."

"Lớn tiếng chút! Không phải vừa rồi còn lớn lối lắm sao?"

"Không dám! Tôi sai rồi!"

Sở Du buông tay, Ngô Khắc được thả ra cảm thấy tay mình như sắp gãy, cả người tê liệt té xuống đất. Sở Du từ trên cao nhìn xuống, thấy cậu ta tựa hồ không phục, cười lạnh nói, "Thế nào? Muốn trả thù?"

Ngô Khắc trong lòng dĩ nhiên không phục, nhưng khi nhìn dáng vẻ hai tay ôm ngực, cười nhạt giễu cợt của Sở Du thì là gan lại nhỏ đi. Bình thường Sở Du khá dễ tính, không hay tức giận, lúc tức giận cũng không phải thái độ dữ dội, mà là một gương mặt không cảm xúc lại cường thế, khiến cho đối phương cảm thấy vô cùng bức bách, tương đối dọa người.

"Không..." Ngô Khắc có chút yếu ớt.

"Nếu không muốn bị chinh một lần nữa thì sau này bớt làm trò trước mặt tôi." Sở Du từng câu từng chữ uy hiếp.

"Dựa vào cái gì?" Ngô Khắc theo bản năng mạnh miệng, quan sát sắc mặt Sở Du một chút lại bổ sung, "Cậu, Cậu không sợ thầy biết hả..."

Bình thường, Sở Du luôn mang dáng vẻ con ngoan trò giỏi, nếu thầy cô biết chuyện này, thì cô tiêu đời là cái chắc. Ngô Khắc trong lòng âm thầm nghĩ, sức lực ở chân cũng tăng lên một chút.

Sở Du nhướn mày, dễ dàng đánh nát ảo tưởng của Ngô Khắc, "Cậu muốn nói giáo viên? Cậu đi nói đi, xem xem đến lúc đó ai sẽ bị trách mắng... Cậu cảm thấy giáo viên sẽ tin cậu?" Cô nói xong, lại lộ ra nụ cười đơn thuần lại xấu hổ, đây hoàn toàn là nụ cười tiêu chuẩn của học sinh xuất sắc toàn phần.

Sau lại vô cùng nhanh chóng thay đổi sắc mặt, trong nháy mắt thya bằng nụ cười nhạt, "Nữ sinh chặn đánh nam sinh trong hẻm nhỏ? Cậu cũng quá ngây thơ rồi, thật sự cảm thấy giáo viên sẽ tin?"

Ngô Khắc nhìn tốc độ đổi mặt của cô, không nhìn được rùng mình một cái, giáo viên đương nhiên sẽ không thể nào tin cậu! Ngô Khắc âm thầm mắng mình không cẩn thận, không điều tra kỹ liền tùy tiện hành động, bây giờ dính bẫy của kẻ thù. Cậu ta đành phải im hơi lặng tiếng, "Biết..."

Sở Du hừ lạnh một tiếng, cảnh cáo nói, "Sau này an phận chút." Cô liếc Ngô Khắc một cái, mang cặp sách xong liền đi, bước chân nhanh nhẹn, hoàn toàn không nhìn ra mới vừa làm chuyện gì tàn bạo.

Ngô Khắc trong lòng vẫn còn sợ hãi, lẩm bẩm, dạo này công lực nguy trang của nữ sinh khoa văn mạnh vậy sao?

Những ngày kế tiếp, Ngô Khắc không còn xuất hiện trước cửa lớp của khoa Văn nữa, một mặt là vì bị chủ nhiệm chú ý đến từng nhất cử nhất động, mặt khác chính là, cậu ta hơi sợ Sở Du.

Bồ Tử Hạo gần đây phá thiên hoang địa² bắt đầu chuyên tâm chăm chỉ học hành, giáo viên thấy vậy vô cùng kinh ngạc, cho rằng hẳn đang bị cái gì đó kích thích. Trước khi nói chuyện với Sở Du, đối với chuyện ngoại khóa không có hứng thú, bây giờ ngược lại, hẳn có chút mong đợi, thậm chí còn có loại xúc động không đi không được. Bồ Tử Hạo đem toàn bộ sức lực tinh thần, cơ bản là cày ngày cày đêm học tập vì bài kiểm tra cuối tháng.

² Phá thiên hoang địa: lần đầu tiên, ý nói làm chuyện lạ, xưa này chưa từng thấy

Sở Du rõ ràng không hề biết nguyên nhân Bồ Tử Hạo đột nhiên chăm chỉ, thành thạo sẽ còn giảng giải giúp hẳn vài vấn đề. Những lúc này, Bồ Tử Hạo tương đối không được tự nhiên, hai người dựa vào nhau thật gần, tâm tư của hẳn theo đó cũng dễ dàng lơ lửng.

Hắn căn bản không cách nào dời sự chú ý lên đề thi, ánh mắt luôn vô thức mà ngắm lông mi của cô, ánh mắt, đôi môi, tay, nghe thanh âm giảng bài của cô, trong lòng lại gợn sóng lăn tăn. Sở Du đương nhiên không hiểu được suy nghĩ nhạy cảm của Bồ Tử Hạo, dùng bút chỉ chỉ vào bài thi, "Hiểu không?"

Bồ Tử Hạo giật mình, nói dóc mà không ngượng miệng, "Để tôi về tự suy nghĩ lại một chút". Hắn căn bản hoàn toàn không nghe được lời của Sở Du, thần thái mặt mày vô cùng nghiêm túc.

Sở Du gật đầu một cái, đem bài thi đưa trả lại cho hắn.

Bồ Tử Hạo cảm thấy thật vi diệu, trước kia, Sở Du đối với hắn cơ bản đều lạnh nhạt, nhưng hắn lại không có cảm giác ưu tư lo lắng lung tung. Gần đây, Sở Du đối xử với hắn kiên nhẫn nhiều hơn, hắn ngược lại càng lo được lo mất, sợ đến một ngày mọi thứ lại trở về như cũ, hơn nữa tâm tư lại vô cùng rối loạn.

Có thể là do tâm tình phức tạp, Bồ Tử Hạo ngủ không được sâu giấc như ngày trước.

Hắn mơ một giấc mơ...

Trong mơ, cô vẫn mặc bộ đồng phục ấy, lộ ra cánh tay vừa nhỏ vừa trắng, tay của cô rất đẹp, lúc học cầm bút từ từ viết. Bờ mi, ánh mắt, đôi môi, tai, cổ, thanh âm của cô...

"Có phải cậu thích tôi không?" Cô ngả đầu, nhẹ nhàng hỏi.

Bồ Tử Hạo nghe vậy, cả người đều giống như bị lửa đốt vậy, ngượng ngùng nói không ra lời.

Cô thấy hắn không đáp, cúi người, xích lại gần, híp mắt, không buông tha hỏi, "Không thích sao?"

Cô giống như một con mèo cao ngạo, giảo hoạt lại bướng bỉnh tra hỏi.

"Không phải..." Bồ Tử Hạo có chút ngẩn ra.

"Thích từ lâu rồi?" Cô vui vẻ cười lên, ánh mắt giống như một kẻ cao cao tại thượng cướp đoạt người.

Bồ Tử Hạo không nói ra lời, chỉ có thể nhẹ nhàng gật đầu một cái.

"Không ôm tôi một cái sao?"

Bồ Tử Hạo cảm thấy máu mình dần nóng lên, gần như bùng nổ. Nhìn vẻ mặt vô tội của cô, hẳn nhất thời tay chân luống cuống.

...

...

Hắn từ tỉnh mộng, cả người có chút nóng lên.

Bồ Tử Hạo kéo cao chăn, che qua đầu, ngượng ngùng.

Hắn cố gắng không nhớ lại hình ảnh trong mơ vừa rồi, đồng thời ở trong lòng phỉ nhổ chính mình, tại sao lại mơ một giấc mơ như vậy a~?!

Hắn rõ ràng không phải người như vậy mà!

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Bồ Tử Hạo vì giấc mơ như vậy nên mấy ngày nay đôi mắt với Sở Du không được tự nhiên cho lắm, thỉnh thoảng còn rơi vào trạng thái tự chán ghét bản thân, cảm thấy mình thật đáng xấu hổ. Hắn hoàn toàn không dám nhớ lại chuyện trong giấc mơ ấy, một lòng một dạ vùi đầu vào học học học, chỉ mong có thể không để ý đến nó nữa.

Kỳ thi tháng cuối cùng cũng đã tới, Sở Du nhận đề thi, trong lòng có chút khẩn trương hiếm thấy. Cô đã rất lâu rồi không có tham gia lại kiểu kỳ thi chính thức như vậy, sáng nay thi số học, buổi chiều thi lịch sử. Kỳ thi tháng kéo dài trong 3 ngày, đến trưa ngày thứ tư thì học sinh đều nhận được thành tích của tất cả các môn.

Cô một lần nữa bắt đầu làm bài thi số học, không nhận được hít một hơi thật sâu, cố gắng để bản thân bình tĩnh. Sở Du khi đụng tới số học liền khẩn trương, đợi lúc lâu sau bình tâm lại thì cũng không phải là không làm được, chỉ là chướng ngại tâm lý thôi. Cô cố gắng thả lỏng, tiếng chuông vừa vang lên liền cuối xuống viết thoăn thoắt.

Cả phòng thi đều là tiếng bút sột soạt, cô Ngô làm giám thị, trong phòng đi tới đi lui kiểm tra. Sở Du cho dù đã sớm làm công tác tư tưởng, nhưng mà khi nhìn thấy những câu hỏi con số lằng nhằng cũng không

không tránh khỏi một chút hoảng loạn. Chuông hết giờ, giám thị bắt đầu thu bài từng người.

Sở Du sau khi thi xong cả người đều ngẩn ra, lưng cũng toát mồ hôi, cô ngả người vào ghế, có chút ngơ ngác.

Cô... cũng có thể đạt tiêu chuẩn chứ?

Sở Du đối với thành tích số học của mình hoàn toàn không nắm chắc, thật ra, cô có thể dễ dàng vượt qua trình độ của trung học, dù sao cũng trải qua lễ rửa tội mang tên "thi đại học", rất nhiều kiến thức cần thuộc lòng tự tuôn ra như phản xạ có điều kiện. Nhưng mà, riêng đối với số học thì khác, sau khi tốt nghiệp trung học, cô liền đá văng một cách không thương tiếc, hơn nữa cũng không hề đụng tới một đề.

Trải qua bữa trưa ăn không biết ngon, lại chuẩn bị cho buổi chiều thi môn lịch sử.

Thi lịch sử đối với cô áp lực không lớn, cũng ung dung hơn. Thời gian thi môn này cũng không dài, chỗ tốt duy nhất của thi tháng chính là được ra trước lúc tan học, đồng thời giáo viên cũng không giao bài tập.

Sau khi về nhà, Sở Du lật sách xem lại một chút nội dung môn thi của ngày mai. Xong rồi, cô tiện tay lướt lướt weibo, bây giờ Dân Công Meo đã có 35 vạn người ái mộ, mỗi ngày đều cố định lượng fan mới, bên cạnh đó một số người cũng đi ra (...), nhưng nhìn tổng thể mà nói thì vẫn tăng một cách chậm rãi.

Thật ra thì cô không nghĩ đến tình huống Dân Công Meo sẽ phát triển ngày một lớn, đời trước quả thật Sở Du không có kiên nhẫn xây dựng weibo thương mại một cách nghiêm túc như vậy, mỗi ngày đều chạy tới chạy lui không ngớt việc, lúc rảnh rồi chỉ muốn nghỉ ngơi thư giãn. Bây giờ cô một lòng lấy thân phận Dân Công Meo ở weibo mà đi lên, cứ như vậy từng bước từng bước hoài niệm lại những chuyện đã qua. Trên thực tế, dù

trở về lại quãng thời gian cao trung này nhưng nội tâm thỉnh thoảng sẽ nhớ tới sự tình trước kia.

Những thứ kia đã từng cùng cô ngày đêm theo đuổi, lên kế hoạch, những đồng đội, bây giờ đang ở đâu?

Ba ngày thi trôi qua rất nhanh, Sở Du nhận lại bài thi số học của mình, nhìn số điểm trong lòng vẫn không nhận được lộ bộ một chút. Cô tự an ủi, ít nhất cũng không rớt nhiều lắm, tháng trước đứng thứ 8, tháng này lộ xuống 12, đối với con người chưa đụng đến sách vở nhiều năm như cô đã là một chuyện không dễ dàng.

Sở Du nhìn bài thi số học bi thảm của mình, ở trong lòng tự khích lệ: Ủ, mình có thể thì đậu Truyện Đại...Phải vậy chứ?

Trạng thái lần này của Trần Huyền không tệ, hạng 4 của lớp, 3 tên đứng đầu của lớp Văn căn bản không có đổi qua. Bồ Tử Hạo cũng có tiến bộ rõ rệt, mặc dù vẫn đứng bét, nhưng cũng không chênh lệch với người trước bao nhiêu.

Sở Du nhìn bài thi số học hồng bét, cảm thấy thật nhục đầu, tiền đồ thật mong manh.

Trần Huyền đứng đầu lớp về số học, cô giúp Sở Du phân tích bài thi, từ từ giảng giải, đồng thời cảm thấy hơi khó hiểu, "Du nhi, không phải gần đây cậu rất cố gắng sao? Vì sao tớ thấy cậu làm đề không tốt như lần trước?"

Trước kia Sở Du đối với số học không có nhiều kiên nhẫn, tuy nhiên những lỗi cơ bản sẽ không phạm phải. Lần thi này, Sở Du chuẩn bị kỹ hơn nhiều, vậy mà điểm số học ngược lại rất thấp, cái này không hợp với lẽ thường cho lắm. Sở Du cũng không có cách nào giải thích, cô cũng không thể nói mình rất nhiều năm rồi không làm đề số học. Nhiều câu có thể làm

được vì quen thuộc như phản xạ có điều kiện (?), nếu luyện tập nhiều dĩ nhiên là có thể.

Sở Du bất đắc dĩ than thở, Trần Huyền thấy cô giống như đưa đám, vội vàng an ủi: "Được rồi, sau này cậu cứ tiếp tục cố gắng nhưng bây giờ, chắc chắn điểm sẽ ngày càng cao lên thôi."

Sở Du thề, "Chờ sau này thi đại học xong rồi, tớ tuyệt đối sẽ không đụng đến số học." Vốn dĩ cô đã làm vậy rồi.

Trần Huyền thấy dáng vẻ thâm thù đại hận của cô liền cười to, "Còn hơn một năm nữa, để nó giày vò cậu trước đã."

Thi xong, bầu không khí trong lớp cũng sinh động lên, dù sao sắp tới mọi người đều được đi ngoại khóa cùng nhau. Lúc tán gẫu, bạn học còn hết sức phấn khởi bàn xem có đặc sản gì để mang về. Thầy Trương chủ nhiệm lớp sau khi thống kê số lượng học sinh tham gia thì bắt đầu thu tiền lệ phí.

Lúc này điểm số của Bồ Tử Hạo tiến bộ không ít, thầy Trương lại gõ hần mấy câu, cũng không nhắc đến chuyện không cho hần tham gia ngoại khóa. Các thầy cô lớp Văn đã dạy qua bao lớp học trò, đều biết Bồ Tử Hạo chẳng qua là lười biếng, hơi nghịch ngợm, bản thân không hư hỏng, thành thạo còn đùa giỡn với hần vài câu.

Sở Du thuận lợi vượt qua đợt thi tháng, thành tích dù tụt xuống những cũng không quá khoa trương, áp lực học tập nhỏ đi một chút

Cô hiểu được, con đường theo đuổi thành tích học tập ở cao trung là trường kỳ kháng chiến, không thể nào lập tức đạt được.

Bên kia, Bạch Thanh ngây ngẩn ở phòng làm việc, cả người đều mệt mỏi,

Bạch Thanh xử lý xong tất cả công việc, cả người cũng bất động trên ghế. Đỗ Phong rời khỏi Thiên Nghi, mọi công việc còn lại đều phải do một mình anh gánh vác. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, anh đã trải qua rất nhiều chuyện trong đời, bây giờ đầu óc trống rỗng ngồi trong phòng làm việc, có chút mê man.

Cả một đời, người ta nhất định phải làm ra chút thành tích nào đó sao? Cái gọi là ước mơ của anh, rốt cuộc, có ý nghĩa không, hay từ đầu tới cuối, chỉ là một trò hề?

Thời điểm bận rộn, anh cũng không rảnh để suy nghĩ quá nhiều, bây giờ lại có chút khốn hoặc. Bạch Thanh lắc đầu, không dám nghĩ nữa. Đã đi đến bước này thì không có quyền lùi lại nữa rồi. Anh chần chờ một chút, bấm số điện thoại của Sở Du.

Sở Du vốn dĩ đang biên tập video mới, nghe thấy tiếng chuông điện thoại thì hơi giật mình, cô lướt mắt qua tên người gọi đến, bắt máy, "Chào anh"

"Chào em... Tôi là Bạch Thanh... Bởi vì gần đây công ty xảy ra chút chuyện, cho nên tiến độ hơi chậm một chút, bây giờ phiên em tiếp tục làm trailer được không?" Bạch Thanh nhắm mắt nói, lần trước bọn họ đã làm chuyện rất không phúc hậu, Sở Du đã làm được một nửa, bọn họ đột nhiên nói không làm nữa.

Nếu là người biên tập chuyên nghiệp đột nhiên bị hủy hàng như vậy, chắc chắn sẽ khá tức giận, sau này cũng sẽ không hợp tác cùng đối phương nữa. Chuyện này ở trong nghề là vô cùng kiêng kỵ, vốn dĩ đã không đưa tiền đặt cọc, cuối cùng còn khiến người ta phải bỏ nửa chừng.

Đầu dây điện thoại không nghe thấy nói gì, Bạch Thanh cầm điện thoại di động, có chút khẩn trương. Sở Du trầm mặc một hồi mới chậm rãi

nói, "Được, nhưng mà bây giờ giá là 1 vạn (khoảng 33.380.000 VND), lượng người theo dõi đã không còn như lúc trước nữa."

Bạch Thanh liền nhớ đến câu nói trước đây của Sở Du "Sau này giá của tôi còn cao hơn nữa", có chút dở khóc dở cười. Cái giá này vẫn ở trong phạm vi có thể chấp nhận được, Sở Du cũng không phải đang hô giá trên trời, "Được... Thời gian hoàn thành đại khái là?"

"Hai tuần sau, sẽ đưa cho anh sản phẩm hoàn chỉnh."

Bạch Thanh nghe được câu trả lời ngắn gọn của đối phương, nhất thời không biết nên nói gì, hoặc cũng có thể do rắc rối công việc khiến đầu óc anh mệt mỏi chịu không nổi, mơ màng trầm trầm, lại ma xui quỷ khiến hỏi, "Em làm việc lúc nào cũng bình tĩnh như vậy sao?"

"Có ý gì?"

Bạch Thanh mím môi một cái, giọng khô khốc, "Chính là.... Cho dù trong lòng rất không vui vẻ, cũng có thể bình tĩnh hòa nhã mà tiếp tục làm việc."

Sở Du trầm mặc một hồi, thành thật nói, "Trên thực tế, mặc dù anh rất không đáng tin cậy, nhưng chuyện này không đến nỗi khiến cho tôi buồn bực tức giận, tiếp tục hợp tác cũng không sao, ai lại gây sự với tiền bao giờ?"

Bạch Thanh đột nhiên hủy, nội tâm Sở du có chút không thoải mái là thật. Cô cũng không ngại thốt đến nỗi cho rằng mỗi một lần hợp tác đều thành công, dù sao bây giờ vẫn đang sống dưới thân phận học sinh, căn bản lời nói cũng không có sức mạnh cho lắm. Hơn nữa, trước kia cô cũng đã từng gặp qua chuyện tương tự, đã sớm quen thuộc với những chuyện như vậy. Biên đạo, nhất định phải có năng lực kháng áp (chống chịu áp lực) tối thiểu cùng tố chất tâm lý cơ bản.

"Có tiền là được sao..." Bạch Thanh không nhịn được nhíu mày một cái, anh đột nhiên nghĩ đến lời của Đỗ Phong. Tiền tiền tiền, ai cũng đều vây quanh nó vậy sao?

"Nếu không thì sao?"

"...Ước mơ... hoặc đại loại như cố gắng nỗ lực chứ?" Giọng nói của Bạch Thanh có chút, ách, nói anh đang hỏi Sở Du chi bằng là đang hỏi ngược chính mình. Gần đây phải nhận áp lực quá lớn, rất nhiều người đều cảm thấy anh điên rồi, vì giấc mơ không có một chút hy vọng mà bán đi căn nhà của mình, bất chấp tất cả dồn hết tinh lực vào nó.

"Ước mơ?" Đầu bên kia của điện thoại truyền đến tiếng cười khê, giọng đối phương êm ái, đem câu trả lời của mình đâm thẳng vào vết thương trong tim Bạch Thanh, "Loại này không có cách nào để cân đo được giá trị chính xác, là thứ không có ý nghĩa nhất. "

"Trên đời này có rất nhiều người cố gắng vì ước mơ, nhưng phần lớn những nỗ lực của họ đều là lừa mình dối người mà thôi."

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Thanh âm cô lạnh lùng đầy lý trí, tựa như muốn lấy đi cọng rơm cuối cùng của Bạch Thanh.

Bạch Thanh cố nén nội tâm phiền não của mình, không bùng nổ lập tức mà tận lực bình tĩnh nói, "Cái gì gọi là tự lừa mình dối người?" Anh bây giờ đang ở cận kề ranh giới của sự bùng nổ, phiền não cực độ khiến bản thân cũng trở nên nhạy cảm hơn, luôn cảm thấy Sở Du nói như vậy chính là nhắm vào mình để giễu cợt. Trên thực tế, bọn họ căn bản không quen không biết, thế nhưng Bạch Thanh vẫn không thể khống chế được suy nghĩ của mình.

Anh thật sự đã quá mệt mỏi, lộ ra vẻ nóng nảy dễ nổi giận.

Sở Du đối với sự nóng nảy của Bạch Thanh tựa hồ không nhận ra, cô ung dung thong thả giải thích, "Bởi vì cái gọi là ước mơ và cố gắng này, không có cách nào đo được giá trị chính xác. Đa số người cho rằng công sức bỏ ra một cách vô nghĩa là cố gắng, đặt lên cửa miệng thì trở thành "vì ước mơ". Mơ ước, khát vọng và cố gắng nếu để trong lòng để tự khích lệ bản thân thì tốt, nhưng nếu đem ra ngoài cuộc sống thực tế làm tiền đặt cược thì lại rất ngây thơ và buồn cười. Những thứ như vậy mỗi người đều có thể tự lượng (tự đong đo tính toán), người khác vì sao phải mua ước mơ và nỗ lực của anh?"

¹ "Anh" ở đây là đại từ chỉ chung chung chứ phải chỉ đích danh Bạch Thanh

Bạch Thanh á khẩu không trả lời được, thật lâu sau đó mới lên tiếng, "Em... tại sao lại thực tế như vậy?" Rõ ràng, tuổi tác của Sở Du nhìn qua vẫn còn rất nhỏ, nhưng từng câu chữ khi nói ra lại khiến cho người nghe cảm thấy tương đối thương tâm.

Sở Du cười nhẹ, "Đây không phải là thực tế, bởi vì tôi không thích đem mơ ước và cố gắng treo trên cửa miệng, trên thế giới này có ai không nỗ lực sao?"

Bạch Thanh không có cách nào phản bác, nhưng trong lòng vẫn có một chút mất hứng. Sở Du lúc này dường như cũng nhận ra nỗi lòng của anh, cũng chỉ cười một tiếng, không phải ai cũng có thể thực hiện được ước mơ, cũng không phải cứ cố gắng hết sức thì sẽ đạt được, đây là chuyện vô cùng bình thường.

"Em là người của chủ nghĩa bi quan?"

"Ngược lại, vừa vặn tôi là người theo chủ nghĩa lạc quan." Sở Du nhếch mi, nhẹ nhàng nói, "Sau khi biết rõ những chuyện này vẫn có thể tiếp tục kiên trì, chẳng lẽ không đủ lạc quan sao?"

Bạch Thanh quả thật rất tò mò Sở Du đến từ trường nào, so với những sinh viên cùng trang lứa thực sự không giống. Anh làm việc nhiều năm, cũng không phải chưa từng thấy qua nhiều loại kiểu sinh viên khác nhau, nhưng lại không cách nào đoán ra ngôi trường của Sở Du. Bạch Thanh chắc chắn không thể nào ngờ được Sở Du bây giờ vẫn còn là một học sinh cao trung (lại còn chuẩn bị thi đại học =))))))

Sở Du nói chuyện với Bạch Thanh nhiều như vậy, cũng không muốn tiếp tục nói nữa. Bản thân cô không phải là người thích thảo luận loại vấn

đề này. Cô chính là thích kiểu yên lặng làm việc, tạo ra giá trị chứ không phải là mỗi ngày đều hò hét khẩu hiệu nỗ lực vì ước mơ.

Sở Du cúp điện thoại, tìm lại đoạn trailer làm giữa chừng từ trong máy tính, may là cô không có thói quen xóa dữ liệu, không cần làm lại từ đầu. Cô mở thư mục ra, tiếp tục biên tập, đem mỗi một phân cảnh của tài liệu thực tế dựa theo cảm giác của mình sắp xếp thật tốt lại lần nữa.

Thật ra thì cô có thể đoán được vì sao Bạch Thanh phải nói những lời đó, một người phải chống đỡ áp lực khổng lồ không nhận được nói ra hết với người không tính là quen biết, sợ rằng họ đã thật sự bị bức đến bước đường cùng rồi. Những tâm tình bàng hoàng, hoài nghi của anh ta khi lên đại học Sở Du cũng có.

Khi đó, cô cảm thấy cái gì mình cũng không biết, cái gì làm cũng không tốt, tương lai của cô không có gì hy vọng. Sau đó, cô dần dần nắm được kỹ thuật biên tập, cảm thấy, có lẽ dựa vào cái này sẽ không chết đói, về sau nữa cô càng ngày càng nhiều kinh nghiệm tổ chức các đêm liên hoan, tiết mục, thuận lợi đi theo con đường biên đạo này.

Không phải là chưa từng bị lừa gạt, vấp ngã, đoạn đường này chẳng qua chính là một quá trình kiểm tra đúng sai mà thôi. Sở Du không có ý định an ủi Bạch Thanh, bởi đến cuối cùng, anh ta vẫn thành công. Trên thế giới này, có rất nhiều người không thể đợi được cơ hội để thành công.

Mùa hè ở Đố đô đến nhanh thật, thời tiết trở nên khô nóng. Nhà trường buổi trưa chuẩn bị canh đậu xanh, sư phó của phòng bếp xách thùng canh đến từng tầng lầu, học sinh của mỗi tầng xếp hàng lấy canh. Hành lang hơi hẹp, đội hình xếp hàng người đến người đi, vừa có chút chật chội lại huyền ảo.

Sở Du đi qua chỗ mọi người xếp hàng, đến phòng làm việc tìm cô giáo Ngô. Trong hành lang chật chội, phía trước như một bức tường người chẵn ngang, một nữ sinh vừa mới lấy canh xong, đang cẩn thận từ từ bưng đi thì đột nhiên bị đụng một chút, cô hơi lão đảo, chén canh lập tức hắt lên người Sở Du.

"Thật xin lỗi! Thật xin lỗi! Quần áo của cậu..." Nữ sinh bưng chén canh kia dường như cũng bị sự cố này hù dọa, tràn đầy áy náy, không ngừng nói xin lỗi.

Sở Du không nghĩ tới mình lại xui xẻo như vậy, chén canh đậu xanh vẫn còn hơi nóng, bị đổ vào chỗ lưng áo, vải vóc dính sát vào người, rất không thoải mái. Cô giữ giữ vạt áo, chiếc áo đồng phục màu trắng giờ đây nhuộm một mảng xanh nhạt của canh đậu xanh.

Sở Du nhìn đối phương gấp đến độ muốn khóc, thở dài, ngược lại cũng không có tức giận, "Không sao, mùa hè, chút nữa sẽ khô thôi"

"Mình có khăn giấy, cậu lau một chút đi!" Nữ sinh kia thấy Sở Du không tức giận, trong lòng càng thêm áy náy, lấy khăn giấy ra đưa cho cô.

"Cám ơn." Sở Du cầm khăn giấy lau lau trên chỗ dính canh, nhưng mà cũng không hiệu quả bao nhiêu, cô dụi dụi cười, "Được rồi, cậu đi lấy canh lại đi, mình không sao."

Vải áo ẩm ướt dính sát người, rất không thoải mái, Sở Du cũng không biết làm sao với bộ đồng phục này, cũng không thể khô nhanh như vậy, nhất là bây giờ cô vào lớp đang mở điều hòa, chỗ sau lưng nhất định sẽ bị lạnh. Bồ Tử Hạo ngồi bên cạnh phát hiện ra sự khác thường của Sở Du, nhìn đến chỗ vết canh đậu xanh, có chút kinh ngạc: "Quần áo của cậu bị sao thế?"

"Lúc đi ngang hành lang bị đổ canh vào người" Sở Du cuối đầu nhìn chỗ bị ướt, mười phần bất đắc dĩ.

"Cậu có mang áo khoác không? Mặc lên che lại một chút đi." Đồng phục ướt lại gặp máy điều hòa rất dễ bị lạnh, hơn nữa, vải trắng khi bị ướt liền dính sát vào người, mơ hồ cũng có thể thấy được đường cong cơ thể. Bồ tử Hạo có chút lúng túng, tầm mắt hơi nghiêng (cũng không biết là anh mình nghiêng tầm mắt để thuận tiện ngắm hay để né)

"Không mang, lúc sáng cứ mặc như vậy rồi ra cửa thôi." Sở Du nhú mày một cái, thời tiết bây giờ rất nóng, bình thường cô đều không mang áo khoác ra ngoài, không nghĩ tới hôm nay lại phát sinh chuyện như vậy.

Bồ Tử Hạo nghe vậy chần chừ một chút, từ phía sau tủ đồ lấy chiếc áo khoác được xếp lại gọn gàng của mình ra, đưa cho Sở Du, có chút không được tự nhiên, "Này."

"Tôi chưa mặc đâu, còn sạch" Bồ Tử Hạo sợ Sở Du ngại, lại bổ sung.

Sở D nhìn chiếc áo cũng sửng sốt một chút, hơi do dự. Bồ Tử Hạo thấy dáng vẻ chậm chạp không cầm lấy của cô, quơ quơ tay, nhú mày, "Rốt cuộc là cầm hay không cầm?"

Sở Du nhìn ánh mắt hẩn sáng ngời mà chân thành, lại mang chút cảm giác không được tự nhiên vì sợ bị từ chối, rốt cuộc vẫn nhận lấy áo mà khoác lên, "Cảm ơn"

Cô khoác áo vào, cảm giác lạnh ở phần lưng không còn nữa, có điều, cái áo hơi lớn, kéo kéo hai ống tay giống như đang hát opera vậy. Sở Du xắn tay áo lên, nhìn khá hơn một chút rồi. Trên áo vẫn còn mùi bột giặt thoang thoang, có lẽ đây là áo khoác Bồ Tử Hạo bình thường đặt trong tủ làm dự bị.

Bồ Tử Hạo nhìn Sở Du mặc áo khoác của mình, mới cảm thấy có điều gì đó không đúng. Hắn vai rộng chân dài, kích thước áo khoác cũng tương đối lớn, bây giờ Sở Du mặc vào lại phá lệ thon nhỏ. Bồ Tử Hạo đột

nhiên có chút ngượng ngùng, hần hình như hiểu được vừa rồi vì sao Sở Du lại do dự, cảm giác có chút...vi diệu?

Sở Du thấy thái độ của hần vừa vặn ngay thẳng (=))))), chỉ coi như là một người lấy việc giúp bạn học làm niềm vui, hoàn toàn không để ý tới hần hậu tri hậu giác² xấu hổ đứng lên. Cô mặc áo khoác lại có điều hòa nên ngồi lâu trong phòng cũng không có cảm giác nóng.

² giải thích cách nôm na là sự việc xảy ra rồi mới biết được và cảm nhận được. "Tri" là biết, "giác" là giác quan, cảm nhận

Lúc tan học, Sở Du cởi áo khoác ra, có chút chần chừ, "Hay để tôi mang về giặt sạch sẽ rồi trả lại cho cậu?"

Bồ Tử Hạo nghiêm túc nói, "Không sao, không cần giặt đâu, đưa lại cho tôi là được rồi."

Hần cầm lấy chiếc áo, Sở Du cũng không giữ lại, xách cặp lên, cười chào tạm biệt, "Cảm ơn, tôi đi trước." Quần áo của cô cũng đã khô hết rồi, nhiệt độ bên ngoài cũng tương đối cao, trên đường về cũng không sợ bị lạnh đến ốm.

Bồ Tử Hạo đáp lại một tiếng, tim đập hơi nhanh, giữ chặt chiếc áo, lòng bàn tay cũng nóng lên.

Hần - không - giặt - cái - áo - khoác - này - đâu! ㄟ? ㄟ? ㄟ?

Sau khi về nhà, Sở Du đem bài tập làm xong, lại tập trung vào làm trailer. Không bao lâu nữa cô sẽ phải đi ngoại khóa, không thể mang theo máy tính bên người, lần này phải dự trữ ít nội dung đăng weibo trong lúc ngoại khóa. Trailer bởi vì chỉ có hai phút, dữ liệu cũng không tính là quá lớn, trước hết cô đem bản hoàn chỉnh đầu tiên cho Bạc Thanh xem, hỏi anh có muốn chỉnh sửa gì không.

Bạch Thanh sau khi xem xong trailer của cô có chút chấn động, nói thật, anh cảm thấy trailer so với bộ phim hấp dẫn hơn nhiều. Anh ngược lại còn rất sáng khoái, cảm thấy không vấn đề gì, nói thẳng, "Em gửi cho tôi số tài khoản ngân hàng, trước tiên sẽ gửi cho em một nửa, chờ sau khi em đẩy lên weibo thì sẽ thanh toán số còn lại."

Sở Du suy nghĩ một chút, dứt khoát báo lại cho anh tài khoản Alipay³, bây giờ cô vẫn chưa có □□⁴ của riêng mình. Mấy phút sau, Sở Du liền nhận được năm ngàn, cô có chút cảm khái, không ngờ rằng công việc này lại giúp cô kiếm được số tiền đầu tiên ở đời này.

³ Alipay.com là một nền tảng thanh toán trực tuyến của bên thứ ba không có phí giao dịch được tập đoàn alibaba sáng lập vào năm 2004 tại Trung Quốc. Hiểu một cách đơn giản nhất, Alipay là một kênh trung gian để thanh toán, ở nó giống như tài khoản của ngân lượng, hoặc Paypal vậy. Hiện nay, Alipay đã có thị phần lớn nhất tại Trung Quốc với 300 triệu người sử dụng và kiểm soát gần một nửa thị trường thanh toán trực tuyến của Trung Quốc trong tháng Hai năm 2014.

⁴ nguyên văn của tác giả

Bạch Thanh quay lại nhìn đoạn trailer, khó nén nội tâm kích động, anh đột nhiên lại tràn đầy lòng tin, cảm thấy 《Call Me ET!》 nhất định sẽ lấy được thành tích tốt. Anh nhìn lại tập một của phim, giống như bị tạt một gáo nước lạnh, cảm thấy giữa trailer và phim chính thức có một sự chênh lệch không nhỏ.

Trailer này cơ hồ là đem hết những tinh hoa của bộ phim ra ngoài, ý tưởng, tiết tấu, âm nhạc hình ảnh cũng tương đối xuất sắc, toát lên cảm giác chân thực. Trong khi đó phần biên tập của đoàn đội Thiên Nghi thì mơ hồ lộ ra cảm giác lung tung như bài tập của học sinh, không quá mức chuyên nghiệp.

Bạch Thanh cũng hiểu rõ chuyện "tiền nào của đó", kỹ thuật của các biên tập hậu kỳ ở Thiên Nghi có lẽ cũng không cao bằng Sở Du nhưng lại ăn ở chỗ giá rẻ. Thiên Nghi vẫn chỉ là một công ti nhỏ, vốn đầu tư cho các webdrama lại thấp, các biên tập viên hậu kỳ chân chính xuất sắc đương nhiên sẽ không làm việc ở đây.

Anh bắt đầu do dự, không lẽ bộ phim này nên cắt lại lần nữa?
(Nguyên văn: 他开始犹豫, 也许正片 vl., 应该重剪?)

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Sở Du nhìn 5 ngàn tệ có chút hưng phấn, tuy so với công việc sau này của cô đương nhiên không bao nhiêu, nhưng ở tuổi còn đi học thì đã là một khoản tiền lớn. Cô suy nghĩ một chút, muốn mua cho mẹ một hộp kem dưỡng mắt, cho ba một cái áo sơmi, còn lại thì tiết kiệm trước đã.

Gần đây cô có post vài topic khảo sát dân tình như, "Bộ phim điện ảnh bạn thích nhất", "Nữ diễn viên có triển vọng nhất", "Đạo diễn có tính khí cổ quái nhất" vân vân, đa phần cư dân mạng đều tham gia bình luận, sau đó cô sẽ thống kê và làm một bảng xếp hạng.

[Đồng đỏ không gi: Đạo diễn cổ quái nhất tuyệt đối là Trần Nghệ Sinh, đây chính là một câu hỏi gây chia rẽ mà¹]

¹ cái này mình chém đại, nguyên văn: 这是一道送分题)

[Sunshine: Miêu thúc ngàn vạn lần không nên bởi vì nhờ 《Kim Giáp》 mới dựng nhà mà bao che cho Trần đạo, ông ấy tuyệt đối là người cổ quái nhất]

[Hồng trà đá: Tất cả đều im lặng hết! Bàn về cổ quái làm gì có ai so được với Hà đạo diễn có dáng dấp lạ, ít ra Trần đạo còn có dáng dấp bình

thường]

Sở Du dựa theo lời khen của cư dân mạng mà sắp xếp từ cao xuống thấp, sau đó làm một bảng xếp hạng bằng hình ảnh thật đẹp mắt. Phần lớn người hâm mộ đối với nội dung kiểu như vậy cũng cảm thấy rất hứng thú, bản thân lượt chú ý của các fans Dân Công meo cũng rất lớn, câu giải thích kèm theo vừa có chứng cứ vừa có lý lẽ, ngược lại sinh ra không ít bình luận xuất sắc.

Số liệu của các topic như vậy tốt vô cùng, có thể là do có sự tác động của fans, không ít thậm chí đã vượt qua các bài post video. Cô nhìn lượng người hâm mộ không ngừng tăng lên có chút vui vẻ, ít nhất, những số liệu này chính là sự công nhận đối với cố gắng của bản thân cô.

Trong sự mong đợi của mọi người, ngoại khóa rốt cuộc cũng đến, cả lớp cùng nhau ngồi tàu cao tốc đi An Huy, bắt đầu hành trình 4 ngày 3 đêm. Trong lớp chỉ có số rất ít người không tham gia, tất cả đều ngồi đầy trong một toa tàu, tràn ngập tiếng cười đùa.

Trần Huyền mang theo bộ bài poker, liếc thấy Bồ Tử Hạo đang ngồi một mình bên cửa sổ, hỏi "Đánh bài không?"

"Không đánh."

Trần Huyền cũng không ép buộc, cô ngồi vào chỗ bên cạnh Sở Du, lại kéo thêm một nam sinh mọt sách, định chơi bài 3 người.

Sở Du sững sốt một chút, "Ba người chơi kiểu gì?" Cô nghiêng đầu nhìn xung quanh, mọi người nếu không phải cười đùa nói chuyện trên trời dưới đất thì cùng tụ lại xem video, chơi trò chơi, chỉ có Bồ Tử Hạo đang ngồi ngây ngốc một chỗ.

Sở Du ngoắc ngoắc Bồ Tử Hạo, "Bồ Tử Hạo, đánh bài không?"

Bồ Tử Hạo đang gõ chữ được một nửa, ngẩng đầu do dự một chút, cất máy tính lại, "Được."

Trần Huyền, "...". Cô nhìn Bồ Tử Hạo ngoan ngoãn đi tới, trong nội tâm lại đang kêu gào thật là ngày chó² a~

²nguyên văn: "日了狗了", nghĩa là "day dog" hoặc là "tôi là con chó", là một từ lóng ở trên mạng, thể hiện tâm trạng của người nói là một quả trứng rất đau

Bốn người ngồi chung một chỗ chơi bài, Trần Huyền một bên nhìn bài, một bên len lén quan sát Sở Du và Bồ Tử Hạo. Sở Du vẫn như mọi ngày, không có gì bất thường, hình như không nhận ra chuyện gì. Bồ Tử Hạo mặc dù nét mặt như thường nhưng luôn lơ đãng nhìn theo hướng của Sở Du, sau đó lại làm như không có gì liếc sang chỗ khác.

Trần Huyền vô cùng nhạy cảm, cô sớm phát hiện những chuyện Bồ Tử Hạo làm chỉ để thu hút sự chú ý của Sở Du, hôm nay rốt cuộc đã nhìn thấu tâm tư Tư Mã Chiêu³ của người này! Nội tâm cô hiện tại hơi rối rắm, trường học đối với hiện tượng yêu sớm rất nghiêm khắc, xử lý đồng loạt, thầy cô cũng canh phòng chặt chẽ đến con ruồi cũng không lọt qua.

³Tư Mã Chiêu: là một chính trị gia, quân sự gia, một quyền thần trừ danh thời kì cuối của nhà Tào Ngụy thời Tam Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ngụy Đế Tào Mao từng nói: "Tâm của Tư Mã Chiêu, ai nhìn cũng thấy", về sau trở thành một câu thành ngữ nổi tiếng nói về ý đồ không thể che giấu của một người.

Sau khi phát hiện ra chân tướng, Trần Huyền lại quét rada quan sát Bồ Tử Hạo thêm một lần nữa, cô không thể không thừa nhận bề ngoài của Bồ Tử Hạo rất xuất sắc, dáng người cũng cao, nhưng mà, cái này vừa là ưu điểm vừa là khuyết điểm, đẹp như vậy thì còn không phải là dễ dàng trên

hoa gheo nguyệt sao? Cô còn thấy, Bồ Tử Hạo không đủ cầu tiến, ngàn năm vẫn luôn đứng nhất từ dưới đếm lên.

Trần Huyền là một người rất thực tế, luôn lên kế hoạch cho tương lai, nghĩ đến chuyện lâu dài. Cô có thể hiểu được tâm tình của Bồ Tử Hạo, nhưng lại càng để ý đến cảm nhận của Sở Du hơn. Nếu như Bồ Tử Hạo chẳng qua là cảm nắng nhất thời, đối nữ sinh trung học xinh đẹp nổi lên hứng thú bình thường thì tất cả chuyện này liền có thể chấm dứt.

Cô quyết định quan sát cử động của Bồ Tử Hạo trước tiên, tạm thời sẽ không phá bĩnh chuyện này, dù sao Sở Du luôn luôn chậm lụt, dựa theo cảm giác như bây giờ thì đến khi tốt nghiệp cũng không nhận ra.

Bốn người đánh bài một lúc cũng hơi mệt, những người khác chơi đùa một trận cũng bắt đầu hết sức. Không ít người về chỗ của mình ngủ, toa tàu cũng dần yên tĩnh lại. Trần Huyền dọn xing bộ bài poker, ngồi bên cạnh Sở Du câu được câu chăng trò chuyện, "Du nhi, cậu có đang thích ngôi sao nào không?"

Trần Huyền cảm thấy có thể từ minh tinh yêu thích mà moi ra được mẫu người lý tưởng của Sở Du. Sở Du lắc đầu một cái, đằng hoàng nói, "Cái này thì không có". Nói tới cũng thật kỳ quái, vốn dĩ cô có không ít đồng nghiệp là truy tinh tộc⁴, nhưng cô lại chưa bao giờ đặc biệt thích minh tinh nào. Đối với cô mà nói, minh tinh càng giống như yếu tố của các chương trình hơn.

⁴tộc người theo đuổi minh tinh, cuồng idol

Trần Huyền suy nghĩ một chút lại hỏi, "Cậu không có mẫu người yêu lý tưởng luôn sao?"

Sở Du dở khóc dở cười, "Sao tự nhiên cậu hỏi cái này?"

"Nói chuyện linh tinh thôi, muốn biết cậu thích dạng người nào" Trần Huyền cảm thấy trước mắt phải thăm dò sở thích của Sở Du, mới có thể quyết định chuyện tình sau này.

Sở Du nghĩ một hồi, lắc đầu, "Thật ra, tới cũng không biết."

Trần Huyền không hỏi thêm gì, nghe được câu trả lời của Sở Du thì vô cùng kinh ngạc, "Làm sao có thể? Vậy sau này cậu kết hôn như thế nào?"

Sở Du nói như chuyện đương nhiên, "Tớ có thể không kết hôn mà."

Trần Huyền ngạc nhiên.

SỞ Du nhìn biểu tình khiếp sợ của Trần Huyền, suýt chút nữa bật cười, có điều, mình quả thật nghĩ như vậy. Thật ra thì cô không biết rốt cuộc mình thích dạng người như thế nào, đời trước cũng không phải là không nói qua chuyện yêu đương, nhưng lại khiến cho cô cảm thấy không có hứng thú gì, một hai tháng liền chia tay. Hai người mỗi ngày đều ở chung một chỗ, làm chuyện nhàm chán, rất không tự do. Bạn cùng phòng từng nói với cô rằng, "Cậu chẳng qua chưa gặp người thật sự thích thôi."

Công việc sau này lại bận tới tận mắt mũi, cô cũng không còn hơi sức nào nghĩ tới chuyện khác, lúc rảnh rỗi chỉ muốn ngây ngốc ngồi một chỗ nghỉ ngơi. Các nữ biên đạo xung quanh tỷ lệ độ thân cũng cao, 30 tuổi chưa kết hôn cũng là chuyện bình thường. Nếu như một ngày nào đó các cô ấy sắp kết hôn, vậy có nghĩa là sức khỏe không được nữa, từ con đường sản xuất lui về, theo đuổi công việc ổn định, nhẹ nhàng hơn.

Nghĩ như vậy, Sở Du đột nhiên cảm thấy mình thật thất bại. Phấn đấu lâu như vậy cuối cùng không biết là vì mục đích gì?

Thời gian ngồi tàu tương đối dài, nhiệt tình cùng thể lực của mọi người cũng dần dần tiêu hao gần như không còn. Rốt cuộc cũng đến trạm, thầy Trương chủ nhiệm lớp tập hợp học sinh lại, đứng trên cùng hô lớn,

"Mọi người nhớ đi theo đội của mình! Điện thoại phải luôn mở máy, lát nữa chúng ta sẽ ngồi xe buýt về khách sạn!"

Mọi người nghe thấy còn phải ngồi xe buýt, nhất thời gào khóc, thầy Trương chọc ghẹo nói, "Nghe các em la hét như vậy, nhìn qua còn rất nhiều sức lực nha."

Bởi vì lần này đi ngoại khóa phải ở bên ngoài thời gian dài, không ít bạn học còn mang theo vali. Nữ sinh ở lớp Văn rất nhiều, nam sinh lại hơi ít, Bồ Tử Hạo dứt khoát gọi vài nam sinh, giúp mọi người cất vali vào trong khoang hành lý của xe buýt. Sở Du có thói quen mang ít đồ khi đi ra ngoài, hai tay hai túi liền ra cửa, trực tiếp leo lên buýt.

Trải qua hành trình siêu dài, đoàn người rốt cuộc đã đến được khách sạn. Giáo viên và học sinh đều mệt mỏi, vì lần này trường học tìm công ty du lịch nên hướng dẫn viên đã sớm đặt thức ăn, lúc bước vào phòng ăn thì đập vào mắt mọi người là những bàn thức ăn ngon lành nóng hổi.

Nhìn bữa cơm phong phú ai cũng phấn chấn tinh thần, lúc này mới cảm thấy bụng đói ùng ục. Các thầy cô sợ bàn toàn nữ sinh sẽ ăn không hết đồ ăn, mỗi bàn đều xếp thêm một vài nam sinh nữa. Bồ Tử Hạo ngồi bên cạnh Sở Du, cầm bình trà lên, bên trong vẫn nước trà vẫn còn nóng bỏng.

Bồ Tử Hạo lặng lẽ lấy chén đĩa của Sở Du, dùng nước trà nóng tráng qua, khử vi khuẩn, sau đó đổ nước đi, đem chén đĩa trả về chỗ cũ. Sở Du ngẩn ra, không nghĩ tới hẳn lại tinh tế như vậy, "Cảm ơn."

Hắn khẽ lên tiếng, lại nhận lấy (đây là nhận lấy nha, không phải lấy =))) chén đĩa của người khác, tiếp tục tráng qua cho từng người trên bàn. Mỗi bàn có bảy tám món, một bát lớn đựng cơm và một nồi cháo gà, đồ ăn không quá tinh xảo, nhưng đang lúc đói bụng nên cảm thấy ngon cực.

Trên bàn cơm, Sở Du phát hiện ra Bồ Tử Hạo trong cuộc sống là một người rất tỉ mỉ, hẳn sẽ yên lặng múc cơm cho tất cả mọi người, lúc xoay

bàn ăn thấy có người động đũa thì sẽ âm thầm dừng lại. Hẳn làm chuyện này không chút dấu vết, Sở Du cũng vì ngồi gần nên mới thấy được.

Sở Du có chút xấu hổ, thật ra cô là kiểu người khá vô tâm trên bàn ăn, sẽ rất ít để ý đến những chuyện này. Lúc ăn chung ở Đại Học hay lúc làm việc, cô đều yên lặng ăn cơm, rất ít khi giúp người khác châm trà thêm nước, thêm thức ăn, thêm cơm, làm những chuyện như vậy, cô sẽ cảm thấy không được nhiên cũng không thoải mái. Bạn bè vẫn hay cười nhạo cô, "Trời sanh mang mệnh lãnh đạo, chờ tụi mình tới hầu hạ ~!"

Có người làm chuyện này tỏ ra nhiệt tình quá mức, khiến cho người khác cảm thấy không được thoải mái, còn cảm giác vừa khéo như của Bồ Tử Hạo thật ra thì rất ít, Sở Du có hơi hâm mộ loại năng lực này.

Cơ hội ngồi cùng một bàn ăn lớn này đối với học sinh trung học rất ít, mọi người cũng tương đối hưng phấn, thỉnh thoảng bùng nổ một trận cười to. Sở Du là người đầu tiên đặt đũa xuống, cô cũng không rời bàn liền, mà ngồi cười nói cùng mọi người. Bồ Tử Hạo lặng lẽ nói, "Cậu no rồi à?"

"No rồi." Sở Du vốn ăn không nhiều, ngồi trên ghế lắc lư.

Bồ Tử Hạo nhìn dáng vẻ gật gù đặc ý của cô, cảm thấy thật dễ thương. Sở Du vừa mới cười to với mọi người, gò má hơi ửng đỏ, tóc cũng rũ nhẹ vài sợi.

Trên bàn có một món ăn vô cùng cay, còn dư không ít. Có nam sinh đề nghị mọi người chơi trò chơi, người thua bị trừng phạt phải ăn món này. Nam sinh kia hỏi, "Bồ Tử Hạo, cậu có chơi hay không?"

"Hả?" Bồ Tử Hạo thất thần, vừa rồi hẳn cũng không nghe mọi người đang thảo luận cái gì, trong đầu vẫn còn nghĩ tới dáng vẻ lắc lư của cô. Nam sinh kia nhìn bộ dạng ngơ ngác của Bồ Tử Hạo, nổi lên tâm tư đùa dai, dứt khoát tới gần hẳn, nhét đầy một muống đồ cay kia!

Bồ Tử Hạo nhất thời không phòng bị, vô thức nhai hai cái, một lát sau khom người che miệng, "A!"

Nước mắt đều bị ép chảy ra, bác đầu bếp nghĩ như thế nào mà làm món này vậy trời!

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Cả bàn ăn cười ầm lên.

Bồ Tử Hạo bình thường không giỏi ăn cay, bây giờ chỉ cảm thấy cả người như đang bị đốt, trong cổ họng bốc cháy mãnh liệt. nốc ừng ực vài ly nước mới bớt đi cảm giác thống khổ ấy một chút, liền đuổi theo đánh nam sinh làm loạn kia cho một trận trời bời, đối phương thấy vậy liền ha ha cười to, như một làn khói chạy đi.

Bồ Tử Hạo vốn trắng, phản ứng sau khi ăn cay đặc biệt rõ ràng. Sở Du cũng không nhịn cười được, "Cậu làm sao lại dễ thương vậy, cả người cũng hồng luôn rồi!" Cả gương mặt của Bồ Tử Hạo, thậm chí cả phần cổ cũng dính chút hồng nhạt, Sở Du cũng ném qua món ăn kia, nhưng không nghĩ tới phản ứng của hắn lại lớn như vậy.

Bồ Tử Hạo nghe vậy, dù đau cũng vui vẻ, Chu U Vương vì Bao Tự cười một tiếng gió lửa hí chư hầu[1], có lẽ cũng chính là loại cảm giác này.

[1] "Chu U Vương vì Bao Tự cười một tiếng gió lửa hí chư hầu" là một câu nói liên quan đến vị vua Chu U Vương vì muốn làm cho Bao Tự - phi tần của mình cười mà tìm đủ mọi cách. "Trong Sử ký Tư Mã Thiên có ghi chép về Bao Tự. Vì một nụ cười của nàng, Chu U Vương đã làm mất nước vào tay quân Khuyển Nhung.

Bao Tự duyên dáng, xinh đẹp tuyệt trần được Chu U vương sủng ái. Để khiến người đẹp cười, nhà vua đã làm mọi cách có thể. Tuy nhiên sau nhiều lần cố gắng không thành, Quốc công Thạch Phủ tâu với vua là mình có cách làm cho nàng cười.

Quanh đất nhà Chu cai trị vốn xây nhiều phong hỏa đài (đài cao để đốt lửa ra hiệu cho chư hầu dẫn quân tới cứu vua khi giặc đến).

Quốc Công khuyên Chu U vương đốt lửa cho chư hầu đến. Quân chư hầu mấy nước lân cận trông thấy các cột lửa cháy, ngỡ là có giặc bèn hốt hải mang quân đến cứu.

Đến kinh thành, thấy mọi người vẫn đi lại bình thường, không có giặc gì cả. Các chư hầu ngỡ ngác nhìn nhau.

Chu U Vương tươi cười đáp lời chư hầu “Lâu không thấy các ông, nay đốt lửa để các ông tụ tập cho ta đỡ nhớ”. Chư hầu các phương vừa hậm hực vừa xấu hổ, đành cuốn cờ dẹp trống thất thế ra về.

Bao Tự ở trên đài trông thấy bật tiếng cười lớn. U Vương vô cùng hoan hỉ vì làm được cho nàng cười. Đến một thời gian sau, vua Chu lại sai đốt lửa lần nữa và các chư hầu lại bị lừa để Bao Tự có được tiếng cười.

Chu U vương say mê Bao Tự, không lâu sau nàng sinh được một vương tử tên là Bá Phục. Vui mừng khôn siết, nhà vua quyết định phế truất Thân hậu cùng với con của bà là Thái tử Nghi Cữu. Bao Tự được lập làm Vương hậu thay thế, còn Bá Phục được lập làm Thái tử.

Thân hậu và Thái tử Nghi Cữu bị phế, bèn nương nhờ nhà ngoại ở nước Thân (nay là Hà Nam, Trung Quốc). Cha Thân hậu đem lòng hận Chu U Vương bèn liên hệ với quân Khuyển Nhung bên ngoài kéo vào đánh úp kinh đô.

Chu U vương vội cho đốt lửa hiệu triệu chư hầu tới cứu, nhưng các chư hầu bị lừa vài lần nên tướng vua đùa, không tới nữa.

Chu U vương mang Bao Tự và con nhỏ bỏ chạy, bị quân Khuyển Nhung đuổi theo giết chết. Riêng Bao Tự bị vua Khuyển Nhung bắt về cung để mua vui.

Quân Khuyển Nhung cướp phá giết người kinh thành. Thân hậu ân hận mang họa cho dân Cảo Kinh bèn viết thư triệu các nước chư hầu Tấn, Tần, Trịnh đến đánh quân Khuyển Nhung. Quân chư hầu kéo đến đánh tan quân Nhung. Cùng lúc đó, Bao Tự thấy quân các nước kéo vào cung bèn thắt cổ tự vẫn.

Mọi người ăn xong bữa tối, chơi đủ, nháo đủ liền lục tục trở lại phòng của mình. Sở Du cùng Trần Huyền ở chung một phòng, Trần Huyền vào phòng tắm trước, còn Sở Du thì nằm trên giường lướt weibo. Hôm nay là ngày đẩy trailer ra ngoài, Sở Du lúc ngồi trên tàu đã đăng trailer chính thức của 《Call Me ET!》 lên, bây giờ chỉ là kiểm tra số liệu phản hồi.

Nếu là lấy tiền làm việc thì Sở Du sẽ dùng trình độ cao nhất làm ra sản phẩm tốt nhất.

《Call Me ET!》 kể về câu chuyện một người ngoài tinh đến từ hành tinh 0921, hẳn cải trang thành người bình thường, nhưng bởi vì không biết văn hóa của địa cầu mà gây ra vô số chuyện dở khóc dở cười.

Mở đầu trailer là một đoạn nhạc mạnh mẽ, sục sôi kèm theo hàng chữ: Bạn có tin vào sự tồn tại của người ngoài hành tinh không?

Hình ảnh chuyển một cái, 0921 bị hạ bởi một cảnh sát, hẳn hét to, "Mấy người đây là không tuân thủ theo pháp luật của hệ Ngân hà!"

Cảnh sát nhìn bộ dạng kêu to của hắn đầy khinh thường, làm tròn bốn phận báo cáo trong bộ đàm, "Đã khống chế được người ở trường chạy."

Sang cảnh khác, ở đồn cảnh sát, 0921 đối mặt với thẩm vấn bất đắc dĩ nói, "Sếp, tôi thật sự là người ngoài hành tinh mà."

Cảnh sát ngẩng đầu, nhìn hần cười lạnh một tiếng, "Vậy thì tôi chính là Người Dơi đấy, thành thật khai báo đi!"

Tiếp theo chính là một đoạn cắt ghép với tiết tấu nhanh, những câu chuyện hài hước của 0921 xuất hiện nhanh chóng, kết hợp hoàn hảo với âm nhạc, phác thảo nhanh chóng hình thức sơ khai của nội dung tiếp theo nhưng lại không làm lộ toàn bộ câu chuyện. Sở Du hiểu rất rõ, trailer quảng cáo phải dùng những điểm thú vị để thu hút ánh mắt người xem, nhưng tuyệt đối không thể phá vỡ nội dung câu chuyện, như vậy sẽ làm mất nhiều hứng thú của người xem.

Trailer cực kỳ coi trọng kết cấu, Sở Du áp dụng phương thức thả, siết, thả, nắm chặt toàn bộ tiết tấu. Nếu biên tập toàn bộ thành tiết tấu bình thường thì sẽ không kích thích được cảm giác hào hứng của người xem, ngược lại, nếu chỉ toàn tiết tấu nhanh thì sẽ sinh ra cảm giác mệt nhọc mà không thấy được điểm chính, tốc độ của tiết tấu nhất định phải có được sự cân đối giữa nhanh và chậm.

[Ngũ khóa từng thập bát thiếu: Không nghĩ tới người như vậy mà là một miêu thúc, miệng hổ này ta lọt *doge*]

[Khuyên Khuyên tròn trịa: Thật muốn xem!!! Ta là một con người phải không? Đây là webdrama tự sản xuất sao?]

[Khả ái có nhiều hay không: Trình độ biên tập của Dân công miêu thật khiến tui báỉ phục... Cứ như vậy nghĩ cái quý gì mà nhường một mảng lớn phim hài kịch cho nước ngoài vậy chứ?]

Dân công miêu với weibo chính thức của 《Call Me ET!》 đẩy trailer ra gần như cùng một lúc, nhưng số liệu phía Dân công miêu tốt hơn nhiều. Weibo chính thức số lượng người follow quá nhỏ, tự nhiên không thể được

như Dân công miêu. Sở Du dứt khoát chuyển phát lại nội dung của weibo chính thức, thu hút sự chú ý của người hâm mộ, đồng thời cũng kèm theo dòng trạng thái.

『Dân công miêu: Ngày 1 tháng 7, phim sẽ được phát sóng độc quyền trên trang web Diêm Ngự, thật ra thì, weibo này là từ hành tinh khác đến *doge*』

[Tiểu khả ái nhà Tần sinh: Oa oa, trailer của thức có phải cũng là được biên tập ở hành tinh khác không? *doge*]

[Thức uống đặc biệt mùa hè 123: Miêu là người bên Diêm Ngự webvideo (đã chú thích ở chương 9) sao? Nhân viên??]

[Ids___1092: Miêu thức, người ở ngoài hành tinh mà cũng làm dân công chuyển gạch sao? *mim cười*]

Sở Du nhìn những bình luận thú vị, ở trên giường lăn qua lộn lại, rất nhiều người hâm mộ cho rằng cô chính mà một ông chú chân to luôn đóng đô ở phòng máy, trên dưới đều nhất quán gọi miêu thức. Trần Huyền tắm xong, trùm khăn kín mít từ trong phòng tắm đi ra, thấy Sở Du nằm ở trên giường lập tức bùng nổ, "Sở Du, cậu mặc quần vào!!!"

Trần Huyền rất ít khi gọi tên đầy đủ của Sở Du, Sở Du có chút nghi ngờ, vô tội nháy mắt vài cái, "Tớ có mặc mà." Cô cũng không phải không mặc gì, rõ ràng có mặc đồ lót.

Trần Huyền nhìn đôi chân lúc ẩn lúc hiện, không thể nhìn được nữa, "Mặc quần ngoài vào! Cậu hù chết tớ rồi!" Trần Huyền thấy Sở Du cái gì cũng không mặc, thật là giật mình.

Sở Du bất đắc dĩ mặc thêm quần ngoài vào, cô cảm thấy Trần Huyền rất bất ngờ nha. Hồi đại học ở trọ, mùa hè các cô đều sẽ không mặc áo, cũng không cảm thấy kỳ quái. Giờ vẫn còn đang ở thời điểm cao trung, mọi

người cơ bản đều chưa trải qua cuộc sống tập thể, Trần Huyền quả thật là bị sự hào phóng của Sở Du làm cho hết hồn.

Trần Huyền nhìn Sở Du ngoan ngoãn mặc quần áo vào, thả lỏng xuống, nhìn ấm nước trong phòng, do dự nói, "Du nhi, chúng ta phải nấu nước uống sao? Chỗ nào hình như không có nước đóng chai."

"Để tớ xuống siêu thị dưới lầu mua một thùng vậy..." Sở Du từ trên giường đứng lên, một bên mang giày, một bên trêu ghẹo nói, "Có phải cậu muốn tớ đi mua nước nên mới bắt tớ mặc quần dài không nha... Cậu có thể nói thẳng mà..."

Trần Huyền lạnh lùng nói, "Không, cậu vừa rồi □□ thật đúng hù chết tớ."

"Làm gì có! Tớ vẫn mặc mà!" Sở Du tranh thủ tìm lý do.

Khách sạn ở cách chân núi Hoàng Sơn không xa, ban đêm nhiệt độ hơi thấp, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng chó sủa xa xa. Chung quanh đây phần lớn là khách sạn và quán cơm, chỗ hẻo lánh hơn một chút nữa còn có vài vườn rau của nông dân. Sở Du đứng chỗ cửa khách sạn, nhìn quanh con đường thì thấy được có chỗ sáng đèn, là một siêu thị 24h.

Sở Du đi vào siêu thị mới phát hiện, bên trong hầu như đều là bạn cùng lớp, chỉ có một vài du khách khác. Cô nghĩ một chút, cảm thấy mình và Trần Huyền đêm nay có thể uống rất nhiều nước, dứt khoát lấy luôn chai nước suối 1l. Hàng hóa trong siêu thị khá phong phú, Sở Du nổi hứng mua thêm chút đồ ăn vặt, sau đó xếp hàng thanh toán, xách đồ ra ngoài.

Bồ Tử Hạo vốn đang đứng ngoài cửa với một đám người, thấy Sở Du ra liền lên tiếng chào. Hắn thấy Sở Du xách một chai nước lớn, đưa tay nói, "Tôi giúp cậu."

Sở Du sửng sốt một chút, cười nói: "Không cần đâu, cũng không nặng lắm." Cô kiếp trước xách không ít đồ còn nặng hơn như vậy, bây giờ xách nước cảm thấy tương đối ung dung thoải mái.

Hắn đưa tay cầm lấy, chai nước mặc dù không nặng, nhưng dây buộc nơi tay cũng rất nhỏ. Hắn để ý, mới mấy phút ngắn ngủn mà chỗ tay cầm của Sở Du đã bị siết đỏ. Sở Du nhìn hắn yên lặng kiên trì, có chút không biết làm sao, rốt cuộc phải phải đưa chai nước suốt cho hắn, cô cảm khái nói, "Biểu hiện của cậu so với trước đây thật không giống nhau."

Bồ Tử Hạo cầm chai nước, đối với sự nhượng bộ của Sở Du tương đối hài lòng, hắn nhếch mi, "Chỗ nào không giống nhau?". Hắn đưa Sở Du từ từ về khách sạn, không quá hiểu vì sao cô lại nói như vậy.

Sở Du suy nghĩ một chút, đáp, "Trước kia chưa từng thấy qua một mặt này của cậu? Rất lịch thiệp." Bồ Tử Hạo lúc ở bên ngoài so với khi ở trong lớp thì trầm ổn hơn, xử lý nhiều chuyện cũng thành thục.

Bồ Tử Hạo bất mãn nói, "Là do trước kia cậu căn bản không chú ý đến tôi."

Sở Du dờ khóc dờ cười, không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, cô thả tay, "Trách tôi sao?"

Bồ Tử Hạo trong đầu nghĩ: Trách chính bản thân hắn cam tâm tình nguyện.

Giới đêm hiu hiu, hai người men theo sườn núi từ từ đi, ngẩng đầu một cái là có thể thấy cả bầu trời đầy sao. Đây chính là cảnh đẹp khó thấy ở trong thành phố lớn, Sở Du cảm thấy đứng dưới chân núi hít hơi lạnh của không khí cũng khiến cho người ta cảm thấy tinh thần sáng khoái. Bồ Tử Hạo trộm ngắm dáng vẻ ung dung của cô, trong lòng có một loại yên bình đã lâu không có, thật hi vọng có thể cứ như vậy mà đi, không có điểm dừng.

Rất nhanh đã tới khách sạn, Sở Du nhận lấy nước từ trong tay hần, cũng vẫy tay tạm biệt, "Cảm ơn, cậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Ngủ ngon." Bồ Tử Hạo đưa mắt nhìn cô từ từ đi lên lầu, luôn cảm thấy trong lòng được lấp đầy. Hần ở cửa đi qua đi lại hai vòng, ổn định lại một chút tâm tình, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên.

Bồ Tử Hạo nhìn tên người gọi đến, là nam sinh cùng lớp, hần bắt máy, liền nghe đầu bên kia kêu lên, "Bồ Tử Hạo! Cậu được lắm! Không phải nói chờ ở cửa sao? Đâu rồi?"

"..."

Sở Du xách nước vào cửa, Trần Huyền không nghĩ tới cô sẽ mua loại lớn như vậy, vội vàng nhảy xuống giường nhận lấy, "Du nhi khổ cực rồi, chúng ta có thể uống hết không đây?"

Sở Du quơ quơ tay, không nghĩ tới tay cầm lại siết chặt như vậy, trong khi đó Bồ Tử Hạo mang còn lâu hơn mình. Cô nghe thấy lời Trần Huyền, lấy ra đồ ăn vặt đã mua, "Không sao, không phải buổi tối chúng ta xem tivi sao? Sáng mai muốn uống nước cũng không cần đi mua."

Sở Du lấy đồ ăn, Trần Huyền liền tìm điều khiển mở tivi. Tivi ở khách sạn không tính là quá tốt, hình ảnh đôi lúc sẽ bị nhiễu, âm thanh cũng có chút rè rè, kênh cũng ít ỏi. Trần Huyền chuyển một vòng, cuối cùng chọn tiết mục của đài Mango (tên gọi khác của đài truyền hình cáp Hồ Nam)

Tiết mục kỳ này cũng giống như trước, minh tinh tham gia chương trình, mục đích chủ yếu là tuyên truyền cho bộ phim sắp chiếu. Khách quý có Tần Sinh, Lâm Uyển cùng với vài ngôi sao khác, dĩ nhiên còn có MC cố định của chương trình. Sở Du nhìn bọn họ chơi trò chơi cảm thấy không

mấy hứng thú, kỳ tiết mục này chỉ có thể coi như là tuân theo quy củ, không mặn không nhạt, không có gì nổi bật.

Sở Du sau khi làm biên đạo liền mắc bệnh nghề nghiệp, nhìn bất kỳ chương trình, tiết mục nào cũng muốn phân tích từ trên xuống dưới, trò chơi, dựng cảnh,... Cô đã xem qua rất nhiều chương trình nước ngoài, đối với chương trình trong nước, rất nhiều cái đều có sức miễn dịch,

Ngược lại, Trần Huyền bị chọc cười mấy lần, cô vừa nhai khoai tây, vừa cười vừa nói, "Nhìn Tần Sinh và Lâm Uyển thật xứng đôi nha, giá trị nhan sắc đều cao. "

Sở Du có chút im lặng, "Mấy lời cậu nói, nếu bị fans nhà Tần Sinh nghe thấy, nhất định sẽ bị xé xác."

Trần Huyền ha ha cười to, "Tại sao không phải là bị fans nhà Lâm Uyển xé xác? Tới cảm thấy kiểu thần tiên như cô ấy rất hút fans nha, ít nhất tớ cùng không ghét..." Lâm Uyển là một minh tinh đang nổi gần đây, đi theo con đường nữ thần thanh khiết đơn thuần, bởi vì khí chất tương đối xuất chúng nên khá hút nữ cơm[2].

[2]nữ cơm, nguyên văn: "女饭". Có thể đây là tên gọi của fandom Lâm Uyển.

Sở Du bĩu môi một cái, nhìn Lâm Uyển đang che miệng cười trên tivi, trong lòng vô cùng cảm khái: Con người a, thật là dễ dàng bị bề ngoài lừa gạt, hình tượng của minh tinh thì làm sao có thể hoàn toàn tin tưởng, đều là thủ đoạn thâm sâu, ai lại đem đi làm thật.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Editor: Trà Xanh Kem Sữa

Lâm Uyển có một đoàn đội riêng rất mạnh, luôn bảo vệ hình tượng của cô ta trước công chúng vô cùng nghiêm ngặt. Từ makeup, quần áo, sở thích, cử chỉ đều phải trải qua một hồi công sức thiết kế, phục vụ cho con đường thần tượng thanh thuần, tinh khiết. Lúc đi thực tập ở đại học, tổ tiết mục của Sở Du từng hợp tác với Lâm Uyển, cô ta khi không có ai thì cũng không phải là một người dễ ở chung.

Ngược lại, Sở Du khá may mắn, lúc đó cô là thực tập sinh tổ đạo diễn, cơ hội tiếp xúc trực tiếp với Lâm Uyển và đoàn đội cô ta không lớn. Các nhân viên làm việc với Lâm Uyển lúc ấy quả thật không ngừng kêu khổ, cô ta đưa ra vô số các loại yêu cầu, thậm chí còn ăn nói bậy bạ muốn dừng quay. Nếu có dù chỉ một chút xíu chuyện không hài lòng, thì sẽ nổi giận điên cuồng hoặc là bày ra vẻ mặt thối hoặc, bộ dạng đặc biệt hống hách.

Lúc ấy, trong tổ có một người ái mộ Lâm Uyển, sau khi nhận thấy được bộ mặt thật sự nữ thần của mình vạn phần tuyệt vọng, lúc ăn cơm hộp cũng kêu rên, "Nữ thần của tôi a~, tại sao lại như vậy..."

Cho dù tình cách thật sự của Lâm Uyển cực kém, bên ngoài cũng chưa từng truyền ra quá nhiều chuyện xấu của cô ta, có thể thấy trình độ của đoàn đội vô cùng mạnh mẽ. Đội tuyên truyền của Lâm Uyển còn ở trên

mạng định hướng dư luận, vững vàng phong tỏa ở □□ (nguyên văn), fans hâm mộ cũng là kiểu sùng bái tương đối mù quáng, trong nhóm cơm (có thể là tên fandom) cũng đấu nhau nghiêm trọng.

Nếu không phải do scandal tai tiếng về quan hệ bất chính thì đoán chừng Lâm Uyển sẽ cứ vậy mà tiếp tục đi lên. Năm ấy Sở Du tốt nghiệp đại học, các □□ (nguyên văn) có liên quan đến Lâm Uyển như thủy triều, tràn lan khắp internet, đoàn đội tuyên truyền cũng bất lực trước sự lan tỏa ấy. Trên mạng bắt đầu tuôn ra những scandal xấu khác của Lâm Uyển, cô ta cùng mấy người đàn ông tai to mặt lớn ra ngoài đều bị chụp lén. Lâm Uyển được xây dựng hình tượng thanh khiết, đơn thuần, mà những scandal này hoàn toàn mang tính đả kích chết người.

Đoàn đội cô ta lúc ấy không cách nào ngăn được cơn sóng dữ, đại đa số fans hâm mộ của Lâm Uyển lúc này cảm thấy bị lừa gạt, nhộ nhệp biến đen. Người hâm mộ kỳ cựu một khi hắc hóa thì chính là điều đáng sợ nhất, bọn họ hiểu rất rõ Lâm Uyển, tuôn ra hàng loạt những lịch sử đen tối với lực sát thương cực lớn. Lâm Uyển một đường ngã xuống, ở ba bốn tuyến khác miễn cưỡng chống đỡ, sau đó, cô ta chuyển sang hình tượng quyến rũ sexy, nhưng hiệu quả mang lại không lớn, ngược lại, xuất hiện trên nhiều tin tức, bị mắng càng thảm hơn.

Lúc ấy, trong giới cũng có tin đồn rằng, Lâm Uyển đã đắc tội với kim chủ nào đó, cô ta trước kia là có kim chủ nâng đỡ, cục diện dù có rối rắm như thế nào cũng có người thu dọn sạch sẽ. Lúc này thì tin tức hoàn toàn không bị phong tỏa, có thể thấy rất rõ ràng, có người muốn đẩy buộc cô ta phải đi xuống. Sở Du nhìn Lâm Uyển trên tivi cười một cách tự nhiên tương đối cảm khái, bây giờ vận khí của cô ta vẫn đang đỏ đấy.

Sở Du cùng Trần Huyền tán gẫu một hồi, hai người cũng cảm thấy mệt mỏi, tắt tivi. Các cô bọn ba một ngày, hưng phấn đi qua, chỉ còn lại rã rời. Trần Huyền tắt đèn, Sở Du nằm ở trên ** (nguyên văn), trước khi ngủ

nhìn sang điện thoại một chút, phát hiện Bạch Thanh đã đem năm ngàn còn lại chuyển cho cô.

Sở Du có chút vui vẻ, thỏa mãn tiếng vào mộng đẹp.

Bên kia, Lâm Uyển xem xong tiết mục của nhà đài, đem điều khiển tivi ném qua một bên, tính khí lại bắt đầu nổi dậy, "Bọn họ có ý gì đây?! Tôi mới là nữ chính của bộ phim này, vậy mà ống kính hướng về Đường Khả Kỳ lại nhiều hơn! Đây là muốn tuyên truyền ai hả?"

"Đường Khả Kỳ và cô phong cách không giống nhau, ở trong chương trình truyền hình dễ dàng thu hút hơn, cái này cũng là chuyện bình thường mà." Quản lý của Lâm Uyển nhìn bộ dạng điên cuồng của cô ta, hết sức bình tĩnh phân tích. Hướng đi của Lâm Uyển khiến cho cô ta ở trong chương trình không nổi bật. Anh ta không nhịn được cau mày nói, "Cô cũng không nhìn lại bộ dáng của mình trong phòng hóa trang là gì đi, Tần Sinh cũng không có tính khí lớn như cô đâu! Cô lễ phép với những người trong đài một chút, chúng ta cũng sẽ thuận lợi hơn nhiều."

"Còn có gì có thể lễ phép! Không phải là đối với mấy biên đạo tép riu đó chứ? Tổng giám chế còn chưa nói gì." Lâm Uyển tương đối khinh thường, cô ta cảm thấy căn bản không cần thiết phải lấy lòng mấy con tép riu đó, chức vị quá thấp.

Quản lý biết rõ đạo lý tiêu quý khó dây dưa, cười lạnh nói, "Chị Hà tổng giám chế đó là khách khí, cô lại còn coi đó là thật! Nhân viên chương trình này có tai to mặt nào mà chưa thấy qua, cô thật sự cho mình là lợi hại?! Tôi nói cho cô biết, những người mà cô coi thường trên thực tế là những tay biên tập hậu kỳ, chịu trách nhiệm bao quát cả chương trình đấy!"

Mango dù sao cũng là một đài lớn, xây dựng chương trình tương đối thành thực, đối với nội dung kiểm tra khá nghiêm ngặt. Mỗi một kỳ chương

trình, số lượng cảnh quay của khách quý đều phải có sự cân đối nhất định, trừ những điểm thật xuất sắc, còn lại sẽ không vì khách quý tai to mặt lớn nào đó không giới biểu hiện mà tăng thêm ít cảnh quay. Đoạn phim chiếu trước (trailer) cũng được thiết kế tỉ mỉ, đảm bảo mỗi một vị khách quý đều được lên hình, tỷ suất người xem cũng được dự đoán trước.

Nếu là tổ tiết mục có chút ưu việt, Lâm Uyển dám nổi tính khí lớn như vậy, khó đảm bảo sẽ không bị người cố ý nhắm vào. Nhân viên có thể đem cảnh quay của cô ta không chút dấu vết cắt bỏ, thậm chí còn có thể thông qua biên tập hậu kỳ moi ra những khuyết điểm, đây mới là thiệt thòi lớn nhất.

"Hừ, bọn họ làm xong không có người kiểm tra lại sao? Mấy người sẽ không nhìn chăm chăm?" Lâm Uyển cười nhạo một tiếng cảm thấy người quản lý đang chuyện bé xé to, những nhân viên quèn ở đây đó làm gì lợi hại như anh ta thôi phòng? Cô ta lười biếng ngồi trên ghế salon, đưa tay ra ngắm nghía lại bộ móng mới làm, giễu cợt nói, "Cái thế giới này là do số ít người kia nắm trong tay, anh cho rằng mấy con kiến kia thì có năng lực gì? Thật là buồn cười!"

Cô ta vẫn luôn cho rằng, chỉ cần theo sát những người có quyền lực nhất, liền có thể không ngừng leo lên. Những quần chúng dưới đây kia bất quá cũng chỉ là một bọn dân đen, họ không có nguồn tin của mình, chỉ biết xem những tin tức bị người khác thao túng trên internet, nói sao hay vậy. Dư luận đều nói người tốt, vậy người thì người tốt; dư luận nói người không tốt, vậy thì người chính là không tốt. Ai mà thật sự quan tâm người tốt cuộc là dạng người gì?

Quản lý nhìn dáng vẻ nịnh bợ của Lâm Uyển không nhịn được cau mày, anh ta thật sự không hiểu vì sao ông chủ lại nâng đỡ loại phụ nữ này, trong công ty dù bốc bất kỳ người mới nào cũng đều hiểu chuyện hơn cô ta.

Các giáo viên vì tránh cho các học sinh ý lại ** [1], còn dùng dịch vụ báo thức từng phòng của khách sạn. Trần Huyền và Sở Du bị một hồi chuông chói tai đánh thức. Trần Huyền dụi mắt một cái, mò mẫm xung quanh tìm mắt kính, Sở Du thì bắt máy điện thoại, mơ mơ màng màng, "A lô?"

[1]**: nguyên văn của tác giả

"Chào ngài[2], nên dậy ** rồi." Trong điện thoại là giọng nữ máy móc, chỉ cần đặt thời gian, điện thoại sẽ đúng lúc vang lên đánh thức người dậy **. Sở Du gác điện thoại, đổ người vào lại trong chăn, híp mắt một hồi mới bò dậy.

[2]"Chào ngài": nguyên văn trong tiếng Trung là "您好" mang một cách nói mang tính cung kính tôn trọng, ở đây mình dùng như vậy để thể hiện sự tôn trọng đối với khách hàng và sự chuyên nghiệp của khách sạn.

Sở Du cùng Trần Huyền sửa soạn xong, xuống lầu đến phòng ăn ăn cơm. Sau khi ăn xong, mọi người nghỉ ngơi một lúc, để lại hành lý lại khách sạn, liền ngồi xe buýt đi khu thắng cảnh Hoàng Sơn. Vừa mưa xong, trên mặt đất vẫn còn vài chỗ nước đọng rời rạc, không khí có hơi lạnh. Sở Du đứng dưới chân núi không nhìn được rùng mình, kéo kéo dây khóa áo lên.

"Các em còn nhớ không, Hoàng Sơn được tạo thành chủ yếu từ đá hoa cương (đá granite), trải qua quá trình nâng lên của vỏ Trái Đất, sự phong hóa tự nhiên và ảnh hưởng của sông băng, nơi đây có 4 cảnh quan khiến người khác khâm phục chính là thông kỳ, đá quái, biển mây và suối nước nóng..."[3] Cô địa lý không ngừng lẩm bẫm, không hề buông tha bất kỳ cơ hội nào để mỗi người có thể khắc sâu kiến thức.

[3] những thông tin ở trên được dịch theo bản gốc cộng với sự mày mò tìm hiểu của editor. Hoàng Sơn là một ngọn núi đẹp nằm ở tỉnh An

Huy, Trung Quốc.

Các bạn học vừa thấy buồn cười vừa cảm thấy bất lực, "Cô ơi, đang leo núi mà, đừng nói mấy thứ này nữa!"

Cô địa lý nhướng mày, ra vẻ thông thạo, "Đây là buổi học ngoại khóa! Đương nhiên phải học rồi! Nếu không em cho rằng chúng ta ra ngoài làm gì?"

Một lát sau, cô địa lý cũng không nói nữa, cô có chút không bò nổi. Thầy Trương chủ nhiệm lớn là nam, thể lực tương đối khá, dứt khoát đi tụt đằng trước dẫn đường. Những người khác có thể lực tương đương thầy thì ở đội ngũ sau cùng tránh trường hợp có học sinh đi lạc.

Sở Du lúc mới bắt đầu còn leo núi cùng Trần Huyền, sau đó cô ấy dần dần chậm lại, dứt khoát để cho Sở Du đi trước. Trên núi nhiệt độ hơi thấp, nhưng Sở Du lại mồ hôi đầm đìa, bắp chân như có điếm tê liệt, con đường tới Hoàng Sơn mặc dù đã mở ra trước mặt, nhưng có vẻ hơi dốc.

Đội hình ban đầu còn rất đông đủ, từ trở nên linh linh tán tán, chiều dài đội ngũ vẫn không ngừng gia tăng. Sở Du trèo trèo, dần dần đuổi kịp Bồ Tử Hạo, hai người - một trước một sau đi. Đến Nhất Tuyến Thiên[4], gặp hai bên vách đá dựng thẳng, khoảng cách ở giữa chỉ rộng bằng một người, các bậc thang bậc thang hướng lên, tựa hồ không thấy được điếm cuối.

[4]Nhất Tuyến Thiên, là một kỳ phong của một số ngọn núi nổi tiếng ở Trung Quốc, thường là cảnh thạch đá. Cái tên này có nguồn gốc từ sự kẹp giữa hai khối đá lớn, tạo thành đường kẽ hở hẹp lên trời xanh. "Nhất Tuyến Thiên" theo mình hiểu nôm na là "một đường lên trời". Một số nơi nổi tiếng có "Nhất Tuyến Thiên" là núi Nga Mi, Hoa Sơn, Hoàng Sơn, núi Jiugong, núi Wuyi, núi Jiugong, núi Sanqing. Bởi vì vẻ đẹp độc đáo mà ở nhiều nơi, nhất tuyến thiên đã trở thành danh lam thắng cảnh.

"Woa! Cái này làm sao qua a!"

Thầy Trương cả người đầy mồ hôi cũng thấm mệt, cảm khái cười nói, ""Hà nhân ngưỡng kiến thông tiêu lộ, nhất xích thanh thiên vạn trượng trường"[5]! Các em phía sau cẩn thận nha, bậc thang khá dốc đấy!"

[5] Đây là bài thơ của Qing Li Fei (?) về núi Hoàng Sơn.

Nguyên văn:

"云里石头开锦缝，从来不许嵌斜阳。

何人仰见通霄路，一尺青天万丈长。"

Phiên âm:

"Vân lý thạch đầu khai cẩm phùng, tông lai bất hứa khảm tà dương.

Hà nhân ngưỡng kiến thông tiêu lộ, nhất xích thanh thiên vạn trượng trường."

Dịch nghĩa:

"Trong mây đá mở kẽ rục rờ, chưa hề khắc dấu ánh chiều tà

Ai ngược lên trông thấy thiên đàng, vạn dặm trời xanh cách bước chân."

(bản dịch nghĩa này là mình tự dịch nha, không có sẵn nên có lẽ không được tốt lắm)

Bồ Tử Hạo vốn đang đi trước Sở Du, suy nghĩ một chút, hăn dừng lại nói với cô, "Cậu đi trước đi." Nhất Tuyến Thiên này quá hẹp và dốc, nếu như đi phía sau, phía trước có người cản trở sẽ có cảm giác bị áp bức, dễ

xảy ra nguy hiểm. (ở đoạn này mình nghĩ cũng có một mục đích khác chính là anh nghĩ nếu anh đi sau chị thì có thể bảo vệ được an toàn của chị)

Sở Du nhận lấy ý tốt của hẳn, đi lên phía trước, cô nhìn về phía thạch hạng[6] chật hẹp, leo lên. Đi được một nửa của Nhất Tuyến Thiên, mọi người đều có chút mệt mỏi, nhất là khi áp lực tinh thần tương đối lớn.

[6]thạch hạng: ngõ hẻm, đường rãnh bằng đá, ở đây là đang chỉ con đường nhất tuyến thiên, vì là khe hở giữa hai khối đá cao to nên khá hẹp và khó đi.

Sau khi đi sâu vào thạch hạng, các bạn học đều là vừa không thấy ánh sáng phía trước, cũng không thấy được mặt đất phía sau, chỉ có thể ngẩng đầu lên nhìn một đường thẳng trên trời, sau đó lại tiếp tục không biết mệt, chết lặng mà leo lên.

Sở Du có chút mệt mỏi, hơi thở bắt đầu hỗn hển, leo núi kiểu này vô cùng mệt mỏi, bắp chân bây giờ của cô cũng nóng lên, bủn rủn. Chiều rộng của bậc thang lại không đồng nhất, leo lên cực kỳ mất sức. Sở Du một bước không vững, lại không đạp lên bậc thang, trượt chân!

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Editor tâm tình:

Ừm thì chương 18 hôm qua mình đăng là bao gồm chương 18 + 19. Sự nhầm lẫn này giờ mình mới phát hiện. Cho nên mình tách chương 18 ra làm 2 chương, chắc vì 2 chương này ngắn nên tác giả gộp chung vào. Làm tui đi tìm bản raw chương 19 ngu người (@_@;) (@_@;) (@_@;)

Cô chỉ cảm thấy tim mình nhảy tới cổ họng, cả người ngã xuống, Sở Du vội vàng đưa tay vịn lấy một vách đá, sau cơn mưa, đá rất trơn, không có bất kỳ tác dụng nào. Bồ Tử Hạo một bước đi lên, dùng thân thể đỡ lấy Sở Du đang muốn ngã xuống, lúc này khó khăn lắm với giữ vững được cô. Hãn cũng giật mình, "Cậu không sao chứ?"

"Thế nào?"

"Không té chứ?"

Bạn bè xung quanh cũng thấy được một màn nguy hiểm vừa rồi, bọn họ ở phía sau không biết được tình huống cụ thể, chỉ có thể lên tiếng hỏi. Thầy Trương nghe được giọng nói, đứng trên cao vô cùng lo lắng, hô lớn, "Sở Du, thế nào? Trượt chân té nhào rồi sao?"

"Thầy, không sao! Không té!

Thầy Trương nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, "Cẩn thận một chút! Mưa xong đường tương đối trơn!"

Sở Du bây giờ còn chút kinh hồn bạt vía, vừa rồi cô đụng trực tiếp vào Bồ Tử Hạo, may mà không ngã, nếu không bạn học phía sau cũng gặp tai họa. Nhất TUYẾN THIÊN quá hẹp, chỉ cần một người té thì giống như hiệu ứng domino mà ngã xuống theo hết.

Bồ Tử Hạo lấy tay đỡ lấy Sở Du, giúp cô tiếp tục đi về phía trước. Trên núi nhiệt độ hơi thấp, khiến cho nhiệt độ nơi bàn tay của Bồ Tử Hạo càng rõ ràng. Hắn nhẹ nhàng chống sau lưng Sở Du, cách lớp áo cô có thể mơ hồ cảm nhận được sự ấm áp của tay hắn.

Sở Du nghĩ: Đây là một đại hài tử (thằng nhóc lớn) ấm áp cả trong lẫn ngoài đấy!

Đoàn người rốt cuộc vượt qua được Nhất TUYẾN THIÊN, Sở Du leo lên đến nấc thang cuối cùng, đứng vững trên mặt đất, thở dài nhẹ nhõm, Bọn họ rốt cuộc cũng đi ra khỏi thạch hạng, lần nữa thấy được ánh sáng. Lúc này, tầm mắt rộng rãi, nhìn núi rừng phía xa xa, chỉ cảm thấy tinh thần thật sáng khoái.

Sở Du thành tâm nói cảm ơn với Bồ Tử Hạo đang đứng sau lưng, Bồ Tử Hạo ngược lại hỏi, "Tay cậu không sao chứ?"

Sở Du xòe bàn tay ra mới phát hiện có vết xước, đoán chừng là do vừa rồi ở trên vách đá quẹt phải. Vừa rồi ở Nhất TUYẾN THIÊN cô sợ mình dừng lại sẽ làm đội hình phía sau bị đứng, không nhìn kỹ mà cứ tiếp tục đi, cũng may vết thương không nghiêm trọng. Chẳng qua là trầy da một chút.

Bồ Tử Hạo đưa cho Sở Du một chai nước suối, để cô rửa vết thương. Sở Du nghe lời làm theo, vừa rửa vết thương vừa cảm thấy có chút vi diệu. Bồ Tử Hạo nhìn vậy nhưng năng lực trong cuộc sống mạnh hơn cô nhiều, vô cùng tỉ mỉ, cô tự thẹn mình không bằng.

Một lát sau, nhóm người cuối cùng cũng tới đỉnh núi, Trần Huyền hướng Sở Du vẫy tay một cái, đi tới. Mọi người leo leo trèo trèo một thời gian dài, không mệt mỏi mới lạ, từng nhóm nhỏ chia ra ngồi nghỉ ngơi. Trên đỉnh núi có một tiệm nhỏ bán nước uống và đồ ăn nhẹ, giá cả tương đối đắt, nhưng mà, có một tiệm khác bán ổ khóa nhỏ lại hấp dẫn được sự chú ý của học sinh.

Chỗ rìa đỉnh núi có lan can, là một dây xích thật dài ngăn du khách lại, tránh để bọn họ lạc đến những nơi quá vắng vẻ. Trên dây xích ấy treo rất nhiều móc khoá cầu nguyện, mỗi một móc khoá đều có những dòng chữ khác nhau, thể hiện tâm nguyện của người viết.

Trần Huyền và Sở Du nhìn một lượt dây xích, mỗi người đều có những mong ước khác nhau, tình yêu, sự nghiệp, người thân, sức khỏe,... Trần Huyền hứng chí bưng bưng nói, "Du nhi à, cậu có muốn làm một cái không? Tụi mình chuẩn bị thi đại học, cầu một cái liên quan đến chuyện học hành đi?"

Sở Du lắc đầu một cái, Trần Huyền kinh ngạc, "Vậy cậu muốn cái gì? Sức khỏe?...Hoa đào?"

Sở Du dở khóc dở cười, "Tớ không muốn, nếu cậu thích, tớ có thể cùng cậu đi mua một khóa nguyện cầu."

Hai người ở trong tiệm lựa chọn một cái, Trần Huyền muốn cầu nguyện chuyện học hành, cô nhờ người trong tiệm khắc "học hành thành công" cùng với tên của mình. Trần Huyền nhận lại khóa đã được khắc chữ, cùng với Sở Du tìm một vị trí thuận lợi, thành tâm cầu nguyện một hồi, đem khóa của mình trịnh trọng khóa lên xích sắt.

Trần Huyền loay hoay với ổ khóa của mình một chút, không nhận được lại tiếp tục giựt dây Sở Du, "Cậu thật sự không cầu một cái sao? Hiếm

khi được đến Hoàng Sơn một lần, cậu có thể cầu cho người thân của mình nha?!"

Sở Du lắc đầu một cái, bất vi sở động[1].

[1]bất vi sở động: không có động tĩnh, không bị thuyết phục.

Trần Huyền hơi nghi ngờ, "Cậu không tin cái này sao? Chính là cầu nguyện đó nha. " (ở đây có lẽ ý của Trần Huyền muốn nói là chỗ này cầu được ước thấy hoặc đại loại vậy, nhưng mà tác giả không đề cập rõ.)

Sở Du bình tĩnh nói, "Không, tớ thật sự tin, cho nên càng không dám cầu."

Cô có thể sống lại thêm một lần nữa, điều này chứng tỏ có một lực lượng huyền diệu bí ẩn nào đó, khiến cho cô càng không muốn cầu nguyện. Sở Du nhẹ nhàng nói, "Cầu người không bằng cầu mình, ông trời phải hoàn thành nhiều nguyện vọng như vậy, cũng có lúc rất mệt mỏi chứ? Tớ sẽ không tăng gánh nặng cho ông ấy nữa, hơn nữa nếu thành sự thật còn phải làm lễ tạ ơn."

Sở Du không thích cảm giác cầu xin người khác, càng không muốn nợ người khác cái gì, cho dù người này là ông trời, cũng không được. Cô không muốn nhận quá nhiều nhân tình, khiến cho cô cảm thấy gánh nặng và áy náy. Nếu như muốn cái gì thì sẽ đem hết toàn sức lực của mình đi tranh thủ, cô sợ nhận của người khác quá nhiều, cô không trả nổi.

Trần Huyền cái hiểu cái không, chẳng qua là không cưỡng ép nữa.

Sở Du và Trần Huyền ngồi trên đỉnh núi nghỉ ngơi một hồi, cô nhìn thấy Bồ Tử Hạo đang đứng một mình một góc, hẳn đưa tay cài khóa nguyện ước lên xích sắt, chỉ là không biết hẳn cầu cái gì. Sở Du có chút tò mò, Bồ Tử Hạo chắc chắn sẽ không cầu nguyện chuyện học hành, cô không

biết hẳn sẽ cầu cái gì, nguyện vọng của một người sẽ phản ánh ra rất nhiều thứ.

Sở Du cũng không có thói quen theo dõi người khác, cuối cùng cũng không chạy lên nhìn, lát sau liền dứt chuyện này sau ót.

Bồ Tử Hạo cầu không phải học hành, cũng không phải tình yêu. Hắn đưa tay nhẹ nhàng lắc lắc khóa nguyện ước đã cài chắc, đón lấy làn gió núi hơi lạnh, tâm tình của hắn giờ cũng như núi cao vậy, bình tĩnh. Hắn sẽ không cưỡng cầu nhân duyên với Sở Du, bởi vì biến số ở tương lai quá nhiều, hắn có thể không phải là lựa chọn tốt nhất dành cho cô ấy, cho nên, hắn xin khóa bình an.

Hắn hy vọng cô có thể cả đời thân thể khỏe mạnh, bình an vui vẻ, coi như dù bên cạnh cô không phải mình, thì cô cũng sẽ hạnh phúc. (cảm động thật:"<)

Đại hài tử tâm tình yên bình, hắn không cầu có, chỉ cầu cô được trời cao trân trọng.

Các bạn học nghỉ ngơi một lúc, giáo viên bắt đầu tập hợp cả đội, xếp hàng ngồi cáp treo xuống núi. Cáp treo trong núi qua lại không ngừng, Sở Du nhìn ngoài cửa sổ ngắm cảnh đẹp của Hoàng Sơn, trong lòng vô cùng cảm khái[2]. Cô rất ít khi có cảm giác thích ý như vậy, công việc bận rộn khiến cho cô có chút tê liệt, rất hiếm khi chứng kiến sự kỳ diệu của tự nhiên. Vào giờ khắc này, Sở Du cảm thấy, cô có thể sống lại thật may mắn, thì ra thế giới bên ngoài còn rộng lớn như vậy.

[2]cảm khái: có cảm xúc và thương cảm ngậm ngùi.

Cáp treo rất nhanh đã đến nơi, mọi người ở tiệm cơm dưới chân núi ăn ngẫu nhiên một phen, lại kéo lê thân thể mệt mỏi về khách sạn. Thầy Trương cũng khá mệt mỏi, giọng nói bắt đầu khàn khàn, nhưng thầy vẫn

không nhin được nói huyền thuyên, "Mọi người nhớ về nhớ tắm nước nóng nha, nếu không ngày mai sẽ rất thảm đó."

Các bạn học uế oải đáp ứng, rồi rít trở về phòng của mình. Trần Huyền vào phòng tắm mở nước, định lát nữa sẽ tắm nước nóng cùng Sở Du. Sở Du thì trước hết sạc pin điện thoại của mình, hôm nay leo núi cả một ngày, điện thoại của cô đã sớm không lên nguồn.

Sở Du chậm rãi đem hai chân bỏ vào trong nước nóng một cái, chỉ cảm thấy bắp chân đau đớn trở nên vô cùng thoải mái. Cô xoa xoa chân mình, lau sạch nước sau khi tắm, đem nước ấm đổ sạch. Sở Du nằm ở trên ** mở điện thoại lên, hôm nay leo núi cả ngày, cô hầu như không lên weibo. Vừa mở trang chủ, cô cảm giác như mình bị tin tức nổ tung!

Cô thật nghi ngờ, trong trí nhớ, sáng hôm nay rõ ràng không có phát nội dung gì đặc biệt mà, chỉ là theo thông lệ đăng một tấm hình bảng xếp hạng. Sở Du tiện tay mở tin nhắn riêng ra, từng mảng lớn mảng lớn công kích tràn vào tầm mắt, các loại bình luận dạy cô làm người tràn ngập.

[Đáng yêu nhất: Uyển Uyển là người mà người có thể đánh giá sao? Mặt của bác chủ[3] cũng thật dày! Nhanh chóng tháo xuống, nếu không thì không xong đâu!]

[3]bác chủ: chủ weibo

[lovely: Ôi trời có thể xếp hàng liên hệ với nữ thần của tôi để tăng sức nóng sao? Không cần cảm ơn.]

[Tiểu tiên thỏ: Đồ trực nam ung thư kia cú đi! Bớt định hạng cho nhà ta, ok? Người thật kinh tởm a!] ("trực nam" ở đây hình như đang chỉ Sở Du thì phải, vì fan của Dân công miêu đều cho rằng cô là một ông chú từ đầu đến chân mà =))))

Sở Du khá kinh ngạc, cô nhìn sơ lược những tin nhắn càng không thể chấp nhận khác, đại khái hiểu được đầu đuôi câu chuyện, cái tai bay va gió[4] này chính là đến từ bảng xếp hạng sáng nay. Gần đây, Sở Du sẽ đề xuất một vài chủ đề, sau đó sẽ thống kê số liệu trong khu bình luận, ngày thứ hai cho ra bảng xếp hạng.

[4]tai bay va gió: tai va bất ngờ từ đâu ập tới.

Chủ đề hôm qua của cô là "Nữ minh tinh có khí chất đặc biệt nhất", hạng nhất là một vị nữ minh tinh đã khuất của những năm 80 - 90, thứ hai là Bối Thần, thứ ba là Lâm Uyển. Hạng nhất vô cùng xứng đáng, vị nữ minh tinh này được không ít người hoài niệm, không có gì bàn cãi. Hạng nhì - Bối Thần, một diễn viên điêu luyện xuất sắc, dù giá trị nhan sắc không cao nhưng khí chất đặc biệt, khiến người xem khắc sâu ấn tượng. Hạng ba là Lâm Uyển, đi theo con đường nữ thần thuần khiết, có điều so với Bối Thần thì năng lực còn thấp.

Bối Thần quả thật không phải là một diễn viên xinh đẹp, tướng mạo thì chỉ có thể nói là vô cùng đặc biệt(?), phong cách biểu diễn độc nhất so với tướng mạo của cô lại càng hấp dẫn người hơn. Thế nhưng, người hâm mộ Lâm Uyển lại không cho là như vậy, cho rằng loại người xấu xí đó không xứng xếp hạng cao hơn Lâm Uyển.

Sở Du có chút không biết làm sao, rõ ràng cô đã chú thích ở bên cạnh bảng xếp hạng "Thứ hạng chỉ dựa trên số liệu thống kê, không thể hiện bất kỳ lập trường và quan điểm nào.", vậy mà người hâm mộ của Lâm Uyển vẫn không buông tha, tìm đến cửa. Cô chẳng qua chỉ là dựa theo số liệu trong khu bình luận của Dân công miêu mà quyết định thứ tự trước sau, bản thân cái này chính là đề cử và lời khen của cư dân mạng, cũng không phải do cô tiện tay tùy ý xếp.

Fans của Dân công miêu vô cùng mất hứng, cảm thấy nười hâm mộ của Lâm Uyển thật tàn nhẫn, mọi người đều đã nhìn qua rất nhiều bảng xếp

hạng, cũng không thấy người hâm mộ của các minh tinh khác đặc biệt chạy tới làm loạn.

[Tiểu khả ái nhà Tần Sinh: Ta còn tưởng là ai a~? Hóa ra là chó nhà Lâm Uyên, mấy người đấu nội bộ xong chưa? Còn chạy tới đây sủa? *mím cười*]

[Cự Giải sun: Không hiểu ở đâu đến mà nhiều chuyện như vậy! Không phải Miêu đã nói chẳng qua chỉ là số liệu thông kê thôi sao? Đều là của cư dân mạng đưa ra nha, chuyện này miêu chúng ta gánh không nổi a]

[Tiểu tinh tinh lấp lánh: Ta cảm thấy mấy người có thời gian rảnh rỗi thì đi về cải thiện lại rating cho chủ tử nhà mình đi, không thấy bộ phim mới của nhà mấy người tỷ suất người xem có bao nhiêu thấp sao?]

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Đôi lời của editor: Ừm, đầu tiên xin lỗi mọi người vì sự xuất hiện chậm một cách kinh dị của chương 20. Đáng lí ra, chương này đã xuất hiện vào trước ngày 7.5 (trước khi mình đi quân sự) nhưng mà, do sự ba chấm của mình, mà mình phải typing lại chương này 5 lần, beta lại 4 lần (toàn là vì làm xong không chịu lưu).:"<:"<:"<

Vì vậy mình chân thành xin lỗi mấy bạn. Chúc mọi người đọc truyện vui.: ">

Người hâm mộ của Lâm Uyển tấn công ồ ạt vào khu bình luận của Dân công meo vào giữa trưa, khi đó, Sở Du vẫn còn đang hồng hộc leo núi, không có trả lời. Bây giờ lúc cô vừa mới đăng nhập, khói súng lúc này cũng tạm thời ổn định, không còn bùng nổ khắp nơi nữa. Lực lượng trong khu bình luận khá tương đương, Miêu fans, người qua đường, cùng Bối Thần fans liên hợp đấu với Lâm Uyển fans, cũng không bị bại trận.

[Hồng Diệp: Thật không thể nhìn nữa rồi, vốn dĩ không chú ý đến Dân công meo gì đó cho lắm, nhưng vì sự việc hôm nay sẽ phá lệ chú ý, từ người qua đường biến thành đen.]

[Tên gậy thích ăn thịt: Phiền thật đấy, ban đầu mảnh đất weibo của Dân công miêu vô cùng tinh khiết, gần đây bỗng dưng đâu ra tùm lum chuyện xấu, thật là muốn phát hoả mà. Thật không hi vọng mọi người đều biết cái weibo này *doge* Miêu thúc là người của tui.]

Sở Du nhìn lượng fans một chút, fans cũng không vì chuyện âm ỉ với người hâm mộ của Lâm Uyển mà rụng bớt, ngược lại, so với bình thường thì tăng nhiều hơn một chút. Người hâm mộ của Lâm Uyển trước đây chưa từng để ý tới cô, cho nên căn bản cũng không thể chi phối được người hâm mộ của cô.

Số ít fans khá ôn hoà của Lâm Uyển chỉ cần có chút xíu bênh vực Dân công meo lập tức sẽ bị gắn lên người mác "nội gian", "phản đồ" "nằm vùng", sau đó bị phái cấp tiến[1] đơn phương khải trừ phần tịch[2]. Sở Du cảm thấy buồn cười, đầu năm nay đi làm fan hâm mộ cư nhiên còn có cả phần tịch?

[1]phái cấp tiến, ở đây có lẽ đang chỉ đến người người thuộc các cấp cao hơn trong hội fans như hội trưởng, hội phó,...

[2]phần tịch: hộ tịch, hộ khẩu của người làm fans.

Sở Du tuy rằng không thích khu bình luận bị quây đến chướng khí mù mịt như thế này, nhưng lại không có cách nào quay ngược chửi nhau với fans của Lâm Uyển. Trên mạng cũng có nhiều tài khoản weibo bị chửi, chẳng qua lúc này cô bị chửi vô cùng oan ức. Sở Du nhìn các loại người ở bên trong khu bình luận tranh chấp, mang theo mục đích không giống nhau, cảm thấy thật vô vị.

Cô xây dựng tài khoản Dân công meo này là để chia sẻ, để hoài niệm, không phải để xem những trận chiến mắng nhau. Người hâm mộ Dân công meo ngày càng nhiều, đó là một sự khẳng định và khích lệ đối với cô, nhưng đồng thời, nhiều chuyện phiền não cũng theo tới.

Weibo phòng làm việc của Lâm Uyển còn nhắn tin riêng với cô, tiến hành đàm phán, hy vọng Dân công miêu lập tức xoá bài, hơn nữa còn phải phát thông báo hướng Lâm Uyển xin lỗi, nếu không bọn họ sẽ truy cứu trách nhiệm. Sở Du khinh thường, mọi người đều là anh hùng bàn phím, ai

có thể tìm được ai chứ? Cô cũng không làm gì sai, đây là chỉ trích vô căn cứ.

Cư dân mạng đem Bối Thần lên hạng nhì, Lâm Uyển đến hạng ba. Nếu Sở Du quả thật xoá bài, phát thông báo, những người đã bỏ phiếu sẽ nghĩ thế nào? Fans của Bối Thần nghĩ như thế nào? Sở Du cũng không hiểu phòng làm việc của Lâm Uyển nghĩ gì.

Thái độ nghiêm khắc khi gửi tin nhắn riêng này là vào buổi trưa, hoặc có thể là do Dân công miêu chậm chạp chưa trả lời, fans của Lâm Uyển ở khu bình luận còn chưa thấy thắng lợi, phía bên Lâm Uyển lúc chạng vạng tối lại gửi thêm một tin nhắn, thái độ uyển chuyển hơn nhiều.

[[Lâm Uyển studio[3]: Hy vọng bạn có thể hiểu công việc của chúng tôi, nếu như bạn đồng ý xoá bài, phát thông báo chúng tôi có thể gửi bạn một ít bồi thường kinh tế.]]

[3]Lâm Uyển studio: là weibo của phòng làm việc hay đoàn đội của Lâm Uyển, là đại diện cho Lâm Uyển, các bạn có thể hình dung giống như là Studio của Dịch Dương Thiên Tỉ, Studio của Vương Nguyên, Studio của Vương Tuấn Khải,...

Studio một ngày chờ Dân công meo trả lời, đối phương lại chậm chạp không có tin tức, rốt cuộc đến tối cũng thấy.

[[Dân công meo: A, tôi không thiếu tiền.]]

Sở Du trực tiếp đem Lâm Uyển studio vào danh sách đen, lười nói chuyện cùng đối phương.

Bản thân Sở Du không tung tin vịt, càng không có ý công kích hay bôi đen Lâm Uyển, cô chỉ dựa theo kết quả bình chọn của người trên mạng làm ra bảng xếp hạng. Lâm Uyển studio không chấp nhận, liền có thể tùy tiện yêu cầu cô xoá bài, tin nhắn đầu tiên còn đòi tố cáo, truy cứu trách

nhiệm. Ai cho họ cái quyền như thế, khi để người khác không hiểu luật chắc?

Sở Du phát một bài viết chữ, cũng lười nhìn mấy bình luận khiến người phiền lòng kia, ngã đầu ngủ.

||Dân công miêu: Thời điểm mà người đưa mắt nhìn vực thẳm, vực thẳm cũng ở đây ngưng mắt nhìn người. [4]||

[4]"Thời điểm mà người đưa mắt nhìn vực thẳm, vực thẳm cũng ở đây ngưng mắt nhìn người": là một câu nói của Friedrich Nietzsche, cũng đã từng xuất hiện trong bộ phim Unriddle 2 của Singapore MediaCorp, tên Tiếng Việt là Bí mật vô hình. Link phim: https://woohay.com/phim-bo/bi-mat-vo-hinh-2_6289/xem-phim/162376/

Sở Du cũng không muốn xem bình luận nữa, cô rửa mặt xong liền vén chăn ngủ thật say, hôm nay leo núi khiến cô mệt rụng rời luôn rồi. Trong đêm khuya, mấy cú đêm nhìn toàn bộ bài viết vài chữ này vô cùng hưng phấn, đây chính là bài đăng đầu tiên của Dân công meo từ khi trận chiến nảy lửa diễn ra đó nha!

[Cự giải sun: Nụ cười của Miêu thúc do tui tới bảo vệ, cùng lãnh chúa nơi vực sâu chiến đấu tới cùng *doge*]

[Tiểu tinh tinh lấp lánh: Vốn dĩ còn sợ Miêu khuất phục, dù sao số lượng tài khoản weibo bị nữ minh tinh nào đó đánh sập đùng nên nhiều quá *mim cười* cho rằng phong toả hết □□, chúng ta sẽ không nhìn ra được cô ta là loại mặt hàng gì sao?]

[Tiểu thỏ tiên: Còn dùng câu nói của Nietzsche[5]!! Thật buồn nôn, mấy người muốn bôi đen Uyển Uyển thật là kỳ tâm khả tru[6]! Cút nhanh lên một chút được không!]

[5]Friedrich Nietzsche (15.10.1844 - 25.08.1900): là một nhà triết học người Phổ, mặc dù không được người đương thời công nhận nhưng đến nửa sau thế kỷ XX thì ông là người có tầm ảnh hưởng quan trọng đến triết học hiện đại. Bên cạnh đó, bằng cách trực tiếp hay gián tiếp, ông cũng có ảnh hưởng đến thuyết hiện sinh (existentialism), chủ nghĩa hậu hiện đại (postmodernism), phân tâm học (psychoanalysis) và nhiều tư tưởng theo sau đó.

Nguồn: https://vi.wikipedia.org/wiki/Friedrich_Nietzsche

[6]"kỳ tâm khả tru": mang nghĩa đại khái là chỉ động cơ không của một người nào đó, thậm chí là những ý định độc ác.

[Hồng Diệp: Mấy fans nào tàn có thể rút ra khỏi đại bàn của người khác không? Ngâm máu phun người[7], làm người nên tích nhiều đức hơn chút đi. Bác chủ căn bản chưa hề đen qua chủ tử nhà mấy người được không?]

[7]"Nguyên rửa bản ngược", nguyên văn là "诅咒反弹", nghĩa đại khái là lời nguyên dích ngược, mình thấy giống giống câu "ngâm máu phun người" nên thay vào cho mọi người dễ hiểu

[Lục du du quả thực: Không ưa Lâm Uyển rất lâu rồi, cảm giác như toàn bộ những người trên mạng đều quỳ liếm cô ta *mỉm cười* rồi cuộc cũng tìm được một nơi thuộc về chính nghĩa]

[Tiên phong vận vận: Không ưa Uyển Uyển nhà ta thì đừng có xem nha? Cho chúng ta cảm giác tẩy sạch gì chứ[8]? Dù loại thủ đoạn này để tặng fans, bác chủ người ngủ ngon sao?]

[8] nguyên văn là "倒贴我们刷什么存在感?", mình không nghĩ ra bản dịch hay hơn nên chỉ "phiến phiến" theo cách mình hiểu.

Lâm Uyển studio sau khi phát hiện mình bị kéo xuống nước, dần dần cũng đứng ngồi không yên, fans của Lâm Uyển ở khu bình luận từ từ rơi vào thế hạ phong, lần này xử lý tin tức không thuận lợi như mấy lần trước. Quản lý của Lâm Uyển lướt qua bình luận, không kiên nhẫn, "Được rồi, đừng tìm cách nữa, càng làm càng khó nhìn, dù sao loại tài khoản như này cũng không lật nổi sóng lớn gì."

Lượng người ái mộ của Dân công meo vẫn chưa đột phá lên trăm vạn, mấy kiểu tin tức này nổi lên rồi cũng hạ nhiệt nhanh chóng, căn bản không thể sinh ra ảnh hưởng gì to tát. Bảng xếp hạng kia cũng không phải là cố ý bôi đen Lâm Uyển, chỉ là sáng nay cô ta ngồi trên xe tình cờ thấy được bài này, không chấp nhận được chuyện mình lép vế Bối Thần, nổi lửa, cố ý để cho người tìm cách xoá bảng xếp hạng này.

"Anh, nhưng mà fans cũng chạy đến weibo của đối phương hạ xuống... Hơn nữa chị Uyển nói..." Người cấp dưới sắc mặt do dự, cuộc chiến này đánh không tốt, bây giờ chạy đi rất dễ bị người khác cười nhạo.

Quản lý cười lạnh một tiếng, cảm thấy Lâm Uyển thật sự ngu hết thuốc chữa, anh ta khiển trách, "Cậu sẽ không lại để cho các fans quản lý khác chỉ dẫn đến phương hướng khác? Lượng tiêu thụ tạp chí, rating phim truyền hình, tuyên truyền phim điện ảnh... nhiều hướng như vậy, cậu là ngày đầu tiên đi làm sao? Ở lại mấy chỗ vô nghĩa này cãi nhau chỉ thêm lãng phí thời gian, có thể sinh ra lợi ích gì nữa, tầm nhìn của cô ta như thế nào lại nhỏ như vậy?"

Người nọ nhìn bộ mặt lạnh tanh của anh ta, không còn dám nói thêm cái gì, vâng dạ đáp ứng. Hắn làm bộ như không thấy sự giễu cợt của người quản lý đối với Lâm Uyển, thần tiên đánh nhau, tiểu quý gặp hoạ, hắn cứ lo hoàn thành tốt công việc bản thân là được.

Fans của Lâm Uyển được viện trợ từ phía sau, theo chỉ dẫn dần dần rút ra khỏi weibo của Dân công meo, phần lớn bọn họ sẽ không thắc mắc

nguyên nhân vì sao, xoay người một cái lại lao vào chiến trường tiếp theo, vị ngọn cờ của thần tượng nhà mình mà kêu gào. Nếu người không thể toàn tâm toàn ý ủng hộ Lâm Uyển mà chỉ đơn giản là tùy tiện đến tùy tiện đi theo sự chỉ huy của phía sau, vậy thì người không phải là một fans chân chính, chỉ là vỏ bọc bề ngoài thôi, đen cao cấp[9]

[9]nguyên văn là "如果你无法满腔热血地为林苑应援, 随叫随到地听从后援会指挥刷数据, 那你就不是真爱粉, 而是对家披皮, 高端黑.", tui hãm hiểu đoạn sau cho lắm nên dịch cách đại khái thôi, ai có cách dịch hay hơn thì góp ý giúp nha! Cảm ơn!

Nội bộ fans của Lâm Uyển cũng đấu đá nhau rất nghiêm trọng, phe cấp tiến cùng ôn hoà nhìn nhau không vừa mắt, ngày ngày cãi nhau um xùm.

Quản lý quả thực đoán không sai, lực ảnh hưởng của Dân công meo quả thực có hạn, nhưng anh ta không nghĩ tới công ty của địch thủ lại mượn cơ hội này ác ý đập Lâm Uyển một cái. Đề tài #Khí chất Bối Thần nghiên ép Lâm Uyển# trở thành hotsearch, trong một đêm hầu như tất cả các marketing account[10] đều mang đề tài này, còn kết hợp với chia sẻ bảng xếp hạng của Sở Du. Lâm Uyển sau khi phát hiện ra, thật sự phát điên luôn rồi!

[10] marketing account: một số ID (tài khoản) sử dụng weibo nói riêng hay mạng xã hội nói chung như một công cụ để tiếp thị, quảng cáo, tuyên truyền.

Cô ta giận không thể kiềm được, giọng điệu cũng trở nên bén nhọn, "Mấy người làm ăn kiểu gì không biết!? Hoàng Tích Sơn, anh cố ý muốn nhìn tôi bị cười nhạo đúng không! Nếu không thì sao lại thành như vậy chứ?"

Hoàng Tích Sơn là tên đầy đủ của người quản lý Lâm Uyển, anh nhìn dáng vẻ cuồng loạn của Lâm Uyển, nhàn nhạt nói, "Tôi thừa nhận là mình không nghĩ đến chuyện sẽ có người sẽ lấy đề tài này mua hotsearch[11], là tôi không làm tròn bổn phận, bây giờ các nhân viên phía dưới đã bắt đầu nhanh chóng tìm kiếm và lọc sạch các trang bìa rồi. Có điều, nếu như ban đầu cô không một hai đòi phải xử lý bảng xếp hạng kia thì người hâm mộ cả bác chủ đó cũng chẳng làm được gì."

[11] Ở Trung Quốc, khi người ta lướt weibo đều dựa và các đề tài hotsearch (những đề tài được nhiều người tìm kiếm và truy cập), nhiều cá nhân tổ chức đã lợi dụng ưu điểm này để mua hotsearch nhằm tăng lượt xem, lượt chú ý, khả năng tương tác, và nổi tiếng hơn.

Fans hâm mộ Lâm Uyển tràn vào công kích bác chủ với quy mô số lượng lớn như vậy mới khiến cho chuyện ngày càng to ra, đây cũng chính là Lâm Uyển tự bê đá đập vào chân mình thôi.

"Anh không làm tròn bổn phận? Vậy thì tôi còn cần anh làm gì?" Lâm Uyển quả thật bị Hoàng Tích Sơn làm cho tức chết, anh ta vậy mà gọi là người quản lý có chút tiếng tăm, phía dưới còn có nhiều nhân viên làm việc, thế mà chút chuyện này cũng làm không xong.

Hoàng Tích Sơn hừ lạnh một tiếng, Lâm Uyển nói thật hay, giống như anh rất muốn ở chỗ này vậy, hết thảy mọi thứ đều không phải do ông chủ sắp xếp sao, "Lâm Uyển, tốt nhất là cô nên khiêm tốn lại một chút, nhân nại của tôi có giới hạn.". Anh đã sớm nhìn thấu Lâm Uyển là dạng phụ nữ gì, đối với nước mắt của cô ta hoàn toàn xem như không thấy.

Lâm Uyển nổi đóa, quản lý nhà ai mà có cái giá lớn như vậy? Một ngày nào đó, cô ta phải đem Hoàng Tích Sơn đuổi đi! Hoàng Tích Sơn không chỉ đơn giản là quản lý của Lâm Uyển, anh còn phụ trách việc duy trì hình tượng của cô ta trước công chúng, tất cả chương trình trong ngày của cô ta đều nằm trong tay anh ta. Lâm Uyển đã không chỉ một lần cảm

thấy Hoàng Tích Sơn đang cản đường mình, nhưng năng lực làm việc của anh ta lại rất xuất chúng, ông chủ tín nhiệm anh ta vô cùng sâu sắc, rất khó đổi.

Sau khi Sở Du tỉnh ngủ, phát hiện fans Lâm Uyển trên weibo của mình ít đi rất nhiều, cô thấy hotsearch #khí chất Bối Thần nghiên ép Lâm Uyển# liền buồn cười, cũng không biết là do công ty đối thủ của Lâm Uyển mua hotsearch. Trong một đêm, hầu như tất cả các marketing account đều mang đề tài này, không ít weibo có lượng ái mộ còn nhiều hơn Sở Du. Cứ như vậy, ngược lại Dân công meo không còn bị người chú ý nữa. (ở đây ý của tác giả có lẽ là, lượng chia sẻ nhiều, nên không còn ai để ý đến bài viết gốc là của Dân công meo nữa).

Cô chỉnh sửa thật tốt nội dung weibo, sau đó tiếp tục đăng bảng xếp hạng bảng hình, chủ đề "Hình ảnh trong phim điện ảnh khiến bạn nhớ nhất.". Fans Lâm Uyển thỉnh thoảng vẫn còn ló đầu trong khu bình luận, cố ý muốn chán ghét Sở Du, có điều rất nhanh bị đánh bay đi.

[Tiểu tinh tinh lấp lánh: Tiếp tục phát bảng xếp hạng thật quá tốt, không hổ là ngạo cốt miêu[12]! Bản thân cao quý không vì thế lực xấu xa thấp kém mà cúi đầu *doge*]

[12] ngạo cốt: cứng cỏi, ngông nghênh, kiên quyết.

[fcppr: Đã sớm nói Dân công miêu có đời cũng là đời vàng đời bạc, tui đoán chừng là người không thiếu tiền trong giới(?), không phải khắp nơi đều đồn rằng đoàn đội của Lâm Uyển rất cường thế sao *mim cười*]

[Hồng trà đá đá đá: Những weibo khác cướp lưu lượng của Miêu thúc, Miêu yên tâm, chúng ta mong đợi thúc trở nên cường đại *mim cười* yêu thúc.]

Sở Du nhìn bình luận dở khóc dở cười, tại sao những người hâm mộ cô đều có dạng phong cách này vậy, thật là kỳ quái. Bạch Thanh lại còn

dùng QQ nhắn tin cho cô, 【Em sao lại bị bôi đen thế này?】 [13]

[13] nguyên văn là "招黑体质", theo baidu thì có thể hiểu nôm na là một người nghệ sĩ, người nổi tiếng nào đó bị bôi đen, thường thì khi bị như vậy, người nghệ sĩ rất khó tẩy trắng được, trong một số trường hợp còn khiến cho họ trở nên suy sụp. Đó là cách hiểu của mình, nếu bạn nào có cách hiểu cụ thể hơn hay đúng hơn thì góp ý giúp mình nhé! Cảm ơn!

Tin này được gửi từ rạng sáng hôm qua, lúc ấy Sở Du đã ngủ rồi, bây giờ mới nhìn thấy, cô trả lời, 【Tôi cũng rất buồn bực.】

Cô đang ngồi trên xe buýt chuẩn bị cùng mọi người trong lớp đi tham quan danh lam thắng cảnh, kế hoạch hôm nay là tham quan Tây Đệ, Hoàn Thôn[14]. Mọi người thức dậy từ sớm, nhìn qua cửa xe không khí bên ngoài có hơi âm u, chỉ có thể thấy được mờ mờ le le vài tia sáng mặt trời sau tầng mây.

[14] Tây đệ, Hoàn thôn: là hai thôn ở huyện Y, thành phố Hoàng Sơn, phía nam tỉnh An Huy, Trung Quốc. Năm 2001, khu di tích thôn cổ ở An Huy mà tiêu biểu là hai thôn này đã được UNESCO công nhận là "Di sản văn hoá thế giới" nhờ dấu ấn đậm nét mang phong cách đặc trưng của Trung Quốc: đường cổ, cầu cổ, bia cổ, thư viện cổ, các pho tượng bằng đất và rất nhiều tác phẩm điêu khắc bằng đá và gỗ. (Lời editor: Phong cảnh ở đây thật sự rất đẹp, theo cảm nhận của bản thân thì nó đẹp ngang ngửa hoặc hơn Phượng hoàng cổ trấn nữa ớ)

Sở Du vốn tưởng rằng Bạch Thanh còn chưa thức dậy, không nghĩ đến anh trả lời lại rất nhanh, 【Có hứng thú nhận phim không?】

【Anh lại đi gạt tiền nữa hả?】 Sở Du suy nghĩ một chút, không nghĩ tới Bạch Thanh lại đột nhiên tìm cô tiếp việc, theo lý thì anh ta nên yên tĩnh chờ 《Call Me ET!》 chính thức chiếu chứ.

【Làm sao lại có thể nói gạt tiền...】 Bạch Thanh nhìn thấy câu trả lời của Sở Du liền hơi có cảm giác nói không nên lời, có điều gần đây 《Call Me ET!》 quả thật có nhận được mấy quảng cáo rót tiền vào, giá vốn sản xuất cũng thu lại được một ít. Mấy quảng cáo được nhận này cũng là do đối phương nhìn thấy đoạn trailer mà tìm tới cửa, sau khi trailer chính thức được tung ra, trừ Dân công meo cùng với weibo chính thức của 《Call Me ET!》 tiến hành tuyên truyền, Điem Ngư webvideo cũng đẩy lên trang đầu, phổ biến rộng rãi một ba.

Điem Ngư webvideo là một sân chơi lớn, tuyên truyền phim rất nhanh liền hấp dẫn các quảng cáo rót tiền vào, bản thân 《Call Me ET!》 chính là bộ phim do Thiên Nghi cùng với Điem Ngư cùng nhau sản xuất, có điều, Bạch Thanh là người phụ trách nội dung chủ yếu.

Điem Ngư webvideo gần hai năm nay vẫn luôn sản xuất webdrama, hợp tác với nhiều nhà sản xuất như Bạch Thanh, nhưng mà Điem Ngư đã đẩy ra mười mấy bộ webdrama ngắn, nhưng đều không có gì, cơ bản đều không thể thu hồi vốn. 《Call Me ET!》 cũng là bộ phim đầu tiên dùng trailer hấp dẫn quảng cáo đầu tư vào, Điem Ngư đối với đoàn đội của Bạch Thanh có chút lòng tin, định đưa ra thêm một bộ phim nữa.

Trong lòng Bạch Thanh đối với phim chính thức có hơi lo lắng, Sở Du rất có tài, mỗi cảnh quay được chọn lựa trong trailer đều là những cảnh xuất sắc nhất, che giấu bớt đi những khuyết điểm của bộ phim. Nhưng đến lúc phát sóng thì không thể tránh khỏi những khuyết điểm này sẽ bại lộ, cho nên anh tính để cho Sở Du hỗ trợ chữa cháy một chút.

【Em có muốn làm hậu kỳ cho 《Call Me ET!》 một hai tập không? Giá cả chúng ta có thể thương lượng.】

Sở Du trả lời cực kỳ nhanh, gọn, lẹ, 【 Không muốn. 】

Bạch Thanh khá kinh ngạc, anh vốn cho rằng Sở Du sẽ rất sung sướng mà đáp ứng, 【 Vì sao chứ??? 】

Sở Du suy nghĩ một chút, nhất thời không biết miêu tả như thế nào, chỉ đường hoàng trả lời, 【 Bởi vì công việc này thật sự là kiểu phí sức mà không được hồi báo, thật ra các biên tập viên hậu kỳ của các anh thật sự rất cố gắng rồi...】 Cô bởi vì phải làm trailer, cho nên cũng đã xem qua tài liệu thực tế và thành phần của một, hai tập, cô cảm thấy các biên tập viên đã cố gắng che giấu khuyết điểm rồi.

Trailer có thể tùy tiện đem các hình ảnh tách ra lần nữa, sau đó ghép lại; thế nhưng, phim thì phải có cốt truyện rõ ràng cụ thể, dù có vài cảnh thật sự khá nát thì vẫn phải dùng, bởi vì chỉ có vài ống kính. Sở Du quả thật muốn nhận phim kiếm chút tiền lẻ, nhưng kéo loại phim này thực sự rất khó, tổng cộng chỉ có những ống kính kiểu này, lại còn phải thể hiện rõ nội dung câu chuyện.

【 Thật sự không còn cách nào sao?】 Bạch Thanh có hơi thất vọng, anh đương nhiên biết tài liệu thực tế lúc trước tương đối kém, nhưng sau khi thấy kỹ thuật biên tập của Sở Du thì luôn cảm thấy vẫn còn có chút hy vọng.

Sở Du ngược lại hiểu được tâm tình của Bạch Thanh, giới truyền thông trong nước có một vài người quay phim chụp ảnh ở giai đoạn đầu[15], hoàn toàn không đếm xỉa đến những khổ cực của hậu kỳ, cảnh quay thực tế cực kỳ xấu. Trước kia cô rất phiền khi hợp tác với kiểu người như vậy, hoàn toàn không thông cảm cho công việc của người khác. Những sai sót nhỏ trong giai đoạn đầu có thể sẽ khiến cho hậu kỳ tốn một đoạn thời gian khá dài để chỉnh sửa, bù đắp lại.

[15] thường thì lúc quay phim sẽ có 2 giai đoạn chính: quay phim thô và hậu kỳ, giai đoạn đầu là quay thô, giai đoạn sau là hậu kỳ.

【Thật ra lúc quay chỉ cần chú ý một chút thì bây giờ sẽ dễ dàng hơn nhiều, giờ hậu kỳ mà muốn làm cho nó hoàn hảo một chút lại tương đối khó.】 Sở Du tận lực biểu đạt uyển chuyển, cô cảm thấy hậu kỳ của bộ phim này không thể nào có bước đột phá hơn nữa, dù có thể thì cũng tốn quá nhiều tinh lực và thời gian.

Bạch Thanh thật sự không biết làm sai, anh đương nhiên biết những chuyện này, chẳng qua là lúc giai đoạn đầu quay chụp một hai tập, anh phải đi công tác không ở thủ đô. Lúc đó, Đỗ Phong là người quan sát quản lý trường quay, bản thân Đỗ Phong lại không hiểu kỹ thuật, mỗi ngày đều muốn tan làm thật sớm. Tính khí anh ta lại kém, cứ luôn đột nhiên mắng to với nhân viên hiện trường, những người ở dưới đều rất mệt mỏi với anh ta, vì vậy cũng làm việc không có tích cực, chỉ qua loa đại khái, dùng sản phẩm sút sẹo để lừa bịp anh ta.

Bạch Thanh khi thấy tài liệu thực tế thật sự là muốn bùng nổ, thu âm có vấn đề, hình ảnh đều không được, anh hoàn toàn không biết Đỗ Phong giám sát hiện trường kiểu gì! Kinh phí chế tạo của 《Call Me ET!》 vốn đã ít, căn bản không thể đầu tư mạnh tay để quay phim, Bạch Thanh chỉ có thể để cho hậu kỳ cố gắng chữa cháy. Bây giờ, Đỗ Phong đã rời khỏi Thiên Nghi truyền thông, bỏ lại cục diện rối rắm này, Bạch Thanh chỉ có thể từ từ thu dọn.

【Thật sự không còn cách nào khác sao? Tiền không thành vấn đề.】 Bạch Thanh thật sự muốn đem webdrama này chuẩn bị thật tốt, anh tự nhận rằng dù là tên hay nội dung của bộ phim này đều rất xuất sắc, chỉ cần hình ảnh đừng quá lộ rõ vẻ cầu thả, nhất định có thể lấy được thành tích tốt.

Sở Du trầm ngâm một hồi, bắt đầu nhớ lại một hai tập của 《Call Me ET!》, thật ra thì cô cảm thấy hình ảnh của webdrama tự chế không cần

phải hoàn thiện, tinh mỹ (tinh xảo + hoàn mỹ) như của phim truyền hình hay điện ảnh, chỉ cần cách cảnh quay khiến cho người xem cảm nhận được sự thành ý là tốt rồi. Nếu nó là webdrama tự chế, như vậy quan trọng hơn cả vẫn là nội dung làm cho người xem cảm thấy thú vị, độc đáo.

【 Tôi cảm thấy ở phía sau còn có thể cố gắng thêm chút nữa, hình ảnh không quá xuất sắc thì có thể thêm phụ đề thích hợp hoặc hiệu ứng, phân tán sự chú ý của người xem.】

Sự chú ý của người xem có hạn, nếu cứ dân mạng đặt trọng tâm vào những điểm thú vị thì sẽ tự giác bỏ qua những điểm không hoàn hảo của bộ phim. Cư dân mạng cũng không phải những bậc thầy chuyên nghiệp về nghệ thuật, mà đây cũng không phải là bài tập chuyên ngành, cho nên cũng không thể yêu cầu mạnh mẽ về chất lượng hình ảnh được.

Rất nhiều chương trình thực tế rất giỏi dùng phụ đề và hiệu ứng, những thứ này có thể lấy điểm gây cười kéo dài ra, bởi vì nội dung sáng tạo, thú vị. Dĩ nhiên, nếu lạm dụng phụ đề sẽ khiến cho giọng khách át giọng chủ, quá mức dày đặc ngược lại sẽ giảm bớt hiệu quả gây cười, cho nên phải giữ ở mức độ vừa phải, thích hợp.

Bạch Thanh thật ra thì không quá hiểu ý của Sở Du, 【 Tôi không hiểu ý em lắm? Em có cái gì ví dụ cụ thể hơn không?】

Sở Du lúc này mới nhớ, lúc này vẫn chưa phải là giai đoạn chương trình truyền hình trong nước "trăm hoa đua nở", mùa 1 của 《Thanh âm Hoa Hạ》 vẫn chưa phát sóng, đây là chương trình truyền hình đầu tiên trong nước được sản xuất riêng biệt. Cô bắt đầu nhớ lại, ước chừng thời gian, bây giờ hình như là 《Tài năng Hoa Hạ》 mới phát sóng không lâu?

Sở Du hơi không biết làm sao, các chương trình trong nước mà cô có thể lấy làm ví dụ đều chưa có xuất hiện, chỉ có thể dựa theo trí nhớ đề cử một vài chương trình nước ngoài 【 Anh xem xong nếu vẫn chưa hiểu rõ,

chúng ta có thể gặp mặt, tôi có thể làm ra một chút cho anh xem. Có điều phải đợi vài ngày, bây giờ tôi đang ở thành phố khác.】

【Có thể.】

Chế tác phụ đề và hiệu ứng là sở trường của Sở Du, vốn dĩ lúc cô còn là một biên đạo nhỏ, rất nhiều tiết mục không phân tổ cụ thể, một nhóm có thể kiêm rất nhiều việc, cho nên cái gì cô cũng biết chút ít. Các chương trình lớn thì đoàn đội chế tạo mới có sự phân công chặt chẽ, phân riêng từng tổ, có biên đạo, có biên tập viên, hậu kỳ, vân vân....

Sở Du và Bạch Thanh giao hẹn thật tốt xong, không nhìn điện thoại nữa, tranh thủ chớp mắt một chút trên xe buýt. Cuối cùng cũng tới Tây Đệ, mọi người lục tục xuống xe, tinh thần phấn chấn. Giáo viên sau khi quy định rõ thời gian gian và địa điểm tập hợp xong thì để cho tất cả mọi người tự do tham quan.

Mặc dù bầu trời còn khá âm u, nhưng không thể cản trở tâm tình tốt đẹp của mọi người khi đến Tây Đệ. Tây Đệ "dựa núi kề nước"[16], dòng suối sáng ngời trong suốt, tường trắng, ngói đen, bức tường đầu ngựa[17], con đường đá xanh[18] dẫn đến làng nhỏ bên trong. Sở Du cùng Trần Huyền và một số bạn học khác men theo đó đi vào, chưa được mấy bước liền nghe một trận âm thanh giống trống khua chiêng.

[16]"dựa núi kề nước" câu thành ngữ ám chỉ địa hình đẹp, vị trí thuận lợi.

[17]bức tường đầu ngựa (nguyên văn: 马头墙) là một đặc điểm quan trọng của kiến trúc Trung Quốc. Phần lớn các ngôi nhà ở trong các thôn cổ của Trung Quốc đều xây dựng san sát nhau, vì vậy, khi có cháy xảy ra thì việc bị cháy lây là điều không thể tránh khỏi. Cho nên, bức tường đầu ngựa hay còn gọi là "Ma Tau Wall" ra đời, có tác dụng chính là chặn gió, ngăn sự lây lan của lửa cháy từ nhà này sang nhà khác. Ngoài ra nó mang nhiều ý nghĩa biểu tượng của người dân nơi đây. Nguồn thông tin: baike, LinLingZhi's wordpress.[caption] Bức tường Đầu ngựa (Ma Tau wall). Nguồn ảnh: Getty Images[/caption]"Hôm nay, lão phu ở chỗ này muốn kén chọn hiền tế[18], tiểu nữ hoa nhường nguyệt thẹn sẽ dùng phương thức ném tú cầu để tìm ý trung nhân, ngay hôm đó liền thanh thân!", một người đàn ông mặc trang phục cổ trang đứng ở trên lầu nói, bên cạnh còn có một cô dâu mang hồng y[19]. Ông ta vừa dứt lời, một hồi âm thanh chiêng trống vang lên.

[18]hiền tế: con rể

[19] hồng y: áo đỏ, ở đây mình nghĩ là có hiểu theo nghĩa là áo cưới ý, vì trang phục cưới truyền thống của Trung Quốc thường có màu đỏ, mà cô gái này đang kén chồng nên chắc mặc luôn áo cưới để lỡ có chọn được chồng thì cưới luôn cho lẹ =)))

Du khách chung quanh đều bị hấp dẫn, dần dần tụ tập ở dưới lầu, hứng thú nhìn người đàn ông cổ trang trên lầu cùng với cô dâu. Các bạn học cũng theo đám đông đứng dưới lầu xem, Trần Huyền ngạc nhiên nói, "Đây không phải là đang biểu diễn tiết mục ném tú cầu chứ?"

Người đàn ông mặc cổ trang kia đóng vai cha của cô dâu, ông tỏ ý để cô dâu tiến lên. Cô dâu tóc đen cài trâm, mặc áo cưới truyền thống, trong tay cầm một viên tú cầu đỏ tua vàng, nàng[20] chậm rãi giơ lên. Các du khách ở phía dưới phát ra tiếng hoan hô, giữa tiếng kèn trống âm nhạc, cô dâu hướng vào đám người, ném tú cầu.

[20] Ở đây mình dùng "nàng" vì đây là đang ở trong vở biểu diễn ném tú cầu kén rể, theo phong cách cổ trang, vì vậy từ ngữ mình dùng trong này sẽ có một số chỗ theo phong cách cổ trang.

Tú cầu kia không lớn không nhỏ, nhưng rất khó cầm, du khách ở hàng trước đứng qua mấy cái vẫn không bắt được, ngược lại đem tú cầu bật ra phía sau. Sở Du nhìn tú cầu bay tới trước mặt, theo bản năng nhận lấy, bạn học bên cạnh đều ngẩn ra.

Sở Du, "... " Chờ một chút! ? Sao lại sinh ra chuyện này chứ?

Người đàn ông đóng vai cha vợ hô to lên, "Xem ra đã tìm được hiền tể, mau mau tới cùng tiểu nữ thành thân đi!"

Sở Du cầm tú cầu như đang cầm củ khoai lang nóng phỏng tay, đưa sang cho Trần Huyền, "Cậu có muốn hay không? Tớ nhường cậu luôn?"

Trần Huyền giấu hai tay sau lưng, cười lớn, "Tớ mới không cần đâu!"

Sở Du lại hỏi mấy người bạn học bên cạnh, bọn họ đều nở nụ cười, nhao nhao cự tuyệt, "Sở Du, cậu xong rồi! Không về được, phải ở lại chỗ này sống qua ngày thôi!"

Sở Du đưa ánh mắt khẩn cầu về người cuối cùng, Bồ Tử Hạo có chút khó xử, lại không đành lòng nhìn bộ dạng đáng thương của cô, thuận tay nhận, "Trực tiếp trả lại cho nhân viên làm việc đi..."

"Đa tạ ân nhân!" Sở Du thật sự muốn quỳ lạy cảm ơn. (=))))))))))))))

Bồ Tử Hạo vốn cho rằng chỉ cần đem tú cầu trả lại là tốt rồi, không nghĩ tới cha vợ (=)))))))))))))) mang mấy tên gia đình đến nghênh đón người bắt tú cầu lên lầu thành thân (=)))))))))), cha vợ lời lẽ chính nghĩa nói, "Hiền tể bắt được tú cầu của tiểu nữ thì chính là chân mệnh thiên tử

của nàng, làm sao có thể trả lại! Đây không phải là đánh vào mặt tiểu nữ sao! Mau lên lầu!" (=)))))) poor anh =)))))) một phút đại, mất đời trai =))))))

Cha vợ vừa dứt lời, mấy gia đình bên cạnh nín cười vây quanh Bồ Tử Hạo, bộ dạng phải mang hấn lên lầu. Bồ Tử Hạo toàn thân bối rối, bên cạnh còn có người muốn lấy trang phục tân lang ra, tay chân hấn càng thêm luống cuống. Bạn học chung quanh cũng vui sướng trên sự đau khổ của người khác, bùng nổ trăn cười điên cuồng.

Bồ Tử Hạo bình tĩnh một chút, cãi lại, "Cháu không phải nhận tú cầu từ tay cô dâu, mà nhận từ tay của một bạn học."

Cha vợ, "Được, vậy hai người các cậu cùng lên lầu thành thân đi."

Sở Du, "... " Hai người cùng lên lầu là cái quý gì? Chẳng lẽ bọn họ cùng với cô dâu, ba người cùng nhau bái đường sao?

Bạn học bên cạnh cười đến đau cả bụng, có người còn giật dây Bồ Tử Hạo lên lầu, tiết mục biểu diễn ném tú cầu này phải có một vị du khách lên lầu bái đường với cô dâu thì mới kết thúc được. Cuối cùng vẫn là các thầy giáo lững thững đi đến giải vây, giải thích với các nhân viên làm việc rằng đây là hoạt động của trường học, cho nên học sinh không có thời gian tiếp tục tiến hành biểu diễn.

Thầy Trương vớt Bồ Tử Hạo từ trong vòng vây của gia đình ra, cũng cảm thấy buồn cười, "Tiểu tử cậu thật được, thế này không khéo còn bị người ta bắt cóc chạy, bình thường không phải rất có khả năng sao, thật là nên để cậu lại tính (?)."

Bồ Tử Hạo trong lòng giận dữ, hấn vốn dĩ không nhận tú cầu từ tay cô dâu, là nhận từ Sở Du mà.

Bồ Tử Hạo bất mãn nó nhỏ với Sở Du, "Cậu được lắm, giá họa cho tôi xong liền chạy?" Hấn vậy mà thấy dáng vẻ của Sở Du có người lại trong

đám đông, thật không còn nghĩa khí.

Sở Du một trận cười khan, cũng không thể để cho cô đi lên mặc trang phục tân lang được, đây mới là khôi hài.

Các bạn học lại đem chuyện này ra trêu chọc một trận, lại tiếp tục tham quan Tây Đệ. Càng đi sau vào Tây Đệ, du khách trên con đường đá xanh càng nhiều.

Đường lớn dần dần biến thành đường mòn chật hẹp, hai bên đường san sát đủ loại tiệm nhỏ, bán trà cùng với một số thứ đặc sản khác. Con đường nhỏ hẹp, dòng người dày đặc, đám người càng bị chen lấn càng bị phân tán, Sở Du vốn cho rằng mình vẫn luôn đi cùng Trần Huyền, không nghĩ đến, cẩn thận quan sát mới phát hiện cô sai rồi, phía trước là một người đi đường có màu sắc quần áo tương tự Trần Huyền.

Sở Du, "...". Cô thật sự là đồ mù mặt mà, Trần Huyền biết chuyện này nhất định sẽ muốn đánh chết cô.

Sở Du nhìn chung quanh một lần, đã sớm không thấy bóng dáng Trần Huyền nữa rồi.

Cô cũng không thể dừng lại giữa đường tìm người, chí đến chỗ bên đường hơi ít người một chút, thò đầu tìm bạn học cùng lớp. Đang lúc kỳ ngoại khoá, mọi người đều có thể không cần mang đồng phục, ai cũng mặc quần áo bình thường của mình. Sở Du nhìn đám người qua lại, nhất thời không nhớ ra mặt mũi ai cả.

Sở Du nhìn đồng hồ, mọi người đã đi tham quan cũng lâu rồi, rất nhanh sẽ tới thời gian thầy gian quy định tập hợp. Cô định dứt khoát đến chỗ tập trung trước, ở đó chờ Trần Huyền. Sở Du nhìn quanh một cái, nhà cửa quanh đường mòn phong phú lại khá giống nhau, cô đoán chừng hướng trở về, đi vào trong một giao lộ.

"Sở Du!"

Sở Du loáng thoáng nghe có người gọi cô, quay đầu nhìn lại biển người mờ mịt, cho là mình nghe lầm. Cô lại đi về phía trước vài bước, lạ nghe tiếng gọi quen thuộc.

"Sở Du! Cậu định đi đâu?" Bồ Tử Hạo đứng chỗ bậc thềm bên đường, nhìn Sở Du định đi theo hướng ngược với hướng tập hợp, hơi kinh ngạc.

Sở Du quay đầu tìm lại một chút, thấy được Bồ Tử Hạo phía đối diện, hẳn đứng ở góc đường, nói từ xa, "Cậu không định về tập hợp sao?"

Giữa hai người là đoàn người dày đặc, nói cười huyên náo, trao đổi không quá thuận lợi. Bồ Tử Hạo nhíu mày một cái, đi xuống bậc thềm, lách người chen qua dòng người không dứt, chậm rãi đi tới. Hắn mặc một bộ đồ màu đen tay ngắn, bởi vì dáng cao, ở trong đám người hết sức nổi bật.

Bồ Tử Hạo từ từ chen quan đám người, cùng với Sở Du đứng bên đường, trầm giọng hỏi, "Chuẩn bị tập hợp, cậu đi vào trong nữa sẽ không kịp trở về."

Sở Du phân biệt hai bên giao lộ một chút, có chút mơ hồ, "...Tôi nghĩ rằng bên kia chỗ tập hợp."

Bồ Tử Hạo không biết làm sao, "...Không phải."

Sở Du khi vào trong cảnh khu[21] hoàn toàn bị lạc đường, sau khi bị tách khỏi đoàn người, hoàn toàn không phân rõ phương hướng. Bồ Tử Hạo đi phía trước dẫn đường, Sở Du thì đi theo sau hắn cách nửa bước. Hai người gần như là đi ngược chiều với đám người, gần đến giữa trưa, chính là thời điểm cảnh khu bên trong chật ních người, Sở Du bị chen lấn đẩy lên dính sát vào người Bồ Tử Hạo.

[21]cảnh khu: khu cảnh đẹp, danh lam thắng cảnh.

Bồ Tử Hạo thấy vậy dứt khoát chậm lại nửa bước, che chở cho cô. Sở Du thở phào nhẹ nhõm, cảm giác khá hơn một chút, ở chỗ này dòng người dày đặc chen lấn, cô sắp bị chen đến mức hít thở không thông. Có điều, thỉnh thoảng Sở Du sẽ đụng phải cánh tay của Bồ Tử Hạo, làn da hần ấm áp, đi sát bên cạnh liền cảm nhận được khi tức và nhiệt độ của một người con trai.

Sở Du có hơi chút không thích ứng được, mùi hương của Bồ Tử Hạo không khó ngửi, đứng bên cạnh còn cảm nhận được mùi của nước giặt quần áo, khiến cho người khác thoải mái. Sở Du hơi cảm khái nhãn lực của Bồ Tử Hạo, "Cậu làm sao mà thấy tôi? Tôi nhìn nhiều người như vậy đều thấy hoa mắt cả lên..."

Lần đầu tiên cô quay đầu lại cũng không phát hiện ra Bồ Tử Hạo, lần thứ hai lúc hần đứng bên đường lại thêm đáng người nổi bật, cô mới thấy rõ. Xung quanh tiếng người huyên náoom Bồ Tử Hạo mím môi một cái, nhàn nhạt nói, "Trùng hợp."

Bồ Tử Hạo làm sao có thể nói thẳng là mình tự mang rada, trong nháy mắt liền khoá chặt Sở Du trong đám người. Thật ra trong nội tâm hần vô cùng mâu thuẫn, một mặt mong rằng Sở Du có thể phát hiện ra côi lòng không thể nói của hần, một mặt lại cảm thấy bây giờ cũng rất tốt, cứ như vậy mà tiếp tục.

Hần sợ một khi trạng thái cân bằng vi diệu này bị phá vỡ, tất cả sẽ rơi vào vạ kiếp bất phục.

Bồ Tử Hạo có thể dùng hành động biểu đạt, nhưng không thể nói ra tình cảm trong lòng. Hần trong lòng chăm chú bắt chước mỗi một câu đối thoại cùng Sở Du, dáng vẻ vờ như không thèm để ý tới, không chịu thể hiện trên mặt dù chỉ một chút.

Hắn cố gắng làm cho Sở Du không có cảm thấy mình quá mức ân cần, dùng vài cái thỉnh thoảng đùa cợt làm nhạt đi cảm giác của cô, có thể nói vô cùng hao tâm tổn huyết. Có lúc, Bồ Tử Hạo cảm thấy mình diễn thật điêu luyện, Oscar thiếu hẳn một cái cúp.

Như bây giờ cũng rất tốt, ít nhất Sở Du cũng không ghét hẳn như trước. Bồ Tử Hạo cứ như vậy trong lòng không ngừng cảnh cáo bản thân, hẳn không muốn tính đến chuyện tương lai, quý trọng từng giây từng phút của hiện tại là tốt rồi.

Hắn cũng xây dựng tâm lý cho mình rất nhiều, nhưng thỉnh thoảng vẫn có lúc không thể ức chế được cảm giác căm giận, muốn phá tung hết mọi thứ mà bùng nổ, thẳng thừng cho cô biết, dùng lời nói xé rách mặt nạ lịch sự cô vẫn luôn nguy trang, đánh vỡ dáng vẻ tinh tảo hoà nhã của cô. Hẳn hiểu rất rõ, Sở Du tuyệt đối không phải là một người ôn hoà an tĩnh, nội tâm cô vô cùng mạnh mẽ và cứng rắn, cửa lòng rất khó chạm đến.

Cô có thể cùng bạn chung sống rất tốt, nhưng nó không đồng nghĩa với việc bạn có thể đến gần. Trước kia Sở Du mặc dù cao lãnh, nhìn rất khó để tiếp cận, rất giống như một lớp vỏ bọc tự vệ đối với thế giới bên ngoài. Dạo gần đây, Sở Du trở nên bình dị gần gũi hơn, nhưng càng giống như là đem bản thân mình giấu sâu hơn, nhìn thì thật gần gũi nhưng nội tâm ngược lại xa cách.

Sâu bên trong cô là một người nghiêm khắc đến tàn nhẫn, không chỉ đơn thuần là tàn nhẫn với người khác mà ngay cả với chính bản thân mình cũng cực kỳ nghiêm khắc cùng tàn nhẫn. Nếu như cô cảm nhận được tâm tình của hắn, sẽ phản ứng ra sao đây? Cô sẽ kinh ngạc, thất thố, khẩn trương, hay là một ánh nhìn cũng khinh thường?

Sở Du đi theo Bồ Tử Hạo thuận lợi tới chỗ tập hợp, gặp được Trần Huyền đã tới trước một bước. Bạn học chung quanh cũng đang cười nói đùa giỡn, Trần Huyền tinh mắt phát hiện Sở Du và Bồ Tử Hạo là cùng nhau

tới nơi. Đến khi Sở Du đi tới, Trần Huyền mới dò hỏi, "Cậu vừa mới chạy đi đâu?"

Trần Huyền đi một hồi, đột nhiên phát hiện không thấy Sở Du nữa, giật mình. Sở Du lúc này mới ngượng ngùng giải thích, cô đi theo lộn người. Trần Huyền nhẹ nhàng hỏi, "Cậu đi trên đường gặp Bồ Tử Hạo?"

Trần Huyền biết rõ cảm giác phương hướng của Sở Du không mạnh, đối với chuyện này cũng không thấy lạ, nhưng mà, Bồ Tử Hạo lại có thể tìm được Sở Du thì không phải quá trùng hợp chứ. Sở Du nghe vậy gật đầu một cái, "Tớ đi nhầm đường, bị hấn gọi lại."

Trần Huyền trầm ngâm một chút, trong lúc nhất thời lại do dự rất cuộc không biết có nên nhắc nhở Sở Du hay không. Sở Du đối với mấy chuyện tình cảm này hết sức chậm lụt, nhưng Trần Huyền biết Sở Du rất có chủ kiến, một khi được nhắc nhở, cô nhất định sẽ có quyết định.

Trần Huyền lâm vào mâu thuẫn, chờ khi ngoại khoá kết thúc, khoá 12 trên các cô lập tức sẽ tốt nghiệp, đến lượt bọn họ. Trước kỳ thi tốt nghiệp là giai đoạn nước rút, Trần Huyền thật sự không hy vọng những chuyện khác làm ảnh hưởng đến Sở Du, chuyện nay nên chấm dứt sớm một chút.

Với tác phong học tập nghiêm khắc cẩn trọng trong lớp Văn, thầy giáo cũng sẽ không cho phép loại chuyện như vậy. Các thầy giáo đều là người tốt, cũng không phải kiểu người cổ hủ hoàn toàn bài xích tình yêu học trò, nhưng mà lớp 12 nói chuyện yêu đương sẽ khiến người ta có thay đổi vô cùng lớn, con người rất dễ bị tình cảm chi phối.

Sở Du nhìn dáng vẻ trầm mặc của Trần HUYên, hơi nghi ngờ, "Sao vậy?"

Trần Huyền do dự, lại do dự, lại do dự, cảm thấy coi như cô không nhắc nhở, cũng khó đảm bảo một ngày nào đó Bồ Tử Hạo sẽ không đột nhiên bùng nổ. Cô khẽ cắn răng, rất cuộc vẫn phải hạ quyết tâm, cô làm bộ

như lờ đãng nhẹ nhàng nói, "Không có gì, chỉ là cảm thấy Bồ Tử Hạo rất quan tâm cậu."

Sở Du sững sốt một chút, Trần Huyền nhàn nhạt nói những những lời này hoàn toàn không giống phong cách thường ngày của cô ấy. Sở Du cười một tiếng, "Bởi vì ngồi cùng bàn nha."

Trần Huyền yên lặng không nói.

Sở Du nhìn dáng vẻ mơ hồ có chút khẩn trương của cô, vỗ nhẹ một cái, thúc giục cô lên xe, Sở Du cười ôn hoà, "Không chuyện gì đâu, tớ hiểu mà."

Trần Huyền nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một chút lại bổ sung, "Tớ cũng chỉ là thuận miệng nói, cậu đừng có đoán mò." Trần Huyền đột nhiên cảm thấy thật có lỗi với Bồ Tử Hạo, cô cảm thấy lựa chọn của Sở Du dành cho hấn mà nói có thể không phải là một câu trả lời tốt.

"Tớ biết." Sở Du cười một tiếng, đại khái cô cũng hiểu được bản khoăn của Trần Huyền, cô ấy lo lắng đến năm 12 sẽ có nhân tố khác ảnh hưởng đến học tập của cô. Trần Huyền là một người bạn rất có nguyên tắc, có thói quen tính toán chuyện lâu dài, ở trong mắt Trần Huyền, đối với Sở Du thi đại học mới chính là chuyện trọng yếu nhất.

Sở Du cùng Trần Huyền ngồi chung một chỗ, xe buýt chạy, rời khỏi Tây Đệ. Sở Du tựa vào cửa sổ, nhìn những rặng núi nối tiếp nhau không ngắt, lâm vào trầm tư. Trần Huyền nhắc nhở mơ hồ như vậy, khiến cho cô cảm giác được một chút tâm ý của Bồ Tử Hạo. Sở Du có lẽ đã không còn như một đứa học trò nữa, bề ngoài là một nữ sinh trung học, thế nhưng tâm tính lại khác hoàn toàn với những người khác.

Cô căn bản không có những suy nghĩ nhạy cảm của học sinh cao trung, cũng không có cảm giác tim đập thành thịch của tuổi xì tin. Trái tim của cô đã bị xã hội mài cứng rắn, những thứ ưu tư mềm mại này sớm đã

không còn. Trong mắt cô, Bồ Tử Hạo mà một người thú vị, một đại hài tử lịch sự thân sĩ, ngoài ra, không còn gì khác.

Sau khi lớn lên, cô nhìn người bên cạnh phân phân hợp hợp, sáo lộ[22] rồi phản sáo lộ, trêu chọc qua rồi trêu chọc lại, thật sự không cảm nhận được loại tình cảm chân thành thời đi học. Một khi cô đã được thức tỉnh, đột nhiên phát giác, Bồ tử Hạo trước đây đã làm rất nhiều chuyện nhỏ, hẳn không phải là một cậu con trai dùng lời nói để biểu đạt tình cảm.

[22]sáo lộ - 套路: nguyên bản đây là thuật ngữ trong võ thuật, nhưng được cư dân mạng đưa vào sử dụng, dùng để chỉ hành động mặt dày, không biết xấu hổ tìm mọi cách để làm quen, tiếp cận với đối phương, tiếng Việt mình có thể hiểu như câu "đẹp trai không bằng chai mặt". nguồn chú thích: <https://www.facebook.com/httviet/posts/1470418443284843/>

Thật ra thì Sở Du không hiểu Bồ Tử Hạo có cảm tình với mình ở chỗ nào, cô cảm thấy mình không đáng để người thích.

Linh hồn cô đã sớm bị thế giới sau khi lớn lên mài giũa đến mất cảm giác, không gì có thể đả động nữa rồi.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Lúc đến Hoành Thôn đã là buổi chiều, bầu trời vốn chỉ đang âm u lại nổi lên mưa phùn. Đi xe đường dài khiến cho thầy trò chút mệt mỏi, mọi người che ô từ từ đi vào Hoành Thôn, mưa bụi lất phất khiến cho nơi đây trở nên đẹp hơn, cũng quyến rũ, lãng mạn hơn, nhưng mà du khách đông đúc ồn ào lại làm cho người ta tâm phiền ý loạn.

Sở Du tuy nhờ lời nhắc nhở của Trần Huyền mơ hồ có cảm giác, nhưng loại chuyện này lại không thể nói toạc ra. Bồ Tử Hạo cho tới bây giờ không hề biểu đạt điều gì qua lời nói, có lẽ chỉ là tình cảm bạn học thông thường thôi. Sở Du biết điều này, nhưng vẫn bắt đầu chú ý giữ khoảng cách với hắn, cô không hi vọng sẽ nảy sinh bất kỳ hiểu lầm nào.

Bồ Tử Hạo khá nhạy bén, rất nhanh liền cảm thấy sự thay đổi không dấu vết của Sở Du. Các bạn học đứng trước hiên nhà trú mưa, có người nhìn du khách trên đường cùng với nước mưa lầy lội không nhịn được cảm khái nói, "Hoành thôn ngoài đời với trên ảnh thật không giống nhau nha!"

Hoành thôn trong hình bầu trời xanh biếc, mặt nước bình tĩnh, không có bóng dáng của du khách, gợi ra cảm giác của một vùng dân cư cổ xưa tĩnh lặng mà xinh đẹp. Hoành thôn trước mắt mọi người bây giờ không phải như vậy, có chút sương mù, ít đi mấy phần sáng sủa như trong hình, một là thời tiết không tốt, hai là du khách quá nhiều.

Sở Du nhẹ nhàng nói, "Thực tế và minh họa luôn có một khoảng cách nhất định." Giọng cô thờ ơ, thế nhưng Bồ Tử Hạo luôn cảm thấy cô đang

ám chỉ điều gì đó.

Sở Du cảm thấy cảm tình chớm nở của Bồ Tử Hạo chẳng qua là do mới nhìn bề ngoài, chỉ cần hấn càng đi sâu vào hiểu mình, thì sẽ loại bỏ đi ý niệm này. Nếu như cô là một nam sinh, cô tuyệt đối sẽ không lựa chọn mình, bởi vì cô biết bản thân có bao nhiêu tật xấu.

Ngược lại, Bồ Tử Hạo cũng không nóng nảy, còn chưa đến cuối cùng, có lẽ cô mơ hồ phát hiện ra chưa chắc là chuyện không tốt. Có điều, hấn nhìn Sở Du từ từ kéo dần khoảng cách với mình, vẫn có chút mất mát.

“Bồ Dạ một mực đuổi theo cả đoạn đường, rốt cuộc đến Đoạn Nhai mới có thể đem nàng ngăn lại. Cho tới bây giờ hấn vẫn không hề biết Cẩn Du lại có nội lực cao thâm như vậy, tiểu sư muội mà hấn luôn cho rằng cần được bảo vệ, lại có thể có được thực lực tương đương với mình. Kiếm pháp của nàng thậm chí so với hấn còn sắc bén, xảo quyết hơn, cũng không phải chiêu thức của chính phái!

"Sư huynh, người làm sao lại cố chấp như vậy? Tiểu sư muội mà người luôn bảo vệ trong tâm đã sớm chết rồi." Cẩn Du tay cầm Thần Kiếm, hướng mũi kiếm nhắm ngay Bồ Dạ, mái tóc đen bay bay, nụ cười càn rỡ.

Bồ Dạ mím môi một cái, khuyen nhủ, "Cẩn Du, cùng ta trở về đi... Chỉ cần muội trả lại Thần Kiếm, các trưởng lão sẽ khoan thứ (khoan dung + tha thứ)."

Cẩn Du cười một tiếng, giọng nghiền ngẫm, "Ta không thể nào trở về nữa rồi."

"Tại sao? Chỉ cần muội thành thật nhận lỗi, các trưởng lão nhất định sẽ..."

"Đừng ngu ngốc nữa, trên thế gian này căn bản không có Cẩn Du nào cả." Nàng cười lạnh một tiếng, cắt lời Bồ Dạ, khinh miệt nói, "Bây giờ còn muốn tự lừa mình dối người nữa sao? Sư huynh?"

Tiếng "sư huynh" của nàng đã gọi hàng ngàn lần, giống như lúc mới quen biết Bồ Dạ vậy. Bồ Dạ nhìn nàng, vẫn là mái tóc đen dài cùng với y phục đỏ tươi, vẫn là đôi mắt mang ý cười nhẹ nhàng và làn mi thanh tú, chẳng qua nụ cười bây giờ không còn tươi sáng nữa, mà mang theo mấy phần bướng bỉnh.

"Ta không phải là Cẩn Du, mà thường được gọi là Sở Miêu, chính là thiếu môn chủ Ma giáo." Nàng nhếch mi cười một tiếng. không tiếc lời, "Hôm nay, Thần Kiếm của quý phái, ta nhất định phải lấy rồi!"

Sở Miêu vừa dứt lời, liền hươ kiếm xuất thủ, đâm thẳng vào chỗ hiểm. Bồ Dạ khó khăn lắm mới tránh thoát, nhưng mà cũng chỉ là phòng thủ bị động, qua mấy chiêu liền bị Thần Kiếm trong tay nàng đá thương. Thần Kiếm nhuốm máu, phát ra âm thanh bi thương, Sở Miêu ha ha cười to, "Bồ Dạ, bị người trong lòng dùng Thần Kiếm đâm, mùi vị như thế nào? Cái này không phải là điều mà người quan tâm nhất sao?"

Bồ Dạ nhìn nàng cả người đều mang dáng vẻ ma giáo, biết rõ nàng chính là kẻ thù không đội trời chung, nhưng vẫn không nhịn được mà bị nàng hấp dẫn. Nàng quả thật không chỉ trộm kiếm, mà còn trộm luôn thứ quan trọng nhất trong lòng hắn.

Sở Miêu nhìn dáng vẻ u ma không tinh của hắn, yên lặng hồi lâu, không nhịn được tàn nhẫn nói, "Đừng ngu ngốc nữa, ta căn bản không hề để tâm đến người."

"Những thứ người thấy và cảm nhận được, đều là giả."”

Bạch Cáo[1] sau khi đổi mới, khu bình luận hoàn toàn bùng nổ. Nữ chính ** đến cùng đột nhiên trở thành boss cuối của tiểu thuyết, đổi lại ai mà chịu nổi kích thích này chứ!? Các độc giả cũng sắp điên lên rồi, đã bảo là viết truyện dễ chịu đâu, đã hứa là nghiêm túc viết truyện tình cảm đâu, người cho ta xem cái gì đây?

[1]Bạch Cáo: cái này hình như là bút danh của Bồ Tử Hạo.

[Vũ trụ đại đế: Bạch Cáo người thật phế (hư)! Mỗi lần thăng cấp, tình tiết đánh quái cũng thoải mái như vậy, đến chuyện tình cảm thì người lại cho ta nhìn cái này? Thà chịu không có nữ chính! Motip không có nữ chính như vậy mà có thể viết được!]

[Phong tiêu tiêu: Ngô phắc [2] tui phục luôn rồi, đã sớm biết Bạch Cáo nổi danh trong giới văn học mạng không phải là một tác giả sáo lộ (đã chú thích ở chương 20), nhưng mà cái kinh thiên nghịch chuyển này của người cũng quá... Thật muốn xem sáng điểm [3] , đến trận chiến cuối cùng coi như là giết nữ chính rồi!]

[2] ngô phắc: nguyên văn Hán Việt là "ngoạ tào", là một cách chửi thường thấy trên mạng, phát âm tựa như "ngã thao" tức là "I f*ck" nên edit thành "ngô phắc", nghĩa và cách phát âm cũng tương tự. Nguồn chú thích: saidao.wordpress.com

[3] sáng điểm: đại khái là chỉ những tình tiết bất ngờ, lật người tình thế, khiến cho người đọc sung sướng. ví dụ như, nếu bạn đọc một câu chuyện vô cùng đơn thuần trong sáng, hint giữa hai nhân vật chính từ đầu đến cuối rất rất ít, đột nhiên mẹ kế tác giả bỏ vào một cảnh hôn, thì người đọc sẽ cảm thấy rất thoải mái. Đại khái là vậy ớ =v=

[8297134: Tui là người phải hăm, vốn dĩ đối với sự muội hoàn toàn không có cảm giác, bây giờ nàng tự nhiên hắc hoá (biến đen) thì tui lại cảm thấy nữ chính thật siêu... Chẳng lẽ tui là người thích bị ngược sao?]

[Hồ ly ngáy khò khò: Trong lòng thật không biết nên chửi kiểu gì? Nhân vật mà Bạch Cáo khắc hoạ so với mấy sáo lộ văn kia cường không biết bao nhiêu lần, đây thật sự là kết thúc của bộ này sao? Mấy người mà muốn nữ chính không nào đi yêu nam chính si tình dây dưa, không phải là trong thực tế chưa từng thấy qua cú có gai chứ[4]? Tình tiết thăng cấp đánh quái của Bạch Cáo là đã[5] tiêu chuẩn rồi, chẳng qua là viết đến đoạn tình cảm thì có điểm logic (?), các người liền mắng thành như vậy?]

[4] cú có gai, có bạn có thể đọc lái lại để hiểu, nguyên văn Hán Việt là "nữ nhân đích điều ty", mà "điều ty" là "đồ con buồi" (tiếng nói tục, gọi bộ phận sinh dục nam), nên mình lấy "cú có gai" ra dùng, khá tương đồng về nghĩa. Vì đây là chỗ đọc truyện của mấy chế con trai nên khi nói chuyện có hơi thô một chút, mấy bạn thông cảm nhe:">

[5]"đã" ở đây được dùng với chức năng là tính từ, chỉ cảm giác sáng khoái, sung sướng.

[Một ly rượu: Khi nào đi sáng tác văn học nghiêm chỉnh thì hãy nói tới chuyện logic a, viết truyện trên mạng ai mà quan tâm đến cái này? Ta thật không biết đầu óc Bạch Cáo có phải là bị nước vào rồi không, nữ chính có gì tốt, vì sao cứ muốn dính chặt dây dưa tới chết chứ!]

[Shintaro: Mấy người mà cảm thấy nữ chính không moe[6], chắc đều cho rằng một nữ chính tốt là phải nũng nịu, nói chuyện như muốn nuốt lưỡi, kéo tay người khác lắc lắc ha, không nghĩ tới trong đời thực mà làm như vậy chỉ có tìm chết sao (?)... Ta cảm thấy Bạch Cáo khắc hoạ nhân vật rất nhẫn nại, nữ chính bên cạnh thiệt giống như kiểu do tác giả không có bạn gái nên yy[7] ra.]

[6]moe: chỉ những thứ dễ thương, xinh xắn, cute

[7]yy: tự sướng, tự tưởng tượng...

[Chân tướng chỉ có một: Nói giống như kiểu Bạch Cáo đã có bạn gái.]

Chuyến ngoại khoá đến An Huy thuận lợi kết thúc, thầy trò đã có một chuyến đi thật tốt đẹp. Trên tàu cao tốc, thầy Trương đứng bên trong toa tàu nhắc nhở. "Sau khi trở về, các em đã chính thức trở thành học sinh lớp 12! Đừng có nghĩ là chưa vào học kỳ thì chưa có cảm giác khẩn trương, kỳ thi đại học năm nay vừa kết thúc, tiễn một khoá 12 nữa đi, thì mấy đứa chính là đàn anh đàn chị lớn nhất rồi, là học sinh 12!"

Mọi người đều yên tĩnh trở lại, đối mặt với kỳ thi đại học không thể nào có người hoàn toàn không thấy khẩn trương. Ngoại khoá vừa kết thúc, căn bản cũng đồng nghĩa với sự thật, thời gian vui chơi đã hết, bọn họ phải lập tức bước vào trạng thái khẩn trương chạy nước rút.

Sau khi trở về trường, các giáo viên quả nhiên y theo lời hứa, điên cuồng giao bài tập và bố trí nội dung ôn tập, hoàn toàn dùng thái độ trang nghiêm như đối đãi với học sinh 12. Các bạn học khổ không thể tả, nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đựng, chờ đợi tới kỳ nghỉ hè. Nghỉ hè lần này thời gian không dài, từ 11 lên 12 là giai đoạn quan trọng, nhà trường còn bố trí thêm học hè.

Trong lớp, mỗi tháng sẽ đổi chỗ ngồi một lần, thay đổi vị trí giữa các tổ. Sau lần đổi chỗ ngồi này, Sở Du vốn đang ngồi cạnh cửa sổ liền chuyển đến cuối lớp, Bồ Tử Hạo thì ngồi tại chỗ cũ của Sở Du, hai người không còn ngồi cùng bàn nữa, ngược lại là ngồi hai chỗ có khoảng cách xa nhất trong lớp.

Sở Du cũng hơi thả lỏng một chút, chỉ cần không ngồi cùng bàn thì sẽ không tiếp xúc nhiều, Bồ Tử Hạo cho dù có cảm nắng thì không chừng cũng sẽ nhạt dần. Cô cảm thấy loại cảm giác mơ hồ thời học sinh này sẽ không duy trì được bao lâu.

Cuối tuần, Sở Du cùng Bạch Thanh gặp mặt một lần, vẫn ở quán cà phê cũ. Cô mang theo một vài kiểu chữ mình đã làm xong, lấy máy tính trong tay Bạch Thanh, một một video ra làm mẫu. Trong video quả thực có một số ống kính chất lượng không cao, Sở Du dứt khoát làm thành một bức tranh cố định lớn, chỉnh màu sắc cùng với phối hợp phụ đề xong, liền sinh ra hiệu ứng gây cười.

Sở Du làm việc với phần mềm tốc độ cực nhanh, nhưng nhất thời cũng không có cách nào đem mọi thứ làm xong, chỉ có thể lấy mấy chỗ đơn giản làm mẫu. Trái lại, Bạch Thanh không hề nghĩ đến Sở Du lại có nhiều phương pháp như vậy, phụ đề dính lên phim hoàn toàn không mang lại cảm giác lạc quẻ, anh khá kinh ngạc, "Hiệu quả thật sự rất tốt, cái này chắc tốn nhiều công phu chứ?"

"Cũng tạm." Những người khác chế tạo có thể cần nhiều thời gian hơn, nhưng Sở Du thuộc trường phái thuần thục rồi, tự nhiên làm khá nhanh, chất lượng cũng cao.

Mỗi một phụ đề đều chế tạo đơn độc nhằm phù hợp với phim gốc, có mấy chỗ lúc dính phụ đề lên còn phân phối thêm âm thanh cùng hiệu ứng, thật ra thì rất tốn sức. Bây giờ thời đại của các show truyền hình thực tế còn chưa tới, trên mạng cũng không có mấy bản mẫu AE[8] cho chương trình thực tế, phụ đề hiệu ứng Sở Du đang dùng bây giờ đều là do cô tự làm ra một chút.

[8]AE: Adobe After Effects: một phần mềm ứng dụng kỹ thuật số xử lý hiệu ứng hình ảnh, đồ họa chuyển động và compositing được Adobe Systems phát triển và được sử dụng trong hậu kỳ sản xuất của quá trình làm phim và sản xuất truyền hình. After Effects có thể được sử dụng cho keying, theo dõi, compositing và hình ảnh động. Nó cũng có chức năng như một phần mềm biên tập rất cơ bản phi tuyến tính, biên tập âm thanh và chuyển mã phương tiện truyền thông. Nguồn: wikipedia

Một chương trình truyền hình thực tế lớn thật sự, là có luôn một tổ hậu kỳ chuyên nghiệp hoặc là tổ phụ đề, dĩ nhiên, đây là chuyện của vài năm sau. Bạch Thanh nhìn phụ đề bắt mắt, bình luận, "Thật ra thì cái này giống như một vài chương trình của đài Mango, nhưng mà đẹp hơn."

Một vài tiết mục của Mango cũng có đưa thêm phụ đề vào, nhưng không được đẹp như Sở Du làm, nhìn hơi low một chút. Sở Du dĩ nhiên biết vì sao, đoán chừng trong đài đều là dùng phần mềm có sẵn kiểu chữ và hiệu ứng để làm, tất nhiên sẽ không được thích hợp và tinh mỹ như cái tự thiết kế được, hơn nữa, phong cách cô dùng lại gần với thẩm mỹ của những năm sau, tài nghệ bây giờ đương nhiên không thể so sánh được.

Trình độ AE của cô chỉ có thể coi là thuần thực, còn xa lắm mới tới được mức tinh thông. Sinh viên nghệ thuật có chút chuyên nghiệp chú trọng việc học tập bản mẫu và thiết kế của các phần mềm, phần mềm có liên quan cũng phức tạp hơn nhiều so với AE, cực khổ nhưng kiếm được nhiều tiền hơn. Bạch Thanh cũng khá hào phóng, một tập Sở Du làm sẽ được 5 ngàn.

Làm hậu kỳ phim so với việc biên tập dễ dàng hơn nhiều bởi vì Sở Du không cần lựa chọn tài liệu thực tế, chỉ cần xem lại các cảnh phim đồng thời tạo ra điểm chọc cười thích hợp là được. Lần này Sở Du cũng không cần dùng weibo Dân công meo để quảng cáo, có thể nói, khoản tiền này hoàn toàn là chi phí lao động của Sở Du, không bao gồm phí quảng cáo.

Sở Du cũng không cự tuyệt, cô nhất định sẽ dùng sản phẩm cuối cùng để Bạch Thanh thấy, số tiền này đáng giá. Hai người sau khi định phong cách của phụ đề xong, Bạch Thanh suy nghĩ một chút rồi nói, "Đúng rồi, nghỉ hè em có dự định gì không? Ừ, nếu như em muốn, có thể đến công ty của tôi thực tập..."

Thật ra thì Bạch Thanh có hơi hồi hộp, các sinh viên điện ảnh và truyền hình như Sở Du sẽ tranh thủ kỳ nghỉ hè để đi thực tập, tích lũy kinh

nghiệm, tuy nhiên, đa phần các sinh viên đều chọn đài truyền hình hoặc các công ty truyền thông nổi tiếng, như vậy, hồ sơ xin việc sau này sẽ đẹp mắt hơn. Truyền thông Thiên Nghi vẫn còn rất nhỏ, cũng không phải là một lựa chọn tốt để thực tập.

Sở Du sừng sốt một chút, cô đúng là chưa từng nghĩ tới chuyện này. Hồi Đại học dĩ nhiên cô cũng từng tham gia kỳ thực tập, nhưng mà bây giờ cô đang là một học sinh cao trung, hơn nữa lại còn chuẩn bị lên 12. Sở Du không qua chắc chắn về tình hình nghỉ hè của mình, thành thật nói, "Chúng tôi còn chưa có lịch nghỉ chắc chắn, tôi cũng biết kế hoạch cụ thể hè này như thế nào..."

Bạch Thanh cho rằng Sở Du đang uyển chuyển cự tuyệt, có chút thất vọng, anh thật lòng cảm thấy Sở Du là một người rất có năng lực, cho nên mới hi vọng cô có thể đến thực tập. Anh cũng không giận, "Được rồi, chờ đến khi em nghỉ hè rồi nói sau."

Sở Du thật ra thì có hơi động tâm, chẳng lẽ nguyên cả một kỳ nghỉ hè của cô chỉ có thể nghiêm nghiêm chỉnh học tập sao? Nếu như ở những nơi khác, cô không thể thực tập, không có ai muốn một học sinh cao trung tham gia thực tập. Nhưng mà Bạch Thanh xem qua tác phẩm của cô, hẳn sẽ dễ nói chuyện hơn một chút, nơi rộng yêu cầu?

Có điều, nếu cô thực tập, Bạch Thanh nhất định sẽ biết chuyện cô không phải là sinh viên.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Vài dòng nhắc nhở của Edit khi đọc truyện: Ủm, có một số đoạn nói chuyện mình để trong dấu [[...]] tức là đánh dấu các đoạn tin nhắn riêng của các nhân vật nha! Cảm ơn mọi người đã quan tâm:">

Mặc dù nội tâm Sở Du muốn đi, nhưng nghĩ lại thì chuyện thi Đại học mới là chuyện trọng yếu nhất lúc này, hay là chờ đến kỳ nghỉ rồi xem tình hình như thế nào đi. Cô cùng Bạch Thanh trao đổi tốt thời gian giao sản phẩm xong, liền tạm biệt, rời khỏi quán cà phê. Trên đường từ quán cà phê đến chỗ tàu điện ngầm có một khuôn viên của trường đại học, trong lúc lơ đãng, cô lại phát hiện Bồ Tử Hạo đang chơi bóng trên sân bóng rổ.

Khuôn viên đại học được tự do ra vào, Bồ Tử Hạo ở giữa một đám sinh viên vẫn không có vẻ yếu thế. Thân hình hảnh cao ngất, ở trong đám người tương đối nổi bật, đường cong cánh tay lúc bỏ bóng vào rổ vừa lưu loát vừa đẹp mắt. Sở Du dừng chân nhìn một hồi, động tác của Bồ Tử Hạo nhanh nhẹn, lúc chơi bóng mang cảm giác mạnh mẽ cùng tính tấn công(?), có một loại cảm giác tuổi trẻ vô lo vô ưu.

Hảnh giống như một đóa con của ánh sáng và nhiệt huyết, cả người đều toát lên sức sống mãnh liệt cùng sức mạnh không gì cản được.

Sở Du đứng tại chỗ thưởng thức một hồi, mới xoay người đi tới ga tàu, không thể không nói, nhìn Bồ Tử Hạo chơi bóng quả là một chuyện cảnh đẹp ý vui. Bồ Tử Hạo cũng không nhận ra Sở Du đến, kết thúc trận thì lau mồ hôi, vẫy tay tạm biệt với mấy người bạn vừa mới chơi bóng với mình.

Bồ Tử Hạo lúc buồn chán thì sẽ chạy đến đây chơi bóng, cũng coi như quen biết với mấy sinh viên trên sân bóng. Hắn thích cảm giác vui vẻ sau khi vận động này, đầu óc thả lỏng, từ từ rảo bước về nhà. Lúc Bồ Tử Hạo bước vào cửa, Lục Hân nhìn con trai nhà mình mang giày thể thao, thở dài nói, "Lại chơi bóng hả?"

"Dạ, con đi tắm đã."

Lục Hân thấp giọng nói, "Con tắm xong thì ra đây, mẹ có chuyện muốn thương lượng."

Tốc độ tắm của Bồ Tử Hạo rất nhanh, hắn tiện tay xoa xoa tóc, ngồi đối diện với lục Hân, nghi ngờ nói, "Mẹ, sao vậy?"

Lục Hân trịnh trọng nói, "Trước đây không phải đã nói con suy nghĩ xem muốn học đại học trong nước hay du học sao, bây giờ ý con như thế nào?" Lục Hân cảm thấy nếu chuyện này vẫn còn chưa quyết định được thì chắc chắn sẽ không kịp, nếu như muốn xuất ngoại thì dù sao hè này Bồ Tử Hạo nhất định phải học tiếng Anh rồi.

"..." Bồ Tử Hạo suy tư một hồi, nhàn nhạt nói, "Con muốn học trong nước."

Lục Hân có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói, "Tính học trường nào?"

"Truyền Đại." [1] Thanh âm của Bồ Tử Hạo rất nhẹ.

[1]Truyền Đại (nguyên văn: 传大) - tên đầy đủ là Đại học Truyền thông Trung Quốc. Đây là một trong những trường đại học trọng điểm của Bộ Giáo Dục. Đại học Truyền thông Trung Quốc nghiên cứu khoa học và bồi dưỡng nhân tài thuộc các lĩnh vực quảng cáo, điện ảnh, truyền hình, xuất bản, báo chí và truyền thông. Trường là đại học mang tính tổng hợp đào tạo nhiều chuyên ngành thuộc các lĩnh vực văn hóa, kỹ thuật, nghệ

thuật, quản lý, khoa học, kinh tế, pháp luật, giáo dục tuy nhiên ngành đào tạo chủ chốt của trường là về tin tức truyền thông. Có một lưu ý nho nhỏ là, vì tác giả không đề cập rõ ràng cụ thể tên ngôi trường này, và mình thông qua mày mò, tìm hiểu cộng với việc đoán mò thì cho ra kết quả này, vì vậy nếu các bạn thấy sai sót thì vui lòng góp ý để bản dịch được ngày một tiến bộ. Cảm ơn! Nguồn thông tin: <https://duhoctrungquoc.org.vn/2015/10/dai-hoc-truyen-thong-trung-quoc/>.

Lục Hân trầm mặc, một lát sau bà mới mở miệng nói, "Mẹ cũng không hỏi con nguyên nhân cụ thể, có điều con phải biết, điểm số hiện tại của con cách điểm chuẩn của trường rất xa. Con muốn thi ngành gì?"

"Biên kịch điện ảnh - truyền hình." [2] Bồ Tử Hạo cảm thấy chuyên ngành này khá thích hợp. "Còn thành tích thì con sẽ cố gắng."

[2] Biên kịch điện ảnh - truyền hình (nguyên văn tiếng Hán "戏剧影视文学", nghĩa Hán Việt là "Hí kịch ảnh thị văn học", theo như Baidu đại ca giải thích thì đây là một ngành chủ yếu để đào tạo ra một biên kịch đầy đủ tư cách về mặt phẩm chất và chuyên môn, phát huy tài năng của mình trên mặt trận nghệ thuật.

Lục Hân suy nghĩ một hồi, khách quan bình luận, "Hí văn (tên gọi tắt của ngành anh nhà chọn) quả thật tương đối thích hợp với con, nhưng con cũng nên biết, viết tiểu thuyết và viết kịch vốn không giống nhau, Hí văn còn cần nghệ khảo[3], cần phải chuẩn bị trước." Lục Hân cũng đang làm việc trong ngành truyền thông, không ít đồng nghiệp bên cạnh đều có con cái tham gia nghệ khảo, cũng coi như tìm hiểu một chút.

[3]nghệ khảo: kỳ thi nghệ thuật. Ở một số trường Đại học ở Trung Quốc có một số ngành bên cạnh thi văn hoá (tức là thi giống như các học sinh khác) thì họ còn có thêm một kỳ thi về thực hành, về nghệ thuật nữa. Để hình dung rõ hơn thì mọi người có thể liên tưởng đến đợt nghệ khảo của Dịch Dương Thiên Ti hay trước đó nữa là của Vương Tuấn Khải...

Bồ Tử Hạo chậm rãi nói, "Cái này không liên quan lắm."

Lục Hân chưa từng thấy qua dáng vẻ đàng hoàng như vậy của con trai, bật thốt lên, "Con vì ai mà thi Truyền Đại?"

"..." Bồ Tử Hạo có chút quẫn bách, "Mẹ, mẹ nói cái gì vậy."

"Lúc lớp 10 con không có ý định này, nói cách khác, đối phương chính là bạn học sau khi phân bạn lên 11..." Đầu óc Lục Hân bắt đầu vận hành với công suất cực lớn, bắt đầu nhớ lại từng bạn học cùng lớp với Bồ Tử Hạo. "Lớp các con nữ sinh rất nhiều, nhưng có quan hệ tốt với con lại rất ít, được con nhắc tới thì có thể đếm trên đầu ngón tay... Bạn cùng bạn với con tên gì? Dáng dấp cũng dễ nhìn lắm đó." (Best mẹ anh nam chính!!! Cô siêu siêu giỏi, nhóang cái đã đoán được cờ-rớt của con mình =)))

"Mẹ!" Bồ Tử Hạo cảm thấy cả người nóng bừng lên, làm sao lại như vậy chứ!

Lục Hân hứng thú bừng bừng, truy hỏi, "Có phải con bé ấy không a? Mẹ chỉ hỏi một chút thôi, không có ý gì khác. Con yên tâm, mẹ không phải kiểu người cổ hủ! Nói một chút đi?"

"Con về phòng học bài đây, tuần này bài tập tương đối nhiều." Bồ Tử Hạo cảm thấy không thể nói chuyện nữa, xoay người chuẩn bị về phòng.

Lục Hân còn lâu mới tin vào câu nói hoang đường của hã (chắc là câu về phòng học bài =))), mặc dù bà tương đối hiếu kỳ, nhưng cũng biết là không thể hỏi được gì, chỉ nhắc nhở, "Có điều con phải nhớ rõ, đây là do bản thân con chọn, nếu như kết quả không giống như con nghĩ, con cũng không thể oán trách người khác."

Bà không biết Bồ Tử Hạo chọn Truyền Đại là tốt hay xấu, chỗ tốt là ít nhất thằng bé còn có mục tiêu và động lực tiến về phía trước, chỗ xấu là cái

mục tiêu này lại đến từ người khác, như vậy thì khả năng thay đổi cũng rất lớn, có lẽ sau này hẳn sẽ hối hận.

"Con biết." Bồ Tử Hạo nhẹ nhàng nói, sau đó khép cửa phòng lại, hẳn sẽ không hối hận.

Sở Du làm xong bài tập, ở nhà làm thêm một số kiểu phụ đề, sau đó nghỉ ngơi lướt weibo một lúc. Số lượng người ái mộ của cô ngày càng nhiều, các loại quảng cáo tiếp thị tìm tới cửa cũng ngày càng nhiều. Trước mắt thì Sở Du nhận việc làm phim cho Bạch Thanh, các loại tiếp thị chủ đề[4], phát quảng cáo, đều không nhận.

[4]tiếp thị chủ đề, nguyên văn "带话题", hay dễ hiểu hơn là "đánh giá - trả tiền" tức là quá trình quảng cáo, phổ biến một sản phẩm nào đó sẽ có sự tham gia của một vài blogger, họ sẽ viết bài bình luận, review (đôi lúc có hơi hướng quảng cáo) về sản phẩm đó, và tất nhiên, họ được trả tiền cho bài viết của mình.

Sau sự kiện fans hâm mộ Lâm Uyển, thật sự là có một vài studio lớn nhỏ hoặc đoàn đội PR tìm tới cửa, hy vọng Dân công meo có thể giúp họ phát một bảng xếp hạng, mượn cơ hội đẩy mình tinh hoặc tác phẩm mới. Sở Du đối với chuyện người ái mộ độc miệng công kích, ký ức vẫn như vừa mới hôm qua, cô không muốn lại tiếp tục khuấy nước đục, chút tiền này không phải cô không kiếm được.

Cô xem tin nhắn, lọc ra vài tin có ích. Nội dung tin nhắn đủ loại kỳ lạ, có mấy lời trêu đùa hỏi thăm sức khỏe của người hâm mộ, có quảng cáo, có doanh tiêu,... tìm tới cửa. Sở Du nhìn một chút, trong đó có một tin nhắn hấp dẫn sự chú ý của cô.

[[Mênh mêng: Có hứng thú viết bình luận cho 《Kỷ Sự Màu Xanh》 không, có thù lao.]]

[[Dân công meo: Có thể, nhưng mà không nhận viết thủy văn[5].]]

[5]thủy văn (nguyên văn là "水军软文", Hán Việt là "thủy quân mềm văn"), từ này có thể hiểu theo cách nôm na là viết bài theo hơi hướng tâng bốc, khen ngợi. Ở thời điểm các doanh nghiệp tung ra một sản phẩm mới thì thường hay xuất hiện thủy văn, đẩy mạnh tính phổ biến và tăng khả năng thương mại của sản phẩm. Một bài viết có phải là "thủy văn" thì còn phụ thuộc phần nào vào cảm nhận của người đọc. Có thể cùng một bài viết đó nhưng có người cảm thấy nó quá mức phô trương, khen ngợi quá lố; nhưng cũng có người cảm thấy bình thường, hay,... Một vài ví dụ về việc viết bình luận phim điện ảnh ở Việt Nam có thể thấy như một số bài viết của anh Nguyễn Ngọc Thạch,...

[[Mênh mông: Bạn cứ dựa vào cảm giác thực tế của mình mà viết là được rồi, chúng tôi là ban biên tập của tạp chí 《 Cùng nhau xem điện ảnh 》 , bây giờ đang xây dựng một ứng dụng (app) điện ảnh, xem như là ứng dụng trực tuyến của tạp chí, trước mắt thì app cần có một chuyên mục bản thảo(?). Chủ biên cảm thấy văn phong của bạn vô cùng phù hợp, cho nên muốn hỏi xem có hứng thú hợp tác lâu dài hay không, giá cả thù lao có thể thương lượng.]]

Sở Du không hề nghĩ là đối phương sẽ trả lời tốc độ như vậy, bọn họ rất nhanh đã trao đổi phương thức liên lạc, Mênh mông cũng sắp xếp tài liệu cụ thể gửi cho Sở Du. Ngành truyền thông giấy (báo, tạp chí giấy) đang có chiều hướng lụi tàn, mặc dù 《 Cùng nhau xem điện ảnh 》 là một tạp chí điện ảnh nổi danh trong nước, có nhóm độc giả cố định, nhưng cũng bắt đầu cân nhắc chuyện lâu dài sau này, định chuẩn bị xây dựng app điện ảnh.

Bọn họ dự định đem một số nội dung nổi bật trong tạp chí mang lên app, đồng thời bản thân app cũng phải có nội dung mới của riêng mình. Một vài tài khoản weibo cũng từng bước sở hữu lượt tương tác kinh khủng,

nhưng phần lớn đều những video hài hước, đồ ăn ngon, mỹ phẩm các loại, các weibo bình luận điện ảnh thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Dân công meo qua một thời gian phát triển thì cũng được xem là tài khoản có lượng người hâm mộ và độ trung thành của fans tương đối cao, hơn nữa quả thật là ngôn chi hữu vật[6], không phải loại ngoài nghề nói càn. Chủ biên của 《 Cùng nhau xem điện ảnh 》 liền đánh chú ý lên Sở Du, cảm thấy có thể dựa vào Dân công meo mà kéo thêm lưu lượng cho app, đồng thời phong cách bình luận của Dân công meo cũng khá phù hợp với phong cách của tạp chí.

[6]ngôn chi hữu vật: là một câu thành ngữ, khen ngợi chất lượng của một bài viết hay một nội dung nào đó, hoặc đề cập đến một bài viết hay bài phát biểu nào đó cụ thể và đáng kể.

Sở Du lướt qua tài liệu một chút, cảm thấy cũng được, ít nhất đối phương là người đáng tin, không phải là một công ty con lừa gạt.

[[Dân công meo: Nhưng mà bộ phim này còn phải chờ khá lâu mới có thể lên rạp mà? Khi nào thì các bạn muốn đọc bài viết?]]

Sở Du có nghe nói đến bộ phim 《Kỷ Sự Màu Xanh》 này, nhưng đời trước cũng không xem qua, nhìn chung cũng tạm được, đáp ứng đầy đủ các quy tắc tiêu chuẩn, đồng thời cũng không khiến người xem rung động. Đây là một bộ phim nghệ thuật, nữ chính là minh tinh đang ăn khách, trong giới phim nghệ thuật thì doanh thu phòng vé cũng coi như tương đối cao.

[[Mênh mêng: Bộ phim này có điểm ánh[7], bạn hẳn là đang sống ở Đế Đô chứ? Chúng tôi có thể sắp xếp để bạn tham gia buổi điểm ánh, còn về bài viết thì tốt nhất là trước khi phim ra rạp, như vậy mới có thể kịp thời đưa lên app.]]

[7]điểm ánh (nguyên văn "点映"), hay còn gọi là "ánh xạ điểm", đại loại nó là một loại trải nghiệm dành có một số người hâm mộ ở các thành

phố lớn, một vài bộ phim điện ảnh trước ngày ra rạp thì có một buổi chiếu trước. Loại trải nghiệm này khá hấp dẫn đối với những người hâm mộ thực sự, bởi vì trong khi những người khác đang chuẩn bị mua vé thì họ đã được xem và bàn luận trên các trang mạng truyền thông khác nhau. Ngoài ra theo mình nghĩ thì mục đích của "điểm ảnh" chính là mời một vài blogger đến và xem trước, sau đó viết một vài lời bình để thu hút các rạp phim đến phòng vé, tăng doanh thu. Đó là cách nghĩ của mình thông qua baidu và một group bình luận phim bên Trung, mình đã cố gắng để khiến nó dễ hiểu nhất có thể, và nếu có gì sai sót hoặc bản thân mình đã hiểu sai thì mong mọi người góp ý để bản dịch được tốt hơn. Cảm ơn <3

Sở Du cảm thấy thật ra mình không được xem là một người bình luận điện ảnh, cũng không biết vì sao 《 Cùng nhau xem điện ảnh 》 lại đến tìm cô. Tiêu chuẩn để trở thành một người bình điện ảnh ở trong nước không được thành thực như nước ngoài, yêu cầu rất thấp, tựa hồ chỉ cần có vài bài bình thì có thể dán lên người cái mác người bình điện ảnh. Mặc dù có Douban [8] hay các trang web khác, nhưng các bài viết cũng mang sắc thái cá nhân khá nặng, tất nhiên, cái này cũng là một loại phương thức viết bình luận, nhưng có điều, phong cách của loại này lại không đủ toàn diện và khách quan.

[8]Douban, một trang bình luận phim lớn của Trung Quốc, hoạt động theo mô hình như IMDb nghĩa là để người dùng chấm điểm phim theo thang điểm 10. Nó có bộ lọc rất tốt cùng lượng người dùng cao nhờ vậy điểm số đánh giá phim khá chính xác. Một số trang về tin tức CBiz trên Facebook hay dịch review trên Douban. các bạn có thể tìm đọc, mình đảm bảo tính giải trí thâm thúy luôn. Dân bên Trung nó bựa hết sức đẳng cấp. Còn nếu bạn đã biết tiếng Hoa rồi thì xin chúc mừng bạn khỏi mắc công tìm kiếm linh tinh cứ Douban mà phang. Còn không biết tiếng Hoa thì sao? Thì tìm theo cách gà mờ. Search tên tiếng Anh phim + chữ "douban" trên google. Bạn sẽ thấy một trang toàn tiếng Trung nhìn muốn nổ con mắt. Và điểm số của phim hiện rành rành trên đó. Chỉ cần quan tâm cái này thôi.

Nhân đây, cập nhật thêm cho các bạn IMDB là gì. IMDb là một website trực tuyến nó đóng vai trò như một thư viện, nơi lưu trữ những thông tin chi tiết về các tác phẩm điện ảnh nổi tiếng, ngoài ra IMDb còn là website uy tín đóng vai trò như một nhà phê bình. IMDb cũng là nơi tổng hợp những ý kiến đánh giá, xếp hạng của một tác phẩm điện ảnh dựa trên các yếu tố như kịch bản, công tác đạo diễn, bối cảnh, hiệu quả hình ảnh, kỹ thuật quay phim...IMDb rất có uy tín với giới độc giả Internet, cũng như các tín đồ của môn nghệ thuật thứ 7. Ngoài nội dung phê bình đánh giá về các tác phẩm thuộc lĩnh vực điện ảnh, IMDb còn đánh giá những tác phẩm truyền hình hay những ngôi sao điện ảnh, nhà sản xuất phim... Nguồn thông tin (về Douban) <https://linhdinoblog.wordpress.com/2017/06/28/phim-hoa-ngu-va-douban-p1/> ; (về IMDb) <http://dichvulamphim.vn/tin-tuc/2016/08/26/imdb-la-gi-vi-sao-imdb-co-anh-huong-lon-nhu-vay.html>

Sở Du cùng Mênh mông bàn bạc xong thời gian và địa điểm lấy vé điểm ảnh, và gặp mặt thương lượng chuyện giá cả tiền công.

Dần dần Sở Du cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, chuyện học hành đã nặng nhọc, lấy đi không ít thời gian của cô. Bây giờ lại thêm quản lý weibo, làm phim với Bạch Thanh, lại nhận viết bình phim, dường như đến cực hạn của cô luôn rồi. Sở Du định sau kì nghỉ hè này, cũng phải bớt bớt lại, lên 12 thì không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không đến lúc thi đại học sẽ chết là điều không thể nghi ngờ.

Sau khi đổi chỗ ngồi, cơ hội gặp mặt của Sở Du và Bồ Tử Hạo ít đi rất nhiều. Bồ Tử Hạo gần đây giống như biến thành một người khác, mấy đợt kiểm tra đều có sự tiến bộ, các thầy cô cũng rất ngạc nhiên mừng rỡ, liên tục nêu tên tuyên dương, hy vọng hẳn có thể tiếp tục giữ vững. Sở Du thấy vậy cũng yên tâm, từ từ quên mất nhắc nhở của Trần Huyền, cảm thấy Bồ Tử Hạo với cô chỉ là tình bạn đơn thuần, lấy việc giúp người là niềm vui mà thôi.

Giáo viên đem chứng nhận đoàn viên đặt trên bục giảng, gọi Sở Du đang đứng bên cạnh phụ một tay. Sở Du bưng một chồng chứng nhận xanh nho nhỏ, mở từng cái, dựa vào tên mà phát. Trên chứng nhận đoàn viên cũng chính là hình của các bạn học thời sơ trung (cấp II bên mình á), có người thì không có gì thay đổi, có người thì có thể nói là hô biến long trời lở đất.

Sở Du nhìn bộ dạng ngỡ ngác của Trần Huyền hồi sơ trung thì cười một tiếng, đem chứng nhận đặt ở trên bàn của cô ấy, lại cầm lên một cuốn nữa. Cái này là của Bồ Tử Hạo, cô nhìn hình liền sửng sốt. Lúc Bồ Tử Hạo trở về phòng học, đúng lúc thấy Sở Du đang đứng chỗ bàn hảnh, tưởng cô có chuyện gì, sau khi lại gần, nhìn chứng nhận đoàn viên trong tay cô, mới phản ứng được, lớn tiếng nói, "Không được nhìn!"

Sở Du giật mình, nhanh nhẹn nhảy qua một bên, cô đem chứng nhận đoàn viên giấu sau lưng, nhìn Bồ Tử Hạo vừa định nói gì đó, rốt cuộc vẫn không nhin được bật cười.

"Không cho cười, trả lại cho tôi..." Bồ Tử Hạo nhìn dáng vẻ cố nhin cười của cô, làm sao lại không biết chuyện gì xảy ra. Chứng nhận đoàn viên phải mở ra mới có thể biết tên, cô nhất định là đã thấy hình ở bên cạnh.

Hảnh thật sự có chút gập gáp, chỉ muốn đi lên cướp, nhưng lúc đến gần Sở Du thì lại xấu hổ. Sở du né tránh hảnh, không nhin được lại lén liếc qua bức hình một chút, mới trả lại chứng nhận cho hảnh. Cô cố gắng khống chế nụ cười của mình, nén lại không muốn cất tiếng cười to, "Ừ, cậu trước kia... thật đáng yêu."

Bồ Tử Hạo ở trong hình hoàn toàn không phải là dáng vẻ cao ngất anh tuấn như bây giờ, mà là một gương mặt nhỏ tròn vo mập mạp. Sở Du nhin đến mức đau bụng, cuối cùng vẫn là cúi người bật cười.

Bồ Tử Hạo nghe vậy lại thẹn quá hoá giận, "Cậu, không cho cười!"

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Bồ Tử Hạo hồi còn sơ trung vẫn chưa ý thức được tầm quan trọng của vận động, hơn nữa Lục Hân lại là một người mẹ con trai muốn ăn cái gì thì sẽ cho ăn cái đó, tất nhiên, kết quả là nuôi thành một tiểu mập mập luôn. Đến sau khi gặp được Sở Du lúc sơ trung mới bắt đầu coi trọng rèn luyện thân thể, gầy xuống.

Lúc còn sơ trung, vì bề ngoài mập mập, Bồ Tử Hạo luôn là mục tiêu của những trò đùa dai, lâu ngày trở nên mặc cảm, ít nói. Khi đó, Sở Du mặc dù là nữ sinh lớp khác, nhưng khá nổi bật trong khối, thế nên luôn có một vài nam sinh nhàm chán cố ý bắt chuyện với cô, bày trò trêu ghẹo.

Có một lần, không hiểu đùa giỡn kiểu gì mà dính đến Bồ Tử Hạo, nam sinh kia đi ngang qua, chỉ chỉ Bồ Tử Hạo, "Không lẽ cậu thích loại này?" Mỗi một lớp học đều có một tiểu mập mập xui xẻo (năm không cũng) trúng đạn, huống hồ, lần đó Bồ Tử Hạo chỉ là trùng hợp đi ngang qua, nghe thấy lời giễu cợt của nam sinh không quen biết đó, mặc dù đã thành thói quen rồi, nhưng vẫn không được thoải mái cho lắm.

Từ thời sơ trung Sở Du đã là một nữ sinh siêu cấp cao lãnh (cao ngạo + lạnh lùng), lúc ấy cô liếc Bồ Tử Hạo một cái, quay mặt lại đối diện với nam sinh kia, cười lạnh nói, "Thà chọn cậu ấy chứ không chọn cậu, có thể né ra được rồi chứ?"

Khi đó trong lớp cũng có nam sinh thích lấy Bồ Tử Hạo ra trêu chọc các cô gái khác, mấy nữ sinh ấy sẽ tức giận trở mặt, cảm thấy mình bị ghép

cặp với một tiểu mập mạp là một chuyện rất mất mặt, thậm chí có lúc nghiêm trọng hơn sẽ khóc lên. Bồ Tử Hạo thật sự rất ghét chuyện này, ở trong lớp càng phiền muộn hơn.

Hắn biết rõ, khi đó chỉ là một câu nói đùa của Sở Du, có điều vẫn là dần dần bắt đầu chú ý tới cô. Rất dễ dàng, hắn liền biết được tên và lớp của cô, thỉnh thoảng sẽ ở bãi tập nhìn cô. Sở Du đương nhiên không nhớ nổi hắn, bọn họ vốn dĩ khác lớp hơn nữa lại không hề quen biết nhau.

Đến khi lên sơ tam[1], Bồ Tử Hạo từ từ gầy xuống. Khi bắt đầu kỳ nghỉ thì Bồ Tử Hạo đã không còn mập mạp như trong quá khứ nữa, cao lên nhanh chóng, giống như biến thành người khác vậy. Hắn cùng Sở Du đều vào cùng một trường cao trung, nhưng lớp 10 vẫn khác lớp, cho nên khả năng gặp nhau vô cùng thấp. Sau khi bề ngoài được cải thiện, tính cách của Bồ Tử Hạo cũng dần dần hướng ngoại hơn, kỹ thuật chơi bóng rổ ngày càng tốt, giao lưu với không ít bạn học, toả ra ánh sáng rực rỡ.

[1]sơ tam: trong hệ thống giáo dục ở Trung Quốc, bậc sơ trung (tức cấp II ở Việt Nam) có 3 lớp: sơ nhất, sơ nhị, sơ tam, (có lẽ nó) tương đương với lớp 7, lớp 8, lớp 9 ở Việt Nam.

Sau khi phân ban, cuối cùng Bồ Tử Hạo cũng có thể chung lớp với Sở Du, dùng diện mạo mới làm quen với cô, còn trở thành bạn cùng bạn.

Bây giờ làm sao có thể lật lại quá khứ đen tối của thời sơ trung chứ! Còn để cho người không nên thấy nhất phát hiện!

Nội tâm Bồ Tử Hạo thật sự muốn chết quách luôn cho rồi, gương mặt vì xấu hổ mà bắt đầu ửng đỏ. Sở Du vốn dĩ muốn nhanh chóng bình thường lại, nhưng mà nhìn dáng vẻ bây giờ của Bồ Tử Hạo, lại nghĩ tới tấm hình hồi sơ trung, giống như bị điểm huyết cười vậy, cười đến gập người.

"Đừng cười..." Bồ Tử Hạo nhìn bộ dạng càn rỡ cười to của cô, trong lòng vừa yêu vừa hận, muốn đi lên ngăn cô lại, ngược lại nhìn giống như

đang ép Sở Du vào một góc.

Lúc Trần Huyền vào lớp, thấy một màn này liền ngẩn ra, nhắc nhở, "Bồ Tử Hạo, ban ngày ban mặt cậu làm cái gì đó?" Cô vẫn còn là con nít mà, không thể nhìn được nữa.

Bồ Tử Hạo nghe vậy giống như bị giẫm phải đuôi, "Tôi, không, liên, quan, gì, hết!" Hắn thật sự là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch tội mà, rõ ràng hắn mới chính là người bị hại! Hắn bắt đầu hoài nghi, rất có thể Sở Du và Trần Huyền thông đồng với nhau để chình hấn!

Sở Du liên tục trình trọng hương Bồ Tử Hạo cam kết tuyệt đối sẽ không nói ra, chẳng qua là, đáy mắt vẫn còn đầy ý cười. Bồ Tử Hạo lòng như tro tàn, chết lặng gật đầu một cái, rõ ràng người không nên biết nhất lại chính là cô.

Sở Du sau khi trao đổi với Mênh mông của 《Cùng nhau xem điện ảnh》 xong, đem địa chỉ bưu điện gửi cho hắn. Qua mấy ngày sau, Mênh mông liền đem vé vào cửa buổi điểm ánh 《Kỷ sự màu xanh》 gửi cho Sở Du, cô chỉ cần đúng hẹn đến xem phim là được. Buổi điểm ánh sẽ được tổ chức vào cuối tuần, cách nhà Sở Du tương đối gần.

Cô đúng hẹn đến buổi điểm ánh, thuận lợi tiến vào bên trong. Điểm ánh điện ảnh mấy năm gần đây khá phổ biến, mục đích chủ yếu là để tạo thế, sẽ mời một ít nhân sĩ chuyên nghiệp, truyền thông,... giúp cho việc tuyên truyền bộ phim sau khi lên rạp sẽ được phổ biến rộng rãi hơn, dĩ nhiên cũng có những buổi điểm ánh dành cho học sinh sinh viên.

Sở Du ngồi ở khán đài cũng không nổi bật, đến xem điểm ánh điện ảnh dạng người gì đều có. Cô ngồi xuống không bao lâu thì phát hiện vị nữ sĩ[2] bên cạnh liên tục quan sát mình. Sở Du có chút nghi ngờ, đối phương

trang phục ừu nhã, tuổi tác cũng không lớn hơn mẹ mình bao nhiêu, cô cảm thấy hơi kỳ lạ, mở miệng trước, "Chào dì?"

[2]nữ sĩ: bà, phu nhân (cách gọi trong trường hợp khá trang trọng)

Lục Hân vốn đang ngồi ở chỗ của mình, thấy Sở Du sau khi ngồi xuống thì luôn có cảm giác cô bé này quen mắt cách khó hiểu. Sở Du hôm nay không mặc đồng phục, Lục Hân nhất thời không dám xác nhận, "Cháu là học sinh lớp Văn của Bách Trung sao[3]?"

[3]cái này nguyên văn là "你是百中文科班的吗?", mình đã tra từ điển rồi mà không hiểu cho lắm, ban đầu nghĩ "Bách Trung" là tên trường nhưng lại tra không ra, lại không thể dịch thế nào cho hợp nên thôi để vậy, nếu mấy bạn đọc phát hiện cái gì đó đúng hơn hay hợp lý hơn thì nói mình nha, cảm ơn!

Sở Du ngậy ra, cô hơi kinh ngạc gật đầu một cái, "Đúng vậy, dì là..."

"Dì là mẹ của Bồ Tử Hạo." Lục Hân cười lên, "Lúc hợp phụ huynh dì có gặp mẹ con, con rất giống bà ấy, dì và mẹ con cũng có trao đổi Weixin với nhau, con là Sở Du...đúng không?"

Trí nhớ Lục Hân rất tốt, bởi vì đặc thù công việc, cô (Lục Hân) phải giao tiếp với rất nhiều người, cho nên đa phần nếu đã gặp qua ai thì sẽ không quên được. Sở Du không nghĩ tới Lục Hân sẽ nhận ra cô, nhất thời ngậy ngốc, "Con chào dì..."

Lục Hân dứt khoát đổi chỗ với người ngồi bên cạnh Sở Du, đến ngồi với cô. Điểm ánh vẫn chưa bắt đầu, Lục Hân rãnh rỗi thấp giọng cùng Sở Du trò chuyện đôi câu, "Mẹ con gần đây thế nào rồi? Còn đang nghiên cứu Phật giáo Tây Tạng sao?"

"Luận văn đã công bố rồi ạ, gần đây bà ấy đang đi dạy, trước đó cũng nghỉ ngơi một thời gian rồi ạ." Mẹ Sở Du là một giảng viên đại học, bình

thường ngoại trừ công việc giảng dạy thì còn có phát biểu vài luận văn trên các tuần san chuyên ngành, coi như là có chút danh tiếng ở trong ngành.

Lục Hân cười lên, cảm khái nói, "Mẹ cháu thật lợi hại, biết rất nhiều. Không giống như dì, từ nhỏ học tập đã như vậy, không có gì nổi bật, bây giờ cũng không có lý do ép Tử Hạo học cả."

Sở Du trấn an nói, "Dì, gần đây Bồ Tử Hạo có tiến bộ rất lớn."

Lục Hân nở nụ cười khổ, "Nó có thể học ở một trường đại học không tệ nào đó ở trong nước thì dì coi như cảm tạ trời đất lắm rồi. Thành tích của con không tồi chứ? Tính học ở đâu?"

Sở Du đành hoảng đáp, "Con muốn đến Truyền Đại học biên đạo."

Lục Hân sửng sốt một chút, "Ngành đó mặc dù thi nghệ thuật, nhưng mà điểm cũng rất cao ha?" Cô nhớ tới chuyện Bồ Tử Hạo muốn đi Truyền Đại, đột nhiên toát ra lòng hiếu kỳ vô hạn, tình bơ quan sát Sở Du một lượt.

Sở Du gật đầu, cười một tiếng, "Dạ, từng bước một cố gắng leo lên."

Điểm ánh điện ảnh nhanh chóng bắt đầu, sau khi nhân viên chủ trì nói mấy câu đơn giản xong, đèn bên trong hội trường dần tắt hết, bắt đầu chiếu phim. Sở Du và Lục Hân cũng không tán gẫu nữa, lẳng lặng bắt đầu xem 《Kỷ sự màu xanh》.

《Kỷ sự màu xanh》 nói về nữ chính là Yến Thanh vốn có một cuộc sống êm đềm thanh tĩnh, lại bất ngờ bị cuốn vào một vụ án giết người, trong lúc vụ án có những bước đột phá thì Yến Thanh cũng đồng thời phát hiện ra những bí mật to lớn đằng sau thân thế của mình.

Thật ra thì Sở Du cảm thấy kịch bản của bộ phim này cũng không khác mấy so với các bộ phim khác, chẳng qua là kỹ thuật sử dụng ống kính của đạo diễn hết sức cao minh, khiến cho mỗi ống kính đều mang lại cảm

giác vô cùng chân thực, mạnh mẽ. Sau khi phim chiếu xong, đạo diễn cùng nhà sản xuất lại đi ra nói đôi ba câu, điểm ánh điện ảnh liền kết thúc.

Sở Du và Lục Hân cùng nhau rời khỏi hội trường, Lục Hân rất dễ dàng thân thiết, mời Sở Du đến quán cà phê ăn kem. Sở Du thật ra cho đến giờ vẫn còn kinh ngạc, "Cô, trí nhớ của cô thật tốt, có thể nhận ra cháu."

Lục Hân cười lên, cầm điện thoại đưa cho Sở Du nhìn, "Mẹ con bình thường rất hay đăng hình của con trong vòng bạn bè, cô nhờ đó mới có thể nhận ra."

Sở Du có hơi lúng túng, cô đã sớm biết mẹ thích đăng hình của mình lên vòng tròn bạn bè, cũng đã từng phản đối không dưới một lần. Mẹ Sở thế nhưng lại "hùng hồn đầy lý lẽ" mà nói, "Con là do mẹ sinh, mẹ đăng hình con không được sao?"

"Dì cùng làm truyền thông sao ạ?" Sở Du có chút hiếu kỳ, tham gia điểm ánh như vậy thì chắc có lẽ là người trong nghề liên quan đến điện ảnh và truyền hình.

Lục Hân gật đầu một cái, "Có thể coi là vậy đi, bọn họ đưa vé để dì đến xem một chút."

Sở Du và Lục Hân vui vẻ trò chuyện một hồi, dần dần chuyển chủ đề sang 《Kỷ sự màu xanh》. Lục Hân thật ra thì có hơi kinh ngạc, cô không nghĩ tới Sở Du lại đối với điện ảnh có am hiểu nhiều như vậy, nhận xét rõ ràng mạch lạc, hơn nữa chỉ ra ưu khuyết cũng khá khách quan. Cô càng nhìn Sở Du, càng cảm thấy Bồ Tử Hạo không có hy vọng, một cái trắng tốt như vậy thì làm sao con trai mình có thể ôm đây.

Sở Du và Lục Hân nói chuyện vô cùng vui vẻ, Lục Hân lại rất hiền lành, không hề khiến cho Sở Du có cảm giác nghiêm nghị của bậc trưởng bối, hơn nữa cô ấy còn là người trong nghề, ngược lại còn có chung chủ đề để trò chuyện. Trước khi tạm biệt, hai người còn trao đổi phương thức liên

lạc, cô trêu ghẹo nói, "Nếu như Bồ Tử Hạo ở trường gây chuyện gì, con có thể len lén nói với dì, dì sẽ mời con đi ăn kem." (liên minh mẹ chồng nàng dâu được hình thành =))))))

Sở Du cười lên, cô thế mà lại trở thành nội gián rồi sao? Cứ như vậy đi tố cáo Bồ Tử Hạo có phải thật không có nghĩa khí hay không a?

Sở Du chào tạm biệt Lục Hân, Lục Hân nhìn bóng dáng rời đi của cô, trong lòng đã mơ hồ khẳng định chính là con bé. Lục Hân không thể không thừa nhận, mắt nhìn con trai mình quả thật không tệ, nhưng cô cũng không cảm thấy con trai mình có thể bắt được Sở Du. So với bạn đồng trang lứa, con bé có vẻ trầm ổn hơn, kiến thức cũng tương đối rộng, Lục Hân đã gặp qua vô số người, rất rõ, kiểu người như vậy rất khó tùy tiện bị đánh động.

Dù vậy nhưng Lục Hân không hề lo lắng cho Bồ Tử Hạo, ngược lại nội tâm của cô hoàn toàn đều là cười trên nỗi đau của người khác: Để cho tiểu tử lúc nào ở trong nhà cũng ngang ngược với mình ra ngoài, ném mùi bị thất bại một vài lần thì tốt quá còn gì, nếu không thì làm sao mà trưởng thành được.

Cô là một người sáng suốt, con cháu tự có phúc của nó. Sở Du rõ ràng cũng không phải là người tùy tiện dễ bị ảnh hưởng bởi tình cảm, Lục Hân quyết định ngồi yên nhìn bọn trẻ tự nhiên phát triển.

Sở Du bây giờ vẫn không hề biết những suy tính trong lòng Lục Hân, cô xem xong 《Kỷ sự màu xanh》, về nhà bắt đầu viết bình luận. Cô trước hết tìm kiếm vài bài bình luận trước đó của 《Cùng nhau xem điện ảnh》, đảm bảo văn phong của mình cùng với những bài trước không có quá nhiều điểm khác biệt. Vừa mới xem phim xong nên tốc độ viết của cô rất nhanh, ý tưởng tuôn ra đều đều, khá lưu loát.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đạo diễn của 《Kỷ sự màu xanh》 trước kia cũng làm ra không ít phim nghệ thuật tiêu biểu, bộ phim này cũng vẫn tiếp tục theo phong cách trước giờ của ông. Thật ra Sở Du không quá thích thú với cái gọi là phân chia giữa "phim thương mại" và "phim nghệ thuật", đến nay vẫn chưa hề có bất kỳ một tiêu chuẩn nào định nghĩa rõ ràng sự bất đồng của hai cái này.

Sau khi viết xong, cô đọc lại một lần, sửa lại vài chỗ không cẩn thận, gửi cho Mênh mông. Mênh mông hình như không online, không trả lời ngay lập tức, Sở Du đoán chừng sẽ không có kết quả liền, lại tiếp tục làm hậu kỳ cho phim của Bạch Thanh.

Một lát sau, Mênh mông bên kia cũng trả lời lại, anh ta cần phải đưa cho chủ biên xem trước, sau đó mới có thể báo kết quả cho Sở Du.

Tiếng ve ngoài cửa sổ từng hồi báo hiệu mùa hè sắp đến, cái oi ả nóng bức không tiếng động lặng lẽ xâm nhập, nướng cháy mặt đất. Sở Du gần đây càng ngày càng ghét ra khỏi lớp học, một là ra khi khỏi sự mát mẻ từ điều hoà lập tức sẽ phải đón nhận cái nóng cuồn cuộn, rất khó chịu, hai là gần đây cô hay gặp phải Ngô Khắc ở ngoài hành lang.

Ngô Khắc từ sau khi bị Sở Du dạy dỗ ở trong hẻm nhỏ xong, một thời gian dài luôn trốn tránh cô. Sở Du cũng sắp quên rằng từng có một người như vậy đập bóng rổ vào người mình, gần đây cậu ta đột nhiên lại xuất

hiện. Lúc Sở Du đi trên hành lang, Ngô Khắc thấy cô, cũng không giống như thường ngày cúi đi, trái lại còn đột nhiên cúi người, lớn tiếng nói, "Sở tỳ, chào!"

Sở Du, "..."

Bất cứ lúc nào, ở đâu, dù là bãi tập, công trường, toà nhà bên cạnh trường học, chỉ cần Ngô Khắc thấy cô, liền đặc biệt cung kính chào hỏi, biên độ cúi người lớn đến mức khiến người khác chú ý. Sở Du hơi nhức đầu, cô cũng không biết trong đầu cậu ta nghĩ cái gì, tại sao lại dùng thái độ như chào hỏi đại tỳ hắc bang với cô?

Ngô Khắc thấy Sở Du, liền biến thành một binh lính đứng nghiêm hô khẩu hiệu, như thường lệ lớn tiếng chào cô.

"Cậu lại đây." Sở Du hướng cậu ta ngoắc ngoắc tay, Ngô Khắc thấy Sở Du mặt mày như không, chạy bước nhỏ tới, cười khan nói, "Sở tỳ, thế nào..."

"Làm sao cậu biết tên tôi?" Sở Du nhíu mày, cô có thể chắc chắn rằng mình chưa hề để lộ tên thật cho Ngô Khắc biết, nhiều nhất cũng chỉ biết cô ở lớp Văn thôi.

Ngô Khắc cười khan, Sở Du thấy cậu ta không đáp, cũng không hỏi nữa, gằn từng chữ, "Sao này không được chào hỏi kiểu như vậy nữa." Cô cảm thấy thật sự là ngu chịu không nổi luôn, hơn nữa nếu bị giáo viên phát hiện ra thì cô cũng không thể nói rõ ràng ra được.

Ngô Khắc thì dường như không quá đồng ý, mở miệng nói, "Sở tỳ, em cảm thấy..."

"Ngừng! Không được xưng hô như vậy với tôi, chúng ta không thân quen, chính xác hơn là không hề biết nhau." Sở Du trực tiếp chuyển sang

chế độ cao lãnh, chỉ còn thiếu biểu cảm "người lạ chớ gần" trên mặt, hiệu quả công kích và bạo kích đối với người lạ được buff[1] lên tới 50%

[1]buff, một thuật ngữ trong game, là hỗ trợ.

Ngô Khắc nhìn gương mặt lạnh lẽo của cô, miễn cưỡng đều bị quét sạch, chỉ còn lại một tia máu, lẩm bẫm, "Làm sao lại nói không quen biết, chúng ta chính là không đánh không quen mà..."

"Lần trước tôi không đánh cậu, nếu cậu muốn "không đánh không quen biết", chi bằng bây giờ tôi đánh cậu nhé?" Sở Du tỉnh táo đưa ra đề nghị, lần trước cô chẳng qua chỉ là khống chế Ngô Khắc, cũng không hề đánh cậu ta. Cô nhấn mạnh nói, "Tôi không muốn gây phiền toái gì với cậu, loại chào hỏi kỳ cục này đừng ở đây là được rồi."

Ngô Khắc nghe vậy, siêu cấp uỷ khuất, "Cậu ghét tôi đến vậy sao?"

Sở Du liếc mắt một cái, cô già thật rồi, cậu ta cứ hành động như thiêu thân như vậy, không thể ngăn cản được. Ngô Khắc ngày nào cũng như được đánh máu gà[2], lớn tiếng chào hỏi, màng nhĩ của cô thật sự không tiếp nhận nổi.

[2]đánh máu gà, được dùng để chỉ nguyên nhân của một hành vi phản kích bất ngờ của một người đối với người hoặc một vật cụ thể, đồng thời nó cũng mang ý nghĩa nhạo báng.

Ngô Khắc thấy Sở Du yên lặng, vốn còn tưởng cô động lòng trắc ẩn, cảm thấy áy náy, không nghĩ tới, cô nghiêm túc nói, "Không phải ghét, mà là siêu cấp phiền."

Ngô Khắc, "... " Nội tâm cậu ta bị bạo kích[3] tổn thương 100 điểm.

[3]bạo kích, là một từ ngữ trong game, có là chỉ mức độ sát thương cao, hình như là cao nhất ở trong game í.

Sau khi Sở Du cảnh cáo Ngô Khắc, cậu ta quả nhiên ngoan ngoãn hơn, không xuất hiện nữa. Nội tâm cô không hề có một chút áy náy, bởi vì quá thật giao tình của cô và Ngô Khắc không sâu, lại có thêm vài chuyện không hay giữa hai bên. Lúc Sở Du vẫn còn ở cao trung thật ra thì vẫn còn chưa giỏi trong việc cất giấu gai nhọn bên người, người không quen sẽ cảm thấy cô rất khó gần, đến sau này khi đi làm rồi thì thu lại bớt, có thể tùy ý chuyển chế độ biểu cảm về dạng cao lãnh.

Mênh mông sau khi đem bài bình đưa cho chủ biên xem, liền gửi phản hồi của chủ biên cho Sở Du. Chủ biên đối với ý tưởng và bài viết của Sở Du không có ý kiến gì, cảm thấy độ hoàn chỉnh khá cao, chẳng qua là cần điều chỉnh một vài chỗ câu chữ. Mênh mông hỗ trợ Sở Du tiến hành sửa đổi một vài chỗ, lại nhắc nhở, 【Cậu còn phải gửi một ít tư liệu cá nhân cho tôi, chuyên mục bản thảo cần có mục giới thiệu.】

Sở Du nhất thời không hiểu, 【Cái đó là gì?】

Mênh mông giải thích, 【Mặc dù weibo cậu có rất nhiều người theo dõi, nhưng không phải ai dùng app của chúng ta cũng đều biết cậu, cho nên trước khi đăng bài bình cần có một mục giới thiệu đơn giản, sau đó gửi cho tôi một hình làm ảnh đại diện là được, không nhất thiết phải là ảnh người thật, nhưng mà tốt nhất là không phải hình dính dáng đến chuyện tranh chấp bản quyền.】

Sở Du suy nghĩ một chút, ngụ ý chính là, ảnh đại diện tốt nhất là đừng tìm bừa ở trên mạng, ảnh đại diện weibo của cô bây giờ chính là hình được tiện tay chọn bừa trên mạng. Cô mở phần mềm ra, thử vẽ một biểu tượng con mèo, viết vài dòng giới thiệu đơn giản, gửi cho Mênh mông.

Mênh mông, 【...】

Mênh mông, 【... Loại động vật có hơi vụn vẹo này là con gì? Còn nữa, phần giới thiệu quá ngắn.】

Dân công meo, 【 Đó là mèo nha!! Không hề vượn vẹo!!】

Mênh mông, 【Đời này cậu không thể nào dựa vào chuyện vẽ vờ mà kiếm tiền được đâu.】

Dân công meo, 【... Thì ra cậu là một biên tập như vậy hả!? Tôi bắt đầu thay đổi cái nhìn đối với 《 Cùng nhau xem điện ảnh 》 rồi!】

Mênh mông, 【Hơ, sau khi nhìn cái ảnh đại diện xấu như vậy, tôi cũng thay đổi cái nhìn với cậu luôn rồi.】

Dân công meo, 【...】

Sở Du cảm thấy năng lực hội họa của mình bị đả kích công khai, thái độ của Mênh mông với cô cũng thay đổi theo! Cách màn hình máy tính, Sở Du không biết biên tập là nam hay nữ, chỗ khung giới tính của Mênh mông lại hiện là "không rõ", bình thường cũng không thích đăng status, công việc đâu ra đấy, hoàn toàn không thể nhìn ra thân phận thật sự.

Lập tức, ý chí chiến đấu của Sở Du liền sôi sục, mở PS ra, muốn dùng phần mềm kỹ xảo cao để Mênh mông phải nhìn cô với cặp mắt khác xưa. Cô gửi hình đại diện mà mình mới chế biến lại thật tốt cho Mênh mông, bên kia cũng trả lời rất nhanh.

Mênh mông, 【Cậu chẳng qua chỉ là đem con mèo bệnh xấu xí lúc này thêm mắm dặm muối lên một chút thôi mà.】

Mênh mông, 【... Thôi, cứ như vậy đi.】 (chắc chế cũng bắt lực với tài năng hội họa của bạn Du rồi, càng chê, bản càng hăng cuối cùng cũng hăm cú vọt được bao nhiêu nên hoi vậy... =))))

Đã rất lâu rồi Sở Du không gặp phải thất bại như vậy, lại có người đối với kỹ thuật vẽ vờ của cô lộ ra biểu tình khinh bỉ như vậy. Sở Du không nhìn được kháng nghị, mãnh liệt yêu cầu cho cô thêm một cơ hội, cô nhất

định sẽ làm ra sản phẩm đẹp hơn. Mênh mông xem thường, dứt khoát không để mắt đến ý kiến của cô.

Sở Du nhìn dáng vẻ dầu muối không ăn của Mênh mông, hơi hiếu kỳ thân phận của đối phương.

Dân công meo, 【Biên tập, cậu là nam hay nữ?】

Mênh mông, 【Đừng hỏi, giới tính không quan trọng, tôi không có hứng thú đối với đại thúc chân to [4].】

[4]đại thúc chân to, theo ngôn ngữ trên mạng thì là chỉ những ông chú thô lỗ.

Người mới là đại thúc chân to! Cả nhà người đều là đại thúc chân to!

Trong lòng Sở Du thật đau khổ, fans thì gọi cô là "Miêu thúc", nhưng không có nghĩa cô là đại thúc chân to nha! Sở Du thật sự là có lý mà không thể nói, *tạm biệt*[5]

[5]*tạm biệt*, động tác, icon chào tạm biệt í.

App vẫn chưa chính thức phát hành, ngày công chiếu 《Kỷ sự màu xanh》 cũng chưa đến, Sở Du buộc phải chờ sau khi app được đưa ra mới có thể nhận được nhuận bút. App Yêu điện ảnh định để cho Dân công meo làm khách quý mùa đầu tiên, nếu như hiệu quả không tệ thì kiểu hình thức này có thể sẽ được duy trì. Chủ biên định sau này nếu mời khách quý thì sẽ mời những người có ảnh hưởng với truyền thông như Dân công meo, cũng coi như là một điểm sáng tạo.

Sở Du sửa lại phần giới thiệu cả Dân công meo một chút, làm xong hậu kỳ của 《Call me ET!》, thì thời gian cũng đã trễ lắm rồi. Ba mẹ của cô không để ý thời gian lên mạng của cô, đã đi ngủ trước. Sở Du nhìn đồng hồ một chút, giật mình, bất tri bất giác[6] đều đã qua rạng sáng.

[6]bất tri bất giác, không hề hay biết, cũng không hề cảm nhận được

Nếu ba mẹ biết cô thức khuya như vậy, chắc chắn sẽ nổi giận. Bọn họ không nhắc Sở Du đi ngủ, chắc là nghĩ rằng cô sẽ đi ngủ đúng giờ, nhưng lại không hề biết, Sở Du đã quen thức xuyên đêm, bất tri bất giác đã trở như vậy. Cô vừa định tắt máy tính, đột nhiên QQ hiện lên thông báo nhắc nhở sinh nhật.

Hôm nay là sinh nhật của Bồ Tử Hạo sao?

Sở Du suy nghĩ một chút, dứt khoát gửi một lời chúc mừng sinh nhật cho hắn, 【 Sinh nhật vui vẻ!! 】

Cô vốn cho rằng đã là rạng sáng, nên chắc đối phương sẽ không trả lời ngay được, vừa mới chuẩn bị offline, không ngờ Bồ Tử Hạo trả lời vô cùng tốc độ, 【 Cảm ơn!!? (?? ·? w? ·??)? 】

Vâng, biểu tượng cảm xúc đã lâu không gặp, nay lại tái xuất giang hồ.

Bồ Tử Hạo vốn dĩ đang gõ chữ, bất tri bất giác đã qua 12 giờ, hắn nhận được tin nhắn của Sở Du thì ngạc nhiên lẫn mừng rỡ, liếc nhìn thời gian đã muộn, lại trả lời, 【 Nghỉ ngơi sớm một chút, ngủ ngon? (?? ·? w? ·??)? 】

【 Ngủ ngon. 】 Sở Du nhìn câu trả lời của hắn nhin không được cười một tiếng, thoát mạng, đi nghỉ. Cô tắt máy tính, rón rén nhẹ nhàng ra khỏi thư phòng, ngày mai còn phải đi học, cô mà không ngủ nữa thì ngày mai thật sự sẽ bò dậy không nổi.

Sinh nhật năm nay, lời chúc đầu tiên mà Bồ Tử Hạo nhận được lại đến từ Sở Du, khoé môi không nhin được cứ luôn vênh lên. Hắn dứt khoát

không gõ chữ nữa, rửa mặt chuẩn bị đi ngủ. Tỉnh dậy mở mắt ra, hân cầm điện thoại lên, lại nhận được thêm vài tin nhắn chúc mừng từ bạn học.

Bồ Tử Hạo không nhìn được liếc nhìn tin nhắn chúc mừng của cô, lại không nhìn được nở nụ cười.

Lục Hân nhìn Bồ Tử Hạo đang từ từ bước ra khỏi phòng, đem bữa sáng đặt lên bàn, "Sao thế? Tự nhiên sáng sớm lại cười ngu như vậy?"

Bồ Tử Hạo "..."

Lục Hân nhìn bộ dạng kỳ lạ này của hân cũng không thấy ngạc nhiên, lúc còn sơ trung, Bồ Tử Hạo còn trầm lặng hơn kia. Cô nhắc nhở, "Cho con cái bánh sinh nhật, hôm nay mang đến trường đi, chia cho mấy bạn trong lớp ăn chung cho vui."

Bồ Tử Hạo cảm nhận được tâm ý của Lục Hân, nhưng vẫn lưỡng lự, "Con không thích ăn ngọt..."

"Cảm nhận một chút không khi sinh nhật vậy, ba nhờ mẹ chuyển lời chúc mừng sinh nhật con, còn nói, chờ ông ấy đi công tác về sẽ bồi thường cho con." Lục Hân sau khi dọn phòng bếp xong, lau tay, ngồi xuống.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Bồ Tử Hạo ăn sáng xong liền đi học, Lục Hân đã đặt bánh, buổi chiều sẽ giao đến trường. Bên trong hộp bánh lại còn cho thêm một túi đá khô nữa, vì Bồ Tử Hạo không phải là một người hảo ngọt nên Lục Hân đặt một cái tiramisu, mùa hè miếng bánh lạnh lạnh đưa vào trong miệng liền tan ra, khiến cho người ăn hạnh phúc cực kỳ.

Sau khi cắt bánh, Bồ Tử Hạo đem mấy phần vào phòng giáo viên mời thầy cô, phần còn lại thì chia cho mọi người trong lớp. Giữa mùa hè nóng bức, ở trong phòng điều hoà vù vù, ăn bánh ngọt, ai nấy đều gào khóc sung sướng.

Sở Du thấy Bồ Tử Hạo đem bánh ngọt tới liền sừng sốt một chút, ngay sau đó cười nhận lấy, "Cám ơn."

Trong lớp, mỗi lần đến sinh nhật của ai đó thì phụ huynh sẽ đặt bánh đem đến trường, mọi người cùng nhau cắt bánh chia nhau ăn chúc mừng. Có một lần, có mấy bạn trùng ngày sinh, mọi người liền dứt khoát đặt một cái bánh ngọt thật lớn.

Sở Du nếm thử một miếng, vì có đá khô làm lạnh nên tiramisu vẫn giữ được hương vị như lúc ban đầu. Cô hạnh phúc đến nỗi hai mắt đều híp lại, lộ ra biểu tình vui vẻ hiếm thấy. Trên thực tế, Sở Du là một người cực kỳ mê đồ ngọt, đặc biệt là lúc làm việc cao độ, cứ như thể đồ ngọt chính là mạng sống vậy.

Trước kia lúc thức khuya tăng ca, thói quen của đồng nghiệp xung quanh cô nếu không phải hút thuốc thì là uống cà phê, chỉ có mình cô thích ăn đồ ngọt có hàm lượng calo cao. Lúc nào bị quá tải, chỉ có vị ngọt mới có thể khiến cô có cảm giác sung sướng, đồng thời cũng giúp cô bổ sung năng lượng. Nhiều năm cứ như vậy đi qua, nhưng cô vẫn không mập, chắc là do ông trời thương hại chăng?

Trái lại, đây là lần đầu tiên Bồ Tử Hạo thấy Sở Du lộ ra vẻ mặt hạnh phúc như vậy, giống như cô mèo nhỏ được ném mỳ vị. Hắn thấy cô tiêu diệt miếng bánh vô cùng nhanh chóng, liền dứt khoát đưa cho cô thêm một miếng nữa, "Miếng này cậu cũng ăn luôn đi."

Sở Du xử lý xong một miếng bánh nhỏ, đương nhiên vẫn chưa thoả mãn, nhưng mà nhìn miếng bánh trước mắt lại có chút do dự, "...Cậu không ăn đi?"

Bánh sinh nhật mặc dù rất lớn, nhưng mà trong lớp cũng không ít người, hơn nữa cũng đã mang đến cho giáo viên một ít, chia xong hết cho mọi người thì cũng không còn dư nữa. Bồ Tử Hạo dù sao cũng là thọ tinh[1], nhưng mà một mẫu bánh cũng chưa được nếm.

[1]thọ tinh, là người được mừng sinh nhật

Bồ Tử Hạo làm sao không hiểu được đáy mắt vừa khát khao vừa do dự của Sở Du, nội tâm không nhịn được muốn cười, nhưng ngoài mặt chỉ lắc đầu một cái, "Không sao, tôi không thích đồ ngọt lắm." Hẳn quả thực đối với đồ ngọt không có mấy hứng thú, cho nên cũng không thể hiểu được vì sao Sở Du có thể vì một miếng bánh mà lộ ra biểu tình hạnh phúc như vậy, nhưng lại không nhẫn tâm để cô chỉ được ăn một miếng.

Nội tâm Sở Du kịch liệt giãy dụa, không phải là cô không có tiền đồ, mà là do bánh ngọt thật sự rất ngon. Sở Du giống như đang tiếp nhận tra khảo nhân tính, rốt cuộc vẫn vươn bàn tay tội lỗi ra, có điều, cô mở miệng

nói, "Chúng ta mỗi người một nửa đi, dù sao hôm nay cũng là sinh nhật cậu, ít nhiều cũng phải ăn một chút chứ."

Bồ Tử Hạo đồng ý, hai người đem bánh ngọt chia đôi ra, Bồ Tử Hạo thấy bộ dạng vui vẻ của cô lúc ăn bánh, lần đầu tiên cảm thấy, thật ra mấy loại đồ ngọt này, cũng khá ngon. Hắn đột nhiên nghĩ, đón sinh nhật bằng bánh ngọt cũng không tệ, mấy năm sau chắc cũng sẽ như vậy.

Có điều, sinh nhật tiếp theo của hắn có khi sẽ không còn thời gian ngồi chia nhau bánh ngọt nữa. Lúc đó đã là thời điểm chuẩn bị thi đại học, mọi người đều chạy trên con đường riêng mình đã chọn, tất cả cũng chỉ là cảnh còn người mất. Có những ký ức, chỉ có thể tồn tại trong một khoảnh khắc nào đó, qua rồi sẽ không trở lại nữa. Nghĩ như vậy, hắn mơ hồ có chút mất mát.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Sở Du đem thành phẩm giao cho Bạch Thanh, sửa đổi đôi chỗ theo ý của anh ta, lấy được khoản tiền thứ hai. Ngược lại Bạch Thanh lúc chuyển tiền khá thoải mái; tập ba, tập bốn của 《Call Me ET! 》 đang quay, Bạch Thanh và Sở Du đã bàn bạc xong xuôi, phim sau khi quay xong vẫn do cô làm hậu kỳ.

Bạch Thanh là một đối tác không hạnh hoẹ, kỹ tính, vạch lá tìm sâu hiếm thấy, Sở Du hợp tác với anh ta vô cùng thoải mái, dứt khoát phát thêm một lần trailer của 《Call Me ET! 》 nữa, giúp bộ phim tạo thế.

||Dân công meo: Ngày 1 tháng 7, 《Call Me ET! 》 sẽ được phát sóng trên Điem Ngur webvideo, sau này sẽ được phát sóng đúng giờ với tư cách là bộ webdrama mini.||

Sau khi tập thứ nhất được phát sóng, chỉ trong thời gian ngắn ngủi một ngày, lượt xem của 《Call Me ET! 》 đã đột phá 1000 vạn! Bạch Thanh khiếp sợ nhìn số liệu trước mắt, hít một hơi thật sâu, sau đó ngã người ra

ghế, cất tiếng cười to. Anh ta cười cười, nước mắt lại không nhìn được mà chảy xuống, anh đã đợi ngày này quá lâu rồi.

Bạch Thanh không phải chưa từng sợ hãi, cũng đã nghĩ đến chuyện nếu lỡ thất bại thì phải làm sao? Bây giờ rồi cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, giờ chỉ mới qua vài ngày, lượng truy cập này cũng đủ chống đỡ đến lúc bộ phim làm xong, đến khi mùa đầu tiên của 《Call Me ET! 》 chiếu xong, lượt xem nhất định sẽ tăng không biết bao nhiêu lần, Thiên Nghi có thể thu được lợi nhuận to lớn từ nó! Đây là một bộ webdrama có chi phí sản xuất thấp, hôm nay lại có lượt xem đáng sợ như vậy, tương lai nhất định sẽ không thua kém so với các bộ phim top đầu của Diêm Ngự.

Đây mới chỉ là bắt đầu!

[Diêm vị tửu: Bộ webdrama này có độc, thật sự có độc...]

[Đơn giản là vậy: Tổ kịch cũng trả tiền cho hậu kỳ sao! Hậu kỳ thiệt là chất a~!]

[Happ xuyên bang quân: Trailer Dân công meo đưa rõ ràng là một bộ phim quy mô, lừa tui sau khi xem liền bị kịch độc của bộ phim này lây!! Cái quỷ gì chứ!

[Chim bồ câu ngoài cửa sổ: Em trai tui một bên mắng chửi xối xả, một bên liên tục replay, miệng nói không nhưng thân thể lại thành thật (không liên quan nhưng mà nghe tới câu này tự nhiên thấy sắc sắc =)))) *mỉm cười*]

Chỉ ngắn ngủi trong vòng một tuần, weibo của 《Call Me ET! 》 liên tục thu hút lượt thích và theo dõi, thuận lợi vượt qua mười ngàn người hâm mộ. Lượt xem của tập một vẫn tiếp tục tăng, nhất thời trên mạng dấy nên cơn hot 《Call Me ET! 》, mọi người tựa hồ đều bị nhiễm độc của bộ phim này.

||Call Me ET_weibo: Dựa theo tốc độ này, có khi nào tui sẽ đở[2] trước bạn một bước không *doge* @Dân công meo||

[2]đỏ: nổi tiếng

Sở Du nhìn bài viết này mà cạn lời, chẳng lẽ tài khoản của 《Call Me ET! 》 là do Bạch Thanh tự quản lý sao? Anh ta là người phụ trách chủ yếu, là leader (cái này là nguyên văn tác giả) của toàn bộ đoàn thể, tại sao lại rãnh rỗi như vậy chứ? Cô nghĩ nghĩ một hồi, chắc là nội bộ bên Thiên Nghi cũng không bao nhiêu người, nghĩ như vậy thì có chút hợp lý hơn.

Tài khoản 《Call Me ET! 》 vừa mới qua mốc mười ngàn, một làn sóng người hâm mộ của Dân công meo nhảy xuống, trong nháy mắt chiếm hết khu bình luận.

[Cự giải sun: Yêu quái chó lộng hành, nụ cười của Miêu thúc do Miêu kyo chúng ta đến bảo vệ *doge*]

[_Tai nghe lại mất rồi_: Chế mới đở một chút thôi, không muốn nổi nữa hả. Mặc dù Miêu đã qua thời kỳ đỏ, nhưng dù gì cũng có mấy trăm ngàn fans cương thi, lạc đà gãy còn hơn ngựa béo, tui chính là một fan cương thi...]

[Tinh thể lấp lánh lấp lánh: Lâu trên đều là yêu đến đen sâu sắc, Miêu thúc nhìn màn ảnh, trong lòng rơi lệ chua chát.]

Sở Du nhìn bình luận dở khóc dở cười, cảm thấy phong cách fans của mình càng ngày càng kỳ lạ. Cô rõ ràng là một người tốt luôn kiên trì đăng mấy cái hữu ích về điện ảnh và truyền hình, vốn dĩ ban đầu mọi người còn mang dáng vẻ nghiêm túc thảo luận về điện ảnh và truyền hình, bây giờ, khu bình luận lại thường xuyên toát ra các bình luận nhạo báng thú vị.

Thật ra thì cũng không thể trách người hâm mộ được, Sở Du mỗi ngày đều nghiêm túc phát vài clip ngắn, viết bài đề cử phim, bảng xếp hạng v.v...

nhưng cho tới bây giờ cũng không nhắc gì về bản thân. Những người chú ý đến tài khoản Dân công meo trong thời gian dài đều có chút tò mò với con người thật của Dân công meo, tự nhiên cũng sẽ có vài lời bàn thú vị.

Bọn họ suy đoán giới tính, tuổi tác, trường học, nghề nghiệp của Dân công meo, Sở Du càng không nói gì, bọn họ càng tò mò đến ngứa cả tim gan. Dân công meo ngoại trừ chuyện vì sự kiện với người hâm mộ của Lâm Uyển mà phát tuyên ngôn "vực sâu" thì các nội dung bài đăng khác đều liên quan đến điện ảnh và truyền hình, không hề có một câu nói nhảm.

Dân công meo càng không nói, bát quái trong lòng bọn họ càng nặng. Đây cũng là lí do tại sao tài khoản chính thức của 《Call Me ET! 》 mới vừa @Dân công meo thì đông lớn fans của Dân công meo liền chạy tới hiện trường. Bởi vì vui mà, mọi người đều rất tò mò Dân công meo sẽ trả lời như thế nào.

Sở Du suy nghĩ một chút, cũng phát nội dung trả lời.

||Dân công meo: Bạn xinh đẹp như vậy nói gì cũng đúng.||

Cô vừa mới trả lời xong không bao lâu, khu bình luận liền dậy lên cơn sóng.

[am: Đáng sợ!! 《Call Me ET! 》 rất cuộc đã cho Miêu thúc bao nhiêu phí marketing, tui lại bị mấy lời này đánh tỉnh!]

[Trương Tiểu Bắc: Dân công meo Amway[3] khiến tui quỳ luôn, câu nói tiếp thị này khiến tui vừa thoả mãn, vừa tiết lộ nội dung xuất sắc của 《Call Me ET! 》, lại thể hiện giọng điệu cứng chiều của Miêu thúc vĩ đại...]

[3]Amway: là một tập đoàn đa cấp ở Mỹ, ở đây ý chỉ câu trả lời của Sở Du đậm chất đa cấp, nặng mùi thương mại ý =)))

[Ngã đầu liền ngủ: Lâu trên quả là đọc một hiểu mười, một câu nói mà có thể lý giải ra nhiều như vậy.]

《Call Me ET! 》 bạo đở [4] làm cho đoàn đội của Bạch Thanh có lòng tin tràn đầy, trong lúc nhất thời bọn họ nhận được rất nhiều quảng cáo nhảy vào, Điền Ngự đối với hạng mục này vô cùng hài lòng, thậm chí còn bắt đầu tính đến chuyện lập kế hoạch cho mùa thứ hai. Bạch Thanh rất nhanh liền chuyển tập ba, tập bốn đã quay xong cho Sở Du, để cô tiếp tục làm hậu kỳ.

[4]bạo đở: nổi tiếng một cách nhanh - mạnh

Sau khi tập hai 《Call Me ET! 》 chính thức phát hành, lượt xem vẫn không ngừng tăng lên, Bạch Thanh rất có lòng tin mùa một của bộ phim này nhất định sẽ đột phá lên trăm triệu lượt xem. Sở Du một bên bận bịu chuyện học tập, một bên ngựa không ngừng vó mà làm hậu kỳ cho phim, thật sự có hơi lực bất tòng tâm, hơn nữa qua vài tuần nữa là nghỉ hè rồi, cuối kỳ thầy cô càng ép chặt hơn.

"Sở Du, thầy Trương bảo cậu đến gặp thầy một lát."

Sở Du nghe lớp trưởng nói xong, thấy có hơi kỳ kỳ, bài tập hôm nay của cô chắc không có vấn đề gì chứ? Thầy Trương không phải kiểu người thích gọi học sinh đến văn phòng, nói chuyện ở văn phòng đáng lẽ phải là phương thức yêu thích của cô Ngô dạy số học mới đúng. Cô mang theo một bụng nghi ngờ, gõ cửa phòng làm việc, nghe được tiếng đáp lại mới mở cửa đi vào.

Văn phòng này là của các thầy cô giáo bộ môn Văn dùng chung, lúc này bên trong rất ít người, trừ thầy Trương ra, còn một cô giáo của lớp khác ngồi trong góc. Thầy Trương thấy Sở Du đi vào, để tay lên chồng bài tập vừa chấm xong, quay người lại. Sở Du tò mò hỏi, "Thầy, thầy tìm em ạ?"

Thầy Trương vuốt vuốt mũi, chân thành nói, "Sở Du a, là như vậy, cũng gần đến cuối kỳ rồi, cho nên thầy muốn nói chuyện với từng người trong lớp về tình hình học hành một chút. Gần đây em quả thật rất cố gắng, các thầy cô khác cũng có nói qua với thầy, nhưng mà thành tích của em vẫn chậm chạp không lên được, giống như là đang bị ảnh hưởng gì đó..."

Sở Du nghe vậy có chút chột dạ, một là mấy ngày này cô vẫn còn bận bịu những chuyện khác, hai là cô cũng phải cố gắng đuổi kịp tiến độ của các bạn khác trong lớp, quả thật khá mệt mỏi.

"Em gần đây rất liều mạng cố gắng, thầy cô đều thấy được, nhưng mà thành tích lên lên xuống xuống rất không ổn định, mà tình trạng như vậy trước nay em chưa từng có..." Thầy Trương lo lắng, do dự luôn mãi, cuối cùng cũng hỏi ra miệng, "Em là một đứa trẻ ngoan, em cứ nói thật cùng thầy, có phải gần đây em đang yêu đương không?"

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Sở Du nghe vậy, khắp người trở nên căng thẳng một chút, không tìm được hỏi lại lần nữa, "Thầy nói gì ạ?"

Kiếp trước, cô từ sau khi tốt nghiệp đại học vẫn luôn độc thân đến khi trở thành gái già, chưa hề bị nghi ngờ chuyện yêu sớm dù chỉ một chút. Sở Du cảm thấy thật vi diệu, thậm chí cô còn cảm thấy có thể thầy Trương tìm lộn người rồi, cô dù có yêu sớm đi nữa, nhưng mà làm gì có đối tượng a? Cô nghĩ nát óc vẫn không hiểu, chẳng lẽ thầy cảm thấy cô và Bồ Tử Hạo thân thiết quá chẳng?

Bên cạnh thầy Trương vẫn còn một chồng bài tập cao ngất, thầy tựa hồ cũng không muốn gây áp lực cho cô, do dự mãi rồi mới ân cần nhắc nhở, "Ngô Khắc ở ban Lý trước đây có hay đến tìm em đúng không..."

Nội tâm Sở Du vốn còn có chút thấp thỏm, nghe đến đoạn này liền cạn lời, quả quyết nói, "Thầy, người hiểu lầm rồi, có trời đất chứng giám, em thề rằng mình không hề yêu sớm!" Giọng điệu chân thành, nói năng khí phách, chỉ còn thiếu nước thề độc: nếu nói láo, cô liền bị thiên lôi đánh.

Có thể là động tác của cô hơi khoa trương, khiến cho cô giáo ngồi trong góc phì cười, trêu ghẹo nói, "Thầy Trương à, mấy chuyện này thầy tìm người lớp mình cũng vô dụng thôi, nếu muốn thì tìm em học sinh bên ban Lý kia kìa."

"Tôi cũng không phải chủ nhiệm của lớp bên ban Lý..." Thầy Trương nghe vậy, cười khổ lắc đầu một cái, thấy Sở Du thề thốt thật tình như vậy, trong lòng cũng yên tâm một ít, "Vậy cậu ta vì sao cứ đi qua đi lại chỗ cửa lớp mình thế? Thầy thấy cũng khá nhiều lần rồi."

"Thầy, em thật sự không biết, vốn dĩ em cũng không nhận ra cậu ta, lần trước em bị trái bóng rổ đập trúng người, là do cậu ta lỡ tay." Sở Du cũng không biết làm sao mà cái người Ngô Khắc này lại rước cho cô nhiều phiền toái như vậy. Cung phản xạ của thầy Trương cũng thật dài, từ sau khi Sở Du cảnh cáo Ngô Khắc xong thì cậu ta cũng đã lâu rồi không xuất hiện, mà giờ thầy mới hỏi.

Thầy Trương hiểu ra, gật đầu một cái, thầy có nghe qua chuyện Sở Du bị bóng đập vào đầu, tiếp tục dò hỏi, "Vậy gần đây em có áp lực gì lớn sao? Thành tích của em rất không ổn định, lúc cao lúc thấp, trước kia lại chưa từng như vậy."

Sở Du có chút xấu hổ, cô gần đây quả thật có chút chệnh mảng, nghiêm túc đáp, "Thầy, em sẽ cố gắng, gần đây quả thật em có hơi phân tâm ạ."

Thái độ nhận sai của Sở Du rất thật tình, thầy Trương cũng không nói gì thêm nữa, nhưng lại bổ sung thêm vài câu, "Sắp đến nghỉ hè rồi, thầy biết trong lòng bọn em đều có những dự định riêng. Nhưng mà, sang năm đã là 12 rồi, nếu thành tích vẫn không ổn định như vậy thì rất bất lợi đối với chuyện thi Đại học, ai có thể đảm bảo với các em rằng, vào một khắc làm bài thi kia, các em sẽ vượt xa phong độ bình thường chứ?"

Sở Du gật đầu nói phải, thầy Trương lại nhắc nhở đôi câu, liền để Sở Du đi.

Sở Du nhẹ nhàng đóng cửa phòng làm việc lại, khẽ thở dài một cái, cô quả thật nên giảm bớt. Biên đạo của Truyền Đại cần có nghệ khảo

chuyên ngành, sau khi có được chứng nhận của nghệ khảo, dựa vào điểm sàn của tỉnh cùng với chỉ tiêu đề ra mà tiến hành tuyển sinh, cô nhớ điểm sàn Bắc Kinh ở kiếp trước tương đối cao.

Trước kia cô luôn chú tâm học tập, không có chuyện gì quấy nhiễu, tất nhiên là thuận lý thành chương mà đậu Đại học. Bây giờ, Sở Du lại thêm vài chuyện nữa, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thành tích, cô phải buông bớt một vài thứ. Mặc dù trong lòng rất rõ ràng, nhưng Sở Du vẫn không thể buông được.

Lượt xem của 《Call Me ET!》 vẫn không ngừng tăng lên, bây giờ ước chừng cũng mới phát sóng tập ba. Những người trên mạng đối với phần hậu kỳ nghịch thiên được đưa vào câu chuyện khôi hài cảm thấy thú vị, nhưng, cứ coi như lượt xem của 《Call Me ET!》 dù có kinh người hơn đi nữa thì đây cũng chỉ là một bộ webdrama nhỏ. Giữa tháng 7, mùa đầu tiên của 《Thanh âm Hoa Hạ》 bắt đầu chiếu, chân chính khuấy động mạng lưới internet.

Sở Du xem những hình ảnh quen thuộc trên tivi, không nhận được có chút cảm động. Năm đó, chính vì xem chương trình này mà cô mới bắt đầu đi lên con đường biên đạo, đi mãi đi mãi một khắc cũng không dừng, thẳng đến khi ngã xuống, chết trong mơ hồ. Có lúc, cô cũng từng tự chất vấn, cố gắng cả đời như vậy liệu có đáng giá không? Cô biết rất rõ ràng cơ thể mệt mỏi, bản thân luôn bỏ ra nhiều hơn được nhận lại, thật sự có ý nghĩa sao?

Thế nhưng, đến lúc một lần nữa xem lại tiết mục dẫn mình đến con đường này, cô vẫn không nhận được mà cảm động. Một chương trình tivi đặc sắc phải là một chương trình khiến cho người xem cảm thấy rung động, có thể khiến cho nhiều người nảy sinh thật nhiều cảm xúc, là cảm động rơi lệ, là vui sướng cười to, hay yên lặng suy nghĩ sâu xa.

"Triêu văn đạo, tịch tử khả hỹ." [1]

[1]"Triêu văn đạo, tịch tử khả hỹ".

Nguyên văn là "朝闻道, 夕死可矣."

Dịch nghĩa: "Sáng nghe đạo, buổi chiều chết không hối tiếc."

Xuất xứ: Luận Ngữ - Lý Nhân

"Đạo" ở đây tức là đạo lý làm người; "tử" trong câu này ý nói, buổi sáng nghe và ngộ ra được đạo lý, thì buổi chiều có chết cũng không nuối tiếc. Hình dung sự bức thiết khi theo đuổi một chân lý hay một lý tưởng nào đó.

Sở Du xem xong tập một của mùa thứ nhất của 《Thanh âm Hoa Hạ》, sửa lại vài chỗ trong bài đề cử đã sớm viết xong, phát trên weibo Dân công meo. Bây giờ là thời điểm các chương trình truyền hình bắt đầu đi xuống, 《Thanh âm Hoa Hạ》 có thể nhận được nhiều lời khen của trong và ngoài giới, ắt hẳn phải có chỗ hơn người.

Đây cũng là lần đầu tiên Dân công meo viết bài bình luận đề cử về chương trình tivi, không giống như trước kia, đều bàn về phim ảnh, dưới khu bình luận bắt đầu diễn ra kịch liệt.

[y1187: Tui thấy chủ bê thổi phồng chương trình này quá thôi, thật ra cũng không đến mức như vậy.]

[Cỏ xanh: Tui cảm thấy Miêu thúc đánh giá rất đúng trọng tâm, ngoài nghề xem náo nhiệt, trong nghề xem cách thức, 《Thanh âm Hoa Hạ》 là một đại diện cho kiểu sáng tạo cách tân.

[Bí đỏ năm chín bảy: Không cảm thấy chương trình này rất giả tạo sao?? Câu chuyện lừa tình, hát nhép, a a tui không nói gì, Dân công meo rốt cuộc cũng chỉ có vậy, thật thất vọng, đóng cửa.]

[Tuyệt tháng 12: Trong khu bình luận có một số người hoá khí quá nặng đi, Miêu thúc chỉ là phân tích hình thái cùng với kiểu mẫu (format) của chương trình, cũng không phải hết sức tán tụng nó, không biết vì sao lại có vài người xấu tính như vậy, Miêu thúc cũng không phải cần một mình chế hâm mộ, cảm ơn.]

[Đã có người trên hai con đường: Tui thật sự thật sự thích Miêu thúc, nhưng mà cũng thấy sự thấy chương trình này không quá tốt, sau này tỉ suất người xem sẽ thể hiện điều đó.]

[Tại hạ lại thua rồi: Hay là sau này Miêu thúc cứ tiếp tục viết đề cử phim thôi đi, mới phát một cái về chương trình thôi mà đã có đủ loại ngòi ngoài tự cảm thấy bản thân có tư cách đánh giá, chạy tới đây làm đủ trò xấu hổ.]

[Mùa hè mất ngủ: Có người từ đâu tới mà cứ kiểu cao cao tại thượng vậy? Bản thân tiết mục này là sao chép từ một chương trình của nước ngoài, chương trình gốc hay hơn không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc là ai mắt đui mà bưng vè? Ngay từ đầu đã thấy Dân công meo không có gì tốt lành cả rồi, hôm nay vừa xem, quả nhiên là vậy!]

[Mộc Tiểu Bạch: Chương trình này được mua bản quyền rồi nha, cảm ơn. Miêu thúc thật đáng thương, năm không cũng bị phun độc, chắc là muốn nổi tiếng. Tui cảm thấy bài viết lần này so với mấy lần trước Miêu thúc viết hay hơn nhiều, có thể coi như là đang bảo vệ luận văn tốt nghiệp, đáng tiếc trên mạng còn quá ít người thật sự hiểu biết về chương trình tivi, phần lớn đều đơn thuần chỉ là người xem.]

Sở Du không hề nghĩ đến mùi thuốc súng ở khu bình luận sẽ nặng như vậy, dù sao trước kia đều có những người không cùng quan điểm, nhưng cũng không đến trình độ đốp chát. 《Thanh âm Hoa Hạ》 tất nhiên vẫn còn những điểm thiếu sót, nhưng mà nội dung thật sự đáng để học hỏi, một lần nữa nó hồi sinh lại "Ca sĩ rể cò"[2]

[2]"Ca sĩ rể cò" là chỉ những người ca sĩ chưa qua một trường lớp đào tạo, được công chúng vô tình khám phá ra và có những tiềm năng nhất định. Theo như mình nghĩ thì cái 《Thanh âm Hoa Hạ》 này là một chương trình tìm kiếm giọng hát, nó có thể giúp cho các "ca sĩ rể cò" có thêm cơ hội phát triển.

Cô vốn cho rằng, khu bình luận sẽ nhanh chóng giảm nhiệt, không nghĩ tới những người trên mạng càng đánh càng hăng, cãi ngau ngày càng nghiêm trọng. Rất nhiều người công kích Dân công meo, cho rằng Dân công meo chẳng qua chỉ là làm bộ, thật ra không hề biết gì, là một marketing account không hơn không kém.

Lại qua hơn một tuần, app Yêu điện ảnh chính thức lên sàn, đẩy ra chuyên mục đầu tiên do Dân công meo làm khách quý, cũng kèm theo bài bình luận phim 《Kỷ sự màu xanh》. Hai ngày sau, 《Kỷ sự màu xanh》 chính thức được công chiếu trên cả nước, chiến sự trên weibo của Dân công meo cũng chuyển địa bàn sang app Yêu điện ảnh.

Trong bài viết về 《Thanh âm Hoa Hạ》, thái độ của Sở Du hoàn toàn đúng trọng tâm, ưu điểm khuyết điểm đều đánh giá rõ ràng, một số người lại phun độc, bảo rằng cô không phân biệt được. Nhưng mà trong bài bình về 《Kỷ sự màu xanh》 thì khác, có một số chỗ dính đến vấn đề "phim thương mại" và "phim nghệ thuật", bản thân vấn đề này ngay từ đầu đã là vấn đề gây tranh cãi, không ít người trên mạng lại nhất quyết vin vào chuyện này mà phun độc Dân công meo.

Sở Du nhìn mấy bình luận kia cũng nhức đầu, không ít cái rõ ràng là càn quấy, hắc[3] một cách gượng ép, dù có thấy cũng không thể nói được. Cô áy náy nhắn tin cho Mênh mông, dù sao người ta mới ra mắt app, nhưng lại vì mình mà vô duyên vô cớ dính bùn.

[3]hắc: bôi đen, hắc nước bẩn

Dân công meo, 【Thật xin lỗi, một vài người trên mạng chạy đến bình luận tiêu cực.】

Trái lại, Mênh mông cảm thấy không vấn đề gì 【Không sao, có như vậy bọn họ mới biết app của chúng ta mới ra mắt, coi như là phụ giúp quảng cáo đi.】

Tốc độ gõ chữ của Mênh mông rất nhanh, 【Tôi cảm thấy cậu không cần vì mấy cái bình luận như vậy mà tức giận, đại đa số đều là dân ngoài nghề quậy phá, căn bản không hề hiểu mấy chuyện trong nghề.】

Nếu bài viết của Dân công meo tồn tại những sai sót nghiêm trọng to lớn về mặt chuyên môn thì chủ biên nhất định sẽ không thể nào để cho nó xuất hiện trên app, ngược lại, chủ biên còn thấy văn phong của Dân công meo sắc bén, có nhiều quan điểm độc đáo.

Dân công meo, 【Tôi biết... Nhưng vẫn cảm thấy kỳ lạ, bởi vì từ trước đến giờ không hề xảy ra chuyện như vậy.】

Sở Du thật sự không hiểu vì sao khu bình luận lại nháo đến lợi hại như vậy, trước kia cô cũng đã đăng rất nhiều thứ, trừ một lần bị fans của Lâm Uyển tận lực phá rối kia, những lúc khác đều chưa từng phản ứng lớn như vậy,

Mênh mông, 【Vì cậu đang rất nổi, gần đây bị hắc đến lợi hại, nhưng mà lượng người hâm mộ cũng tăng nhanh chóng. Thật ra có nhiều tài khoản chia sẻ bài viết của cậu, cho nên khu bình luận mới diễn ra ngày càng lợi hại như vậy.】

Mênh mông, 【Nói cho cùng, thật ra lượng người theo dõi trước kia của cậu là tự phát triển lên, rất nhiều người đều là dân mê điện ảnh hoặc là nhân sĩ trong nghề, đương nhiên, bình luận cũng sẽ thân thiết và ôn hoà hơn. Nhưng mà, lần huyền não này, lại có rất nhiều người là người ngoài

nghề hoặc là người qua đường, căn bản không hề hiểu chuyện trong giới, trong mắt bọn họ, cậu chẳng qua chỉ là một marketing account thôi.】

Dân công miêu, 【Tôi không phải là marketing account!!】

Mênh mông, 【Tôi cũng chưa từng thấy có cái marketing account nào vẽ cái ảnh đại diện xấu như vậy.】

Dân công meo, 【...】

Mênh mông, 【Tôi đoán là chờ sau khi sự kiện này ổn định lại, cậu thật sự có thể bước vào hàng ngũ người nổi tiếng, có khi cậu chính là người đầu tiên nhờ vào chuyện đăng bài hay hay về điện ảnh truyền hình mà nổi tiếng cũng nên? Bây giờ mắng dữ dội như vậy, căn bản cũng không thể trở thành người hâm mộ được, có lẽ xong trận này liền giải tán, đến lúc đó độ trung thành của những người hâm mộ còn lại sẽ rất cao.】

Mênh mông, 【Cậu không nghĩ tới chuyện lộ diện với mọi người sao? Chẳng lẽ cứ tiếp tục như vậy, nhận một ít công việc, kiếm ít tiền tiêu vặt? Tôi thấy cậu đến giờ vẫn không chịu nhận quảng cáo, cũng không nhận tuyên truyền, mỗi ngày cực khổ viết rồi biên tập phim ảnh để làm gì, tôi đi làm ít nhiều gì còn có tiền lương.】

Dân công miêu, 【Chưa nghĩ xa tới đó, trước mắt chỉ nghĩ xây dựng weibo vậy thôi.】

Mênh mông, 【Nhìn một cái là biết đồ không thiếu tiền, rãnh rỗi.】

Dân công meo cũng lười để ý đến Mênh mông, nhấn lại một icon mỉm cười.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Thật ra thì lời của Mênh mông rất có đạo lý, khu bình luận của Dân công meo sau một thời gian sôi trào cũng dần giảm nhiệt lại. Những lời nói nặng nề ít đi rất nhiều, một mặt là vì rất nhiều người không phải là người hâm mộ của Dân công meo, không thể ngày ngày chú ý nhất cử nhất động, rất nhanh liền bỏ đi; mặt khác, tỉ suất người xem của 《Thanh âm Hoa Hạ》 không những không giảm xuống mà người lại ngày càng được nhiều người công nhận.

Không ít người đi trước trong giới đối với chương trình này đánh giá rất cao, ở trên các diễn đàn khác nhau nói lên quan điểm của mình. Sở Du đăng bài bình luận lúc chương trình vừa mới ra mắt, ai cũng không biết được 《Thanh âm Hoa Hạ》 sau này lại nổi như vậy, thậm chí rất nhiều người vẫn còn chưa hay biết gì về nó, thế nhưng, đến bây giờ, tỉ suất người xem tăng cao, chương trình nổi như cồn như vả vào mặt những người trước đây phun độc bốp bốp.

Nó quả thật vẫn còn tồn tại một số vấn đề, nhưng mà phải nhìn nhận rằng, giữa một rừng các chương trình khác, nó đã làm rất tốt rồi.

Mấy ngày nay, trong khu bình luận lại tiếp tục đối chọi gay gắt, hộp tin nhắn riêng của Sở Du mỗi ngày đều như chuẩn bị nổ tung đến nơi, nhưng mà lượng người hâm mộ đồng thời cũng tăng lên rất mạnh. 《Thanh âm Hoa Hạ》 và 《Ký sự màu xanh》 đã mang đến cho cô một lượng fans

cực lớn, những người nhảy vào anti chửi bới sau khi rời đi liền để lại số lượng người hâm mộ cực khổng lồ.

[Tiểu hôi lang và chiếc mũ đỏ: Miêu thúc rất cuộc cũng đỏ, tui sẽ ngồi đây chờ đợi thời khắc người hâm mộ đột phá trăm vạn. *mím cười*]

[Tiểu khả ái nhà Tân Sinh: Thiệt đau khổ a, tui follow Miêu thúc từ hồi mời có hơn ngàn người hâm mộ, khi đó Miêu thúc còn có thể đọc được tin nhắn riêng của tui... Bây giờ chắc tin nhắn quá nhiều, có muốn lật bài[1] cũng lật không tới...]

[1]lật bài: nôm na là trò lật thẻ bài để sủng hạnh của mấy ông vua hồi xưa, bây giờ để chỉ những người nổi tiếng để ý đến cái gì đó của người hâm mộ. Cái này tui đã chú thích ở chương 4 rồi thì phải, nhưng sợ mọi người quên nên nhắc lại:">

[April tháng tư: Thật ra thì rất tò mò Dân công miêu là một người, hay là một đoàn đội, cái này năng suất có phần hơi cao... Hơn nữa lượng người hâm mộ mới đây tăng cũng rất nhanh, năm nay Dân công meo chắc lên hương luôn rồi chứ gì nữa? Chắc chắn sau lưng không có công ty chống thì cũng có người hỗ trợ?]

[Cự giải sun: Cảm thấy đây là người trong giới, phong cách biên tập cùng với mấy bài viết giống như là cùng một người.]

Khu bình luận weibo dần bình tĩnh lại, bên chỗ bình luận của app Yêu điện ảnh cũng từng bước được người hâm mộ Dân công meo tẩy sạch, cơ bản không thấy được những bình luận tiêu cực của anti và người qua đường. Trên điện thoại Sở Du đang mở một ứng dụng, giao diện được thiết kế đơn giản thoải mái, nhìn một cái cũng biết là kỹ thuật không cao.

Sở Du mở chuyên mục khách quý đặc biệt, trước phần review của cô có một đoạn ngắn giới thiệu cùng với ảnh đại diện. Mặc dù không tình nguyện nhưng SỞ Du cũng phải công nhận ảnh cô vẽ thật sự không phù

hợp với phong cách chung của app, trên trang bìa xinh đẹp tự nhiên xuất hiện một con mèo kỳ quái.

Bên trong khu bình luận giờ đã không còn anti, ngược lại là sự sĩ và vô tận của những người hâm mộ với cái hình đại diện.

[19380212: Tiểu biên (có lẽ đang nhắc đến chế biên tập hoặc chế Du) làm sao lại chọn cái ảnh đại diện như vậy? Vẫn dùng ảnh bên weibo Dân công meo không được sao?]

[Nước sơn móng tay màu đỏ: Cái hình đại diện xấu xí này giống như có một loại ma tính, ánh mắt của tui đến giờ vẫn không có cách nào dứt ra khỏi cái ảnh đó... Tui nhìn chăm chăm nó rất lâu rồi, bài viết đọc đi đọc lại vẫn không thể vào đầu được!!]

[Ước định anh và em: Cái trang bìa thiết kế rất có tâm a, biên tập vì sao lại để cái ảnh đại diện như vậy?]

[Nhân viên quản lý Mênh mông: Cái nôi này tui không gánh đâu nha[2].]

[2]Cái nôi này tui không gánh: tương tự như câu tui không chịu trách nhiệm.

Tên tài khoản của nhân viên quản lý có màu đỏ, giữa biển các tài khoản màu đen khá nổi bật. Sở Du hơi hiếu kỳ, mở hình của Mênh mông vừa gửi kèm theo, hình sau khi được load lên liền lập tức bùng nổ. Cô nhắn tin cho Mênh mông, lòng tan nát, 【Tại sao cậu lại chụp màn hình tin nhắn đăng lên!!】

Mênh mông, 【Bọn họ đều nói biên tập chọn hình sai lầm, rõ ràng là do cậu tự vẽ.】

Mênh mông, 【Tôi không thể để bọn họ nghi ngờ nhân phẩm của mình được.】

Dân công meo, 【... Phương thức chứng minh nhân phẩm bản thân của cậu cũng quá đơn giản thô bạo rồi.】

Mênh mông, 【Cậu dám vẽ mà không dám nhận hả? Cậu có biết tiêu ca lập trình lúc nhìn cái ảnh đại diện biểu tình như thế nào không? Đó chính là khoảnh khắc xấu hổ nhất trong cuộc đời tôi luôn đấy.】

Dân công meo, 【...】

Bằng chứng của Mênh mông vừa tung ra, Sở Du quả thật ngập trong làn sóng cười nhạo của người hâm mộ. Vốn dĩ Dân công meo ở trên weibo rất cao lãnh yên lặng, hình tượng đơn giản vĩ đại chỉ đăng bài nghiêm túc trong nháy mắt sụp đổ, vỏ bọc thần tượng hoàn toàn bị vứt xuống.

[Lấp la lấp lánh: Tài năng mỹ thuật của cháu tui chắc cũng chỉ ở mức đó đi.]

[Mộc Tiểu Bạch: Tất cả im hết đi! Các người đều là đám nhân loại ngu xuẩn! Nét vẽ của Miêu thúc đây là theo trường phái hậu hiện đại (bây giờ đang là hiện đại, tui không biết hậu hiện đại thì có nét vẽ kiểu gì luôn ở =))), mấy người thì biết cái gì! *doge*]

[Phi phi 1009: Ít nhất cũng chứng minh được Dân công meo chỉ là một người, không phải đoàn đội... Dù sao nếu là một đội thì không thể người nào cũng vẽ khó coi như vậy chứ *mỉm cười*]

[Thời đại của chu tước: Miêu thúc, kỹ thuật animation thiệt không thể nhìn được, tui có vẽ mấy cái, thúc có thể lựa ra một cái làm ảnh đại diện là được rồi <hình ảnh> <hình ảnh> <hình ảnh>.]

Sở Du hơi bất mãn, rõ ràng cô vẽ không đến mức khó coi như vậy mà! Những người hâm mộ này thật quá đáng! Cô dứt khoát tự mình sa ngã, đổi luôn ảnh đại diện weibo thành con mèo xấu xí kia, vò đã mẻ lại còn sứt cứ như vậy yên lặng tiến hành kháng nghị. Những người hâm mộ nhìn ảnh đại diện mới của weibo Dân công meo, nhao nhao bày tỏ xấu xí đến mù mắt, tiếng châm chọc ngày càng lớn hơn.

Sở Du nhìn cười nhạo bên trong khu bình luận, thật sự muốn khoá weibo một lần.

Khoảng khắc mùa hè Để đô vừa đến, học sinh cũng chịu đựng xong kỳ thi cuối kỳ, cõng trên lưng một chồng bài tập hè cao ngất chuẩn bị về nhà. Cổng trường từ từ mở ra, các phụ huynh đứng chờ trước cổng đi vào, tiến về phía phòng học của con nhà mình.

Hôm nay là ngày khoá của Sở Du tổ chức họp phụ huynh định kỳ, lát nữa các học sinh đều có thể mang cặp sách về trước, để phòng học lại cho buổi họp. Sở Du nhìn thấy mẹ ở cửa phòng học ngoắc ngoắc, vội vàng chạy tới. Hạ Cẩm Lâm được bảo dưỡng rất tốt, khí chất nhàn nhã, đứng trước cửa rất gây chú ý.

Trước kia, Trần Huyền có nói với Sở Du, nếu lúc cô ấy đến tuổi trung niên, có thể có được một nửa khí chất cùng với dáng người của mẹ Sở Du - Hạ Cẩm Lâm thì đã vô cùng mãn nguyện rồi. Mẹ của Trần Huyền lúc còn trẻ cũng làm một mỹ nhân, chẳng qua bây giờ không quá để ý đến chuyện làm đẹp, vóc người có hơi biến đổi.

Hạ Cẩm Lâm thấp giọng dò hỏi, "Giờ con về trước hả? Hay là chờ lát nữa nữa về với mẹ luôn? Ba con tối nay có việc ở ngoài nên mẹ không nấu cơm."

Sở Du hơi do dự, họp phụ huynh nhất định rất lâu, cô không biết phải chờ tới khi nào, "Con với Trần Huyền ở bên ngoài làm bài tập rồi mới về, bài tập hè mới được giao ạ."

Hạ Cẩm Lâm nghe vậy, gật đầu một cái, "Được."

"Mẹ, vậy buổi tối mẹ ăn gì?" Sở Du nghĩ một chút, lại cảm thấy để cho Hạ Cẩm Lâm ăn tối một mình không hay lắm, dù sao họp phụ huynh cũng rất lâu mới xong.

Trái lại, Hạ Cẩm Lâm không để ý cho lắm, "Không sao, con đi với Trần Huyền đi, mẹ không đói."

Sở Du và Trần Huyền sau khi thu dọn sách vở xong, chào tạm biệt với cha mẹ của mình, liền mang bài tập đi về. Trần Huyền hôm nay nhìn thấy cha mẹ của các bạn học trong lớp, hứng chí nói, "Tớ phát hiện có mấy bạn rất giống ba mẹ nha, cứ như là bọn họ phiên bản trưởng thành vậy, Du nhi, dáng dấp của cậu với dì cũng rất giống nhau..."

Khuôn mặt cùng mũi của Sở Du rất giống mẹ ruột, hơn nữa, Hạ Cẩm Lâm nhìn khá trẻ tuổi, hai người đứng chung một chỗ y như hai chị em. Trần Huyền cảm khái nói, "Nếu sau này tớ có thể giống như dì thì thật tốt a, tớ cảm thấy phụ huynh trong lớp có mẹ cậu khí chất nhất... Tiếp đó là mẹ của Bồ Tử Hạo..."

Sở Du gật đầu một cái, cô quả thật cảm thấy Lục Hân, mẹ của Bồ Tử Hạo được bảo dưỡng rất tốt, hơn nữa người cũng rất hiền. Phong cách của Hạ Cẩm Lâm và Lục Hân cũng không giống nhau. Trên người Lục Hân mang một loại cứng cáp và lưu loát của người trong giới, bình thường rất giỏi trong việc giao tiếp với người khác, có điều trong công việc thì hẳn sẽ có cảm giác mạnh mẽ sấm rền gió cuốn; Hạ Cẩm Lâm lại chính là kiểu người được ngâm trong sách vở, mỗi một cử động đều mang theo mấy phần

thầy mị, thướt tha, đây cũng là do ảnh hưởng từ ông ngoại. Hai người hai phong cách hoàn toàn khác nhau, mỗi người một vẻ.

Sở Du và Trần Huyền tùy tiện ăn chút gì đó rồi chạy đến thư viện bên cạnh trường làm bài tập. Sở Du rút trong cặp ra một chồng sách bài tập dày cộm, thờ dài bất đắc dĩ. Mỗi thầy cô đều giao một quyển bài tập hè, mà đầu chỉ một môn, còn mấy môn khác nữa, lại còn không ít bài thi, cô nhìn cả đống này thì chỉ muốn chết luôn cho lẹ.

Trần Huyền đã bắt đầu mở bài tập số học ra làm rồi, Sở Du liếc một cái, kinh ngạc. Cô hỏi nhỏ, "Cậu làm bài tập lúc nào mà nhiều như vậy?!" Bài tập hè rõ ràng chỉ mới phát xuống không bao lâu, Trần Huyền đã làm xong được một phần lớn.

Trần Huyền nhìn cô một cái, bút cũng không dừng lại, nhỏ giọng nói, "Lúc rảnh rồi có làm một chút, thật ra thì cũng không nhiều lắm."

Sở Du, "...". Lỗi suy nghĩ của học bá[3] số học, cô thật sự không hiểu.

[3]học bá: chỉ những người học giỏi

Hai người an tĩnh ngồi trong thư viện làm bài tập, Sở Du muốn làm xong bài tập hè nhanh một chút, sau đó tranh thủ thời gian nghỉ hè xử lý xong chuyện trên mạng. Cô muốn hoàn thành phần hậu kỳ của 《Call Me ET!》 trong hè này, rồi lại làm vài nội dung cho weibo Dân công meo, cũng không nghịch ngợm những thứ mới nữa, cô muốn dồn toàn bộ sức lực vào chuyện học tập thi cử lớp 12.

Sở Du và Trần Huyền ngồi học cũng đã qua mấy tiếng, Sở Du liếc nhìn thời gian, cảm thấy có lẽ họp phụ huynh đã xong, gửi cho mẹ mình một cái tin nhắn, 【Mẹ về nhà chưa? Con mua ít đồ ăn về cho mẹ nhé?】

Không lâu lắm, Hạ Cẩm Lâm liền nhắn lại, 【Mẹ đang ở quán cà phê chỗ lầu bốn của cao ốc Hoa Hi, con đến đây đi.】

Sở Du kinh ngạc, cao ốc Hoa Hi cách chỗ này không xa lắm, sao mẹ lại đi một mình tới đó làm gì? Cô cảm thấy nghi ngờ, 【Mẹ đi ăn cơm một mình hả?】

【Không phải, mẹ đang ngồi với mẹ của Bồ Tử Hạo cùng lớp với con đó.】

Sở Du, "..."

Sở Du cả người như chìm trong mơ hồ, tại sao mẹ mình lại đi chung với mẹ của Bồ Tử Hạo a? Cô nói với Trần Huyền vài câu, thu dọn sách vở xong liền rời khỏi thư viện, chuẩn bị đến cao ốc Hoa Hi gặp mẹ mình. Dọc đường đi, cô suy nghĩ nát óc cũng không biết Hạ Cẩm Lâm ngồi chung với Lục Hân làm gì.

Kiếp trước, thật ra thì Sở Du không có ấn tượng nhiều với Lục Hân, lớp 12 Bồ Tử Hạo liền xuất ngoại, cô đối với Bồ Tử Hạo sau đó ấn tượng cũng dần mơ hồ không rõ. Rất nhanh đã đến cao ốc Hoa Hi, Sở Du đi thang máy lên lầu bốn. Toàn bộ tầng bốn của cao ốc Hoa Hi được thiết kế lại thành một quán cà phê sang trọng, cửa sổ sát đất ở hai bên có thể thấy rõ cảnh đêm bên ngoài, tầm nhìn rất đẹp.

Dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, Sở Du tìm được Lục Hân và Hạ Cẩm Lâm đang ngồi trò chuyện bên cửa sổ. Bồ Tử Hạo cũng ngồi bên cạnh bọn họ (không hiểu vì sao nghĩ tới đoạn này lại buồn cười =)))))) cứ như gặp mặt hai bên =)))))), thấy Sở Du đang từ bên này đi tới cũng sửng sờ.

Hạ Cẩm Lâm ngồi ở vị trí đưa lưng về phía Sở Du, là Lục Hân phát hiện Sở Du đi tới trước, lên tiếng nói, "Sở Du tới rồi."

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Sở Du nhìn một màn này có chút mơ hồ, nhẹ giọng nói, "Con chào dì."

Hạ Cẩm Lâm quay đầu lại, quả nhiên thấy con gái nhà mình, cười cười nói, "Con chờ một chút, chúng ta chuẩn bị xong rồi, ngồi xuống trước đi."

Trái lại, Lục Hân khá nhiệt tình, giọng nói chân thành, "Một lát nữa dì sẽ lái xe đưa hai mẹ con về, hôm nay làm phiền cô giáo Hạ mất rồi. Tử Hạo, con đi lấy menu đi, Sở Du muốn ăn gì không? Kem ly nhé?"

Sở Du vội vàng khoát tay, bày tỏ không cần, nhưng Lục Hân vẫn kiên quyết gọi cho cô một ly trà trái cây. Bốn người ngồi chung một bàn có vẻ hơi chật chội, Sở Du và Bồ Tử Hạo liền dứt khoát chuyển sang bàn bên cạnh, bọn họ cũng không hứng thú gì với cuộc trò chuyện của người lớn.

Thình thoảng Sở Du có nghe được vài từ như "triều đại", "đối bạch" [1], nghi ngờ hỏi, "Bọn họ đang nói chuyện gì vậy?"

[1]đối bạch: đối thoại, đối bạch (giữa các vai trong tuồng kịch và điện ảnh)

Bồ Tử Hạo được ngồi riêng một bàn với Sở Du, nội tâm vô cùng khẩn trương, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh như thường, "Mẹ tôi gần đây mới

chuyển sang một hạng mục về điện ảnh và truyền hình, nên muốn hỏi đi vài thứ về chuyện này."

Sở Du sáng tỏ gật đầu một cái, thành tựu của Hạ Cẩm Lâm ở trong lĩnh vực này không tồi, trước kia cũng có người tìm đến xin hỗ trợ. Lục Hân và Hạ Cẩm Lâm trò chuyện vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc, ngược lại, càng nói càng hăng, thỉnh thoảng truyền đến vài trận cười dài. Sở Du bưng trà trái cây lên, nhìn chăm chăm Bồ Tử Hạo ở đối diện, không biết làm gì, "Lúc này cậu cứ một mực ngồi chờ như vậy hả?"

Bồ Tử Hạo gật đầu một cái, hãnh nhin dáng vẻ của cô như một con mèo nhỏ buồn ngủ, đề nghị, "Cậu muốn lên mạng không? Ở đây có wifi." Nói rồi liền dứt khoát đưa máy tính bảng mình đang chơi cho cô.

Sở Du hơi sửng sốt, cầm lấy máy tính bảng hãnh đưa tới, lại không nhận được hỏi, "Cậu không dùng sao? Cứ ngồi như vậy thôi hả?"

"Cũng được." Bồ Tử Hạo ngồi đối mặt với Sở Du, trong lòng rộn ràng không thôi, làm gì có chuyện nhàm chán. Bên trong quán cà phê có nguyên một cái bàn gỗ dài và rộng, rất thích hợp cho việc trò chuyện, sẽ khiến cho 2 người đối diện cảm thấy không quá xa cách. Dưới ánh đèn, Sở Du nhàm chán bưng ly trà trái cây lên, ánh mắt lấp lánh nhìn chằm chằm vào hãnh, khiến hãnh có chút chịu không nổi.

Bồ Tử Hạo chỉ có thể dời tầm mắt của mình sang chỗ khác, nhưng lại cảm thấy nói chuyện mà không nhìn vào mắt đối phương như vậy, không được lịch sự cho lắm. Hãnh dứt khoát lấy máy tính bảng đưa cho Sở Du, phân tán lực chú ý của cô, cũng làm giảm bớt sự khẩn trương ở trong lòng.

Trái lại, Sở Du không hề biết câu chuyện trong lòng Bồ Tử Hạo, tùy ý lướt qua lướt lại trên máy tính. Bồ Tử Hạo thấy cô cúi đầu, thở phào nhẹ nhõm, hãnh khẩn trương đến nỗi, nơi cổ họng dường như đều bị đốt cháy.

Máy tính bảng không có cài trò chơi, Sở Du nhất thời cũng không biết nên làm cái gì, dứt khoát mở trình duyệt lên.

Trên trình duyệt có một tab tiểu thuyết vẫn chưa đóng Sở Du rãnh rồi nhàm chán, liền đọc từ chỗ đang mở đi xuống. Cô không đọc lại từ đầu, nhưng mà có thể nắm được nội dung đại khái của câu chuyện.

“Bồ Dạ đứng ở trong đại sảnh, yên lặng không nói. Đại trưởng lão nhìn hằm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép[2], "Ngốc tử a! Bây giờ thần kiếm đã mất, con lại không bắt tên đầu sỏ về đây, tất nhiên sẽ bị người trong môn phái quở trách! Như vậy có đáng không?"

[2]chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn nhưng không được như mong muốn.

Bồ Dạ cúi người, bộ dạng bình tâm tĩnh khí nói, "Trưởng lão, tiểu sư muội chẳng qua chỉ là nhất thời bị ma giáo đầu độc, đi lầm đường sai bước..."

"Đúng là nói nhăng nói cuội! Bây giờ con còn muốn giấu giếm ta sao!?" Đại trưởng lão nghe vậy thốt lên giận dữ, khí thế kinh người, nội lực toát ra cơ hồ như muốn làm nát tấm đá, "Cái gì mà sư muội? Bản môn[3] không hề có đệ tử ma giáo! Nàng ta chính là Thiếu môn chủ của ma giáo, là kẻ thù không đội trời chung của bản môn!"

[3]bản môn: môn phái của ta, nhưng "bản môn" nghe mang hơi hướng tự hào kiêu ngạo hơn "môn phái của ta" nên mình để yên.

Bồ Dạ lặng im không nói.

Bồ Tử Hạo lơ đãng liếc một cái, thấy Sở Du phía đối diện đang đọc tiểu thuyết của mình. Lòng bàn tay hần chảy mồ hôi, nghĩ nghĩ một hồi, mấy chương gần đây nữ chính không xuất hiện, có lẽ Sở Du không nhìn ra gì đâu. Bình thường, người dùng máy tính bản luôn là hần, mấy tab trình duyệt cũng không để ý tắt, nhất thời sơ sót khiến Sở Du thấy được.

Có thể là do ánh mắt của hần quá mức mãnh liệt, Sở Du vốn đang cúi đầu cũng phát hiện, ngẩng đầu lên, thấy Bồ Tử Hạo đang nhìn mình chăm chăm, có chút nghi ngờ hỏi, "Sao vậy?"

Giọng nói của Bồ Tử Hạo hơi khàn khàn, "Cậu đang đọc tiểu thuyết?"

"Ừ." Sở Du gật đầu một cái, "Tôi đọc tiếp từ chỗ cậu đang đọc, hay là tôi tìm lại chỗ ban đầu cho cậu nhé?"

Sở Du nghĩ có lẽ Bồ Tử Hạo mới đọc được một nửa, cô như vậy đọc tiếp tới, sẽ làm mất dấu của hần. Bồ Tử Hạo lắc đầu một cái, "Không sao, tôi có thể tự tìm lại."

Bồ Tử Hạo nhìn cô lại cúi đầu xuống, an an tĩnh tĩnh đọc, không nhin được tò mò muốn biết Sở Du đánh giá như thế nào, dò hỏi, "Cậu cảm thấy có hay không?"

"Cũng được." Sở Du không ngẩng đầu, chọn một chương, "Nam chính có hơi ngốc."

"..." Lòng Bồ Tử Hạo tan nát, ai cũng có thể nói câu này, nhưng cô thì không được. Hần hơi ảm ức hỏi, "Ngốc chỗ nào chứ?"

Sở Du không nhận ra giọng điệu của Bồ Tử Hạo có hơi sai sai, chỉ nghĩ hần là độc giả trung thành, đang bất bình thay cho tác giả. Cô bình tĩnh phân tích nói, "Năng lực của nam chính mạnh như vậy, tại sao cứ phải nhất quyết không chịu tỉnh táo lại, yên lặng buông tay?"

Bồ Tử Hạo ra vẻ hiểu rõ, "Bởi vì cậu không đọc từ đầu, thích một người, tay chân sẽ vô cùng luống cuống như một tên không có tiền đồ vậy, chuyện này hoàn toàn không có quan hệ gì với năng lực của hẳn..."

Sở Du nghe vậy ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Bồ Tử Hạo một cái, ánh mắt của cô sáng ngời, khiến cho Bồ Tử Hạo không biết vì sao đột nhiên có chút chột dạ, càng nói về sau giọng càng nhỏ đi. Sở Du nhẹ nhàng lắc đầu, giống như không hiểu lắm, "Có lẽ vậy đi."

Bồ Tử Hạo hỏi dò, "Vậy, cậu cảm thấy "thích" là như thế nào?"

"Nếu như là thật sự thích, vậy thì đừng để ý nhiều quá, cứ dốc hết mình giành lấy, cho đến chết thì thôi." Giọng Sở Du bình tĩnh, lời nói thốt ra lại vô cùng mạnh mẽ, "Đừng nên khiến cho đối phương cả đời đều không biết đến tình cảm của mình."

Bồ Tử Hạo sửng sốt một chút, không quá tán thành, khẽ cau mày, "Nếu đối phương không hề thích cậu thì sao chứ? Làm như vậy ngược lại sẽ khiến cho người ấy khó xử."

"Tại sao tôi phải thích người không thích tôi chứ? Tiền đề chính là thật sự thích, đối phương tất nhiên phải thích mình, tôi mới có thể thích đối phương chứ?" (EQ của chị khiến cho em và nam chính quan ngại sâu sắc:)) Giọng nói Sở Du vô cùng hùng hồn, giống như kiểu "tui có lý nên tui chấp hết".

Bồ Tử Hạo bị lý lẽ kinh người của Sở Du làm cho hôn mê, dờ khóc dờ cười nói, "Cậu cũng kiêu ngạo quá rồi, trên thế giới này làm gì có chuyện cái gì cũng theo ý cậu được chứ."

Mỗi người đều lên kế hoạch cho tình cảm của mình trong tương lai thật tốt, thật hoàn hảo, chỉ đến khi gặp phải định mệnh thật sự, mới phát hiện, tất cả kế hoạch trước đây ở trước mặt đối phương đều trở nên vô dụng. Những tiêu chuẩn, yêu cầu mà trước kia bạn đã đặt ra, hết thảy đều

có thể vì đối phương mà thay đổi, đối phương chính là tiêu chuẩn mới, yêu cầu mới của bạn.

Hắn chính là như vậy.

Sở Du nhẹ giọng nói, "Dĩ nhiên tôi biết chuyện này rất khó khăn."

Kiếp trước, căn bản là cô không tìm được một người như vậy, không có ai có thể bao dung vô hạn với cô được. Người khác nhìn vào luôn thấy công việc của cô quá bận rộn, rất ảnh hưởng đến đời sống tình cảm. Chỉ có cô mới biết, là do bản thân quá mức kiêu ngạo, chỉ cần là người có tình cảm bình thường, ai mà có thể độc thân cả đời được chứ, nhưng mà như vậy thì có ý nghĩa sao?

Sở Du cũng tự biết bản thân không phải người có đủ kiên nhẫn, cô không thể lãng phí dù chỉ một giây trên người mình không thương được. Miệng thì bảo Bồ Dạ thật ngốc, nhưng nội tâm lại hâm mộ người như vậy. Một người có thể toàn tâm toàn ý thích ai đó, nhưng cô lại là một tên nhát gan, không muốn chủ động biểu lộ tình cảm của mình trước.

Cô không thấy nữ chính xuất hiện, không biết được Thiếu môn chủ ma giáo trong câu chuyện là kiểu người như thế nào. Nếu Sở Du đọc được, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc, suy nghĩ tư tưởng của cô tương tự như nữ chính vậy, hay nói cách khác, chính là giống nhau như đúc.

Rốt cuộc Lục Hân và Hà Cẩm Lâm cũng nói chuyện xong, sắc trời đã tối, Lục Hân dứt khoát lái xe đưa Hạ Cẩm Lâm và Sở Du về nhà. Lục Hân cầm tay lái, quay sang Bồ Tử Hạo đang ngồi bên cạnh cười trêu, "Thi đại học xong con không định đi lấy bằng lái xe sao? Đến những lúc thế này là có thể phát huy công dụng, liền đưa ba vị nữ sĩ chúng ta về nhà."

Hạ Cẩm Lâm cũng không nhịn được cười, "Tử Hạo nhìn rất trầm ổn, có thể lấy được bằng lái xe cùng không tệ."

"Nó làm gì mà trầm ổn chứ, hôm nay do đang ở bên ngoài nên giả vờ như vậy thôi." Lục Hân không nhịn được cười nhạo, cảm khái nói, "Nếu nó hiểu chuyện được bằng một nửa của Sở Du thôi đã là tốt lắm rồi, mỗi lần họp phụ huynh thầy chủ nhiệm đều gặp riêng tôi để nói chuyện về học hành của nó."

Bồ Tử Hạo giả vờ như không nghe không hiểu, nhìn ra ngoài cửa sổ. Hạ Cẩm Lâm đành giảng hoà, "Không sao, vẫn còn một năm nữa, bây giờ cố gắng cũng không muộn."

Lục Hân lái xe đến dưới lầu, Hạ Cẩm Lâm và Sở Du xuống xe, chào tạm biệt với hai người. Cửa kính từ từ hạ xuống, Lục Hân cười nói, "Hôm nay làm phiền cô giáo Hạ quá. Sở Du, nghỉ hè có thời gian rảnh, đi chơi với bọn dì nhé."

Sở Du cười một tiếng, "Cảm ơn dì, chờ thi đại học xong đã ạ."

Lục Hân và Bồ Tử Hạo ngồi trong xe, đưa mắt nhìn hai người đang đi lên lầu, cửa kính từ từ kéo lên. Bồ Tử Hạo không nhịn được nói, "Mẹ, ở những mặt khác mẹ thật lợi hại."

Bây giờ hẳn còn chưa biết trong tương lai còn có cái khái niệm gọi là "sáo lộ"[4], nhưng đối với năng lực xã giao của mẹ mình hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

[4]sáo lộ: đại khái có thể hiểu là đẹp trai không bằng chai mặt:)

Lục Hân hừ lạnh một tiếng, khởi động xe, "Chẳng lẽ mẹ còn phải giống hai cha con con, thời điểm mấu chốt một chữ cũng không thốt ra được? Hôm nay nhìn con hơi khẩn trương thái quá."

Bồ Tử Hạo yên lặng không nói, có hơi chột dạ.

Lục Hân hôm nay đúng là muốn tìm Hạ Cẩm Lâm giúp đỡ, ở cuộc họp phụ huynh đợt trước đã quen biết với đối phương, khi đó vẫn không nhìn kỹ (nhớ rõ) Sở Du, càng không biết cẩn thận của Bồ Tử Hạo. Hôm nay chỉ có thể nói là cơ duyên xảo hợp, không phải cố ý sắp đặt, có điều nhìn con mình cả quá trình đều mang dáng vẻ khẩn trương, vẫn là có chút cảm khái.

"Con có thể nghiêm túc, cẩn thận, nhưng đừng quá bối rối, đừng nên im lìm nói chẳng thành tiếng như ba con." Lục Hân có hơi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Sở Du chịu đựng qua đợt học tăng cường ở trường, sau đó cuối cùng cũng được nghỉ hè. Mặc dù mùa hè năm nay tương đối ngắn ngủi, nhưng có còn hơn không. Sở Du định nhân dịp này xử lý xong phần lớn công việc, cô cũng đã nói với Bạch Thanh, năm đến sẽ nhận ít việc nhất có thể, sau khi xong hậu kỳ của 《Call Me ET!》 thì tạm thời không đụng đến chuyện làm phim nữa.

Hậu kỳ cho tập một và hai của 《Call Me ET!》 xong, Sở Du liền đem các bản mẫu và kiểu phụ đề cho Bạch Thanh, đồng thời cũng lấy tiền công của mình về. Thật ra thì Bạch Thanh có thể tìm người sửa lại bản mẫu một chút, sau đó tiếp tục làm hậu kỳ các tập sau của mùa một nhưng anh vẫn kiên trì để Sở Du hoàn thành toàn bộ một mùa.

Vạn sự khởi đầu nan, hai tập đầu đã hình thành được phong cách hậu kỳ, tìm một kỹ thuật viên chuyên nghiệp nào đó để bắt chước làm theo cũng dễ dàng hơn nhiều. Sở Du biết đây là do Bạch Thanh cho cô mặt mũi, hai tập đầu là bởi vì chất lượng của bản quay thô quả thật không cao, nhưng càng về sau thì các bản quay thô cũng bình thường, hậu kỳ ở đoạn sau theo đó mà đỡ cực hơn.

Cô cũng không thể lấy giá như của hai tập đầu được, dứt khoát tự đề nghị lại, giảm xuống 2 ngàn mỗi tập, chất lượng của các bản quay thô phía sau này tương đối cao, lượng công việc của cô thật ra thì cũng ít, vì thế giá cả đưa ra khá hợp lý. Bạch Thanh thấy vậy, biết Sở Du không phải là người

tham lam, hảo cảm với cô tăng lên, trêu chọc nói, "Em dứt khoát tới công ty tôi thực tập luôn đi, có phát lương."

Sở Du hài hước nói, "Anh muốn dùng tiền lương thực tập một tháng để cho tôi làm phim nguyên một tháng luôn hả?[1] Vậy chẳng phải tôi lỗ to rồi sao?"

[1] đoạn này theo mình hiểu có lẽ là bình thường chị Du làm phim tính tiền công theo từng tập, nhưng nếu khi vào công ty anh Thanh thực tập thì tiền lương cố định, nhưng lượng công việc có thể nặng hơn, vậy là chị Du bị lỗ to rồi.

Thực tập sinh làm hậu kỳ trong công ty là công việc cố định, mỗi ngày đúng giờ đến làm việc, tiền lương thực tập mỗi tháng vốn cũng là cố định, chắc chắn sẽ không kiếm tiền dễ dàng được như Sở Du bây giờ.

Công việc như vậy cũng có chỗ tốt, chỉ cần ngày nào cũng đi làm chuyên cần thì lương tháng luôn được bảo đảm, sẽ không phát sinh chuyện hồ sơ bị để trống, hơn nữa còn có giấy chứng nhận thực tập. Bây giờ Sở Du có thể nhận được phim, chẳng qua chỉ là vì tài khoản Dân công meo giúp cô mở đường. Nếu như cô chỉ là một sinh viên bình thường, không dựa vào thầy hoặc đàn anh đàn chị, chỉ tự mình đi tìm công việc, độ khó sẽ lớn hơn nhiều, hơn nữa còn dễ bị lừa gạt.

Bạch Thanh dờ khóc dờ cười, "Làm sao có thể a, tại sao kỳ tới em không nhận phim nữa? Chương trình học nặng lắm sao? Tôi cảm thấy dựa vào kỹ thuật chuyên nghiệp của em bây giờ, sau khi tốt nghiệp cũng không sợ không có cơm ăn, coi trọng chuyện tích điểm như vậy, chẳng lẽ muốn đi du học sao?"

Bạch Thanh rất coi trọng sự phát triển của truyền thông mới, hơn nữa trong tay Sở Du đã có sẵn tài khoản Dân công meo, chỉ cần hoạt động thật tốt, sau này những người hâm mộ đó sẽ tạo ra lợi nhuận vô cùng khổng lồ,

vấn đề ăn không đủ no cơm chỉ là mây bay. Anh cảm thấy kỹ thuật hiện tại của Sở Du đã thuộc hàng chuyên nghiệp rồi, không nhất thiết phải nghiên cứu sâu hơn nữa, sau một thời gian ngắn làm việc, nếu muốn củng cố lại còn có thể nghiên cứu thêm.

Sở Du cũng không biết phải làm sao, Bạch Thanh cho rằng cô đã là sinh viên đại học, nhưng trên thực tế cô chỉ là con cầu đáng thương chuẩn bị lên 12. Cô nhất định phải thi vào Truyền Đại, không chỉ đơn giản để thu thập kiến thức hay kiếm một tấm bằng, mà là vì để tiếp xúc tạo quan hệ với những đối tượng tiềm năng của ngành truyền thông trong tương lai. Muốn làm chương trình thì cô không thể nào độc hành cả đời được, đây là chuyện không tưởng.

Sở Du hàm hàm hồ hồ ứng phó cho qua vấn đề của Bạch Thanh. Trong tay cô hiện tại đã có một khoản tiền nho nhỏ, nhưng vì quyết tâm phải chuyên tâm học tập ôn thi đại học, vẫn chưa sử dụng. Sở Du muốn sau khi thi đại học xong thì tự thưởng cho mình một cái laptop, máy tính bàn ở nhà bây giờ cũng già rồi, thỉnh thoảng đang làm phim thì đơ.

Tập phim mới quay xong của 《Call Me ET!》, Bạch Thanh vẫn dùng phương thức gặp mặt trực tiếp rồi giao đĩa cứng lại cho Sở Du làm hậu kỳ. Bọn họ hầu như đều hẹn vào cuối tuần sau khi quay phim xong, hôm nay vốn là ngày gặp mặt như thường lệ, nhưng mà Bạch Thanh lại đang ở hiện trường cảnh quay, nhất thời không thể đi được.

Vốn dĩ Bạch Thanh muốn đổi sang ngày khác, nhưng Sở Du hỏi qua, phát hiện chỗ quay phim không xa lắm, định tự đi lấy tài liệu thực tế. Dù sao bây giờ cô cũng đang trong kỳ nghỉ, đi một chuyến cũng không quá khó khăn, dứt khoát hỏi cặn kẽ địa chỉ.

Hôm nay là ngày quay ngoại cảnh, hiện trường là một cái sân ngoài trời được đoàn đội của Bạch Thanh thuê lại. Lúc Sở Du đến nơi, bọn họ đang quay phim, cô không thể làm gì khác hơn ngoài việc an tĩnh đứng một

bên chờ đợi. Quay phim, thư ký trường quay, thu âm, hoá trang đều ở trường quay bần bần rộn rộn, rất nhiều loại dây điện rải rác trên mặt đất.

"Cut! Bộ phân âm thanh, trước khi quay không phải đã nói chuyển cảnh rồi sao? Boom operator[2] là ai?" Bạch Thanh thật sự cảm thấy vô cùng nhức đầu, mỗi lần quay đều có rất nhiều phiền toái, anh tập trung cao độ cả về tinh thần và sức lực cho đến trưa, huyết thái dương mơ hồ đau đến giật giật.

[2]Boom operator: Bình thường trong một đoàn làm phim sẽ có một tổ âm thanh hiện trường, trong tổ đó sẽ có một người hoà âm hiện trường (production sound mixer) đwùng đầu, chịu trách nhiệm thu âm toàn bộ mọi âm thanh trong quá trình quay phim; bên cạnh đó có thêm một người nữa gọi là người giơ boom (boom operator) có nhiệm vụ cài đặt di chuyển microphone trong quá trình quay phim – bao gồm việc đặt các radio microphone vào các vị trí quan trọng, gắn và giấu các thiết bị ghi âm lên người diễn viên, điều khiển cần boom để thu được tiếng của diễn viên những không được để micro lọt vào khung hình.

Hoà âm hiện trường Triệu Trạch nghe vậy, khiển trách, "Đại Bàng! Đã nói với cậu là chuyển cảnh mà!"

Đại Bàng là trợ lý âm thanh của Triệu Trạch, phụ trách việc giơ boom, anh hạ boom micro xuống, hơi bất mãn lăm lăm, "Anh cũng không nhìn xem đã giơ cái này bao lâu rồi..."

Triệu Trạch nghe thấy oán trách của anh ta, quay sang Bạch Thanh cười làm hoà, "Trợ lý âm thanh của tôi kỹ thuật còn hơi non, Bạch đạo diễn để cho cậu ta giơ hơi lâu, mọi người cũng không dễ dàng gì."

Bạch Thanh nhìn dáng vẻ cười đùa hí hửng của Triệu Trạch, lòng giận lên. Cảnh quay này tổng cộng không tới mấy phút, Đại Bàng vừa giơ lên liền kêu mỏi, không khỏi vô dụng quá chứ. Anh nghe câu "Bạch đạo diễn"

kia của Triệu Trạch, không những không cảm thấy vui thích, ngược lại còn cảm thấy Triệu Trạch đang cố móc mĩa mình.

Bạch Thanh cũng biết Triệu Trạch bất mãn với thù lao được trả, cố gắng bình tĩnh nói, "Triệu Trạch, chúng ta trước tiên cứ quay hình cho xong thật tốt trước, sau đó rồi hãy nói đến các vấn đề khác được không? Đừng mang cảm giác mệt mỏi không phục vào trong công việc."

Triệu Trạch cười một tiếng, khoa trương nói lớn, "Tôi nào dám mệt mỏi không phục a! Bạch đạo diễn, kỹ thuật của trợ lý âm thanh đúng là mới vào nghề, là tôi sai, tôi sai, mong ngài thông cảm nhiều chút!"

Bạch Thanh nhìn dáng vẻ láu cá liền chán ghét, cố nén giận nói, "Vậy tiếp thì thế nào? Còn có thể thu âm không?"

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên! Để tôi nói cậu ta một chút!" Triệu Trạch trên mặt cười xoà, chờ đến khi Bạch Thanh xoay người lại, ánh mắt liền để lộ ra một tia khinh thường. Bạch Thanh quá hiền, căn bản không gây áp lực được bao nhiêu, mấy nhân viên kỹ thuật bọn họ muốn chinh anh thì quá dễ dàng.

Nhân viên trong công ty Tân Truyền thông Thiên Nghi không nhiều lắm, diễn viên và đoàn đội quay phim thì xuất từ nội bộ công ti, nhưng mà người bên bộ phận âm thanh lại mời từ bên ngoài. Triệu Trạch là người chủ chốt bên âm thanh, có thể xem như là người đứng đầu đoàn đội âm thanh, ban đầu hai bên hợp tác cũng khá thoải mái, sau khi 《Call Me ET!》 bạo đả thì Triệu Trạch liền ngoài sáng trong tối phá đám Bạch Thanh.

Bạch Thanh đương nhiên biết Triệu Trạch muốn tăng thù lao, nhưng cái giá anh ta muốn quá cao, là đòi hỏi không xứng đáng. Mọi người vốn là bàn bạc xong tiền thù lao rồi mới ký hợp đồng, Bạch Thanh nể tình, bằng lòng cho anh ta tăng giá, không muốn thì dựa vào giá cả trên hợp đồng mà làm việc thôi, không có gì đáng để Triệu Trạch oán trách cả. Triệu Trạch

thấy Bạch Thanh không nhìn ra ẩn ý của anh ta liền bắt đầu biếng nhác lơ là, nhiều lần quay phim cũng cố tình gây thêm phiền toái.

Triệu Trạch làm bộ dạy dỗ Đại Bàng đôi câu, hai người tới chỗ tối liền nhìn nhau hiểu ý cười một tiếng. Đại Bàng đã làm trợ lý cho Triệu Trạch được một thời gian, sao lại không biết được Triệu Trạch cố ý để hằn lẳng nhặng với Bạch Thanh, loại chuyện giơ boom này nói khó không khó, nói dễ không dễ, chủ yếu phải xem người giơ boom là ai.

Đoàn phim 《Call Me ET!》 lại bắt đầu tiếp một lần nữa, diễn viên đóng vai 0921 đứng ở chính giữa, chỉnh chu lại biểu cảm của mình.

Sở Du đứng một bên lẳng lặng chờ đợi thời gian trôi qua thật dài. Cảnh quay kế tiếp cũng không thuận lợi, Triệu Trạch và Đại Bàng lại tiếp tục chế ra các dạng rắc rối, nguyên một buổi sáng vẫn chưa làm được gì. Hôm nay vốn là quay ngoại cảnh, mùa hè nóng bức, nhiệt độ bên ngoài phòng cực cao, nhân viên trong đoàn ai cũng chưa ăn cơm, bây giờ bụng đã sớm đói ùng ục, hết sức mệt mỏi.

"Cut! Đoạn này không được!" Bạch Thanh bây giờ cảm thấy đầu như muốn nổ tung lên, trong lòng chỉ hận không thể bóp chết Triệu Trạch.

Quay phim đã sớm nhìn ra nhân viên bên thu âm có gì đó không đúng, anh ta lau mồ hôi trên trán, lại sờ cái máy đang nóng lên, bất mãn nói, "Đạo diễn, chúng ta không thể phí sức như vậy nữa, máy móc cũng nóng quá rồi, không tốt lắm."

Các diễn viên sớm đều đã không chịu nổi nữa, lớp phấn cũng trôi bớt, ánh mắt đầy bất đắc dĩ nhìn về phía Bạch Thanh.

Bạch Thanh quả thật bị chọc giận đến phát điên luôn rồi, anh bước mấy bước về phía trước, muốn xông đến nói chuyện phải trái với Triệu Trạch, vừa bước được một nửa, đột nhiên có cảm giác bị kéo lại. Sở Du vẫn

luôn một mực an tĩnh ngồi bên cạnh kéo anh lại, cau mày nói, "Anh muốn làm gì?"

Sở Du vốn đang ngồi bên cạnh chờ, nhìn thấy Bạch Thanh nổi giận đùng đùng liền thấy có gì đó sai sai, vội vàng đi lên cản anh lại. Trán Bạch Thanh toàn là mồ hôi, tựa hồ cũng có gấp gáp, nói chuyện hơi cà lăm, "Tôi, tôi muốn nói chuyện phải trái với anh ta..."

"Anh bây giờ làm sao mà nói chuyện với anh ta? Chẳng lẽ muốn đánh nhau với anh ta sao?" Sở Du cười nhạo một tiếng, vỗ vỗ anh, "Được rồi, Bạch đạo diễn, anh quay lại mở máy chờ đi, đoàn làm phim làm gì có loại kỳ quan đạo diễn đánh nhau với thu âm chứ?"

Bạch Thanh trong lòng vốn vô cùng sốt ruột, nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Sở Du, lập tức tỉnh táo lại không ít, nhưng vẫn kiên trì nói, "Không được, tôi vẫn phải nói chuyện lại với anh ta một chút..."

Sở Du nhìn anh một cái, nhàn nhạt nói, "Được rồi, tôi có cách." Nói xong cô liền tiến về phía Triệu Trạch.

Bạch Thanh nửa tin nửa ngờ, không biết rốt cuộc Sở Du có biện pháp gì, trong mắt anh, Triệu Trạch là một lão hồ ly, Sở Du dù sao đi nữa vẫn chỉ là sinh viên chưa ra trường, đụng phải Triệu Trạch, phần thắng của cô sẽ không được bao nhiêu. Bạch Thanh đứng tại chỗ, nhất thời cũng không biết phải làm sao.

Triệu Trạch dĩ nhiên nhìn thấy nhất cử nhất động của Bạch Thanh và Sở Du, nhưng anh ta không biết vì sao Bạch Thanh lại dừng lại không đến tìm anh ta nói chuyện. Sở Du trước đó đã tìm thư ký trường quay lấy 2 ly nước đá, đến bên cạnh Triệu Trạch, đưa cho anh ta một ly, khách khí nói, "Thầy thu âm cực khổ rồi, trước hết nghỉ ngơi một chút, đạo diễn cũng nói điều chỉnh một chút rồi quay lại."

Triệu Trạch nhìn cô cười xấu hổ, nhìn rất hoà nhã, nhất thời cũng không "sáo lộ" thăm dò, dứt khoát nhận lấy, "Được được được, cảm ơn, cô là?"

Sở Du nói khoác không ngượng miệng, "Em là thực tập sinh."

Cô đến bên cạnh Đại Bàng, đưa cho anh ta một ly nước, cười nói, "Anh giơ boom cực khổ rồi, uống chút nước đi, em giúp anh cầm boom một lát."

Vào trong đoàn phim, nam gọi anh, nữ gọi chị, còn gặp gặp ai có lý lịch thì gọi là thầy, giữ vững bộ dạng khiêm tốn, không ai đánh người mặt cười. Đại Bàng nhìn Sở Du vui vẻ rục rở, nhất thời có chút ngẩn ra, thuận tay đưa boom ra, nhắc nhở, "Có hơi nặng đấy."

Sở Du nhìn tương đối nhỏ con, cầm cây boom thật dài tỏ ra vô cùng xa lạ. Cô không thấy nặng lắm, cảm giác ở tay khiến cho người ta quen thuộc. Giơ boom quan trọng nhất là kỹ thuật, muốn thu âm rõ ràng, hình ảnh không bị lỗi, có một số cảnh quay mất khá nhiều thời gian, không ít các đoàn phim rất nể những người giơ boom mà gọi một tiếng "Boom gia"

Sở Du nhếch mi, Đại Bàng tiện tay đưa boom cho cô như vậy, cũng đừng nghĩ tới chuyện đi về dễ dàng.

Thông báo nhỏ: từ chương 30 trở đi thì mình chỉ up truyện trên trang chính thôi (wordpress Trà Xanh Kem Sữa), ở Wattpad thì khi nào có chương mới mình chỉ sẽ dẫn link để thông báo cho mọi người. Đến khi truyện hoàn thành và trải qua quá trình beta lại một lần nữa thì mình sẽ full update ở Wattpad.

Cảm ơn mọi người đã quan tâm theo dõi:">

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Sở Du đối với kỹ thuật thu âm không tinh thông cho lắm, tuy nhiên một vài động tác cơ bản thì vẫn nắm được.

Thao tác của cô nhanh nhẹn, điều chỉnh dây loa, dây điện vốn đang tán loạn dưới đất đều được sắp xếp gọn gàng, không còn chồng chéo một chỗ nữa. Đại Bàng nhìn thấy động tác lưu loát của cô liền sửng sốt, Sở Du đã nhanh chóng điều chỉnh boom mic thật tốt, sau đó thử giơ một chút. Hai tay cô nắm cán của boom mic, tư thế tiêu chuẩn, động tác lưu loát giơ lên chỗ vị trí đã chỉ định. Cô đứng ngoài quan sát rất lâu, vô cùng rõ ràng cảnh quay này, vì vậy chỉ cần làm một lần liền đúng chỗ.

Đại Bàng thấy vậy sửng sốt một chút, không nghĩ tới Sở Du vậy mà lại là người trong nghề. Bây giờ bọn họ có thể động tay động chân không chút kiêng kỵ như vậy chẳng qua là bởi vì coi thường bọn người Bạch Thanh không hiểu thu âm thôi, không nghĩ tới Sở Du lại hiểu được.

Triệu Trạch và Đại Bàng không phải là không làm việc, chỉ là luôn để lại một vài lỗi nhỏ khi âm thanh xuất ra. Bạch Thanh để cho Triệu Trạch ghi âm, Triệu Trạch thì ỷ lại vào việc Bạch Thanh không hiểu âm thanh mà ba lần bốn lượt đổ lỗi cho quay phim nên hiệu quả thu âm không tốt.

Đại Bàng cảm thấy có gì đó không đúng, đi tới chỗ Sở Du muốn lấy boom mic lại, đứng trước mặt Sở Du, anh ta chìa tay ra nói, “Tôi nghĩ ngơi xong rồi, để tôi cầm cho.”

Sở Du cầm cán boom mic, không hề có động tác trả lại, ngược lại quét mắt một lượt qua hai tay của Đại Bàng, nhẹ nhàng cười, “Thôi được rồi, vật trên tay của anh hình như vô cùng quan trọng, đừng vào mà hư thì không hay cho lắm.”

Trên tay của Đại Bàng quả thật có đeo một chiếc nhẫn và vòng tay, nghe vậy, ngón tay anh ta rút lại một chút, vô thức muốn thu tay về. Sở Du cười như không cười nhìn anh ta một cái, ánh mắt đầy ý tứ. Giọng nói của cô vô cùng bình thường, nhưng lại khiến cho lưng Đại Bàng run lên. Nguyên nhân là do lúc Đại Bàng còn đi học, giảng viên ghét nhất là mấy sinh viên hệ thu âm mà trên tay đeo đồ dư thừa, boom mic là dụng cụ thu âm chuyên nghiệp, mang mấy vật nhỏ này lúc vô tình phát ra tiếng động đều bị mic thu được.

Anh ta nghe thấy ám chỉ trào phúng của Sở Du, cảm thấy vô cùng giống như lời trách mắng lúc trước của giảng viên, theo phản xạ có điều kiện mà sợ hết hồn, Sở Du lúc này chính là đang mờ mịt nghi ngờ độ chuyên nghiệp của anh ta. Bản thân anh ta đối với công việc này không quá chú tâm, chỉ cho rằng bộ mini webdrama này không muốn trả thêm thù lao, nên tùy ý cầm mic, nhẫn trên tay cũng không thêm tháo xuống.

Hai tay Đại Bàng đưa ra sau lưng, len lén tháo nhẫn mà vòng tay ra, có thể là do quá khẩn trương, chiếc nhẫn bị kẹt lại, nhất thời không thể tháo xuống được, anh ta gấp đến độ mồ hôi đầy đầu.

Ngược lại, Sở Du cũng không để ý đến động tác nhỏ của Đại Bàng, mà đi thẳng đến trước mặt Triệu Trạch, khách khí nói, “Thầy, trưa nay đã làm phiền người nhiều rồi, nếu như người nghỉ ngơi xong rồi, chúng ta kiên trì một chút nữa được không?”

Triệu Trạch vừa mới nghỉ ngơi được một lúc, lời nói của của Sở Du lại khiến ông ta thêm thoải mái, nhất thời không có lý do cự tuyệt, chỉ có thể từ chối, “Chờ chút, đợi trợ lý âm thanh Đại Bàng của tôi trở lại...”

“Thầy, anh Đại Bàng giờ từ sáng đến giờ chắc mệt lắm rồi, thầy để cho anh ấy nghỉ ngơi nhiều một chút đi!” Lý do của Sở Du đầy đủ, nụ cười ấm áp, “Bây giờ để em giờ đi.”

“Vây cũng được, nhưng mà em đừng coi thường mấy chuyện giờ mic này, nhìn qua có vẻ đơn giản nhưng...” Triệu Trạch cảm thấy Sở Du nhỏ con như vậy thì có thể giờ mic được bao lâu chứ, boom mic trong tay cô tuy không tính quá dài, không nặng lắm, nhưng giữ vững một động tác trong thời gian dài thì sẽ rất mỏi.

Sở Du hướng sang thư ký trường quay ra hiệu, quay phim và diễn viên lục tục chuẩn bị xong, bắt đầu làm việc một lần nữa. Cô vừa mới thử giờ boom mic một lần, sau khi nhớ kỹ cảnh quay, động tác giờ mic như nước chảy mây trôi, một lần đã qua. Triệu Trạch không nghĩ tới Sở Du chuyên nghiệp như vậy, nhất thời ngây tại chỗ.

Sở Du vừa giờ mic lên, quay đầu thấy Triệu Trạch đứng đơ ra, nở nụ cười hài hước nhắc nhở, “Thầy nên đeo tai nghe lên đi, dù sao nếu thầy không đeo, em giờ mic cũng vô dụng.”

Giọng nói của cô vẫn luôn mềm mại, không hề mang tính công kích, nhưng ánh mắt lại ác liệt, khiến người ta loại cảm giác mạnh mẽ cường thế. Triệu Trạch theo bản năng đeo tai nghe lên, trước mắt ông ta dường như là một vị tổng đạo diễn sấm rền gió cuốn, mệnh lệnh của cô không được phép nghi ngờ. Có những người, không giận tự uy, dễ gần nhưng khó chạm đến, trời sinh khiến cho người khác luôn vô thức nghe theo.

Sở Du giờ vẫn còn nhớ lúc lên Đại học, giảng viên đã nói. “Các em dĩ nhiên không cần thiết phải tinh thông tất cả mọi thứ, nhưng mà nhất định phải hiểu được từng loại công việc, thứ nhất là vì không để bị người khác lừa gạt; hai là lúc bọn họ quăng thúng không chịu làm nữa thì có thể dùng hành động cho bọn họ biết, không có họ công việc vẫn có thể tiến hành được như thường.”

Sở Du chính là muốn dùng hành động thực tế mà cho Triệu Trạch một cái tát vang dội!

Ông ta ỷ vào mình là dân chuyên nghiệp, cho rằng đoàn phim phải phụ thuộc vào mình, người như vậy trong quá khứ cô đã gặp nhiều rồi. Sở Du muốn đích thân tước đoạt vị trí của ông ta, để cho ông ta mất đi cảm giác tồn tại trong đoàn đội. Nếu tổ kịch không cần ông ta tới thu âm nữa, như vậy ngay cả ý nghĩa tồn tại cũng không có, làm gì còn mặt mũi nói đến chuyện tiền công?

Triệu Trạch cảm thấy trong nháy mắt mình đã đánh mất vị trí người đứng đầu đội âm thanh, theo lý thì bây giờ Sở Du giơ mic, hẳn cũng được xem như là trợ lý âm thanh của ông, nhưng Sở Du lại giống như xem ông như không khí. Mặc dù cô luôn mỉm cười, nhưng thái độ cường thế, chỉ huy đội âm thanh vô cùng tự tự, cũng không có người nào dám nghi hoặc.

Động tác giơ mic của cô tương đối ổn, qua năm sáu phút vẫn không nhúc nhích, tư thế cũng là tư thế tiết kiệm sức lực nhất. Vóc dáng của Sở Du không tính là quá cao, thông thường những người giơ mic đều là con trai vóc dáng cao lớn, thật may hôm nay cảnh quay đối với cô cũng không tính là quá khó khăn, nếu gặp cảnh đặc biệt thì liền quá sức đối với cô.

Người tổ kịch thấy Sở Du không nói tiếng nào giơ mic, ánh mắt nhìn Đại Bàng đều có chút không đúng. Nữ sinh người ta nói giơ liền giơ, một mình đại lão gia người mới giơ một chút thì liền bảo mệt mỏi, có lý không? Đại Bàng đương nhiên cảm nhận được ánh mắt khinh thường của mọi người, anh ta đúng là tự làm bậy không thể sống, giơ mic quả thật rất dễ dàng mệt mỏi, nhưng hôm nay anh ta thật sự có phần làm bộ làm tịch.

Bây giờ Sở Du yên lặng giơ, liền tương phản hoàn toàn với dáng vẻ kêu khổ cả ngày của anh ta.

Triệu Trạch mấy lần muốn mở miệng cắt ngang, nhưng vẫn không tìm được cơ hội thích hợp. Sau khi Sở Du giơ mic, tiến độ của đoàn phim bắt đầu nhanh như điên, cô thu âm tương đối chính xác, cơ hồ không chút tỳ vết nào, lại thỉnh thoảng nhìn đến chỗ phối âm, khiến cho Triệu Trạch muốn động tay động chân cũng không có biện pháp.

Cảnh tiếp cảnh thuận lợi qua, cũng không lâu lắm, đoàn phim đã có thể đuổi kịp tiến độ hoàn thành kế hoạch trong buổi sáng. Triệu Trạch giờ không biết nên chui xuống đâu, muốn lấy lại boom mic từ trong tay Sở Du. Trái lại, lúc này Sở Du không cự tuyệt, thuận thế trả boom mic, nhếch mi cười một tiếng, “Thầy cực khổ rồi, quả nhiên là người thu âm chuyên nghiệp, tiến độ của đoàn phim rất nhanh.”

Giọng nói của cô ôn hoà dễ nghe, truyền đến tai Triệu Trạch lại khiến cho ông ta cảm thấy tràn đầy châm chọc. Triệu Trạch cười khan mấy tiếng, lòng căm tức nhưng không thể nói gì. Chẳng lẽ ông ta có thể thốt nhiên giận dữ, xông lên đánh Sở Du một trận sao? Bạch Thanh không có biện pháp thu thập Triệu Trạch như thế nào thì Triệu Trạch cũng không có biện pháp thu thập Sở Du thế đấy.

Mọi người đều hiểu, nếu chân chính xé toạc ra thì cũng không dễ nhìn, nội bộ đoàn phim đấu trí so đũa khí vĩnh viễn đều là sóng ngầm dưới dòng nước tĩnh. Người với người ngoài mặt tôn trọng lẫn nhau, lúc không có ai lại đối chọi gay gắt, xem ai đè ép được ai. Nếu người khí thế mạnh mẽ, kỹ thuật vững vàng, vậy dĩ nhiên đủ sức có biện pháp để người khác nhượng bộ.

Sở Du đã sớm hiểu được đạo lý đối nhân xử thế trong giới này, người ta không thể nào cả đời làm việc đều có thể tìm được người hợp tác tâm đầu ý hợp. Thái độ chuyên nghiệp chân chính, là bất luận đối tượng hợp tác là dạng người gì, người đều có thể đạt được mục tiêu và kết quả mình đã dự trù.

Nếu khí tràng của người mạnh mẽ, không dễ bị lừa, người không chịu phối hợp cũng sẽ nghe lời; nếu người một mực vâng dạ, không hiểu kỹ thuật, người hợp tác tốt đến cửa cũng sẽ không nghe lời.

Sở du mặt không thay đổi đi qua một bên, nhìn Triệu Trạch cùng Đại Bàng tiếp tục tiến hành thu âm. Thật ra thì sau lưng cô bây giờ toàn mồ hôi, chỉ là giả vờ không biểu hiện ra thôi. Mùa hè nóng bức, cô giờ mic thời gian dài như vậy, thân thể có hơi không chịu nổi.

Cô ở bên cạnh nghỉ ngơi một hồi, cũng không lập tức rời đi, mà đứng ở chỗ cách Triệu Trạch không xa. Triệu Trạch thấy Sở Du không đi, cũng bỏ luôn ý niệm tiếp tục tiêu cực biếng nhác, nếu ông ta động tay động chân dù chỉ là một chút, Sở Du nhất định sẽ lập tức phát hiện.

Triệu Trạch thầm mắng Bạch Thanh tìm đâu ra một thực tập sinh như vậy chứ, rõ ràng là một tiểu tổ tông, nhưng vẫn đang hoàng làm việc. Nếu ông ta tiếp tục lười biếng nữa, cái Sở Du cầm lần này không phải đơn giản là boom mic nữa, mà chính là tai nghe!

Người khác đồn ra, nói Triệu Trạch tài nghệ chưa đủ, còn không bằng một thực tập sinh, sau này làm sao ông ta còn có thể lấn lộn? Làm sao có ai mời ông nữa?

Triệu Trạch và Đại Bàng cũng không mang tạp niệm phá rối nữa, công việc kế tiếp lập tức thoải mái hơn rất nhiều. Đoàn phim quay một lúc nữa, liền nghỉ ngơi để nhân viên ăn trưa. Lúc này Bạch Thanh mới được xem là rảnh rỗi, mang đĩa cứng chứa phim bản thô cho Sở Du, đồng thời cảm kích nói, “Đợi lâu rồi, hôm nay thật làm phiền em...”

Bạch Thanh nhìn Sở Du với cặp mắt khác xưa, anh không nghĩ đến chuyện cô còn hiểu về thu âm. Nếu như anh đi tới cãi nhau với Triệu Trạch, đại khái cũng không không giải quyết được gì, cùng lắm là ồn ào một trận,

phất tay không quay nữa, hai người không giằng co thì cũng huyền não không vui mà giải tán.

Tiến độ của 《Call Me ET!》 hiện tại vô cùng gấp gáp, bọn họ không thể trì hoãn, chỉ khi không ngừng đẩy ra nội dung mới thì mới có thể thu hút đầu tư, chống đỡ cho những lần quay kế tiếp, không thể đứng lại giữa chừng

“Không sao.” Sở Du cầm lấy đĩa cứng, chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, “Chờ đến khi các anh phát triển mạnh lên thì có thể tự tuyển đoàn đội chuyên về âm thanh là được rồi.”

Nhân viên của tân Thiên Nghi bây giờ còn ít, theo lý thì đội quay phim và đội thu âm nên có kinh nghiệm phong phú trong công tác, như vậy thì mới có lợi cho bộ phim được. Chẳng qua Thiên Nghi vẫn còn đang trong thời kỳ phát triển, không có biện pháp lập tức mở rộng quy mô như vậy. Có điều, nếu nó thật sự là một công ty lớn thì đã không cần cô đến hỗ trợ bộ phim rồi, lương cao tuyển mộ nhân tài hậu kỳ là được rồi.

Bạch Thanh cũng cười cười, “Hy vọng có thể sớm đến được ngày đó.” Anh đương nhiên trông đợi vào ngày công ty có thể phát triển thành công toàn diện.

Sở Du lấy được đĩa cứng xong, tổ kịch lại tiếp tục bắt đầu làm việc, Bạch Thanh cũng sớm phải quay lại vị trí của mình. Anh do dự một lúc, rốt cuộc cũng nói ra miệng, “Vốn dĩ muốn đổi sang ngày khác để cùng em thương lượng, nhưng mà không biết khi nào tôi mới rảnh. Em có nghĩ đến chuyện, lấy tài khoản Dân công miêu ký hợp đồng với công ty nào chưa?”

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Sở Du nghe vậy hơi sững sốt, nhìn anh một cái, cười, “Anh muốn ký hợp đồng với tôi?”

Bạch Thanh nhìn dáng vẻ cười như không cười của cô, vội vàng khoát tay, giải thích, “Tôi cũng muốn, đáng tiếc là cái sạp này của tôi còn quá nhỏ. Là giúp bạn hỏi, gần đây hẳn luôn muốn tìm vài weibo đại V có lực ảnh hưởng lớn để ký hợp đồng.”

Sở Du suy tư một hồi, lắc đầu một cái, “Thôi bỏ đi, tôi không muốn ký hợp đồng cho lắm, hơn nữa tôi cũng không phải đại V.” Cô không muốn mạo hiểm, đến giờ vẫn chưa tiến hành chứng nhận(chứng nhận đại V – chứng nhận chính chủ (?)), mỗi lần phát xong bài đều không nán lại lâu.(có lẽ là ý chỉ mỗi lần chị Du đăng bài xong thì cũng không ở lại trả lời bình luận bla bla để tăng lượt tương tác)

Bạch Thanh có chút không biết làm sao, “Chứng nhận thì dễ dàng rồi, em có thể suy nghĩ lại một chút, công ty của hẳn rất đáng tin, hơn nữa còn thật sự muốn đẩy ra những weibo đại V có chất lượng nội dung cao, không phải giống như các công ty trung gian quảng cáo khác. Sau khi trở về tôi sẽ gửi tài liệu và phương thức liên lạc cụ thể cho em, xem một chút rồi quyết định.”

Sở Du gật đầu một cái, thật ra thì trong nội tâm cô hứng thú đối với chuyện này không lớn, có điều Bạch Thanh đã nói đến nước này, nếu cô trực tiếp cự tuyệt thì lại khiến đối phương mất hứng. Cô dĩ nhiên biết, ký

hợp đồng với công ty thì hậu đài sẽ trở nên hùng hậu, có lợi cho việc mở rộng sức ảnh hưởng của Dân công miêu, nhưng đồng thời nó cũng có nhiều ràng buộc, cô phải càng ngày càng dồn nhiều tinh lực hơn cho nó.

Sau khi về nhà, Sở Du quả nhiên nhận được tài liệu Bạch Thanh gửi tới, cô xem thật kỹ, công ty này là công ty chính quy, trong trí nhớ của cô, qua hai năm sau, công ty này quả thật ký hợp đồng với không ít đại V nổi tiếng, có thể phát triển. Sở Du xem xong liền để chuyện này ra sau óc, vốn dĩ cô đã không có ý niệM ký hợp đồng với công ty.

Trong kỳ nghỉ hè, Sở Du lại lục tục hậu kỳ mấy đợt cho phim 《Call Me ET!》, mặt đối mặt giao cho Bạch Thanh. Mỗi lần như vậy, cô đều là ngồi xe điện ngầm đến chỗ hẹn, từ trạm tàu đến quán cà phê có đi ngang qua sân bóng rổ của trường đại học, cô thường xuyên có thể nhìn thấy bóng dáng của Bồ Tử Hạo trên sân.

Bởi vì hai người cách nhau một khoảng không gần, Bồ Tử Hạo lại luôn ở trong trạng thái trên sân, cho nên cũng không phát hiện ra Sở Du. Sở Du mỗi lần thấy hấn chơi bóng cũng chỉ có thể cảm khái tuổi trẻ tràn đầy tinh lực thật tốt, đã rất lâu rồi cô không có cố gắng luyện tập

Sở Du đi qua sân bóng, giống như mọi ngày đến trạm tàu điện ngầm, cà thẻ định ngồi tàu về nhà. Máy cà thẻ bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu to, Sở du sùng sờ, mới phát hiện trong thẻ giao thông đã hết tiền. Cô có chút kinh ngạc, không thể làm gì khác là đứng sang một bên trước, tìm tiền lẻ trong túi.

Sau khi nghỉ hè, quả thật cô có chút lười biếng, mặc áo tay ngắn cùng quần soóc, với đôi giày sandals liền ra khỏi cửa, ngay cả túi xách cũng không mang. Trong túi Sở Du chỉ có chìa khoá, một viên kẹo, thẻ giao thông, điện thoại, trên tay cô vẫn còn cầm cái đĩa cứng, không hề có một thứ đồ gì khác.

Sở Du có chút ảo não, mấy lần trước cô cũng tùy tiện tiện ra cửa như vậy, gặp mặt, lấy đĩa cứng liền đi về, không có chuyện gì khác nữa. Lần này trùng hợp thẻ giao thông hết tiền mà trên người cô cũng không còn một đồng mua vé tàu.

Thời điểm này trạm tàu hơi vắng, nhân viên kiểm tra an ninh buồn ngủ ngáp một cái, đứng ở cửa. Sở Du nhìn anh trai kiểm tra an ninh, do dự mãi cũng không có đi lên, lúng túng đứng tại chỗ. Cô nghĩ nghĩ một chút, dứt khoát đến chỗ cổng ra của trạm.

Đường về nhà Sở Du cách không mấy trạm, nhưng nếu đi bộ về thì có hơi không thực tế, Bạch Thanh bây giờ chắc đã về rồi, cô dứt khoát đem chú ý đánh lên người Bồ Tử Hạo. Rất nhanh cô liền thuận đường tìm được cửa đi vào sân bóng rổ, hướng về phía bảng rổ.

Trên sân bóng rổ Bồ Tử Hạo đang mang bóng qua người, lúc hã n đưa bóng lên rổ, lộ ra đường cong lưu loát của cơ bắp. Da của hắn thuộc kiểu trắng, dù chơi bóng dưới ánh nắng mặt trời cũng không bị phơi đen, chẳng qua là do sau vận động mạnh mẽ, hơi thở hỗn hển, da thịt trắng ngần có chút ửng hồng, Sở Du cũng không trực tiếp đi tới cắt ngang trận bóng, dứt khoát đứng bên chỗ bóng mát chờ đợi.

Trái lại, đã rất lâu rồi cô không nghiêm túc xem một trận bóng đấu bóng, lần gần đây nhất có lẽ là trong lúc bận rộn giúp đỡ quay trực tiếp hiện trường hoạt động thể thao. Mấy cậu con trai ở trên sân giao tranh kịch liệt, phát ra hoóc môn mạnh mẽ, không thể không nói tương đối hấp dẫn người. Sở Du có chút hiểu được nguyên nhân người bạn bên cạnh mình lại đi theo con đường truy tinh[1] rồi, thiếu cái gì thì sẽ bị cái đó hấp dẫn, nếu như có nghệ sĩ nào xuất đạo mà mang loại phong cách như Bồ Tử Hạo nói không chừng cô cũng gia nhập fandom mất _(:3)∠_

[1] truy tinh: theo đuổi thần tượng

Trên người hắn có một loại cảm giác tự do không buồn không lo, sự dẻo dai của tuổi trẻ, khiến cho Sở Du có chút kích thích.

Nga, dĩ nhiên không thể phủ nhận, cô là động vật thị giác.[2]

[2]động vật thị giác: ý chỉ người thích cái đẹp, chú trọng đến vẻ bề ngoài, nôm na là mê người đẹp

Lúc chơi bóng Bồ Tử Hạo khá tập trung và nghiêm túc, lúc nghỉ ngơi mới phát hiện Sở Du đang đứng một bên. Hắn hơi sững sờ, sau đó đến chỗ Sở Du. Sau khi nghỉ hè, hai người cũng có một thời gian ngắn không gặp mặt, Sở Du cảm giác hình như Bồ Tử Hạo lại cao hơn rồi, cô phải khẽ ngẩng đầu nhìn hắn.

Thật ra thì Bồ Tử Hạo có chút kinh ngạc, hơn nữa còn có hơi mất tự nhiên, hắn cảm thấy cả người đầu mồ hôi đứng trước mặt Sở Du không thích hợp cho lắm. Sở Du cũng không nhận ra sự khác thường của Bồ Tử Hạo, trên thực tế, cô có hơi bối rối, tầm mắt cũng không biết nên đặt ở đâu.

Bình thường Bồ Tử Hạo đều mặc đồng phục học sinh, cô nhìn đã quen, cũng không có cảm giác gì, Bây giờ cả người hắn đều ướt đầm mồ hôi sau khi vận động, trái khế ở cổ khẽ nhúc nhích, xương quai xanh lồm sồm, bên tai ửng đỏ, tản ra sức hấp dẫn của cậu con trai trẻ tuổi. Nếu như Sở Du hồi cao trung không cởi mở thì còn khá tốt, bây giờ cô đã bị đám bạn lão tài xế[3] cùng phòng mang đi không biết nơi nào, chưa ăn thịt heo, cũng chưa xem qua heo chạy, cơ thể tràn đầy năng lượng tuổi trẻ này đối với cô lực sát thương tương đối mạnh.

[3]lão tài xế: bắt nguồn từ một bài hát thiếu tế nhị và thô tục 老司机带我. Nghĩa gốc 老司机 (lão tài xế) là chỉ những người giàu kinh nghiệm trong một lĩnh vực nhất định nào đó. Nhưng vì bài hát này, cụm từ này dần có nghĩa là một người trử rất nhiều porn và thường share porn cho những người khác. Ở đây chắc là hồi còn ở trung học chị Du lạnh lùng ít tiếp xúc

nhiều còn trong sáng một chút, sau đó lên đại học bị bạn bè đầu độc, đầu óc giờ cũng đen thui như mực ròi.

Người biết nhiều quá cũng không tốt, nhìn chung sẽ có vài suy nghĩ không được bình thường cho lắm.

Sở Du hiem khi cảm thấy lúng túng khi đối mặt với Bồ Tử Hạo, tầm mắt dời đi, nhắm mắt nói, “Cậu... có thể cho tôi mượn hai tệ được không?”

Trước mắt tàu điện ngầm ở Đố Đô vẫn chưa tăng giá, thống nhất đều là hai tệ, nhưng mà Sở Du thật sự móc không ra.

Bồ Tử Hạo không nghĩ tới câu đầu tiên của Sở Du lại là câu này, cả người ngẩn ra.

Sở Du giải thích, “Trong thẻ giao thông không có tiền, trên người cũng không còn đồng nào... Tôi muốn ngồi tàu điện về nhà.”

Bồ Tử Hạo phản ứng lại, như hiểu ra gật đầu một cái, nhàn nhạt nói, “Cậu sẽ trả lại cho tôi sao?”

Sở Du, “...”? Những suy nghĩ kỳ quái của cô đều vụt tận chín tầng mây, chỉ còn lại nội tâm nghi hoặc cùng tan nát, trong mắt Bồ Tử Hạo cô rốt cuộc là dạng người gì? Mượn tiền không trả sao?

Sở Du có chút bối rối, “Có có có, nhất định trả...”

Bồ Tử Hạo chẳng qua chỉ là trêu chọc cô một chút, thấy phản ứng của cô liền có chút buồn cười, cố ý nói, “Vậy cậu lúc nào thì trả?”

Sở Du nghe vậy giận quá hoá cười, biết Bồ Tử Hạo muốn trêu mình, bất mãn nói, “Hai tệ mà cậu cũng không chịu cho tôi mượn, có còn là bạn học nữa không hả!”

Bồ Tử Hạo vô tội nói, “Tôi có thể giúp cậu mua vé nha, cậu không trả lại cũng không sao. Nhưng mà chính cậu đã nói là mượn, mà mượn thì phải có thời gian trả chứ.”

“Ngày mai sẽ trả, mau đưa tiền đây!” Sở Du bị Bồ Tử Hạo làm cho gần như hôn mê, có chút thẹn quá hoá giận đưa tay ra trước mặt hắn, “Lời hứa của tôi đáng giá ngàn vàng!”

Bồ Tử Hạo nhìn dáng vẻ tức giận của Sở Du cảm thấy vô cùng dễ thương, giống như một đứa con nít đưa tay đòi tiền tiêu vặt. Hắn ngoan ngoãn lấy ví tiền ra(đưa ví luôn nha =)))))) đưa cho cô, thấy cô nhận thì nội tâm mơ hồ có chút ngọt ngào. Trái lại Sở Du cũng không khách khí, rút ra hai tệ, sau đó trả ví lại cho hắn, cô chọc ghẹo nói, “Lời hứa của tôi đáng giá ngàn vàng, hai tệ này coi như cậu trả cho tôi trước, còn dư lại cậu có thể từ từ trả, không vội.”

“Rõ ràng là cậu mượn tôi, sao giờ lại trở thành tôi thiếu tiền của cậu chứ? Vậy là tôi mua một lời hứa của cậu rồi hả?” Bồ Tử Hạo dờ khóc dờ cười, hoàn toàn không hiểu nổi suy luận của Sở Du, “Không trả nổi thì sao?”

Sở Du hài hước nói, “Vậy thì liều mạng làm việc cả đời mà trả thôi. Đi đây, bái bai!” Sở Du đứng đây cũng đã lâu rồi, bây giờ lấy được tiền để ngồi tàu đi về không chút do dự xoay người đi, hoàn toàn vô tình.

Bồ Tử Hạo thấy cô xoay người rời đi, có chút không biết làm sao, lại nhắc nhở, “Ngày mai nhớ trả tiền cho tôi đấy!”

“Được, được, được, cậu thật đúng là...” Sở Du giận đến cắn răng, biết rõ hắn cố tình dùng hai tệ để kiếm chuyện, bình thường lúc ở trường, hắn cũng hay hào phóng giúp đỡ người khác, vậy mà hôm nay lại nắm chặt không buông. Sở Du cảm thấy Bồ Tử Hạo quả thật là một tinh phân[4], rõ

ràng lúc ở trên mạng dùng ký tự cảm xúc dễ thương như vậy, nhưng mà trong thực tế lại hoàn toàn khác.

[4]tinh phân: tâm thần phân liệt, ở đây ý chỉ Bồ Tử Hạo ngoài đời và trên mạng là hai con người hoàn toàn khác nhau.

【Ngày mai nhớ trả tôi hai tệ nha ʘ(*°▽°*)ʘ】

Sở Du nhìn tin nhắn của Bồ Tử Hạo xong cũng hết ý kiến, cô thật sự không hiểu sao hẳn lại cố chấp như vậy. Cô hỏi thời gian địa điểm một chút, ngày hôm sau theo hẹn tới sân bóng rổ, đem hai tệ trả lại cho hẳn.

Sân bóng rổ vắng tanh, hôm nay Bồ Tử Hạo không chơi bóng, ngồi ở trên băng ghế. Sở Du đem tiền đưa cho hẳn, hẳn nhận lấy lộ ra nụ cười.

Sở Du nhìn bốn phía không có một người, có chút nghi ngờ, “Hôm nay cậu không chơi bóng?” Cô vốn dĩ cho rằng Bồ Tử Hạo muốn đến chơi bóng nên mới hẹn ở đây.

“Thứ tư tuần nào bọn họ cũng bận, nên không chơi.” Bồ Tử Hạo đứng lên, nhìn giống như phải đi.

Sở Du thật sự muốn chết luôn cho rồi, hoàn toàn không hiểu cố chấp của Bồ Tử Hạo, “Cậu vì hai tệ mà như vậy?”

Bồ Tử Hạo gật đầu một cái, đi chung với Sở Du về hướng tàu điện ngầm. Sở Du cả người đều mơ hồ, cô thật sự không hiểu suy nghĩ của Bồ Tử Hạo, “Hai người chúng ta nghỉ hè quá rảnh rồi rồi sao... Vì hai tệ mà phải đi ra khỏi nhà một lần...”

Bồ Tử Hạo, “Nghỉ hè ra ngoài chơi không phải rất bình thường sao?” Hẳn cơ bản mỗi ngày đều phải ra ngoài một lần, không chơi bóng rổ thì cũng sẽ tham gia các hoạt động khác.

Sở Du có chút không biết làm sao, “Cũng không phải, tôi nghỉ hè cơ bản cũng không ra khỏi cửa, trừ phi có chuyện.” Sau khi nghỉ hè thì cô hầu như đều ở trong nhà, mỗi ngày trừ làm bài tập, làm phim, lướt weibo ra thì chỉ có ăn và ngủ. Bên ngoài quá nóng, chỉ khi nào có chuyện gì thì cô mới ra cửa, ví dụ như đi gặp Bạch Thanh lấy phim thô.

Bồ Tử Hạo suy nghĩ một hồi, đề nghị, “Vậy khó khăn lắm cậu mới ra khỏi nhà một lần, đi chơi một chút rồi về? Cậu muốn xem phim không?”

Sở Du, “...”

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 32: “NỘI TÂM CỦA CẬU THẬT SỰ CHỊU ĐẢ KÍCH TỐ LỚN, NHƯNG LẠI KHÔNG THỂ NÓI, LÔ CHÍ THANH CẢM THẤY MÌNH SÁNG

Sở Du nghi ngờ nhìn Bồ Tử Hạo một cái, luôn cảm thấy giống như bản thân đang bị người ta chơi (troll) vậy. Bồ Tử Hạo nhếch một bên mắt, ngoài miệng thì không có phản ứng, trong nội tâm lại thấp thỏm, hẳn có hơi sợ cô sẽ cự tuyệt. Bồ Tử Hạo giải thích, “Vốn dĩ hôm nay tôi có hẹn với Lô Chí Thanh đi xem phim, nếu cậu muốn thì có thể đi chung.”

Sở Du thấy dáng vẻ thản nhiên của hắn, gạt đi nội tâm hoài nghi, có điều cũng nhếch mắt nghi ngờ, “Hai người các cậu cùng đi xem phim?”

“Đúng vậy...” Bồ Tử Hạo thấy biểu tình vi diệu của Sở Du, mới phát hiện, giận quá hoá cười, “Cậu đừng có nghĩ đến mấy chuyện kỳ quái được không!”

Sở Du dời tầm mắt, thờ ơ nói, “Tôi cũng không nghĩ gì nha...” Quả thật trong đầu cô mới mở ra một hướng mới, không nghĩ đến Bồ Tử Hạo lại nhạy bén như vậy, lập tức phát hiện ra,

Lô Chí Thanh đứng ở cửa rạp chiếu phim, thấy Bồ Tử Hạo và Sở Du đi tới cùng nhau, cả người đều ngẩn ra. Sở Du chào hỏi với cậu, Bồ Tử Hạo lại giải thích thêm đôi ba câu, ba người đi vào mua vé. Ở góc Sở Du không thấy, Lô Chí Thanh nặng nề vỗ Bồ Tử Hạo một cái, nhỏ giọng căn dặn nói, “Ha? Ra là vậy hả?”

Vậy mới nói, hôm qua Bồ Tử Hạo hẹn cậu đi ra ngoài, nhất định là có gì đó mà, bây giờ nhìn lại mới thấy, thật là tâm cơ, ba người đi đương nhiên sẽ không lúng túng như khi hai người đi. Lô Chí Thanh bất mãn, chẳng lẽ hôm nay muốn cậu làm bóng đèn sáng nguyên một ngày sao?

Bồ Tử Hạo bị cậu vỗ, rên lên một tiếng, biết chuyện mình làm quả thật không phúc hậu, chỉ có thể lấy lòng vỗ vỗ trấn an Lô Chí Thanh một chút. Có điều hẳn cũng không còn cách khác, Sở Du cũng không phải là người có thể áp dụng được chiến thuật lừa gạt, nếu chỉ có hai người thì mục đích quá rõ ràng rồi, đương nhiên hẳn cần thêm một bia đỡ đạn nữa.

Quả thật gần đây có một bộ phim mới công chiếu mà Sở Du rất muốn xem, rạp phim cũng không xa, hiếm khi cô lại ra khỏi nhà một lần, dứt khoát đi tới. Cô lấy được vé của 《Cực độ kinh dị》 xong, thấy hai thằng con trai đứng một bên vỗ qua vỗ lại, tâm tình vô cùng vi diệu, “...”

Mặc dù bình thường cô và Trần Huyền cũng có những động tác thân mật, nhưng mà nhìn con trai mà làm như vậy hình như có gì đó sai sai?

Bồ Tử Hạo cầm lấy vé xem phim, tựa hồ cũng phát hiện ra suy nghĩ của Sở Du, bất đắc dĩ nói, “Cậu thu lại mấy suy nghĩ kỳ quái của mình đi được không?” Hẳn thật sự không biết tâm trí Sở Du giờ đang nghĩ đến đâu rồi, hẳn với Lô Chí Thanh hoàn toàn trong sạch cơ mà.

Sở Du cảm thấy hẳn chắc chắn có thuật đọc thấu ý nghĩ, ngoài mặt vẫn tỉnh bơ, chết cũng không hối cải, làm bộ như không nghe không hiểu, “A, cậu nói gì?”

Bồ Tử Hạo không thuận theo buông tha mà nói, “Cậu đừng giả ngu nữa, nhìn vào mắt tôi mà nói chuyện này.” Tầm mắt của Sở Du đảo quanh, hẳn mới không thêm tin chuyện hoang đường của cô.

Sở Du đành phải nhìn thẳng vào mắt hẳn, nhếch mi lên, “Thế nào?”

Cô đúng là nhìn thẳng vào mắt Bồ Tử Hạo, ánh mắt sáng ngời trong veo, tầm mắt chuyên chú, cảm giác như, trong mắt cô Bồ Tử Hạo là duy nhất. Bồ Tử Hạo vốn chỉ là muốn nói một chút, đến khi bị cô nhìn chăm chú, trái lại có chút ngượng ngùng, muốn dời tầm mắt sang chỗ khác.

Sở Du nhìn hần nghiêng đầu, nhàn nhạt nói, “Cậu nhìn vào mắt tôi mà nói chuyện này, cậu không nhìn tôi thì tôi nhìn vào mắt cậu thế nào được?”

Bồ Tử Hạo lúng túng, “Tại sao tôi phải nhìn cậu chứ...” Bây giờ hần đã sớm đem câu nói vừa này vứt xa tít mù khơi, dưới tình huống mắt đối mắt như vậy hần căn bản không thể trụ được mấy giây, cũng có chút xấu hổ muốn né tránh

Sở Du thấy dáng vẻ né tránh của hần liền cảm thấy vô cùng thú vị, cười một tiếng, nói khoác không ngượng mồm, “Bởi vì tôi xinh đẹp nha.”

Bồ Tử Hạo, “...”

Lời này cậu cũng nói được, đúng là mặt dày không biết xấu hổ mà.

Lô Chí Thanh ho khan hai tiếng, nhắc nhở, “Chúng ta vào phòng chiếu đi.” Nội tâm của cậu thật sự chịu đả kích to lớn, nhưng lại không thể nói, Lô Chí Thanh cảm thấy mình sáng như một cái bóng đèn 1000V, hơn nữa còn phải chịu đựng dài dài nữa.

Ba người vào phòng chiếu phim và tìm chỗ ngồi cho mình, đợi phim chiếu, trên màn hình lớn vẫn còn đang phát quảng cáo. Lô Chí Thanh cảm thấy nên tự mình cứu mình, đề nghị, “Sở Du, cậu gọi thêm Trần Huyền ra chơi luôn đi? Buổi trưa chúng ta có thể ăn cơm chung.”

Sở Du, “...”

Sở Du cảm thấy Lô Chí Thanh thật là trực tiếp, hơi ngạp ngừng, “Như vậy có được không?”

Trái lại, Lô Chí Thanh cả gương mặt đều đầy vẻ đương nhiên, hỏi ngược lại, “Có gì không được sao? Tôi mời mọi người ăn trưa.”

Nếu như Sở Du vẫn là Sở Du thời trung học của kiếp trước, nhất định sẽ không muốn dính dáng đến loại chuyện như thế này, dù sao khi đó cũng rất nhạy cảm với mấy loại tình cảm thiếu nữ. Nhưng khi cô sống lại một lần nữa, biết được sau này Lô Chí Thanh và Trần Huyền sẽ ở bên nhau, liền cảm thấy cũng không sao.

Tín hiệu ở trong rạp phim không tốt lắm, cô dứt khoát đứng dậy ra ngoài gọi điện cho Trần Huyền. Bồ Tử Hạo thấy cô rời đi, kháng nghị, “Sao cậu lại tự nhiên gọi thêm người tới làm gì.”

Lô Chí Thanh ngữ khí chính nghĩa, “Cậu lợi dụng tôi, tôi lại không thể lợi dụng cậu sao?” Cậu ngu mới chịu làm kỳ đà cản mũi nguyên một ngày đấy, như vậy không phải quá thảm rồi sao?

Bồ Tử Hạo bất mãn nhắc nhở, “Hai cậu ấy nhất định sẽ dính lại với nhau, cậu chờ đấy.” Hắn còn không hiểu sao, Sở Du và Trần Huyền lúc nào cũng như hình với bóng dù ở đâu đi nữa.

Lô Chí Thanh không chút khách khí phỉ nhổ, “Vậy thì sao? Người ta dù sao đi nữa cũng sẽ không dính lấy cậu, tỉnh lại đi.” (=)))))))))

Bồ Tử Hạo, “...” Hắn quả thật là kết nhầm bạn rồi.

Sở Du đứng ngoài sảnh rạp chiếu phim gọi điện thoại cho Trần Huyền, rất nhanh liền được bắt máy. Trần Huyền lúc này trái lại quả thật đang rảnh, cô đang nhàm chán nằm ở nhà, nghe Sở Du rủ rê liền thấy bất ngờ, “Du nhi, không phải cậu cực kỳ ghét ra khỏi nhà vào kỳ nghỉ sao?”

Trước kia lúc vào kỳ nghỉ, trừ phi Trần Huyền rủ, nếu không Sở Du tuyệt đối sẽ không ra khỏi nhà. Sở Du cũng không biết nên bắt đầu kể từ đâu, dứt khoát hỏi, “Thật ra thì Lô Chí Thanh muốn mọi người cùng nhau

ăn trưa, tớ, Bồ Tử Hạo và cậu ta đang đứng ở rạp chiếu phim, nguyên nhân cụ thể thì cậu tới đây đi rồi tớ sẽ kể.”

“...” Trần Huyền hình như sững sốt một lúc, mới đáp, “VẬY thì tớ không mang vở bài tập số học, tớ cứ nghĩ rằng cậu định mượn vở nên mới hẹn ra chứ.”

Cô giáo Ngô dạy số học mỗi một kỳ nghỉ đều giao bài tập về nhà, kiểm tra vô cùng kỹ lưỡng, yêu cầu mỗi một học sinh đều phải tự làm đề, viết cặn kẽ các bước ra, không hề mềm lòng dù chỉ một chút. Trước đây lúc gần kết thúc kỳ nghỉ, Sở Du thường xuyên mượn vở bài tập số học của Trần Huyền để tham khảo, Trần Huyền cũng đã quen với chuyện đó.

Sở Du dờ khóc dờ cười, “Tớ mà là người như vậy sao! Cậu nghĩ tớ là loại người gì chứ!”

Trần Huyền không hề khách khí, “Cậu chính là người như vậy.”

“Được rồi, cậu chuẩn bị đi đi! Lúc cậu đến có lẽ bọn tớ đã xem xong phim rồi.” Sở Du suy nghĩ một chút, lại bổ sung, “Ừm, cậu vẫn là nên mang theo vở bài tập số học đi...”

Sở Du mặc dù đã làm được một số, nhưng bởi vì không có đáp án nên không dám chắc, hôm nay nhân tiện có thể hỏi Trần Huyền.

Trần Huyền, “...”

“Được rồi được rồi, tớ biết rồi.” Trần Huyền cam chịu số phận thờ dài, lại lấy vở số học nhét vào túi xách. Trong điện thoại truyền đến tiếng cười nịnh nọt của Sở Du, Trần Huyền, “Một lát nữa tớ sẽ đến rạp phim tìm mấy cậu.”

Sở Du nói chuyện với Trần Huyền xong, cúp điện thoại, trở lại phòng chiếu. Lô Chí Thanh biết được lát nữa Trần Huyền sẽ đến, hài lòng gật đầu

một cái. Phòng chiếu bắt đầu tắt hết đèn, 《Cực độ kinh dị》 rớt cuộc cũng chính thức bắt đầu, Sở Du hơi dựa lưng vào ghế, mở màn bộ phim là một cảnh đua xe với âm thanh mạnh mẽ.

Gần đây Mênh mông có nói Sở Du viết bài bình luận điện ảnh, 《Kỷ sự màu xanh》 lúc trước cần được tạo thế trước nên mới cần phải có bài viết trước khi công chiếu toàn quốc. Bây giờ thì chuyện ra bình luận phim cũng không quá gấp, Sở Du chỉ cần viết bài về bộ phim mới được ra mắt gần đây là được, dĩ nhiên, Mênh mông cũng gửi cho Sở Du danh sách đề cử vài bộ điện ảnh mới.

Phản ứng của người xem đối với bài viết về 《Màu xanh kỷ sự》 của Dân công miêu không tồi, mặc dù lúc đầu ở phía dưới có vài người khuyết não nhảy vào bình luận, nhưng sau buổi premiere (buổi ra mắt phim lần đầu tiên) cũng dần dần bị lọc sạch sẽ. Một mặt là cố gắng của những người ái mộ Dân công miêu, mặt khác cũng có công lao của đoàn đội quan hệ xã hội (PR) của 《Màu xanh kỷ sự》, nhà sản xuất của bộ phim còn tán thưởng bài viết của Dân công miêu, cảm thấy ý kiến của cô tương đối đúng trọng tâm.

Sở Du khi biết chuyện này cũng không coi làm thật, dù sao bài viết của cô cũng không chê bai phủ định 《Màu xanh kỷ sự》 quá nhiều, đoàn đội PR và nhà sản xuất có lẽ cảm thấy bài bình luận của cô là một điểm xuất phát tốt, mượn đà mà phát huy lên thôi. Phòng vé của 《Màu xanh kỷ sự》 cũng không tệ lắm, so với những bộ phim ra mắt cùng thời điểm cũng được coi như là có lợi nhuận cao, một bộ phận lớn công lao là của đoàn đội tạo thế tuyên truyền.

《Cực độ kinh dị》 là một bộ phim điện ảnh thương mại điển hình của Hollywood, mở màn là cảnh xe hơi lao vùn vụt, bắn nhau ầm ầm, cùng với nam chính tràn đầy sức chiến đấu và nữ chính tóc vàng mắt xanh xinh đẹp. Sở Du nhìn các cảnh quay mạnh mẽ, theo bản năng liền bắt đầu tìm kiếm điểm biên tập.

《Cực độ kinh dị》 được hậu kỳ khá ưu tú, nếu như không nghiêm túc tìm thì rất khó để tìm ra điểm biên tập, sẽ cảm thấy toàn bộ đều là cảnh đua xe, đánh nhau lưu loát. Âm lượng trong phòng chiếu có hơi lớn, hiệu ứng âm thanh khiến cho người xem có cảm giác tê dại màng nhĩ.

Trong phim có một cảnh nhân vật phản diện đột nhiên xuất hiện, bộ dạng vô cùng xấu xí, hướng về phía người xem lộ ra biểu tình vừa ác vừa nguy hiểm, còn có âm nhạc qui dị theo cùng khiến cho không ít người đang ngồi bị giật mình. Lô Chí Thanh cũng bị một màn này làm cho bối rối, dây phía trước còn có tiếng la sợ hãi của nữ sinh.

Bồ Tử Hạo quay đầu nhìn Sở Du một cái, trên thực tế, trước đây cô đã xem đoạn này nên không có phản ứng gì. Giọng nói của Bồ Tử Hạo rất nhẹ, âm thanh trong phòng chiếu phim lại lớn, Sở Du nhất thời không nghe rõ hẳn đang nói gì, nhích lại gần, “Cậu nói gì?”

Tâm mắt con người từ chỗ sáng nhìn sang chỗ tối sẽ luôn có chút nhìn không rõ được. Hai người ngồi chung một chỗ, vốn rất gần, thật ra thì Sở Du có phần không chắc chắn về khoảng cách giữa mình và Bồ Tử Hạo. Bồ Tử Hạo chỉ cảm thấy cả người cô đang hướng về phía mình, bắt đầu luống ca luống cuống.

Thật ra thì khoảng cách này khá tốt, nhưng mà con người luôn là kiểu quan tâm quá thì hoá loạn. Bồ Tử Hạo cảm giác được luồng khí ấm áp của cô lúc nói chuyện quét qua người mình, toàn thân dường như bị bốc cháy.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 33: “Nếu Như Tất Cả Mọi Chuyện Có Thể Dựa Vào Cảm Động Liên Có Kết Quả Thì Con Người Sống Ở Cõi Đ

“Không có gì.” Bồ Tử Hạo cố tự mình trấn định lại, nhưng mà giọng nói có chút...

Sở Du hơi nghi ngờ nhưng cũng không nghiên cứu sâu hơn, ngồi im tiếp tục xem phim. 《Cực độ kinh dị》 kết thúc, ba người đi ra khỏi rạp phim, đứng ở cửa chờ Trần Huyền đến. Trần Huyền và Sở Du vừa gặp liền tự động dính lấy nhau, nói chuyện rôm rả.

Bốn người cũng nhau thảo luận xem sẽ ăn gì cho bữa trưa, Lô Chí Thanh quả nhiên muốn thực hiện lời hứa mời khách của mình. Sở Du có hơi ngần ngại, cảm thấy không được thích hợp cho lắm, “Thôi bỏ đi, đùa chút thôi.”

Ngược lại, Trần Huyền không để ý cho lắm, nhàn nhạt nói, “Cậu ấy muốn mời thì cứ để cậu ấy mời thôi.”

Sở Du nhất thời cũng không rõ lắm mối quan hệ của Trần Huyền và Lô Chí Thanh bây giờ, trong trí nhớ của cô thì sau khi thi đại học xong thì hai người mới đến với nhau, sau khi tốt nghiệp trung học, thầy giáo biết chuyện này còn cười chúc phúc. Trần Huyền và Lô Chí Thanh thi cử không tệ, đậu đại học, công việc sau này cũng tương đối thuận lợi.

Cách nói chuyện của Trần Huyền đối với Lô Chí Thanh khá quen thuộc, trái lại, Sở Du không quá chắc chắn. Lô Chí Thanh nghe Trần Huyền

nói như vậy cũng chỉ cười một tiếng, đưa thực đơn cho hai nữ sinh trước mặt gọi món. Sashimi, sushi, mì soba lạnh lần lượt được bưng lên, thức ăn được bài trí vô cùng đẹp mắt, đúng kiểu “cảnh đẹp ý vui”, giữa mùa hè nóng bức được ăn những thứ này thì quá tuyệt.

 Sashimi. Nguồn ảnh: Ẩm thực năm châu

 Sushi. Nguồn ảnh:groupon.com

 Mỳ soba lạnh. Nguồn ảnh: Hương nghiệp Á Âu

Cả bốn người vừa ăn vừa trò chuyện vô cùng cao hứng, Trần Huyền sau kì nghỉ một thời gian dài cũng không gặp Sở Du, hiếu kỳ hỏi, “Du nhi, bây giờ cậu vẫn đang quản lý weibo sao?”

Lô Chí Thanh cười lên, “Đúng rồi, lượng theo dõi trên weibo của cậu thật lớn, rất nhiều người chú ý đến cậu.”

Hôm Sở Du đăng ký weibo, bốn người cũng ngồi như vậy trong KFC, bây giờ nghĩ lại một chút, quả thật đúng là thần kỳ. Trần Huyền và Lô Chí Thanh mặc dù biết tên weibo của Sở Du, nhưng không phải lúc nào cũng nhìn đến, thỉnh thoảng nhớ đến thì mới liếc qua một chút. Người một mực vẫn luôn len lén vào nhìn – Bồ Tử Hạo thì yên lặng gắp thức ăn, không hề mở miệng.

Sở Du cười một tiếng, khiêm tốn nói, “Bởi vì luôn đăng bài nên người theo dõi mới từ từ tăng lên, bây giờ còn đang làm cái này...”

Bồ Tử Hạo dò hỏi, “Hôm nay xem phim xong chắc cậu sẽ đăng thêm một bài bình nữa đúng không?”

Sở Du sững sốt một chút, không hề nghĩ đến chuyện Bồ Tử Hạo lại biết kế hoạch của mình, gật đầu một cái, “Đúng, về nhà viết một bài xong liền có thể giao rồi, có điều không phải đăng ở weibo.”

“Đăng trên app mới của tạp chí 《Cùng nhau xem điện ảnh》 đó sao?”

“Đúng rồi, cậu có vẻ hiểu rất rõ ha...” Bồ Tử Hạo giọng điệu thờ ơ hỏi thăm, Sở Du lại hơi bất ngờ, cô cảm thấy mọi người đều rất bận bịu, hẳn phải không có thời gian chú ý đến weibo của mình. Dù sao Trần Huyền cũng chỉ là thỉnh thoảng mới nhớ tới hỏi vài câu, cô cũng không nắm được nội dung của weibo Sở Du bây giờ.

Bồ Tử Hạo sừng sốt một chút, giải thích, “Tôi... khá thích xem phim điện ảnh.”

Lô Chí Thanh quả thật không ngờ đến chuyện Bồ Tử Hạo khi đối mặt với Sở Du lại yếu thế như vậy, cậu chưa thấy một Bồ Tử Hạo như vậy bao giờ, buồn cười vỗ vai hẳn một cái, trêu chọc, “Đúng nha, hẳn rất thích điện ảnh.”

Lô Chí Thanh nhấn mạnh hai chữ [1] “thích”, Bồ Tử Hạo liếc hẳn một cái, dáng vẻ lười để ý cậu ta.

[1] Trong tiếng Trung thì “thích” có tới hai chữ “喜欢”, nên mình để nguyên như vậy.

Ngược lại, Sở Du biết lượng phim Bồ Tử Hạo đã xem lớn vô cùng, nghĩ như vậy nên cũng không cảm thấy kỳ quái. Trần Huyền nghe xong hơi kinh ngạc, “Đăng ở tạp chí thì chắc là sẽ có nhuận bút nhỉ? Du nhi thật lợi hại nha.”

Trần Huyền mặc dù không hiểu Sở Du đang làm gì, nhưng mà tạp chí 《Cùng nhau xem điện ảnh》 cũng có nghe qua, đi đến mấy quầy báo cũng có thể thấy được. Sở Du nghe thấy cảm khái của cô, cười cười giải thích, “Tớ đăng là đăng trên app mới mở của tạp chí, không phải là bài viết trên báo giấy, có điều cũng có một chút nhuận bút.”

Lô Chí Thanh trêu nói, “Mấy người các cậu đều viết chữ kiếm tiền từ sớm, vậy mà còn tôi mời khách, quá tàn nhẫn.”

Trần Huyền không hề khách khí nói, “Chính cậu đòi mời mà?”

Lô Chí Thanh đầu hàng, “Được được được, lãnh đạo chí phải.”

Trần Huyền trợn mắt nhìn cậu một cái, lại tiếp tục nói chuyện cùng Sở Du, Sở Du nhìn bọn họ náo loạn cảm thấy thú vị. Trần Huyền hiếu kỳ nói, “Một bài cậu viết bao nhiêu chữ? Tính tổng thì nhận được bao nhiêu?”

Sở Du chần chừ một chút, cũng không hề có ý giấu diếm Trần Huyền, đem tiền nhuận bút nói cho cô. Cô bây giờ lấy thân phận của Dân công miêu đăng bài trên app Yêu điện ảnh, nhuận bút là 350 tệ/ngàn chữ, mỗi bài viết khoảng bốn năm ngàn chữ. Mênh mông nói phản ứng trước mắt không tệ, sau ngày đăng bài trên app đó thì lượng xem tăng lên không ít, coi như là dẫn lưu thành công[2]. sau này tiền nhuận bút có thể tăng thêm nữa.

[2]dẫn lưuởđâytheo mình hiểu là kiểu như khiến cho lượng truy cập vào app tăng lên, đồng thời cũng là một dạng PR.

Có điều app Yêu điện ảnh yêu cầu khá cao đối với chất lượng bài viết, Sở Du vốn viết sáu bảy ngàn chữ, dưới sự hỗ trợ của Mênh mông bị cắt bớt không ít, lại phải chỉnh lại một số câu chữ, sau đó mới được chính thức thông qua. Phân tích của cô trong bài viết không tệ, có điều chất lượng câu chữ nếu so với nhân viên chuyên nghiệp vẫn có chênh lệch.

Trần Huyền nghe được số tiền nhuận bút có hơi giật mình, dù sao đối với học sinh thì đây vẫn là một số tiền lớn, cô bắt đầu tính toán trong đầu, đề nghị, “Du nhi, nếu cậu viết liên tục bốn năm bài, như vậy một tháng cậu sẽ nhận được khoản tiền không nhỏ? Cậu có thể trực tiếp đi làm luôn rồi.”

Sở Du dờ khóc dờ cười, “Làm gì có chuyện dễ dàng vậy chứ, sẽ chết đó. Tớ có thể nghĩ ý tưởng, nhưng mà biến nó thành câu văn thật sự rất

thống khổ.”

Cô vẫn cảm thấy biên tập phim dễ hơn viết bình luận phim nhiều, chủ yếu là cần kỹ thuật thành thực, hơn nữa thời gian chờ nhân tiền ngắn, tiền công cũng cao. Nhuận bút bài viết thì còn phải chờ một thời gian mới có thể nhận được, biên tập phim chỉ cần xong là có thể nhận tiền rồi, thỉnh thoảng còn có tiền đặt cọc. Có điều hai loại công việc đều có khuyết điểm là không đủ ổn định, căn bản sẽ không đảm bảo rằng lúc nào cũng có việc để làm.

Trần Huyền suy nghĩ một chút, lại toát ra vẻ không đứng đắn, “Cậu có thể thuê người, cậu đưa dàn ý, tìm người viết hộ.”

Sở Du cảm thấy buồn cười, “Viết hộ không lấy tiền hả?”

Lô Chí Thanh mở miệng nói, “Cậu có thể nhờ Bồ Tử Hạo giúp cậu viết, hẳn giỏi mấy cái này lắm.”

Bồ Tử Hạo nghe vậy sững sốt một chút, trái lại Sở Du có hơi kinh ngạc, “Thật không?”

Lô Chí Thanh bán đứng bạn tốt không chút khách khí, “Dĩ nhiên, hẳn từ lâu đã được nhận tiền nhuận bút rồi, trên mạng tự mình viết tiêu...”

Bồ Tử Hạo quả quyết ngắt lời, “Năng lực viết của tôi không tốt.” Hắn ở dưới bàn hung hăng đạp Lô Chí Thanh một cước, người này nhanh miệng quá thể, thiếu chút chút nữa đã đem chuyện mấu chốt nhất nói tuột ra rồi.

Lô Chí Thanh bị đạp, lông mày đã nhíu lại thành một đường, Trần Huyền nhìn hắn là lạ liền hỏi, “Cậu bị mù tạc hành à?” Lô Chí Thanh cứng đờ lắc đầu một cái, không hiểu vì sao Bồ Tử Hạo lại đột nhiên ném đá giấu tay.

“Tôi cũng cảm thấy cậu viết văn không tệ.” Sở Du chỉ cho là Bồ Tử Hạo đang khiêm tốn, thầy Trương trong giờ học có đọc qua văn của hắn, không ít bài có độ sâu, để viết một bài văn dài tám trăm chữ có nội dung thật sự là một điều không dễ dàng. Có điều hắn cứ luôn ba ngày đánh cá, hai ngày phơi lưới, thường xuyên không nộp bài tập, tâm tình tốt mới viết, khiến cho thầy Trương đối với hắn vừa yêu vừa hận.

Một mặt, thầy Trương cảm thấy Bồ Tử Hạo rất có tài, mặt khác lại vô cùng nhức đầu với thái độ học tập của hắn, cảm thấy hắn không đủ chịu khó, càng muốn nghiêm khắc dạy dỗ, uốn nắn thói xấu của hắn. Đến cuối học kỳ, Bồ Tử Hạo quả thật cũng có bước tiến bộ lớn, học tập cũng nghiêm túc hơn nhiều, Sở Du cảm thấy có thể là lên 12 rồi nên Bồ Tử Hạo cũng có cảm giác lo lắng hơn, vốn dĩ hắn không hề ngu ngốc.

Trần Huyền đồng ý nói, “Đúng vậy, thầy Trương bảo cậu viết văn không tệ, mấy lần điểm cũng rất cao.”

Lô Chí Thanh khinh thường nói, “Luận văn cũng không là gì, không đủ chỗ để hắn phát huy tài nghệ, mấy cậu không biết hắn ở trên mạng...”

“Cậu đi tính tiền đi kìa, chúng ta ăn xong hết rồi.” Bồ Tử Hạo đẩy Lô Chí Thanh một cái, nhắc nhở, “Tôi đi với cậu.”

Lô Chí Thanh ngỡ ngác, bị Bồ Tử Hạo kéo dậy, “Nhưng vẫn chưa ăn xong mà?”

Bồ Tử Hạo nói năng đầy chính nghĩa, “Bây giờ đến quầy tính tiền trước, lát nữa nhiều người thì phải xếp hàng, chỗ này phải trả tiền ở chỗ lễ tân.” Hắn quả thật không thể để Lô Chí Thanh nói thêm nữa, một hồi thì chắc là bút danh, tên tiểu thuyết, nội dung đều bị cái tên nhanh miệng này tuôn ra sạch sành sanh.

Bồ Tử Hạo kéo Lô Chí Thanh đi về phía trước, hai người đứng trước quầy xếp hàng đợi tính tiền, Lô Chí Thanh nghi hoặc, “Cậu vừa nãy ở chỗ

bàn làm gì vậy?”

Bồ Tử Hạo nhắc nhở, “Không được nói chuyện tôi viết tiểu thuyết ra...”

Lô Chí Thanh hết sức khó hiểu, “Tại sao? Cậu và Sở Du ở phương diện này có thể có không ít điểm chung nha, đều dựa vào gõ chữ kiếm tiền. Tôi cảm thấy năng lực viết của cậu không tồi, tiểu thuyết cũng được hoan nghênh, không mất mặt gì.”

Bồ Tử Hạo quẫn bách, “Nữ chính trong tiểu thuyết chính là cậu ấy!”

Lô Chí Thanh sững sốt một chút, bưng bình, lộ ra nụ cười đầy thâm ý, “Cậu nha... Đủ thâm nha...”

“Cậu bớt đi!” Bồ Tử Hạo nhìn dáng vẻ gian tà của cậu liền tức lên, người này thiếu chút nữa là phá vỡ đại sự.

Lô Chí Thanh chuyển giọng, làm bộ dáng vẻ nghiêm trang đứng đắn, “Cái đó... Thật ra thì tôi chưa xem hết truyện của cậu... Có điều dựa theo phong cách chung của tiểu thuyết trên mạng, truyện của cậu có chút nào nội dung của người trưởng thành không...” Trong trí nhớ của Lô Chí Thanh, các truyện thăng cấp này thường miêu tả nữ chính khá lộ liễu, hơn nữa, nhiều truyện còn có rất nhiều nữ chính.

Bồ Tử Hạo nổi khùng, “Đương nhiên không có rồi!” Hắn làm sao có thể viết loại văn này chứ, cũng không phải mặt dày không biết xấu hổ mà. Bồ Tử Hạo cảm thấy lét lút lấy Sở Du làm hình mẫu cho nữ chính đã là chuyện khiến người khó xử rồi, hắn làm sao có thể viết mấy loại này chứ.

Lô Chí Thanh nhìn dáng vẻ rối rắm của hắn, cười giễu hai tiếng, mở miệng nói, “Vậy thì được rồi, cậu ấy đọc thì cũng không liên quan mà? Tiểu thuyết của cậu vô cùng trong sáng mà, nội dung cũng không tệ.”

Bồ Tử Hạo thật không hiểu đầu gối Lô Chí Thanh nghĩ gì, “Làm sao có thể không liên quan chứ?”

Lô Chí Thanh bình tĩnh nói, “Cậu ấy có biết cũng không tức giận đâu, có người vì mình mà viết tiểu thuyết mấy triệu chữ, có thể không cảm động sao? Mấy truyện trước của cậu còn không nhiều chữ như vậy đâu, bây giờ nếu không phải nữ chính được được xây dựng trên hình tượng cậu ấy, cậu có thể kiên trì lâu thế sao?”

Lô Chí Thanh có thể hiểu được tính nhẫn nại của Bồ Tử Hạo, thật ra thì Bồ Tử Hạo không thích sáng tác những thứ tương tự nhau, bộ truyện trước ngay cả khi lợi nhuận khá hơn thì viết được một thời gian cũng quá quyết hạ đoạn kết xuống. Quyển trước mắt hẳn đang viết lại rất kiên nhẫn, đã được mấy triệu chữ rồi, hơn nữa bình luận của độc giả cũng lên đến cao trào, có ủng hộ hẳn tiếp tục viết, cũng có người muốn hẳn nhanh chóng chém một cái kết xuống, nhưng mà tranh cãi lớn nhất vẫn là về nữ chính.

Rất nhiều độc giả đều cảm thấy nữ chính không hề thích nam chính, căn bản không đáng với những thứ nam chính đã bỏ ra, cảm thấy nữ chính được xây dựng không hề giống với các tiểu thuyết giải trí sáo lộ. Nam chính chỉ cần nhìn thấy nữ chính thì chỉ số thông minh liền giảm không phanh, để cho không ít độc giả cấp tiến tương đối khó chịu, khu bình luận mỗi ngày đều kịch liệt thảo luận.

Lần này, Bồ Tử Hạo lại làm như không thấy, càng chăm chỉ mài giũa từng chữ một, càng viết càng dài. Bây giờ tâm tư của hẳn bị Lô Chí Thanh lộ trần, nhất thời không biết nên nói gì, quyển tiểu thuyết này quả thật ẩn chứa rất nhiều tâm tư thầm kín của hẳn.

Lô Chí Thanh cảm thấy hẳn yên lặng không nói, thở dài, “Tôi thấy cậu cũng không phải kiểu có thể nói thẳng ra, vậy thì dùng hình thức cậu hiểu nhất để nói cho cậu ấy không được sao? Cậu ấy nếu đọc được tiểu thuyết của cậu sẽ rất cảm động.”

“Rất cảm động thì thế nào? Sau đó sẽ bình tĩnh lý trí từ chối tôi sao?” Bồ Tử Hạo cau mày, hơi trào phúng, “Nếu như tất cả mọi chuyện có thể dựa vào cảm động liền có kết quả thì con người sống ở cõi đời này cũng quá hạnh phúc rồi.”

Nhận được những gì người khác bỏ ra, dĩ nhiên sẽ rất cảm động, nhưng đây không phải là điều Bồ Tử Hạo mong muốn. Cảm động chẳng qua chỉ là một trạng thái tình cảm trong nháy mắt, rất nhanh liền biến mất.

Lô Chí Thanh không quá đồng tình, “Cậu cứ một mực im lặng không nói, chẳng lẽ sẽ có cơ hội sao? Tại sao không nói ra luôn một lần, cho nhẹ người.”

“Bây giờ nói ra, chỉ có đau, không có mau[3].” Bồ Tử Hạo trầm mặc một hồi, lại bổ sung, “Vẫn chưa phải lúc.”

[3]mau: ở đây có nghĩa là thoải mái, vui vẻ.

Lô Chí Thanh đầu hàng, có chút bất đắc dĩ nói, “Rồi rồi, tôi không nói chuyện cậu viết tiểu thuyết nữa, được chưa? Có điều bảo cậu viết văn không tệ hẳn không có vấn đề gì chứ, dù sao các cậu ấy cũng biết.”

Lúc này Bồ Tử Hạo mới gạt đầu một cái, coi như hài lòng. Hắn mang ví đến quầy, trực tiếp trả tiền, bình tĩnh nói, “Lần này tôi trả, lần sau đổi lại cậu mời tôi.”

Giá của các món ăn Nhật Bản không rẻ, Lô Chí Thanh trước mặt Trần Huyền ăn nói bậy bạ đòi mời khách, Bồ Tử Hạo cũng không nói gì. Nhưng mà hắn rất hiểu thói quen của Lô Chí Thanh, người này gia cảnh không tệ, có điều tiền tiêu vặt hàng tháng đều không thể trụ lâu, hắn sợ Lô Chí Thanh nếu trả tiền cơm cho bốn người thì ví tiền của cậu sẽ chịu không nổi.

“Tôi mời khách, cậu trả tiền?” Lô Chí Thanh nhịn không được, huýt sáo một tiếng, huých Bồ Tử Hạo, cảm khái nói, “Thật không biết cái tính

im lặng làm việc này của cậu là tốt hay xấu nữa, cảm ơn ha, lần tới muốn ăn gì cứ nói.”

Nếu như Lô Chí Thanh trả tiền thì trong nháy mắt cậu sẽ trở thành một tên ăn mày, phải chịu đựng nhện đói đến tháng sau rồi. Cậu và Bồ Tử Hạo quen nhau, bình thường tương trợ lẫn nhau cũng là chuyện xảy ra, biết đây là ý tốt của Bồ Tử Hạo, liền không cự tuyệt.

Hai cậu con trai tính tiền xong, về chỗ ngồi. Trần Huyền vẫn giúp Sở Du tính sổ, giúp cô hoạch định kế hoạch kiếm tiền sau này. Sở Du nghe mấy con số kia liền nhức đầu, dờ khóc dờ cười nói, “Tớ quyết định mời cậu làm thư ký riêng, sau này giúp tớ hoạch định mấy thứ này, tớ trả tiền lương nuôi cậu.”

Trần Huyền giúp Sở Du tính toán xem mỗi tháng phải ra bao nhiêu phim ngắn và ảnh bình thì có thể tối đa hoá lợi nhuận, cô mổ xẻ hoàn toàn lợi nhuận trước mắt của Dân công miêu, cảm thấy, nếu Sở Du làm việc thật tốt thì mỗi tháng thông qua tài khoản weibo này có thể có thu nhập ổn định.

Lô Chí Thanh nghe vậy liền không đồng ý, mở miệng nói, “Thư ký phải xử lý luôn việc viết văn luôn, cậu ấy làm không được đâu, hay là cậu để cho Bồ Tử Hạo viết hộ đi, đáng tin hơn đấy.”

Trần Huyền bất mãn, “Sao tôi không viết hộ được chứ?”

Lô Chí Thanh nhàn nhạt nói, “Năng lực của cậu vốn chỉ có vậy mà.”

Sở Du nhìn bọn họ cãi vã, buồn cười, trêu nói, “Bồ Tử Hạo thì cao cấp quá, không dám dùng đâu, là cây bút được thầy Trương khẳng định đó. Hay là tôi dùng Trần Huyền thôi, khá đáng tin.”

Bồ Tử Hạo nghe vậy cười, nhẹ nhàng nói, “Nếu cậu cần, dĩ nhiên có thể dùng.”

Sở Du nhếch mi, chế giễu nói, “Lấy tiền sao? Hai đồng?” Bây giờ cô vẫn còn nhớ thù cũ này nha.

Bồ Tử Hạo dở khóc dở cười, “Không thu tiền, hỗ trợ đơn thuần.”

Bốn người lại cười nói một hồi, rời khỏi quán ăn, đi dạo một lát, sau đó mới mỗi người một ngả về nhà. Sở Du chơi một ngày cũng hơi mệt, về đến nhà liền thấy tin nhắn QQ của Mênh mông, Mênh mông liên tục hỏi cô có ở đó hay không, cũng không nhận được hồi âm của Sở Du.

Sở Du nghỉ ngơi một lúc mới trả lời tin nhắn của Mênh mông, không biết đối phương có chuyện gì gấp không

Dân công miêu, 【Sao vậy? Đừng nói là muốn giục bài chứ, cậu đã nói là không vội mà.】

Sở Du và Mênh mông dần dà cũng xem như thân quen, nói qua nói lại một hồi cũng không còn khách sáo nữa, thỉnh thoảng còn tán gẫu vài câu. Lần trước Mênh mông lại đăng ảnh chụp màn hình tin nhắn của hai người, Sở Du coi như là nhìn thấu người này, lúc trò chuyện giết thời gian càng thân tuý hứng.

Mênh mông, 【Lần trước bài bình về 《Kỷ sự màu xanh》 của cậu hấp dẫn không ít lưu lượng vào app, báo cáo hàng ngày rất tốt. Một người bạn của tôi biết được tìm tới cửa, muốn cậu hỗ trợ PR cho app của cô ấy. Cô ấy cũng không cứng rắn ép buộc cậu phải viết, tôi đưa cho cậu phương thức liên lạc với cô ấy, nếu có hứng thú thì trao đổi một chút, không muốn cũng chả sao. Trái lại con người cô ấy khá đáng tin.】

Dân công miêu, 【Quaooo, cậu còn có bạn luôn.】

Mênh mông, 【Tôi quyết định không phát tiền nhuận bút cho cậu nữa.】

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 34: “ 【... Nội Tâm Của Cậu Thật Sự Là Một Tiểu Công Chúa Hả?】 ”

Mênh mông gửi phương thức liên lạc cho Sở Du, sau đó lại giải thích thêm thân phận của đối phương. Sở Du và người đó thêm bạn tốt lẫn nhau xong, nói chuyện đôi câu, rất nhanh liền đến chủ đề chính.

Mai ni cô, 【Chào cậu ^^ Tôi là giám đốc bộ phận quan hệ xã hội của app Thoả sức đào[1], app của chúng tôi mới được đã ra thị trường không bao lâu, muốn mời cậu làm quảng cáo một chút. Chúng tôi và bên app Yêu điện ảnh cũng có hợp tác, tôi nghe Mênh mông bên Yêu điện ảnh nói cậu không nhận quảng cáo trực tiếp[2]?】

[1]đào, ở đây không có nghĩa là đào đất, mà mang nghĩa là vét, đãi, hay có thể là việc mua lại đồ cũ. Nói cách dễ hiểu hơn là app này là kiểu một chợ đồ cũ í.

[2]quảng cáo trực tiếphayquảng cáo cứng(nguyên văn: 硬广): là loại quảng cáo trực tiếp, đơn thuần, hoàn toàn là một quảng cáo. Loại quảng cáo này cung cấp cho người xem thông tin về sản phẩm một cách trực tiếp. Ví dụ như các đoạn quảng cáo trên tivi, trên youtube, các biển quảng cáo ngoài trời,... Khác với loại quảng cáo này làquảng cáo gián tiếphayquảng cáo mềm, tức là không quá đề cập trực tiếp tới sản phẩm mà từ các nội dung bên lề dẫn vào sản phẩm, khiến cho người xem tò mò mà không gây cảm giác quá lộ liễu, dễ được chấp nhận hơn, kiểu như một số bài quảng cáo của blogger Nguyễn Ngọc Thạch, page Chuyện thẳng F.A,...(Nếu như

cách giải thích của mình còn khó hiểu hoặc sai thì mọi người cứ thoải mái comment góp ý ở phía dưới nha)

Dân công miêu, **【Đúng vậy, tôi không nhận quảng cáo trực tiếp.】**

Thật ra thì Sở Du cũng lục tục nhận được không ít lời mời làm quảng cáo, nhưng cơ bản cô đều từ chối hết. Nguyên nhân rất đơn giản, phần lớn đối phương đều hy vọng cô có thể phát một quảng cáo trực tiếp lên weibo, đi thẳng vào vấn đề giới thiệu sản phẩm của mình, lời quảng cáo cũng khá lộ liễu, Sở Du cảm thấy kiểu quảng cáo này không mang có hiệu quả gì, lại không liên quan mấy đến lĩnh vực mà mình hướng tới, hơn nữa còn dễ bị giảm người hâm mộ, cho nên đến bây giờ đều không có nhận.

Mai ni cô, **【Vậy thì để tên sản phẩm và mã QR của chúng tôi ở dưới cuối bài đăng, nội dung thì cậu có thể tùy ý phát huy, hình thức như vậy cậu có thể nhận không?】**

Dân công miêu, **【Có thể, nhưng mà như vậy hiệu quả tải xuống của app các cậu không lớn lắm? Thật ra thì lần trước lượt tải xuống của app Yêu điện ảnh tương đối lớn một phần vì bản thân nó có liên quan với nội dung trên weibo, mặt khác là còn có một ít yếu tố khác biệt.】**

Bản thân tài khoản Dân công miêu được lập ra để phát các nội dung hay ho về lĩnh vực điện ảnh và truyền hình, do vậy liên kết với bên app Yêu điện ảnh rất dễ dàng, hơn nữa, lúc đó còn có chuyện làn sóng bôi đen của người qua đường, nhờ vậy lượng tải về tăng lên không ít. App Thoả sức đào lại là ứng dụng mua bán, Sở Du cũng đã từng nghe qua, nhưng mà độ tương quan với weibo Dân công miêu không lớn, hiệu quả dẫn lưu không nhất định tốt.

Trái lại, Mai ni cô không ngờ Dân công miêu lại thành thực như vậy, tiền để trước mặt mà không lấy, cô giải thích, **【Chúng tôi cũng có nghiên cứu qua, dự định là sẽ quảng cáo rộng rãi trên nhiều phương diện và bằng**

nhiều cách khác nhau. Chúng tôi cũng đã tìm nhiều Weibo đại V phát quảng cáo, có điều hiệu quả cũng không khác biệt. Dữ liệu của cậu chúng tôi đã xem qua, lượng tương tác thật[3] của người hâm mộ tương đối cao, lượt tải về của app Yêu điện ảnh ngày đó cũng rất khả quan, đáng giá đầu tư ^^】

[3]lượng tương tác thậtở đây có nghĩa là thống kê lượt tương tác do người dùng thật đã tương tác mà không phải có được do mua thủy quân hoặc mua like,...

Mai ni cô, 【Thật ra cậu có thể đăng một bài viết dài lên, nội dung trước mắt do cậu làm chủ, đến đoạn cuối thì thêm vào nội dung quảng cáo tôi gửi cho cậu là được. Có điều, có thể phiền cậu đừng đăng bài quá chuyên môn được không, nội dung hài hước vui nhộn một chút, thậm chí cũng có thể nói vài chuyện liên quan đến bản thân, không cần dính dáng đến chủ đề phim ảnh cũng được.】

Dân công miêu, 【Tán gẫu về bản thân tôi hả???

Cả người Sở Du từ trên xuống dưới đều bối rối, bình thường ở trên weibo cô đều dùng thân phận Dân công miêu phát mấy thứ hay ho về lĩnh vực điện ảnh truyền hình, cho tới bây giờ cũng chưa hề tán nhảm chuyện ngoài lề, nhất thời lại không hiểu Mai ni cô có ý gì.

Mai ni cô, 【Thì lấy mấy chuyện như liên quan đến ảnh đại diện của cậu, cảm nghĩ về các bình luận của người hâm mộ, cuộc sống gần đây của cậu đều được, không nhất thiết phải đặc biệt viết một bài bình luận phim hay video phim các loại. Tôi có nghiên cứu sơ qua, tính hiếu kỳ của người hâm mộ cậu rất cao, nhưng cậu ngoài trừ phát các nội dung chuyên môn thì tương tác ngoài lề với người hâm mộ rất ít, rất nhiều người hâm mộ rất khác khao mỡ xé cậu. Lần trước không phải Mênh mông đăng ảnh chụp màn hình tin nhắn của hai người lên sao, những thứ này có thể khiến cho

fans phản ứng, chứng minh được rằng họ cảm thấy hứng thú, rất đáng nói.】

Mai ni cô hướng dẫn từng bước, bình luận của fans về ảnh đại diện của Dân công miêu quả thật rất sôi nổi.

Dân công miêu, 【... Máy người làm sao... như vậy a... 】【

Sở Du thật sự có chút không biết làm sao, cô vẫn cho rằng người hâm mộ chú ý mình là vì các nội dung chuyên môn, nếu thêm chuyện ngoài lề vào thì sẽ mất fans. Bây giờ Mai ni cô lại nói cô nội dung không đủ hài hước, phát quá nhiều nội dung chuyên môn có thể khiến cho người xem dễ mệt mỏi. Có điều, tốc độ tăng lượt theo dõi quả thật khá chậm, gần đây Sở Du chỉ phát các nội dung thông thường, tăng tăng giảm giảm không chênh lệch nhiều.

Mai ni cô, 【 Phần lớn người ta lướt weibo đều để giải trí, mặc dù người hâm mộ của cậu đều là các mọt phim, nhưng nếu đưa quá nhiều kiến thức chuyên nghiệp vào thì sẽ khiến cho họ không muốn đọc nữa. Thật ra thì cậu có thể dùng giọng điệu hài hước nói qua một chút kiến thức nhập môn là được, so với các bài bình trên app Yêu điện ảnh hay các diễn đàn hàn lâm khác thì tốt hơn nhiều, ở weibo thì tốt nhất nên dễ hiểu một chút, dĩ nhiên, đây chỉ là lời đề nghị của cá nhân tôi, tôi cảm thấy weibo của cậu hiện tại về nội dung và độ độc đáo trước mắt đều rất cao.】

Tính chất nghề nghiệp của Mai ni cô khiến cho cô đối với những chuyện như vậy rất nhạy cảm, cô cảm thấy nếu Dân công miêu có thể điều chỉnh nội dung một chút thì hiệu quả sẽ tốt hơn.

Sở Du cảm thấy Mai ni cô nói có chút đạo lý, nhưng cô nhất thời không biết nên làm sao để bắt được kiểu văn phong gần gũi với người hâm mộ được. Cô rất thành thạo chuyện viết ảnh bình, nhưng để nói chuyện về

bản thân mình, Sở Du thật sự không biết nên nói gì, nặn từng chữ từng chữ một. Viết quảng cáo mềm thật sự vô cùng thống khổ.

Mai ni cô cũng gửi bảng báo giá cho Sở Du, 【Bởi vì trước đây cậu chưa có số liệu cụ thể về mảng quảng cáo mềm để so sánh nên chỉ có thể tham khảo lượng tải xuống của app Yêu điện ảnh, tiền công là hai chục ngàn tệ cậu có thể nhận không? Nếu như hiệu quả tốt, tôi có thể giúp cậu tranh thủ một ít, hoặc là lần sau có cơ hội sẽ tiếp tục hợp tác.】

Sở Du nghĩ nghĩ một chút rồi đồng ý, quảng cáo mềm mặc dù khó viết nhưng nhìn chung sẽ không hao mất người hâm mộ như quảng cáo trực tiếp. Trước kia cô chưa từng thử qua loại quảng cáo này, giá thử nghiệm Mai ni cô đưa ra cũng coi như hợp lý.

Sở Du suy nghĩ, bắt đầu gõ từng chữ: Cho tới giờ, tôi tin chắc rằng người hâm mộ là vì tài hoa và nội hàm mới chú ý đến tôi, đến hôm nay, người khác lại nói vì giá trị nhan sắc của cái ảnh đại diện...

Sở Du mất thời gian thật lâu, rốt cuộc cũng viết xong, gửi cho Mai ni cô để cô xem thử.

Mai ni cô, 【Toàn bộ điều nghiêm túc quá rồi, hơn nữa văn phong cũng không đủ khả ái.】

Dân công miêu, 【...】

Dân công miêu, 【Như vậy còn chưa đủ khả ái?!】

Mai ni cô 【Quá gượng gạo.】

Dân công miêu, 【Được rồi, tôi sẽ chỉnh lại.】

Sở Du cảm thấy văn phong như vậy đã đủ hài hước thoải mái rồi, cô lại chế ra vài hình ảnh biểu cảm(ở đây có lẽ meme)thú vị bỏ vào, một lần

nữa gửi cho Mai ni cô.

Mai ni cô, 【Hình ảnh biểu cảm thú vị thật đấy, nhưng mà câu chữ có thể sinh động lên một chút nữa không?】

Dân công miêu, 【...】

Sở Du thật sự muốn chết luôn cho lẹ, cô hoàn toàn không biết rốt cuộc Mai ni cô muốn dễ thương theo kiểu nào nữa. Cô nhớ lại một lượt người có văn phong đáng yêu, cuối cùng dứt khoát bấm vào ảnh đại diện của Bồ Tử Hạo. Sở Du cũng hơi do dự, nghĩ một chút mới dò hỏi, 【Cứu cứu, cầu hỗ trợ chỉnh sửa bài viết một chút, tình nguyện chia thù lao!! (nước mắt)】

Trái lại, Bồ Tử Hạo trả lời rất nhanh, 【Được, không cần thù lao
ヾ(*◡▽◡*)】

Sở Du thấy hãn đồng ý thoải mái như vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm, 【Cầu hỗ trợ đem bài viết sửa lại thành... sinh động đáng yêu một chút? Tôi thật sự không làm được...】

Bồ Tử Hạo nhận được văn bản mà Sở Du gửi tới, nhìn nội dung bên trong cũng dở khóc dở cười. Đại đa số các bài viết của Dân công miêu trên weibo khá nghiêm túc, Bồ Tử Hạo nhớ lại số ít bài đăng không liên quan đến điện ảnh và truyền hình, bắt đầu bắt chước phong cách của cô mà đổi lại.

Tốc độ của Bồ Tử Hạo rất nhanh, làm xong sạch sẽ gọn gàng liền gửi cho Sở Du. Sở Du vô cùng cảm khái tốc độ thần tốc của hãn, mở ra mới phát hiện, phong cách của hãn quả thật phù hợp với yêu cầu, còn giúp cô đổi chỗ mỗi vài câu nói, sửa sang lại vài điểm nhỏ, để cho lời quảng cáo app Thoả sức đào trồng vào sau càng hài hước tự nhiên hơn. Sở Du nhìn bài viết, cũng không dám tưởng tượng đây là do hãn chỉnh sửa lại, 【... Nội tâm của cậu thật sự là một tiểu công chúa hả?】

Kho ký tự cảm xúc của Bồ Tử Hạo quả thật rất đáng sợ, văn phong cũng dễ thương theo nhiều kiểu khác nhau.

Bồ Tử Hạo trả lời, 【Không hề, tôi bắt chước cậu đấy ٩(*°▽°*)۶】

Sở Du còn lâu mới thừa nhận, cho tới bây giờ cô cũng không có kho ký tự cảm xúc nhiều như vậy đâu, có điều cô đọc một chút, phát hiện, nội dung quả thật có hơi giống giọng điệu đùa giỡn của mình trong thực tế? Bồ Tử Hạo bắt chước khá hợp, thậm chí còn khiến cho cô có ảo giác mình mộng du rồi gõ chữ, chẳng qua, cô rất ít đùa giỡn trên mạng.

Sở Du đem bài Bồ Tử Hạo đã sửa lại gửi cho Mai ni cô, lần này căn bản chỉ cần một lần là thông qua.

Mai ni cô khẳng định nói, 【Chính là nó! Giờ chúng ta xác định thời gian đăng bài một chút, nội dung không thành vấn đề!】

Sở Du mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm, quyết định thời gian đăng bài với Mai ni cô xong, nhận được một phần tiền đặt cọc. Cô phát weibo xong, sau khi thấy hiệu quả, Mai ni cô sẽ mang số tiền còn lại gửi cho cô. Sở Du hết sức cảm kích Bồ Tử Hạo, thấy hẳn vẫn nhất quyết không nhận một đồng tiền công, dứt khoát nói, 【Cám ơn! Ngày khác mời cậu ăn cơm!!】

Bồ Tử Hạo trái lại lần này cũng không cự tuyệt nữa, 【Được (/w)】

Mai ni cô báo cho Sở Du thời gian đăng bài, bởi vì app Thoả sức đào còn được phát quảng cáo ở chỗ khác, cho nên thời gian đăng bài của Dân công miêu tốt nhất phải dời ra, như vậy càng có hiệu quả cao hơn.

Sở Du dựa theo thời gian đã định phát weibo. Bài viết lần này thoải mái hài hước, mở đầu là cảm tưởng về bình luận cùng khinh bỉ của người hâm mộ (về cái ảnh đại diện í), ở giữa thì giới thiệu một chút vài thứ hay ho về điện ảnh truyền hình, lượng thông tin cũng không hề lớn như trước, sau

khi để cho người đọc biết được đây là một bài viết hài hước thoải mái thì thuận lợi chêm đoạn quảng cáo của app Thoả sức đào vào.

Sau khi phát xong, Sở Du cũng không dám nhìn bình luận, trực tiếp nằm trên giường, cả người đều mỏi mệt. Đây là lần đầu tiên cô viết quảng cáo mềm, muốn tạo sự hài hước quả thật không dễ dàng, Bồ Tử Hạo còn giúp cô sửa lại một chút. Kho phim của hắn rất lớn, viết cái này quả thật như là muốn gì được nấy.

[Cự giải sun: Trời ơi? Đây là Miêu thúc sao? Sau này muốn đổi lại gọi là Miêu muội mất rồi? *doge*]

[Tiểu khả ái nhà Tần sinh: Đây là một cái weibo dễ thương học máu luôn... Tui chết đây.]

[Hi hi hi hắc: Miêu thúc cứ giữ phong cách như này đi, đừng ngừng!! Siêu thích!! Cho dù là quảng cáo tui cũng chấp nhận *mím cười*]

[Mùa hè mưa như trút nước: Miêu thúc ở đoạn đầu có nói, không thích mọi người chỉ mê luyện nhan sắc, phải coi trọng tài hoa cùng nội hàm của miêu *doge*, tui chỉ muốn nói, cái mọi người mê luyện không phải là nhan sắc mà là ký tự cảm xúc[4] như hôm nay *mím cười*]

[4]trong bản Hán viết là “không phải làn nhan, mà là nhan ký tự”, có lẽ ám chỉ, fans của Dân công miêu không phải là người thích nhan sắc mà thích nhan ký tự(có thể hiểu là biểu tượng cảm xúc hoặc là bài viết có cảm xúc sinh động, hài hước như bài Sở Du vừa đăng)

[Hồng sáp 1932:Vẫn luôn cho rằng Dân công miêu chỉ biết phát những bài nghiêm túc, mặc dù chất lượng nội dung cao nhưng lại quá lạnh nhạt, hôm nay tui hạnh phúc muốn chết... Đây là một quảng cáo vô cùng có tâm, sau này làm ơn cũng quảng cáo như vậy nữa đi *rơi lệ*]

[Cà phê sủi bọt: Miêu thúc rớt cuộc cũng chịu nhận quảng cáo! Tui thật sợ sợ rằng thúc sẽ chết đói vì không nhận quảng cáo đó!!]

[Lấp la lấp lánh: Sau này có thể dùng luôn phong cách như vậy được không, tui cảm thấy cái này siêu hay luôn!! Có là quảng cáo tui cũng ăn!]

Mai ni cô quả nhiên nói trúng, người hâm mộ so ra càng thích kiểu như vậy hơn, so với các bài trước đó thì lượng tương tác cao hơn nhiều. Có điều thống kê lượt tải về của app Thoả sức đào còn phải chờ một thời gian nữa mới biết được. Mai ni cô đã đồng ý thanh toán hết cho Sở Du trong vài ngày nữa.

Sở Du không nhìn được, nhìn lượt tương tác của bài đăng lần này, nội tâm có hơi phức tạp, không có người nào mà có lượt tác trong bài quảng cáo tốt hơn trong các bài đăng bình thường cả. *vẫy tay tạm biệt*

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 35: “Chỉ Cần Cậu Muốn.”

Đến ngày thứ hai, Mai ni cô giật mình nhìn thống kê lượt tải về, lượng tương tác của Dân công miêu so với các tài khoản khác tốt hơn rất nhiều, đây chỉ là kết quả ngày đầu phát quảng cáo thôi, sau này sẽ còn có người hâm mộ khác tiếp tục tải Thoái mái đèo về nữa. Mai ni cô có cảm giác, lần thử nghiệm này đã thành công, cô chỉ là cảm thấy kết quả dẫn lưu của Dân công miêu với app Yêu điện ảnh không tệ, ôm tâm tình thử một lần mà tìm đến cửa, không nghĩ đến lại thành công thật.

Mai ni cô không nói hai lời, đem số tiền còn lại gửi đến, 【Lượt tải về rất khả quan, tôi cảm thấy sau này cậu có thể nhận quảng cáo đến gãy tay luôn đấy.】

Mai ni cô có thể xem là nhân sĩ trong giới, hiểu rất rõ nhu cầu PR của người trong nghề, cô chỉ là người dẫn đầu tìm đến Dân công miêu bảo[1], những người khác nhất định sẽ theo dấu chân của cô mà tìm tới. Cô vốn chỉ cảm nhận được mảng truyền thông – quảng cáo đang bắt đầu phát triển, nhưng không hề nghĩ tới lại nhanh chóng hiệu quả như vậy!

[1]bảo: cửa tiệm, cửa hàng, nói một cách trân trọng, đề cao

Dân công miêu, 【Không muốn viết nữa, mệt quá.】

Sở Du nói nghiêm túc, viết mấy bài về điện ảnh và truyền hình kiểu bán manh dễ thương, sau đó lại còn dẫn vào các quảng cáo sáo lộ, tâm cô thật sự tàn như tro luôn rồi.

Mai ni cô, 【Cậu đừng nha! Đừng kiếm chuyện với tiền chứ, sống có tiền không tốt sao? Chẳng qua là bây giờ cậu còn chưa thích ứng với phong cách này thôi, sau này rồi cũng quen, tôi chắc rằng địa vị của cậu trong giới quảng cáo sẽ ngày càng cao. Nhu cầu thị trường hai năm nay lớn vô cùng, Weibo, Wexin cũng ngày càng phổ biến, cách quảng cáo(ở đây có lẽ đang nói đến kiểu quảng cáo mềm, sử dụng mạng xã hội để quảng cáo)này cũng sẽ phát triển rất nhanh thôi, không chừng sau này đây có thể là công việc toàn thời gian của cậu đấy. Như tôi có muốn làm cũng không được đâu, lại còn phải ngày ngày trực ban!】

Mai ni cô sợ lần này ép Dân công miêu quá mức, sau này sẽ không nhận quảng cáo nữa, vậy thì cô trở thành tội nhân thiên cổ rồi. Sau này cô vẫn còn muốn tìm Dân công miêu hợp tác nữa, Mai ni cô có dự cảm lượng người ái mộ của Dân công miêu sẽ ngày càng nhiều, bởi vì trong các weibo cùng kiểu thì Dân công miêu là phát triển tốt nhất, có thể nói là có phong cách đặc biệt không thể thay thế.

Dân công miêu, 【Kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì chứ...】

Trái lại, Sở Du cảm thấy đẩy mạnh mảng quảng cáo thì có thể lấy tiền nhanh, ngay cả phim cũng không cần nhận, chỉ cần phát một cái weibo dài là tiền liền tới ào ào, nhưng mà như vậy quả thật chả có cảm giác thành tựu gì.

Mai ni cô, 【Làm sao cậu lại không ăn lửa khỏi nhân gian[2] vậy a... Có tiền mới có thể thực hiện ước mơ nè! Có tiền cậu cũng có thể làm chuyện bản thân muốn làm rồi! Chẳng lẽ cậu không có ước mơ sao?】

[2]khói lửa nhân gian: tức là đang ám chỉ các nhu cầu ham muốn của con người, như sắc dục, tiền tài, danh vọng,...

Sở Du nghĩ lại về chuyện mình muốn làm, đời trước tiếc nuối duy nhất của cô chính là không thể thấy 《Liên minh sao Hoả》 (tên cũ ở chương 1

mình để là “Liên minh hoá tinh”) được nổi tiếng khắp cả nước. Cô vẫn muốn sản xuất ra một hiện tượng chương trình thực tế, thậm chí là một chương trình có thể kéo dài mấy năm mà không hạ nhiệt. (Đoạn này mình nghĩ là mọi người có thể hình dung đến “Running Man” thì dễ hiểu hơn chị Du muốn làm một chương trình như thế nào) Tỷ suất người xem của 《Liên minh sao Hoả》 sau này như thế nào, cô căn bản không thể biết

Dân công miêu, 【Tôi có ước mơ, tôi muốn làm một chương trình truyền hình thực tế.】

Mai ni cô, 【Vậy thì đúng rồi, đại khái cậu cần bao nhiêu tiền?】

Dân công miêu, 【4.2 triệu nhân dân tệ.】

Mai ni cô, 【...】

Mai ni cô không biết tiếp lời như thế nào, cô nghĩ Sở Du đang cố ý chỉnh cô thì phải. Mặc dù mảng truyền thông quảng cáo kiểu mới có triển vọng rất tốt, nhưng mà kiếm 4.2 triệu tệ rõ ràng là chuyện không khả thi cho lắm.

Ngược lại, Sở Du dưới sự dẫn dắt của Mai ni cô đã có ý tưởng khác, trước kia cô cảm thấy không kiếm tiền cũng chả sao, đậu được Truyền Đại là quan trọng nhất. Cô chỉ cần thi vào Truyền Đại thì liền có thể như kiếp trước, từ từ đi lên, trở lại vị trí như trước kia. Nhưng bây giờ Sở Du đột nhiên ý thức được, như vậy thật sự quá chậm, cô phải đợi một thời gian rất dài mới có thể trở thành người phụ trách chương trình.

Nếu như cô có nguồn vốn nhất định, tình huống tất nhiên sẽ không giống như trước, cô hoàn toàn có thể tận dụng thời gian lúc ở Truyền Đại thành lập một phòng làm việc nhỏ, thu thập những sinh viên ưu tú ở trường vào làm việc, nhận xây dựng chương trình và hậu kỳ. Nếu như phòng làm việc có thể phát triển thuận lợi, nhân viên ổn định, thì có thể độc lập sản

xuất một vài chương trình nhỏ trên mạng, tìm các webvideo để hợp tác cùng phát hành.

《Call Me ET!》 của Bạch Thanh vẫn chưa chiếu xong, điều này chứng tỏ loại hình webdrama hay các chương trình online vẫn chưa đạt đến thời kỳ thịnh vượng, chỉ mới là bước đầu thôi. Nếu Sở Du có thể nắm chặt thời gian hai năm này, thì cô sẽ đuổi kịp được tốc độ phát triển, đối với năng lực sản xuất chương trình của bản thân cô vẫn rất có lòng tin.

Sở Du càng nghĩ càng hưng phấn, có điều, vấn đề lớn nhất bây giờ chính là tiền và người, cô cần một nguồn vốn cố định, hơn nữa chuyện này không thể nào chỉ cần một người là thành công. Vốn ban đầu dĩ nhiên còn phải dựa vào weibo Dân công miêu góp nhặt, hơn nữa không thể chỉ có weibo thôi, nếu Sở Du quyết định thành lập phòng làm việc, như vậy dĩ nhiên cần càng nhiều vốn càng tốt, cô còn phải hoạt động thương mại[2] ở mảng Weixin nữa.

[3]hoạt động thương mại, theo mình nó có nghĩa là như một số các tài khoản mạng xã hội được thành lập ra nhằm mục là nơi mà người ta có thể liên hệ để bạn để làm quảng cáo, làm chương trình,... như cái tài khoản studio của các nghệ sĩ như TFBOYS,... Nó như một cái kênh để liên hệ vậy á.

Ngoài tiền ra thì người cũng là một yếu tố vô cùng quan trọng, những công việc này đều cần phải có một team hoàn chỉnh. Bây giờ Sở Du xử lý công việc bên weibo Dân công miêu đã có chút nặng, nếu cô còn ôm thêm mảng bên Weixin, chắc chắn sẽ không nổi. Cô cần các nhân tài đến chia sẻ công việc, như vậy mới có thể phát triển được nhanh hơn, nhưng mà nói thật, người, hoàn toàn không dễ tìm.

Bây giờ, Sở Du vẫn là học sinh 12, những người có thể tiếp xúc đã ít, có thể giúp cô làm việc lại càng ít. Đăng cấp như Bạch Thanh và Mênh mông cũng có thể xem là nhân tài trong ngành, nhưng họ đã sớm ra ngoài

xã hội, làm sao có thể tiến hành hợp tác với Sở Du chứ? Sở Du nghĩ một chút, gửi tin nhắn cho Bồ Tử Hạo, 【Ngày mai rảnh không? Mời cậu ăn cơm 0v0】

Bồ Tử Hạo thấy tin nhắn liền thụ sủng nhược kinh[4], mặt trời mọc đằng tây sao. Hắn đang nằm dài trên giường, thấy tin nhắn lập tức ngồi dậy, vội vàng trả lời, rảnh. Sở Du và Bồ Tử Hạo hẹn nhau thời gian và địa điểm xong, để điện thoại xuống, trong lòng nổi lên tính toán nhỏ.

[4]thụ sủng nhược kinh, được sủng ái mà sợ hãi

Sở Du cảm thấy trước mắt, người duy nhất có thể hợp tác chính là Bồ Tử Hạo, cảm giác của hắn đối với điện ảnh rất nhạy bén, hơn nữa lượng phim mà hắn đã xem cũng rất lớn, năng lực viết lại không tệ. Lần trước, hắn bắt chước phong cách của Dân công miêu rất giống, tốc độ gõ chữ cũng rất nhanh, nhất định là một lựa chọn không hề ngu xuẩn.

Nếu Sở Du hợp tác cùng người khác thì có rất nhiều nguy cơ, loại công việc lợi nhuận cao này rất dễ dàng sinh ra mâu thuẫn, cô biết rất nhiều ví dụ hợp tác thất bại mà trở mặt rồi. Bồ Tử Hạo là bạn cùng lớp, coi như là biết gốc biết rễ, rất đáng tin cậy. Điều phiền não duy nhất của Sở Du bây giờ là không biết làm sao để lừa gạt Bồ Tử Hạo leo lên thuyền giật, hơn nữa cô nhớ là kiếp trước, khi lên 12 Bồ Tử Hạo lựa chọn đi du học, nếu như vậy thì không có cách nào hợp tác được.

Bồ Tử Hạo đã đến sớm 10 phút, nhưng hắn không nghĩ tới Sở Du còn tới sớm hơn mình. Cô lẳng lặng ngồi trước bàn, cúi đầu xem thực đơn, ngón tay xinh đẹp sạch sẽ, nhẹ nhàng lật từng trang vô cùng tỉ mỉ nhò nhả. Bồ Tử Hạo dừng một chút mới đi tới, “Xin lỗi, tôi tới trễ.”

“Không sao, là tôi tới quá sớm.” Sở Du ngẩng đầu lên, thấy hắn ngồi xuống, cười hỏi, “Cậu muốn ăn gì?”

“Gì cũng được.” Bồ Tử Hạo không hề nghĩ tới hôm nay chỉ có 2 người bọn họ.

Sở Du gọi vài món, biết Bồ Tử Hạo không thể ăn đồ quá cay, cũng không chọn món cay mình thích. Lúc tham gia ngoại khoá lần trước, cô quan sát cử chỉ của Bồ Tử Hạo, bước đầu tìm hiểu về đồ ăn hắn thích. Bồ Tử Hạo có chút kinh ngạc, hẳn dĩ nhiên biết được các món này không phải kiểu của Sở Du, nhưng ngược lại là món bình thường hắn hay chọn.

“Cậu chọn món mình thích đi, tôi không sao hết.”

“Tôi mời cậu ăn cơm mà, sao có thể như vậy được?” Sở Du cảm thấy buồn cười, trả thực đơn lại cho nhân viên phục vụ, “Cảm ơn, như vậy được rồi.”

Sở Du khi muốn lấy thiện cảm của một người nào đó, chỉ cần để ý một chút thì rất dễ, cô có thể ung dung tự nhiên cùng người trò chuyện vui vẻ, thái độ trò chuyện cũng khiến cho đối phương vô cùng thoải mái, như một cơn xuân phong[5]

[5]mộc xuân phong: 1. được khai sáng, được cảm hóa hay nhận được điều bổ ích khi ở chung với người có đức hạnh cao thượng, có học thức cao. được soi sáng, được cảm hóa,... | 2. chìm đắm trong hoàn cảnh tốt đẹp, tâm tình vui sướng thoải mái. Giống như đứng trong gió xuân ấm áp. (Nguồn giải nghĩa:)

Bồ Tử Hạo cảm thấy Sở Du hôm nay dễ nói chuyện đến bất ngờ, trái lại có chút không thích ứng được. Hắn hiểu rất rõ tính tình của Sở Du, dù trong lòng có chút không thoải mái nhưng ngoài mặt vẫn sẽ luôn duy trì vẻ ôn hoà. Hắn luôn cảm thấy hai người như vậy rất xa cách, cứ như đối tác làm ăn nói chuyện với nhau, khách khí lễ độ. Hắn không nhịn được cau mày, nhẹ nhàng nói, “Thật ra thì cậu không cần phải như vậy.”

Sở Du kinh ngạc, nghi ngờ nói, “Có ý gì?”

“Tôi cảm thấy giữa chúng ta không cứ xử xa lạ hư vô vậy đâu.” Bồ Tử Hạo đưa tay gọi nhân viên, nhàn nhạt nói, “Làm phiền anh đổi hai món này, cảm ơn.”

Hắn đổi thành hai món Sở Du thích, hơi cay, cũng không phải là món hắn không thể ăn. Chờ nhân viên đi rồi, Bồ Tử Hạo nghĩ ngợi một chút, lựa lời, mới bình tĩnh nói, “Thật ra cậu muốn gì cũng có thể nói thẳng, không cần nhún nhường như vậy.”

Hắn không hy vọng Sở Du sẽ mang mặt nạ ôn hoà khách khí như vậy đối diện với mình, cô hẳn nên là tùy tâm sở dục[6], không cố kỵ gì, cũng không cần cố ý nhường nhịn ai. Cô thích gì, ghét gì, đều có thể thẳng thừng biểu hiện ra, dù có tỏ ra kiêu ngạo cũng không sao, rục rở, lúc nào cũng có thể sáng ngời.

[6]tùy tâm sở dục, theo mình thì nghĩa là bản thân cso thể thoải mái, muốn làm gì thì làm, không cần thiết phải phụ thuộc vào bất kỳ ai.

Sở Du thoáng qua chút sững sờ, tâm tình không nhịn được mà phức tạp. “Cậu như vậy khiến cho tôi cảm thấy rất thất bại.”

Cô quả thật không tự chủ chuyển thái độ như đối với người xa lạ hoặc người hợp tác, tỏ ra ôn hoà lễ độ lại dễ nói chuyện, loại thái độ này lúc đàm phán rất dễ dàng lấy được thiện cảm của người khác, lần nào cô cũng thành công cả. Con người, sau khi lớn lên, làm sao có thể giống như trước cái gì cũng đơn thuần, cũng thể hiện tất cả trên mặt, chỉ khi giả dạng thành dáng vẻ bao dung thành thực thì mới có thể thuận lợi đi lên được.

Cô không cần người khác hiểu được cô đang nghĩ gì, cô chỉ cần đạt được mục đích của mình là được.

Nhưng bây giờ, Bồ Tử Hạo lại xé rách chiếc mặt nạ ấy của cô, khiến cô trở về với chính mình. Cô vốn cho rằng chiếc mặt nạ này rất trưởng thành thuần thực, nhưng lại bị hắn dễ dàng xé nát.

“Cái này không phải là nhún nhường, cũng không phải lễ nghĩa hư vô, tại thời điểm nhờ người khác giúp đỡ, ai cũng không thể mạnh miệng hùng hồn được.” Sở Du nhẹ nhàng giải thích, đối diện với ánh mắt bình tĩnh của Bồ Tử Hạo.

Bồ Tử Hạo trầm mặc một hồi, nhàn nhạt nói, “Cậu có thể hùng hồn mạnh miệng nhờ tôi giúp.”

Sở Du nhìn dáng vẻ cố chấp của hắn, không nhịn được cảm thấy buồn cười, “Tôi muốn cậu làm gì, cậu đều tình nguyện giúp một tay hay sao?”

Cậu con trai giương mắt nhìn thẳng vào cô, ánh mắt bình tĩnh mà chân thành, giọng điệu như đang cam kết một điều gì đó, “Dĩ nhiên.”

“Chỉ cần cậu muốn.”

Sở Du sửng sốt, người cũng trầm lại. Cô có chút không dám nhìn vào ánh mắt của Bồ Tử Hạo, qua một lúc lâu, mới nhẹ nhàng nói, “Mỗi một ân tình đều có ngày phải trả lại, cậu muốn gì sao?”

“Cậu rất sợ thiếu nợ người khác?” Bồ Tử Hạo nhàn nhạt nói, “Điều tôi muốn, tại khoảnh khắc tôi cho đi thì cũng đã nhận lại được rồi.”

Hắn chỉ cần mình có thể làm gì đó cho cô, thì ngay lập tức liền thu hoạch được cảm giác hạnh phúc tột cùng, những thứ báo đáp khác đều không còn quan trọng nữa.

SỐNG LẠI LÀM BIÊN ĐẠO CHỦ CHỐT

Giang Nguyệt Niên Niên
www.dtv-ebook.com

Chương 36: “Bồ Tử Hạo Có Thể Vào Học Viện Điện Ảnh Hoặc Là Học Viện Hí Kịch Để Học Hí Văn Mà, Tại Sao Phải Chọn Truy

Sở Du vốn chỉ muốn đùa một chút, nhạo báng đôi câu rồi đem chuyện này lật qua một bên, giống như mọi ngày thoải mái tiếp tục nói chuyện với hần, nhưng mà bây giờ cô không thể làm được. Cô hiếm thấy có chút hốt hoảng, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, cả người trầm mặc lại.

Bồ Tử Hạo cũng không nói gì nữa, thấy nhân viên mang thức ăn lên, đề nghị, “Ăn cơm trước đi.”

Sở Du nhìn đồ ăn trước mặt, không yên lòng cầm đũa, có chút nóng nảy. Nếu Bồ Tử Hạo muốn tiền, cô có thể bình tĩnh thương lượng với hần, nhưng hần cái gì cũng không cần, ngược lại khiến cô hơi sợ. Không sợ người có tham vọng, sợ nhất chính là người vô dụng vô cầu, bạn sẽ vĩnh viễn không biết được nhược điểm của họ là gì.

Bồ Tử Hạo thấy cô lo lo lắng, ngược lại bắt đầu thả lỏng hơn, chỉ cần cô không mang mặt nạ dùng với người ngoài để nói chuyện với hần là được. Bây giờ cô có nghi ngờ cũng không sao, hần biết chuyện này cần dùng thời gian để chứng minh. Bồ Tử Hạo thấy cô không nói, dần dần phá vỡ yên lặng, cười cười dò hỏi, “Cậu muốn tôi giúp cái gì? Viết bài?”

Sở Du thấy bộ dạng hần như không có chuyện gì, trái lại có hơi khó chịu, luôn cảm thấy khí thế của mình rất tận đũa tận đầu, “Không chỉ mình chuyện này.”

Bồ Tử Hạo nhíu mày, nghi ngờ, “Vậy cậu còn muốn làm cái gì?”

Sở Du một tay chống cằm, một tay lấy đũa khều mấy hạt tiêu trong đĩa sang một bên, nổi giận nói, “Bây giờ không muốn nói cho cậu nữa.”

“.....” Bồ Tử Hạo thấy đáng vẻ làm mình làm mấy không được tự nhiên hiếm khi của cô, dở khóc dở cười, “Vậy không phải cậu chỉ đơn thuần mời tôi ăn cơm sao?”

Sở Du biểu tình nhàn nhạt nói, “Hừ.”

Bồ Tử Hạo nhìn cô một tay chống cằm, một tay nhăm nhán khều đũa vọc tiêu trong đĩa, lòng không ngăn được muốn véo véo mặt người phía đối diện. Trong tâm hần cảm thấy buồn cười, vẫn kiên trì hỏi, “Còn chuyện gì? Cậu nói đi.”

“Không muốn nói.” Sở Du cúi, để đũa xuống, giống như một con mèo nóng nảy.

“Cậu dùng tính khí náo loạn đó nhờ tôi giúp cậu làm việc?” Bồ Tử Hạo trêu chọc nói, hiếm khi thấy cô ngây thơ như vậy, trong đầu hần nghĩ một lượt, bắt đầu dò xét, “Chuyện bên weibo? Cậu lại viết quảng cáo mềm à? Tôi giúp cậu viết?”

Sở Du nhìn hần một cái, cường điệu nói, “Cái này là do cậu tự đề nghị.”

Bồ Tử Hạo bất đắc dĩ cười, “Được được được, tôi tự nguyện yêu cầu cậu để tôi giúp cậu viết...”

Sở Du hừ lạnh một tiếng, lại nhẹ nhàng bổ sung nói, “Mỗi bài tôi sẽ chia thù lao cho cậu.”

“Không cần...”

“Sau này tôi còn để cậu hỗ trợ viết rất nhiều, không phải chuyện của một hai bài đâu.” Sở Du không thể nào để cho Bồ Tử Hạo giúp không công được, cô lại dò hỏi, “Lên 12 cậu định du học sao?”

Bồ Tử Hạo kinh ngạc nhìn cô, “Không xuất ngoại.”

Sở Du sững sốt, lại dò hỏi, “Vậy cậu muốn thi vào đâu?”

Bồ Tử Hạo chần chờ một chút, mới mở miệng, “Khoa Hí văn của Truyền Đại.”

Sở Du cảm thấy hơi lạ, thật ra thì Bồ Tử Hạo có thể vào Học viện Điện Ảnh hoặc là Học viện Hí Kịch để học Hí văn mà, tại sao phải chọn Truyền đại? Có điều, nếu như Bồ Tử Hạo đậu được Truyền đại, vậy thì đối với cô mà nói thì quả là lựa chọn tuyệt nhất, cô gật đầu một cái, nói, “Tốt quá, tôi cũng muốn vào Truyền đại.”

Bồ Tử Hạo dĩ nhiên biết Sở Du muốn vào Truyền đại, nếu không thì tại sao hẳn lại phải tốn sức đi thi. Hắn suy nghĩ một chút, cười hỏi, “Cậu muốn tôi giúp cậu quản lý weibo?”

Dân công miêu bây giờ vẫn muốn đăng nội dung mới lên, trừ các bài post hàng ngày ra, Sở Du còn phải viết quảng cáo mềm và bản thảo nữa, cơ bản là lực bất tòng tâm. Số lượng các video cô phát gần đây rõ ràng đã giảm đi nhiều, rõ ràng là bận đến không thở được. Bồ Tử Hạo nghĩ nghĩ một chút, lập tức biết nguyên nhân.

Tâm tư của mình bị nhìn thấu nhưng Sở Du vẫn cố trấn định nói, “Tôi còn chưa nói gì, cậu lại tự biên tự diễn một mình.”

Trái lại, Bồ Tử Hạo không hề cáu, cười hỏi, “Được rồi, boss khảo nghiệm nhân viên đang trong kỳ thực tập, tôi sẽ cố gắng nỗ lực thật tốt.”

Sở Du bị lời nói của hần chọc cười, phụ họa nói, “Chỉ cần biểu hiện thật tốt thì sẽ cân nhắc để cậu trở thành nhân viên chính thức. Người trẻ tuổi, phải cố gắng hơn nữa, đáng tin một chút.” Cô nói rất nghiêm túc, giống như thật sự xem Bồ Tử Hạo là thực tập sinh đến xin việc vậy.

Bồ Tử Hạo trêu chọc nói, “Vừa mới trở thành lãnh đạo liền bắt đầu bày ra bộ dạng của ông cả rồi.”

Hai người nhạo báng lẫn nhau, bầu không khí cũng trở nên thoải mái. Sở Du mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng không thể nào bực đả Bồ Tử Hạo được, hần tình nguyện hợp tác với cô, theo lý thì nên nhận được những gì hần đáng được nhận. Sở Du thảo luận với Bồ Tử Hạo về hình thức làm việc xong, trước tiên cô sẽ viết dàn ý đại cương trước, sau đó hần sẽ viết lại hoàn chỉnh, cuối cùng cô sẽ kiểm tra và chỉnh sửa lại. Thù lao của Bồ Tử Hạo khi viết quảng cáo mềm thì sẽ nhận được một nửa tổng số tiền, nếu như cá nhân Sở Du mời hần viết thì cô sẽ tự mình trả.

Hai người quyết định xong, Sở Du thở phào nhẹ nhõm, cô cảm thấy cái thúng của mình đã nhẹ đi được một chút. Bồ Tử Hạo cũng rất vui, nhận công việc này thì cũng đồng nghĩa với chuyện sau này hần càng có nhiều lý do hơn để gặp Sở Du, cái này hần cầu còn không được.

Các bài viết trên weibo có thể giao lại cho Bồ Tử Hạo, nhưng bản thảo và phim thì vẫn do Sở Du tự mình làm, nếu sau này cô muốn lấn sang Weixin thì nội dung phải ngày càng nhiều hơn.

Mai ni cô nói không sai, sau lần đầu tiên Dân công miêu đẩy ra bài quảng cáo mềm kia thì các quảng cáo khác cũng lục tục tìm đến. Sở Du sàng lọc một chút, nhận một sản phẩm đáng tin, tiền công quảng cáo cũng hào phóng, còn lại đều khéo léo từ chối. Cô vẫn không muốn tiêu hao người hâm mộ quá nhanh chóng, chiếu cố đến cảm nhận của họ, mỗi tháng đều liều chết đăng một bài quảng cáo, đa số vẫn là các bài viết thông thường.

Sở Du đem dàn ý gửi cho Bồ Tử Hạo, để cho hắn thử viết trước một bài, tốc độ gõ chữ của hắn rất nhanh, câu cú cũng lưu loát, không bao lâu liền gửi bản nháp gửi lại cho Sở Du. Sở Du sau khi xem xong vừa mừng vừa sợ, 【Tốc độ của cậu sao nhanh dữ vậy?】

Sở Du có cảm giác Bồ Tử Hạo chính là quái vật đánh máy nhiều tay vô cùng đáng sợ, tốc độ tay của cô hoàn toàn không thể theo kịp hắn. Hắn chỉ cần có dàn ý rõ ràng thì rất nhanh liền xong bài viết hoàn chỉnh, không hề va vấp gì.

Bồ Tử Hạo cũng không giải thích gì tốc độ của mình, chỉ trả lời một cái ký tự cảm xúc, 【(w)】

Sở Du thấy tốc độ của hắn nhanh như vậy, không thể làm gì khác hơn là viết thêm vài dàn ý nữa, tích góp nội dung để dành cho giai đoạn sau khi vào năm học mới. Lên 12 rồi thì cô và Bồ Tử Hạo không thể nào rảnh rỗi được như lúc nghỉ hè, mỗi ngày còn sợ làm không hết bài tập. Sở Du định bây giờ tích góp lại một ít nội dung, đến giai đoạn nước rút thì có thể lấy ra đăng từ từ, mặc dù có lúc một vài nội dung mang tính chất giới hạn thời gian không thể viết được, nhưng các tác phẩm điện ảnh và truyền hình thì có thể.

Từ sau lần Mai ni cô đề nghị cô viết một ít nội dung để hiểu, Sở Du định mở một mục weibo mới, trong đó bao gồm các bài viết dài giới thiệu một vài kiến thức thông dụng của mảng điện ảnh và truyền hình, có điều là dạng phổ cập kiến thức hài hước thú vị, có thể khiến cho người đọc thoải mái, vui vẻ. Mặc dù ý tưởng rất hay, nhưng lúc bắt tay vào làm mới phát hiện rất hao phí tinh lực, bởi vì phải kết hợp thật tốt giữa kiến thức và các kiểu đùa giỡn khác nhau, thật may vì còn có Bồ Tử Hạo tình nguyện giúp một tay, nếu không chỉ dựa vào cô thì thật sự không thể rồi.

Sở Du thật sự rất để tâm đến những người hâm mộ, không muốn nhận nhiều quảng cáo, nhưng mà, ý kiến ở khu bình luận thì hoàn toàn ngược lại.

[Fanta ướp lạnh:Tui muốn xem quảng cáo qaq *chiếp chiếp chiếp*[1]
tui muốn coi Miêu Miêu bán manh đi quảng cáo...]

[1]nguyên văn là “嚶嚶嚶” là từ tượng thanh, tiếng chim kêu, nên mình “thuần việt” nó lại cho mọi người dễ hình dung

[Trời thu ngọt: Trước kia chưa có coi quảng cáo, nhìn những thứ này liền thoả mãn, nhưng mà bây giờ tui càng muốn xem quảng cáo a!! Không nghĩ tới sống được chừng này năm rồi mà cũng có ngày cầu quảng cáo hàng loạt *mỉm cười*]

[Dây ăng ten ăng ten:Chỉ có lúc quảng cáo Miêu mới chịu bán đứng nhan sắc mà bán manh thôi sao? *doge* bình thường đều là bộ dạng nghiêm túc... Kiểu tương phản này thật sự còn manh[2] hơn nữa.]

[2]”manh” hay “bán manh” đều có nghĩa là dễ thương nha

Sở du nhìn khu bình luận, “...”

Cô thật sự muốn lật luôn cái bàn, cô hoàn toàn không hiểu vì sao người hâm mộ lại ghiền coi quảng cáo như vậy chứ? Nếu như là cô, thấy quảng cáo thêm vào giữa thì nhất định sẽ rất chán ghét, nhưng mà, kết quả thì sao, bây giờ ở khu bình luận ngày nào cũng kêu la muốn xem quảng cáo. Sở Du có nghĩ tới nát óc cũng không hiểu quảng cáo kia có gì hay mà để mọi người thích như vậy.

Cô dứt khoát đăng một câu.

||Dân công miêu: Không thể lý giải được loài người mấy người đang kêu gào đòi quảng cáo kia *mỉm cười*

[Bồ đào lái nhải: Bọn tui cũng không hiểu chế luôn! Có tiền sao không kiếm chứ!! Chế thử nhìn sang cửa nhà đang đở[3] bên cạnh đi, một tháng

kiếm được bao nhiêu tiền? Chế nhìn lại mình đi, chế còn không biết cố gắng hả? *gấp lại*

[3]đỏ: nổi tiếng

[Nói ngủ ngon xong liền đi: Dân công miêu, chế còn chưa chịu kiếm tiền tới cưới tui!!! Vẫn còn ở đây lười biếng sao!!! *tức giận*]

[Hậu cung toàn cầu của Dân công miêu: Người ta buồn phiền chủ bô phát quảng cáo làm tiêu hao người hâm mộ, bọn tui cũng buồn phiền vì chế không chịu làm tiêu hao bọn tui.](đoạn này tức là người khác sợ đăng quảng cáo sẽ làm mất fan. còn fan nhà chị lại sợ chị không chịu đăng quảng cáo, sợ rằng chị đang sợ mất fan, đang cầu chị tới làm tiêu hao fan tức là đăng quảng cáo ở – theo mình nghĩ là vậy).

Sở Du nhìn bình luận mà không biết nên làm gì, cô cũng không biết vì sao người hâm mộ đều sợ cô không kiếm được tiền nữa. Thật ra thì cái này cũng không thể trách người hâm mộ được, một tháng Dân công miêu đẩy ra rất nhiều nội dung, mà chỉ có một người làm, không phải là một team, tất nhiên sẽ hao phí rất nhiều tinh lực.(Tức là fan chị sợ chị không nhận quảng cáo, sẽ không kiếm được tiền, mà duy trì weibo một mình như vậy thì rất cực nên sợ chị nản mà bỏ luôn)

Gần đây lượng bài viết trên weibo của Sở Du cũng giảm bớt, người hâm mộ lo lắng sau này Dân công miêu sẽ không làm nữa. Mọi người đều có cảm giác Dân công miêu là người làm việc có liên quan đến mảng xử lý của điện ảnh và truyền hình, nhưng không có ai moi ra được mặt mũi thật sự của Dân công miêu. Weibo của Dân công miêu cũng không có giới thiệu cụ thể, càng làm cho người ta không biết nên hạ thủ từ đâu.

Người hâm mộ cảm thấy rằng nếu Dân công miêu có thể nhận được tiền trợ cấp từ quảng cáo thì ít nhất sẽ không bỏ cái weibo này đi.

Sở Du làm sao có thể giải thích với họ rằng, thật ra cô đang chuẩn bị thi Đại học, nên phải để dành nội dung cho giai đoạn chạy nước rút, phòng khi không nội dung để đăng.

Bồ Tử Hạo viết vài lần nữa, dần dần quen tay, thậm chí có khi không cần Sở Du chỉnh sửa luôn. Trong thư viện, Bồ Tử Hạo cúi đầu nhìn bài thi, nhàm chán xoay bút, không nhìn được ngẩng đầu lên nhìn Sở Du ở đối diện yên lặng làm bài. Sở Du như phát hiện ra tầm mắt của hắn, ngẩng đầu lên nhìn một cái, thấy hắn thất thần liền cau mày, đưa tay gõ gõ bài thi, tỏ ý bảo hắn tập trung học đi.

Bên trong thư viện yên tĩnh, chung quanh cũng toàn là người đang ngồi tự học, Bồ Tử Hạo không tiện mở miệng nói chuyện, chỉ có thể viết một tờ giấy nhỏ đưa cho Sở Du. Sở Du nhận lấy, thấy bên trong viết, **【Giải lao chút đi ^v^】**

Sở Du nhìn ký tự vui vẻ trong tờ giấy, lặng lẽ đem tờ giấy cất vào, sau đó mặt lạnh lắc đầu một cái, không khách khí cự tuyệt,

Bồ Tử Hạo tiu nghỉu thờ dài, cam chịu số phận cúi đầu nhìn bài thi.

Hắn vốn cho là hôm nay Sở Du hẹn hắn ra vì chuyện weibo, không nghĩ tới lại là vì áp giải hắn đi học bài.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32: “NỘI TÂM CỦA CẬU THẬT SỰ CHỊU ĐẢ KÍCH TỒN LỚN, NHƯNG LAI KHÔNG THỂ NÓI, LÔ CHÍ THANH CẢM THẤY MÌNH SÁNG](#)

[Chương 33: “NẾU NHƯ TẤT CẢ MỌI CHUYỆN CÓ THỂ DỰA VÀO CẢM ĐỘNG LIÊN CÓ KẾT QUẢ THÌ CON NGƯỜI SỐNG Ở CỠ Đ](#)

[Chương 34: “【. . . NỘI TÂM CỦA CẬU THẬT SỰ LÀ MỘT TIỂU CÔNG CHÚA HẢ?】”](#)

[Chương 35: “Chỉ Cần Cậu Muốn.”](#)

[Chương 36: “BỒ TỬ HẠO CÓ THỂ VÀO HỌC VIỆN ĐIỆN ẢNH HOẶC LÀ HỌC VIỆN HÍ KỊCH ĐỂ HỌC HÍ VĂN MÀ, TẠI SAO PHẢI CHỌN TRUY](#)